

PRINCIPPET
I GRUNDTRÆK

PRINCIPPET I GRUNDTRÆK

Messias' Genkomst
og
virkeliggørelsen
af
Guds Skabelses Ideal

En systematisk Bibeltolkning
ved Sun Myung Moon

Family Federation for World Peace and Unification

Ingen del af denne bog må på nogen mulig måde reproduceres eller udnyttes til andet formål, hverken elektronisk eller mekanisk, hvilket også omfatter fotokopiering, afskrift eller arkivering, uden skriftlig tilladelse fra FFWPU Danmark.

Den oprindelige, engelske version

Outline of The Principle, Level 4

blev udgivet 1980 af HSA-UWC

(Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity)

4 West 43rd Street, New York, New York 10036

Genoptrykt i 1983 og 1984

Library of Congress: Card Catalog No. 80-50226

ISBN 0-910621-41-1

Denne danske oversættelse fra 1991 udgives her for første gang som bog og e-bog af den danske afdeling af Family Federation for World Peace and Unification (FFWPU)*

** HSA-UWC, der blev grundlagt i 1954, skiftede i 1996 navn til FFWPU (Family Federation for World Peace and Unification). I Danmark hed HSA-UWC før navneskiftet Tongil Bevægelsen og var også kendt som Unification Church.*

Bibelske citater er fra det Danske Bibelselskabs
udgave af Bibelen fra 1979.

Oversat af Jørgen Bramsen

2. udgave

Copyright © 2017 Family Federation for World Peace and Unification,
danske afdeling

Forlag: BoD - Books On Demand GmbH, København, Danmark
Tryk: BoD - Books On Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland

ISBN 978-87-430-0029-7

**Dr. Pastor Sun Myung Moon
1920—2012**

Kapiteloversigt

Kapitel 1: SKABELSESPRINCIPPET.....	11
KAPITEL 2: FALDET.....	58
KAPITEL 3: FORMÅLET MED MESSIAS.....	87
Kapitel 4: FULDBYRDELSEN AF MENNESKEHEDENS HISTORIE....	103
Kapitel 5: OPSTANDELSE.....	121
Kapitel 6: FORUDBESTEMMELSE.....	141
Kapitel 7: KRISTOLOGI.....	154
Kapitel 8: OVERSIGT OVER GENOPREJSNINGS-PRINCIPPERNE....	164
Kapitel 9: ADAMS FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET	193
Kapitel 10: NOAS FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET.....	203
Kapitel 11: ABRAHAMS FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET... 	215

Kapitel 12:	
MOSES I GENOPREJSNINGSFORSYNET.....	229
Kapitel 13:	
JESUS I GENOPREJSNINGSFORSYNET.....	261
Kapitel 14:	
FORSYNETS TIDSIDENTITET.....	283
Kapitel 15:	
FORBEREDELSEN FOR DET ANDET KOMME.....	301
Kapitel 16:	
DET ANDET KOMME.....	325

INDHOLD

KAPITELOVERIGT.....	I–II
INDHOLD.....	III - XIII
FORORD.....	1-10

Kapitel 1

SKABELSESPRINCIPPET.....	11
--------------------------	----

AFSNIT I:

GUDS OG SKABELSENS POLÆRE NATUR.....	11
--------------------------------------	----

A. Guds polære natur.....	11
1. De polære væsensarter af sông sang (indre natur) og hyông sang (ydre form).....	12
2. De polære væsensarter af positivitet og negativitet..	14
3. Guds polære væsensarter.....	17
B. Forholdet mellem Gud og skabelsen.....	20

AFSNIT II:

UNIVERSEL PRIMÆR ENERGI, GI-OG-TA-FORHOLDET OG FUNDAMENTET MED DE 4 POSITIONER.....	21
--	----

A. Universel primær energi.....	21
B. Gi-og-ta-forholdet.....	22
1. Betydningen af gi-og-ta-forholdet.....	22
2. Forholdet mellem den universelle primær energi og den kraft, der opstår fra gi-og-ta-forholdet.....	24
3. Forholdet mellem Gud og mennesket i lyset af gi-og-ta Princippet.....	26
C. Oprindelse-delning-foreningsprocessen, formålet med de 3 objekter og fundamentet med de 4 positioner	27
1. Oprindelse-delning-foreningsprocessen.....	27
2. Hensigten med de 3 objekter.....	28
3. Fundamentet med de 4 positioner.....	29

AFSNIT III:

FORMÅLET MED SKABELSEN.	32
---------------------------------	----

A. Guds hensigt med at skabe.	32
B. Hvorledes opstår glæde?.	33

C. Mennesket - objektet for Guds hjerte og glæde - og de tre velsignelser.	34
1. Den første velsignelse..	35
2. Den anden velsignelse.	36
3. Den tredje velsignelse.	38
D. Skabelsen er ét legeme af gensidigt forbundne væsner, der har 2 formål.	39
AFSNIT IV:	
VÆKSTPERIODEN FOR ALLE SKABTE VÆSNER	40
A. Vækstperioden for skabte væsner.....	41
B. De 3 stadier i vækstperioden.....	42
C. Guds direkte herredømme.....	43
D. Guds indirekte herredømme.....	44
AFSNIT V:	
DEN USYNLIGE SUBSTANTIELLE VERDEN OG DEN SYNLIGE SUBSTANTIELLE VERDEN, CENTRERET PÅ MENNESKET.	46
A. Den usynlige substantielle verden og den synlige substantielle verden.	46
B. Menneskets position i kosmos	48
C. Forholdet mellem det åndelige selv og det fysiske selv.....	50
1. Menneskets struktur og funktion.....	50
<i>a. Det fysiske selv</i>	50
<i>b. Det åndelige selv</i>	50
<i>c. Forholdet mellem det åndelige selv og det fysiske selv</i>	52
2. Det menneskelige sind betraget ud fra forholdet mellem det åndelige sind og det fysiske sind.....	54

Kapitel 2

FALDET	58
AFSNIT I:	
SYNDENS ROD	59
A. Livets træ og træet til kundskab om godt og ondt....	59
1. Livets træ.	60
2. Træet til kundskab om godt og ondt.	63
B. Slangens identitet.....	64

V INDHOLD

C. Englens synd og den første mand og kvindes synd.....	66
D. Frugten til godt og ondt og syndens rod	67
AFSNIT II:	
MOTIVET OG FORLØBET BAG FALDET	70
A. Skabelsen af englene.....	70
B. Det åndelige fald og det fysiske fald	70
1. Det åndelige fald.	70
2. Det fysiske fald.	71
AFSNIT III:	
HVORLEDES VAR DET MULIGT FOR MENNESKET AT FALDE	75
A. Kærlighedens kraft og princippet kraft	75
B. Formålet med budet og dets fastlagte varighed	76
AFSNIT IV:	
FØLGERNE AF SYNDEFALDET	77
A. Satan og det faldne menneske.....	77
B. Satans virke i den faldne verden	78
C. Godt og ondt betragtet ud fra skabelsens formål.....	80
D. Synd	80
E. Den faldne natur.....	81

Kapitel 3

FORMÅLET MED MESSIAS.....	87
AFSNIT I:	
GUDS FORMÅL MED FRELSESFORSYNET	87
AFSNIT II:	
OPFYLDELSE AF FRELSESFORSYNET VIL SIGE, AT GUDS OPRINDELIGE FORMÅL MED SKABELSEN BLIVER OPFYLDT	88
AFSNIT III:	
GUDS FRELSESFORSYN OG JESU KORSFÆSTELSE.....	91
A. Jesu korsfæstelse.....	91
B. Omfanget af den frelse, der blev tilgængelig som følge af korsfæstelsen, og formålet med Kristi Andet komme.....	94
C. To forskellige slags profetier vedrørende Messias.	95

AFSNIT IV:	
JOHANNES DØBEREN OG ELIAS' GENKOMST.....	96
A. Messias og Elias.....	97
B. Johannes Døberens mission.....	100

Kapitel 4

FULDBYRDELSEN AF MENNESKEHEDENS HISTORIE	103
---	------------

AFSNIT I:	
BETYDNINGEN AF DE SIDSTE TIDER.....	103

AFSNIT II:	
FÆNOMENER, DER ER FORUDSAGT FOR DE SIDSTE TIDER.....	108

A. Himmelen og jordens ødelæggelse og tilsynekomsten af en ny himmel og en ny jord	109
B. Dom over himmel og jord ved ild.....	109
C. De troende skal møde Herren i luften	110
D. Sol og måne skal formørkes og stjernerne vil falde ned fra Himmelen.	111

AFSNIT III:	
VOR TID ER DE SIDSTE TIDER	112

Kapitel 5

OPSTANDELSE	121
--------------------------	------------

AFSNIT I:	
BETYDNINGEN AF OPSTANDELSE.....	121

A. Døden forårsaget af faldet	122
B. Den virkelige betydning af opstandelse.....	123

AFSNIT II:	
OPSTANDELSESPRINCIPPERNE.....	125

AFSNIT III:	
OPSTANDELSESFORSYNET FOR MENNESKER PÅ JORDEN	127

A. Guds opstandelsesforsyn er baseret på mennesker på jorden.	127
B. De 3 stadier i opstandelsesforsynet.	128

VII INDHOLD

C. Himmeriget og paradiset	130
D. Åndelige fænomener, der skal finde sted i de sidste tider	131
AFSNIT IV:	
OPSTANDELSESFORSYNET FOR AFDØDE MENNESKER	133
A. Tilbagevendende opstandelse for mennesker i den åndelige verden.	133
B. Tilbagevendende opstandelse for mennesker, der har troet på Gud.....	134
C. Tilbagevendende opstandelse for alle andre i den åndelige verden.	135
D. Tilbagevendende opstandelse og reinkarnationsteorien.	136
E. Forening af religionerne som følge af tilbagevendende opstandelse.	138

Kapitel 6

FORUDBESTEMMELSE	141
AFSNIT I:	
FORUDBESTEMMELSE AF GUDS VILJE	143
AFSNIT II:	
GUD HAR FORUDBESTEMT OPFYLDELSEN AF SIN VILJE	145
AFSNIT III:	
GUD FORUDBESTEMMER DEN CENTRALE PERSON	146
AFSNIT IV:	
FORKLARING PÅ DE BIBELSKE PASSAGER, DER SYNES AT UNDERSTØTTE LÆREN OM ABSOLUT PRÆDESTINATION.....	148

Kapitel 7

KRISTOLOGI	151
AFSNIT I:	
VÆRDIEN AF ET MENNESKE, SOM OPFYLDER SKABELSENS FORMÅL	153
AFSNIT II:	
JESUS OG DET MENNESKE, DER OPFYLDER SKABELSENS FORMÅL	155

A. Jesus og det fuldkomne menneske	155
B. Er Jesus Gud?	158
C. Jesus og det faldne menneske	159
AFSNIT III:	
GENFØDSEL OG TREENIGHEDEN	160
A. Betydningen af genfødsel	160
B. Betydningen af treenigheden	161

Kapitel 8

OVERSIGT OVER GENOPREJSNINGS-PRINCIPPERNE 164

AFSNIT I:	
MENNESKETS HISTORIE BETRAGTET UD FRA	
GENOPREJSNINGSFORSYNET	164
A. Det faldne menneske er en kilde til godt og ondt ...	164
B. Kampen mellem godt og ondt - historiens skjulte dimension	168
C. Årsagen bag historiens udvikling og fremskridt	170
AFSNIT II:	
GENOPREJSNINGSPRINCIPPERNE	172
A. Genoprejsningsforsynet og messias	174
B. Genoprejsning ved godtgørelse	176
C. Fundamentet for messias	177
1. Trogrundlaget.	179
2. Det substantielle grundlag.	180
D. Den centrale og den perifere historie i genoprejsningsforsynet	183
AFSNIT III:	
OVERBLIK OVER GUDS GENOPREJSNINGSFORSYN	186

Kapitel 9

ADAMS FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET 193

AFSNIT I:	
TROGRUNDLAGET	193

IX INDHOLD

A. Adskillelse før ofring	193
B. Den andenfødte søn i Guds forsyn	195
AFSNIT II:	
DET SUBSTANTIELLE GRUNDLAG	197
AFSNIT III:	
GRUNDLAGET FOR MESSIAS	200

Kapitel 10

NOAS FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET

203

AFSNIT I:	
TROSGRUNDLAGET	203
A. Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trosgrundlaget	203
B. Ofret, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget.....	208
AFSNIT II:	
DET SUBSTANTIELLE GRUNDLAG	211

Kapitel 11

ABRAHAM'S FAMILIE I GENOPREJSNINGSFORSYNET.211

AFSNIT I:	
TROSGRUNDLAGET	211
A. Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trosgrundlaget	211
B. Ofret, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget.....	212
1. Det symbolske offer.....	212
2. ABRAHAM'S OFRING AF ISAK.....	217
AFSNIT II:	
TROSGRUNDLAGET CENTRERET PÅ ISAK	219
A. Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trosgrundlaget	219
B. Ofret, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget.....	219
AFSNIT III:	
DET SUBSTANTIELLE GRUNDLAG	220

- A. Oprindelsen til det udvalgte folk224
- B. Grundlaget for messias226

Kapitel 12

MOSES I GENOPREJSNINGSFORSYNET 229

AFSNIT I:

GUD BRUGER EN MODELKURS I SIT FORSYN 229

- Grunden til at Gud etablerede en modelkurs229

AFSNIT II:

MOSES' OG JESU KURS FULGTE JAKOBS MODELKURS 230

AFSNIT III:

GENOPREJSNINGSFORSYNET CENTRERET PÅ MOSES 231

- A. Oversigt over forsynet217

1. Trosgrundlaget

- a. *Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget*238
- b. *Offeret, der var nødvendigt for at genoprejsse trosgrundlaget*238

- 2. Det substantielle grundlag.239

- 3. Grundlaget for messias.240

- B. Den første kurs til den nationale genoprejsning

- af Kanaan.241

- C. Den anden kurs til den nationale genoprejsning

- af Kanaan.242

- 1. Trosgrundlaget og det substantielle grundlag. . . .242

- 2. Tabernaklet i genoprejsningsforsynet.....244

- a. *Betydningen af stentavlerne og pagtens ark*245

- (1) Betydningen af stentavlerne.245

- (2) Betydningen af tabernaklet.246

- (3) Tabernaklets opbygning.246

- b. *Formålet bag stentavlerne og tabernaklet i forsynet*.247

- c. *Grundlaget for tabernaklet*.248

- (1) Det første grundlag for tabernaklet.248

- (2) Det andet grundlag for tabernaklet.249

- D. Den tredje kurs for den nationale genoprejsning

- af Kanaan.....251

- 1. Trosgrundlaget.. . . .251

- 2. Det substantielle grundlag.252

- a. *Det substantielle grundlag centreret på Moses*.....253

- b. *Det substantielle grundlag centreret på Josua*257

Kapitel 13

JESUS I GENOPREJSNINGSFORSYNET. 261

AFSNIT I:

DEN FØRSTE KURS FOR DEN VERDENSOMSPÆNDE

GENOPREJSNING AF KANAAN 261

A. Trosgrundlaget 261

1. Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget. 261

2. Offeret, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget. 262

B. Det substantielle grundlag 263

1. Den centrale person med ansvaret for at genoprette det substantielle grundlag. 263

2. Oprettelsen af det substantielle grundlag. 264

C. Grundlaget for Messias..... 264

AFSNIT II:

DEN ANDEN KURS TIL DEN VERDENSOMSPÆNDE

GENOPREJSNING AF KANAAN 265

A. Trosgrundlaget 265

1. Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget:
Jesus overtager Johannes Døberens mission.265

2. Offeret, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget. 266

3. Satans tre fristelser. 267

a. Den første fristelse 268

b. Den anden fristelse 269

c. Den tredje fristelse..... 270

B. Det substantielle grundlag 272

AFSNIT III:

DEN TREDJE KURS FOR DEN VERDENSOMSPÆNDE

GENOPREJSNING AF KANAAN 274

A. Den åndelige kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan, centreret på Jesus..... 274

1. Det åndelige trosgrundlag.276

2. Det åndelige substantielle grundlag. 277

3. Det åndelige grundlag for messias. 279
- B. Den substantielle kurs for den verdens-
omspændende genoprejsning af Kanaan,
centreret på Genkomstens Herre 280

Kapitel 14

FORSYNETS TIDSIDENTITET 283

AFSNIT I:

GODTGØRELSESBETINGELSER OG FORSYNETS

TIDSIDENTITET 283

AFSNIT II:

OPDELING AF FORSYNETS TIDSALDRE, BASERET PÅ

TIDSIDENTITET 285

- A. Opdeling af forsynets tidsaldre 285
- B. Parallellerne mellem forsynets tidsaldre 288
1. Perioden med slaveriet i Ægypten og
forfølgelserne i Romerriget. 290
 2. Dommerperioden og de kristne kirkers periode
under det patriarkalske system. 292
 3. Perioden med det forenede kongedømme og
perioden med det kristne rige. 293
 4. Perioden med de delte kongedømmer i nord
og syd, og perioden med de delte kongedømmer
i øst og vest. 294
 5. Perioden med jødernes babylonske fangenskab
og tilbagevenden, og perioden med pavens
fangenskab og tilbagevenden. 295
 6. Perioden til forberedelsen for messias,
og perioden til forberedelsen for
messias' andet komme. 296

Kapitel 15

FORBEREDELSEN FOR DET ANDET KOMME 301

AFSNIT I:

REFORMATIONSPERIODEN. 302

A. Renæssancen	303
B. Reformationen	305

AFSNIT II:

PERIODEN MED KONFLIKT MELLEM RELIGION OG FILOSOFI 306

A. Livsanskuelser af Kain-typen.....	306
B. Livsanskuelser af Abel-typen.....	308

AFSNIT III:

**PERIODEN TIL MODNINGEN AF DEN POLITISKE STRUKTUR,
ØKONOMI OG IDEOLOGI..... 310**

A. Udviklingen af det moderne politiske system	310
B. Den industrielle revolution og den deraf følgende økonomiske opblomstring	313
C. Stadierne i politikens, økonomiens, ideologiens og religionens udviklingsforløb.....	314

AFSNIT IV:

VERDENSKRIGENE..... 316

A. De forsynsmæssige årsager til verdenskrigene	316
B. Den første verdenskrig	318
C. Den anden verdenskrig.....	319
D. Den tredje verdenskrig.....	321

Kapitel 16

DET ANDET KOMME..... 325

Afsnit I:

Hvordan skal Kristus vende tilbage..... 326

A. Indsigt baseret på Elias' andet komme.....	326
B. Indsigt baseret på det første komme.....	326
C. Kristi andet komme sker ved en jordisk fødsel.....	328
D. Princippet standpunkt.....	330
E. Symbolikken bag skyerne.	332

Afsnit II:

Hvornår skal Kristus komme igen?..... 333

Afsnit III:

Hvor kommer Kristus tilbage?..... 337

A. Jesu tidsalder og vor tidsalder betragtet ud fra perspektivet af tidsidentitet.....	347
---	-----

PRINCIPPET
I GRUNDTRÆK

Forord

Vi er på vej ind i en ny tid, en tidsalder, hvor alt forandrer sig hurtigt; men på trods af store forandringer i det enkelte menneskes liv og i familien, samfundet, nationerne og verden føler mange et behov for en endnu mere dybtgående ændring af deres liv.

Princippet*, som her videregives i grundtræk, bringer en vision og retningslinier for enhver, som søger livets mening og som ønsker at leve på en sand måde. Enhver har fra tid til anden tænkt over spørgsmål vedrørende Gud, sig selv og verden. Vi har ofte spekuleret på, hvad fremtiden vil bringe. Sådanne spørgsmål er fælles for os alle, men de svar, vi har fundet, har ofte været utilstrækkelige. Vi har således behov for mere uddybende svar, som alle kan være tilfredse med. "Princippet i Grundtræk" er skrevet med dette formål for øje.

Pastor Moon modtog Princippet gennem åbenbaring fra Gud. Pastor Moon har ikke studeret teologi eller filosofi på nogen højere læreanstalt eller under nogen mester. Gud udvalgte ham til at udtrykke sin vilje. Men åbenbaringer fra Gud kommer ikke let. Ej heller bliver de givet på en gang. De bliver givet gradvist og i forhold til menneskets holdning og respons.

Sun Myung Moon blev kaldet af Gud, da han var kun 16 år

*Når ordet "Princippet" er skrevet med stort (og ikke med kursiv), henviser det til den åbenbaring, Pastor Sun Myung Moon har modtaget . (jvf. fodnote side 44).

gammel. Fra da af begyndte han en åndelig rejse, som bragte ham gennem den usynlige åndelige verden i hans søgen efter svar på de fundamentale spørgsmål om livet og universet.

I sin søgen efter sandheden måtte han overvinde store vanskeligheder, gennemgå mange lidelser og udkæmpe blodige slag mod satans magter. Kun Gud kender omfanget af disse prøvelser. Han samtalede frit med Jesus og helgenerne i paradiset, og hans søgen kulminerede i en kommunikation med Gud, hvor Gud åbenbarede sin vilje for menneskeheden til Pastor Moon.

Pastor Moon tilbragte talløse timer i bøn og med bibelstudier for at kunne sammenfatte og videregive denne indsigt. I 1950 begyndte han derpå mere formelt at undervise sine disciple i Princippet. Der er imidlertid stadigvæk en stor del af Princippet, som Pastor Moon har modtaget, der endnu ikke er blevet offentliggjort. Det vil først ske, når det tilstrækkelige grundlag er skabt på jorden i overensstemmelse med forsynets fremgang.

To tekster, *Wolli Haesul* (Forklaring af Princippet) (Seoul, Korea: Segye Kidokyo Tongil Shillyong Hyophwe 1957; ikke oversat) og *Wolli Kangron* (Fremlægning af Princippet) (Seoul, Korea: Segye Kidokyo Tongil Shillyong Hyophwe 1966; oversat til engelsk under titlen Divine Principle), har officielt gengivet Pastor Moons lære. De blev skrevet af Hyo Won Eu, som var HSA-UWC's* første præsident i Korea. Han tjente Pastor Moon i de tidlige år af dennes virke, og han blev undervist af Pastor Moon personligt.

Denne udgave - *Princippet i Grundtræk* - er blevet til på Pastor Moons egen opfordring. Den er baseret på *Wolli Kangron*, og skal tjene til at gøre Princippet nemmere tilgængeligt og som grundlag for undervisning i Princippet. Jeg** har studeret og undervist i Princippet gennem mere end 20 år under Pastor Moons ledelse. Ikke desto mindre er min forståelse af Princippet

* HSA-UWC (Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity, grundlagt i 1954. HSA-UWC skiftede i 1996 navn til FFWPU (Family Federation for World Peace and Unification))

* **Denne udgave af Princippet er skrevet på koreansk af Kwak, Chong-Hwan.

ufuldstændig. Derfor har jeg skrevet denne bog under bøn for ikke at mindske Princippet værdi. Hvis der imidlertid er uklarheder i fremstillingen, er ansvaret for dette alene mit.

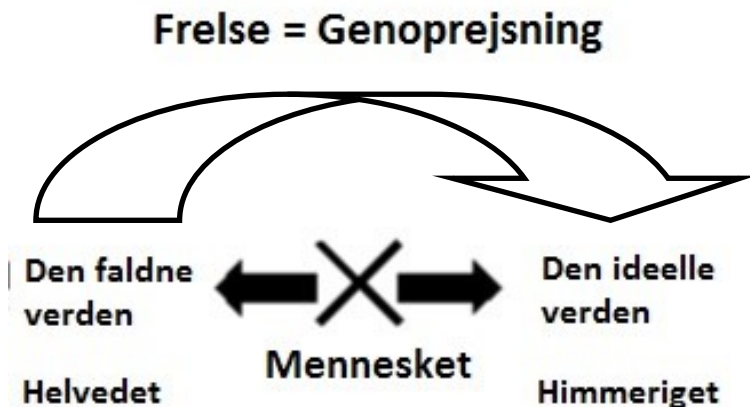
Gud er ifølge Princippet kilden til kærlighed og hjerte - i.e. en verden af sand kærlighed. Guds formål med skabelsen er at virkeliggøre sit kærlighedsideal, så skaberværket bliver en inkarnation af hans kærlighed. I den verden, hvor Guds ideal er virkeliggjort, vil mennesket og hele skabelsen leve i glæde og harmoni med Gud som kilden til vores liv og lykke. Den verden, hvor Guds kærlighedsideal er virkeliggjort, er himmeriget. Gud skabte os på jorden, ikke i himmelen. Derfor skal hans kærlighedsideal virkeliggøres på jorden og derved skabe himmeriget på jorden. Vi skal derfor først leve i Guds rige på jorden, og derefter skal vores åndelige selv gå over i Guds rige i den åndelige verden, hvor vi skal leve evigt. (Forholdet mellem disse to verdener er som forholdet mellem ånd og krop i et menneske). Himmeriget er det sted, hvor mennesker, som har oplevet Guds kærlighed fuldstændigt, lever evigt i sand kærlighed med Gud og andre mennesker.

Synd, uretfærdighed og tvang kan ikke eksistere i den verden, hvor Guds ideal er virkeliggjort. Den første mand og kvinde opfyldte imidlertid ikke deres ansvar. Som følge heraf blev de ikke fuldkomne og måtte derfor forlade den sfære, hvor Guds kærlighed hersker. Mennesket blev adskilt fra Gud, og resultatet blev, at synd og ondskab kom ind i verdenen, og at helvedet opstod. Ordet "helvede" betegner det område, der ligger uden for Guds kærlighedsdomæne.

Kan Gud da blot opgive verden, som den er, fuld af synd, uretfærdighed og lidelser? Nej, det vil han aldrig kunne. Som det hedder i Esajas 46,11: "*Jeg taled og lader det ske, udtænkte og fuldbyrder det*"*. Gud vil genoprejse mennesket, så vi kan blive i stand til at opfylde de 3 velsignelser, han gav os ved skabelsens begyndelse (1.Mos. 1,28). Derfor er målet for Guds frel-

* Alle bibelcitater er citeret efter Bibelen udgivet af Det Danske Bibelselskab i 1979.

sesforsyn at genoprejsne mennesket til den tilstand, hvor vi kan virkeliggøre det kærlighedsideal, som var Guds oprindelige formål med skabelsen.

Gud er en levende og aktiv Gud. Guds forsyn har virket både i menneskehedens historie og i den enkeltes liv. Hvad kan vi sige om mennesket? Hvorledes har mennesket været gennem historien? Gud har arbejdet med mennesket gennem de forskellige historiske tidsaldre i forhold til menneskets åndelige og intellektuelle niveau. Har mennesket altid været det samme på det indre plan, eller har mennesket forandret og udviklet sig. Hvis mennesket ikke var faldet, så ville vi være blevet en genspejling af Guds natur (Joh. 14,20) og fuldkomne som han (Matt. 5,48). Gud og mennesket ville da kunne have talt frit med hinanden. Adam og Eva opfyldte imidlertid aldrig dette. De faldt og bragte således synden og det onde ind i verden. Faldet, og den deraf følgende adskillelse fra Gud, bevirkede, at menneskets ånd og intellekt blev reduceret til et meget lavt niveau.

Derfor har Gud gennem sit forsyn haft det mål at genskabe menneskets ånd og intellekt. Efterhånden som mennesket gjorde åndelige og intellektuelle fremskridt gennem de forskellige tidsaldre, har Gud anvendt andre måder at lede og forholde sig til mennesket på. Man kan som eksempel herpå nævne Abrahams tidsalder. På daværende tidspunkt var menneskets

ånd og intellekt kun meget lidt udviklet. Derfor var Gud nødt til at bringe mennesket nærmere til sig ved at pålægge mennesket at bringe ofringer. Menneskeheden var endnu ikke i stand til at følge Gud gennem bud og lovbefalinger. Flere hundrede år senere på Moses' tid baserede Gud sit genoprejsningsarbejde på loven. På Jesu tid blev loven erstattet af evangeliet, som svarede bedre til menneskets åndelige niveau på det tidspunkt.

Den kendsgerning, at det jødiske folk, som, på trods af at de var meget hengivne overfor Gud, ikke forstod, at Jesus var Guds søn, blev af afgørende betydning for Guds genoprejsningsforsyn. Hvorfor var de ude af stand til at se, at Jesus var Guds søn? I den gammel testamentlige tidsalder var lydighed mod loven grundlaget for deres tro, men da Jesus kom, var det Guds hensigt at tale direkte til mennesket gennem Jesus.

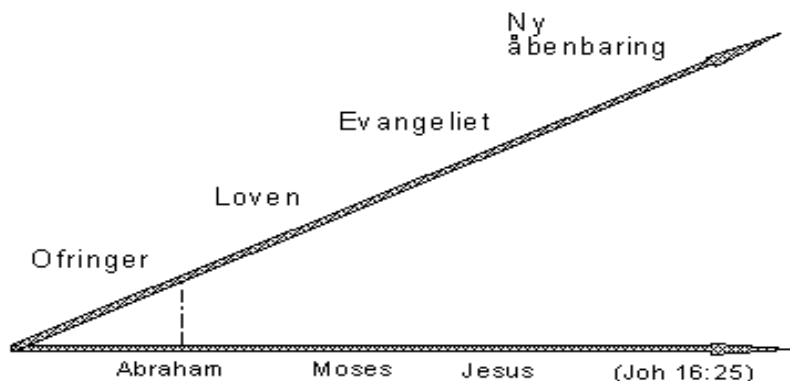
Sådanne historiske kendsgerninger viser os, hvorledes menneskets gradvise åndelige og intellektuelle udvikling førte til, at Gud begyndte at arbejde med mennesket på nye og mere tilsvarende måder. Guds forsyn er ikke rettet mod livløse og uforanderlige væsner, men mod mennesker, der er levende og under udvikling.

Vi må derfor spørge: Hvilket folk henvender Guds forsyn sig til i dag? Det kan ikke være jøderne på Jesu tid, ej heller folkene på Moses' tid eller folk fra endnu tidligere historiske epoker. Nej, Guds forsyn er rettet mod nutidens mennesker. Men vi ser, at de fleste unge mennesker i dag ikke interesserer sig for kirken, og at folk i almindelighed kun har ringe kontakt med den. Nutidens mennesker tænker rationelt og videnskabeligt og har derfor brug for en dybere og mere logisk forklaring af sandheden og de tilsyneladende modsigelser, der findes i den religiøse lære og livsform, førend vi kan tage det religiøse liv alvorligt. Vi har set, at Gud er en levende Gud, der arbejder aktivt på at fuldbyrde sit forsyn. Derfor kan vi også med sikkerhed vide, at Gud vil give mennesket en ny formulering af sandheden, som kan lede mennesket i vores tidsalder.

Når vi i dag læser Bibelen, rejser der sig mange spørgsmål, som for eksempel: Hvad er det egentlige forhold mellem Gud,

Jesus og mennesket? Hvorledes skal vi forstå opstandelsen og de sidste tider? Hvorfor skal Jesus vende tilbage? Hvorledes og hvornår? Bibelen besvarer alle disse spørgsmål i lignelser og symboler, men vi mangler nøglen til at forstå disse symboler.

Vi læser i Joh. 6,25, at Jesus siger: *“Dette har jeg sagt til jer i billedtale; den tid skal komme, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men frit ud forkynde jer om Faderen”*, og i Joh. 16,12-13 læser vi: *“Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer.”* Og i Johannes Åbenbaringen 10,11 læser vi: *“Du skal på ny profetere om mange folk og folkeslag og tungemål og konger.”* Hver af disse bibelpassager gør det klart, at der i de sidste tider vil fremstå en ny formulering af sandheden.

Da det vil være en ny åbenbaring, må vi imidlertid forvente at finde ting, vi ikke kan forstå alene på baggrund af de eksisterende teologier og kirkelige traditioner.

Lad os kaste et blik tilbage på Jesu tid. Til trods for at Jesu lære var baseret på det Gamle Testamente, kunne de, der holdt fast på en bogstavelig fortolkning af skriften, ikke forstå Jesus. Det var af denne grund Jesus udtalte: *“...ung vin skal hældes på nye lædersække”* (Luk. 5,38). Hermed siger Jesus, at jøderne var nødt til at forny sig selv, hvis de skulle modtage en ny formule-

ring af sandheden.

Vi ved, at Gud arbejdede gennem Noa og Abraham, og vi ved, at Gud talte gennem Moses og Jesus. Er Gud, som stadig er lyslevende, så ude af stand til at give en ny åbenbaring i dag? Kirken har ikke behov for endnu en menneskelig fortolkning af Bibelen. Det, der er brug for, er Guds fortolkning og menneskets levende respons.

Der er flere grunde til, at mennesket har brug for en ny og dybere formulering af sandheden. Det 20. århundredes civilisation og samfundsorden er truet på mange måder uden tegn på nogen løsning. En følelse af tomhed, ensomhed og utilfredshed har skabt forvirring, og udbredt alkohol- og narkotikamisbrug. Samfundsnormer og værdier er blevet bragt i tvivl med det resultat, at egoistiske og selvcentrerede tendenser har taget overhånd, hvilket igen har ført til opbrud i familien, stigende kriminalitet, ungdomsforbrydelser og alle former for umoral. Samlet bevirker disse faktorer, at samfundet destabiliseres, og det skaber modløshed over for fremtiden.

Vold og krige, racehad, ulige fordeling af verdens rigdomme, verdensreligionernes afmagt m.h.t. at lede mennesket i det 20. århundrede, og udbredelsen af den ateistiske kommunisme - alt dette er med til at rejse alvorlige spørgsmål vedrørende vores moderne civilisations fremtid. Der findes ingen nemme løsninger på disse problemer. Vi har brug for en tilbunds gående løsning. Men da Gud er en levende Gud, kan vi være sikre på, at han vil gribe ind i menneskets verden på en ny og revolutionerende måde.

Nøglen til at løse disse problemer ligger i at kende og forstå problemernes årsag. Mennesket har ikke kunnet løse disse problemer, fordi vi aldrig har haft en klar forståelse af deres oprindelse. Princippet forklarer, hvad roden til menneskets problemer er og fremlægger en klar og praktisk løsning, som kan gøres tilgængelig for alle gennem undervisning. Det betyder, at vi nu som enkeltindivider og som familier, der jo udgør samfundets grundenhed, har mulighed for frit at forandre vores livsform.

Viden giver os mulighed for intellektuel og åndelig fornyelse,

mens uvidenhed betyder død og ødelæggelse. Håb og vision kan ikke udspringe fra uvidenhed. Uvidenhed og misforståelse vedrørende Gud har fået mennesker til at vende sig bort fra Gud. Princippet viser ikke blot, at Gud eksisterer, men forklarer om Guds oprindelige hjerte og kærlighed for os som hans børn og klargør i detaljer Guds arbejde gennem historien.

Princippet kan skabe en dyb forandring hos den, som alvorligt søger Gud. Jo mere vi søger efter Guds sande kærlighed, som åbenbares gennem Princippet, des mere vil vi opleve vores egen fornyelse. Det betyder, at vi bliver i stand til at forbedre vores forhold til vores medmennesker på en dyb og sand måde.

På grund af udviklingen inden for massekommunikation, transport, rejser, samhandel og kulturel udveksling, er verdens nationer blevet bragt sammen i et omfang som aldrig før. Imidlertid er vores menneskelige relationer stadig præget af mistro og had på grund af selvcentrerethed og mangel på gensidig omsorg. Vi må derfor konstatere, at på trods af den ydre forening af verden, mangler enheden og harmonien endnu på det indre plan. Kun Guds kærlighed vil kunne forandre dette.

Princippet viser, at familien er den grundlæggende enhed og at netop **familien** spiller den afgørende rolle for virkeliggørelsen af Guds kærlighed blandt os. Princippet slår fast, at kun når forholdene i hjemmet bliver bragt i orden, kan sand kærlighed begynde at vokse sig stærk i vores hjerter.

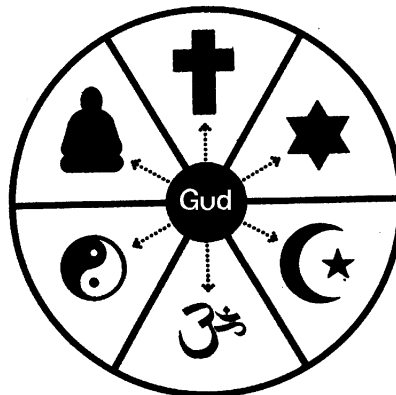
Kun da kan vi opbygge varige forhold mellem ægtefæller, forældre og børn, brødre og søstre og blandt naboer. Kærlighed mellem ægtefæller er forudsætningen for varig lykke blandt mennesker. Kun når en sådan kærlighed eksisterer mellem forældrene, vil det være muligt for børn at opleve og forstå, hvad sand kærlighed er.

Guds oprindelige skabelsesideal er et forældre-børn forhold mellem Gud selv og mennesket, hvor menneskeheden er som en stor familie med Gud som centrum. Princippet skal tjene som en vejledning til at genskabe disse oprindelige forhold og dermed omskabe det menneskelige samfund til at afspejle et sandt familieideal.

Princippet skal endvidere tjene til at forene den indre sandhed, som religionerne har søgt efter, med den ydre sandhed, som videnskaberne udforsker. Årsagen til, at Princippet kan forene disse to forskellige former for sandheder, er, at begge har deres rod i Gud.

Princippet vil også bidrage til endegyldigt at påvise fejlen ved den gudløse, kommunistiske ideologi og således afslutte den sidste store ideologiske kamp i historien med sejr for Gud. Det endelige mål for Guds forsyn er genoprejsningen af alle mennesker, inklusiv de mange mennesker, der i dag er underlagt de kommunistiske regimer. De er også Guds børn. De skal også komme at opleve en verden, hvor Guds sande kærlighed er en levende virkelighed for os alle. De er ligesom alle andre skabt til

at virkeliggøre deres oprindelige, fuldkomne natur, når de modtager Guds sandhed og kærlighed.

Alle religioner, der søger at vejlede mennesket etisk og moralsk, er ifølge Princippet enten et direkte eller indirekte resultat af Guds vilje.

Mens kristendommen står i en central position, når det drejer sig om at opfylde Guds vilje, har andre religioner i andre dele af verden og til andre tider haft det formål at forberede mennesker dér til at kunne møde Messias. Derfor læser vi i Joh. 3,16: *“Thi således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.”*

Den åbenbaring, som Sun Myung Moon modtog i Østen, blev givet i stilhed. Den har givet nyt liv og håb til tusinder af mennesker, især unge over hele verden og har givet dem en ny vision og dybde i deres hjerter. Unge mennesker fra over 120 forskellige lande, af forskellige racer og kulturer og med forskellig baggrund har fundet en ny mening med livet og ny dybde i deres forhold til Gud.

Vi skal i det følgende præsentere Princippet i grundtræk og håber at kunne gengive den vitalitet, som har bevæget så mange menneskers hjerte og ånd til at søge et dybere forhold til Gud.

Kapitel 1

Skabelsesprincippet

De grundlæggende spørgsmål vedrørende livet og universet kan ikke afklares uden at forstå Guds, dvs. vores skabers natur. Det er sig således, fordi der mellem Gud og skabelsen består et årsags-virknings-forhold, hvor virkningen (skabelsen) kun kan forstås ud fra dens årsag (Gud). Når vi søger at forstå de fundamentale spørgsmål angående os selv og skabelsen, skal vi derfor først forstå Guds, skaberens natur, og de principper, som han har skabt verden ud fra. Derfor indledes „Skabelsesprincippet“ med at forklare Guds væsen og årsags-virknings-forholdet mellem Gud og skabelsen. Det gør det muligt for os således at få svar på de fundamentale spørgsmål angående livet og universet.

Afsnit I Guds og skabelsens polære natur

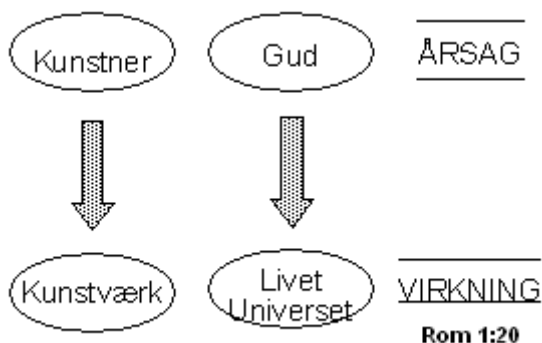
A. Guds polære natur

Hvorledes kan vi vide noget om Guds natur, da han er usynlig? Det kan vi ved at iagttage skabelsen. På samme måde som et kunstværk er den synlige manifestation af en kunstners indre usynlige natur, således er enhver del af skabelsen den synlige manifestation af Guds usynlige natur. Ligesom vi kan fornemme en forfatters karakter ud fra hans værker, således kan vi se Guds væsen i hans skaberværk. Paulus udtrykker det således:

”Thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger, så de er uden undskyldning”

Rom 1:20

Vi kan derfor nå frem til en forståelse af Guds væsen ud fra de træk, der er fælles for alle skabte væsner.

1. De polære væsensarter *'sông sang'* (indre natur) og *'hyông sang'* (ydre form)

Det er fundamentalt for alle skabte væsner, at de har både et indre, usynligt aspekt og en ydre, synlig form. *Sông sang* aspektet er den indre natur hos en hvilken som helst skabning, mens *hyông sang* aspektet udgør dens ydre form, struktur og substans. *Sông sang* og *hyông sang* er koreanske betegnelser, som bedst kan oversættes ved 'indre karakter' og 'ydre form'.

Hos mennesket er sôngsang aspektet det usynlige sind, mens hyôngsang aspektet er den synlige krop. Hos dyr er det usynlige instinkt sôngsang aspektet, medens vævene og organerne, der tilsammen danner dyrets krop, er dets hyôngsang form. På tilsvarende måde udgør planternes liv og karakteristiske egenskaber deres sôngsang natur, medens deres fysiske struktur, der dannes af celler, udgør deres hyôngsang form. Materien er ligeledes opbygget af disse to aspekter. Den fysio-kemiske karakter i molekylerne, atomerne og partiklerne er deres sôngsang natur, medens deres ydre synlige stof og struktur udgør deres hyôngsang form.

MENNESKET	Hjertet og sindet	Kroppen
DYR	Instinkt	Dyrets krop
PLANTER	Levende natur	Struktur og form
MOLEKYLER	Fysio-kemiske karakter	Energi og materie
ATOMER	Fysio-kemiske karakter	Energi og materie
PARTIKLER	Fysio-kemiske karakter	Energi og materie

Hos mennesket er sindet det styrende subjekt og den igangsættende impuls, der sætter vores krop i bevægelse. På tilsvarende måde er sôngsang aspektet hos dyr, planter, molekyler, atomer og partikler det styrende subjekt, som kontrollerer deres hyôngsang aspekt.

Kroppen, som udgør menneskets hyôngsang* aspekt, genspejler sindet, som er vores sôngsang aspekt. Selvom sindet er usynligt, har det sin egen „form“, som kommer til udtryk gennem kroppens form, da denne genspejler sindet. Sind og krop er således indre og ydre aspekter af samme person, hvor sindet indtager subjektspositionen (som den indre årsag) i forhold til kroppen.

* Alle koreanske ord og navne (med undtagelse af navnet Sun Myung Moon) følger Mc. Cune - Reischauer transskriptionssystemet)

Dette er grunden til, at man kan forstå noget om en persons karakter ved at betragte hans eller hendes fysiske konstitution og udseende. Vi kan således forstå, at sôngsang og hyôngsang udgør henholdsvis det indre og ydre aspekt af ethvert skabt væsen. Sôngsang er det kausale aspekt; det står i subjektpositionen i forhold til hyôngsang aspektet. Hyôngsang er det resulterende aspekt og står i objektpositionen. Derfor kan man også opfatte hyôngsang aspektet som et sekundært sôngsang aspekt. Tilsammen udgør de et væsens polære natur.

Eftersom Gud er den første årsag til alle skabte væsner, og eftersom alle skabte væsner har den tosidige natur af sôngsang og hyôngsang, må vi konkludere, at Gud selv rummer sôngsang og hyôngsang aspekterne (jfr. Rom. 1,20). Guds sôngsang og hyôngsang aspekter indtager subjekt-positionen i forhold til alle skabte væsners sôngsang og hyôngsang aspekter. Guds sôngsang aspekt kaldes derfor det oprindelige sôngsang aspekt, mens hans hyôngsang aspekt kaldes det oprindelige hyôngsang aspekt.

Det skal understreges, at Guds oprindelige sôngsang og hans oprindelige hyôngsang aspekter ikke eksisterer som uafhængige størrelser, men i et harmonisk gensidigt forhold. Vi kan derfor sige, at Guds natur udgør en helhed af oprindelig sôngsang og oprindelig hyôngsang aspekter, som er genspejlet i Guds skaberværk. Guds oprindelige sôngsang og oprindelige hyôngsang aspekter er harmonisk forenede aspekter. Vi genfinder de samme aspekter i skabelsen, fordi Gud er den første årsag til hele skabelsen.

2. De polære væsensarter af positivitet og negativitet

På tilsvarende måde finder vi, at skabelsen er opbygget af et gensidigt forhold af positiv og negativ natur/ladning*.

* Betegnelserne positivitet og negativitet anvendes med betydningerne yang-yin (yang-um på koreansk) i overensstemmelse med yin-yang filosofien. Positivitet/negativitet refererer således på ingen måde til godt og ondt eller konstruktivt-destruktivt.

Som eksempel herpå ser vi, at atomer er opbygget af positive og negative elementer. Atomet som helhed har ligeledes enten positiv eller negativ egenskab. Når 2 eller flere atomer på basis af disse forskellige egenskaber indgår i gensidig give-og-tage forhold, opbygges molekylerne. Planter har ifølge samme princip maskuline og feminine elementer. På tilsvarende måde reproducerer de fleste dyrearter ved gensidige forhold mellem hankøn og hunkøn. Alle plante- og dyrearter eksisterer og reproduceres således ved et utal af indre og ydre gensidigt afhængige relationer af positive og negative elementer.

Vi læser i bibelen, at Gud ikke var tilfreds med, at manden skulle være alene (1. Mos. 2,18); derfor skabte Han Eva som objekt for Adam. Først da siger Gud, idet Han betragter sit skaberværk, at det var „...såre godt“. Menneskeheden består af mænd og kvinder, og det menneskelige samfund eksisterer og udvikler sig i kraft af gensidige gi-og-ta-forhold mellem mænd og kvinder.

MENNESKET	Mand	Kvinde
DYR	Maskulin	Feminin
PLANTER	Maskulin	Feminin
MOLEKYLER	Positive	Negative
ATOMER	Positive	Negative
PARTIKLER	Positive	Negative

Forholdet mellem positivitet og negativitet er det samme som

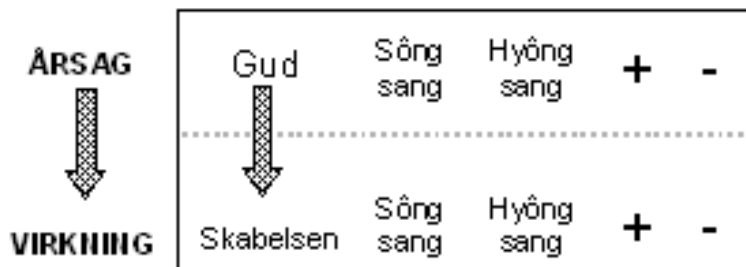
det, der eksisterer mellem indre karakter og ydre form. Positivitet og negativitet forholder sig i forhold til hinanden som subjekt og objekt, årsag og virkning, indre og ydre; derfor betegnes positivitet og negativitet tilsammen også som polære væsensarter. Vi ser således, at skabelsen er opbygget af det gensidige forhold, der består mellem positivitet og negativitet.

Vi må vi derfor spørge, hvad kilden til disse polære væsensarter af positivitet og negativitet er. Eftersom alle væsener er skabte væsner, må de elementer, der er fælles for dem stamme fra den første årsag til deres eksistens - altså Gud, skaberen.

At skabelsen er opbygget af de polære væsens arter - positivitet og negativitet - betyder, at Gud selv, i kraft af at være den første årsag - er oprindelsen til disse væsens arter. Derfor siger Bibelen (1. Mos. 1,27): „Og Gud skabte mennesket i sit eget billede.....som mand og kvinde....“.

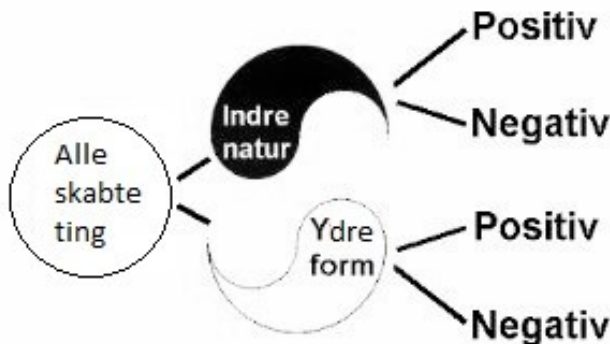
Guds eget væsen rummer således positive og negative attributter, der står som subjekt i forhold til det positive og negative aspekt i alle skabte væsner.

Vi kalder derfor Guds positive og negative aspekter for 'oprindelig positivitet' og 'oprindelig negativitet'. Guds oprindelige positivitet og oprindelige negativitet er et harmonisk hele i Gud; Gud er således den første årsag til den skabte verden og eksisterer i sig selv som et harmonisk hele af positive og negative aspekter.

3. Guds polære væsensarter

Hvilket forhold består der mellem det polære forhold af sôngsang og hyôngsang og det polære forhold af positivitet og negativitet? Den polære natur af positivitet og negativitet og maskulinitet og femininitet er egenskaber ved sôngsang og hyôngsang aspekterne. Det betyder, at ånd og krop er individets mest grundlæggende aspekter, mens maskulinitet og femininitet er sekundære aspekter. Sôngsang aspektet har med andre ord i sig selv positive og negative egenskaber, ligesom hyôngsang har positive og negative egenskaber.

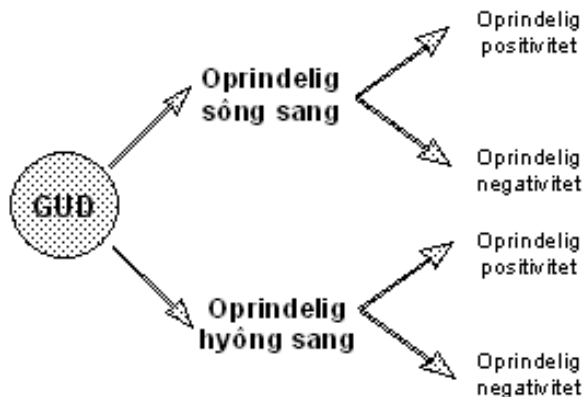

Lad os se nærmere på menneskets polære natur. Sindet eller sôngsang aspektet består af et positivt følelsesaspekt, som er lyst og livligt, og et negativt følelsesaspekt, som er sentimentalt og blidt. Intellectet har et positivt aspekt, som er aktivt, og et nega-

tivt aspekt, som er passivt. Menneskets vilje har på samme måde et positivt aspekt, som tager initiativ og leder, og det har negativt aspekt, som er modtagende og responsivt. På tilsvarende måde har kroppen (dvs. menneskets hyôngsang aspekt) positive og negative aspekter.

De fremtrædende eller konvekse dele af kroppen er de positive aspekter, mens de indsunkne eller konkave dele er udtryk for det negative aspekt. Heraf kan vi se, at positivitet og negativitet findes som forskellige udtryk og former (attributter) af sôngsang og hyôngsang.

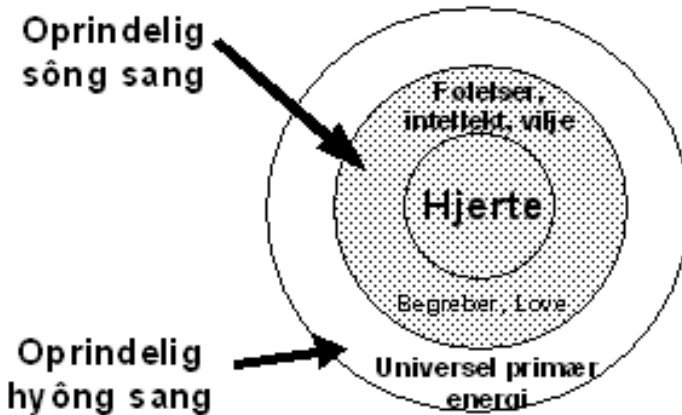
På tilsvarende vis er oprindelig positivitet og oprindelig negativitet attributter af Guds oprindelige sôngsang og oprindelig hyôngsang. Vi kan sammenfatte det kort således: Gud er den første årsag og universelle subjekt; Gud besidder således den polære natur af oprindelig sôngsang og oprindelig hyôngsang, som er harmoniseret med de polære aspekter af oprindelig positivitet og oprindelig negativitet.

Hvad er da essensen af Guds oprindelige sôngsang og oprindelige hyôngsang. Guds oprindelige sôngsang er Guds indre væsen og oprindelsen til det usynlige indre aspekt i alle skabte væsener, nemlig: menneskets sind, dyrenes instinkter, planters indre natur og mineralernes og grundstoffernes fysio-kemiske karakter. Guds sind kan beskrives som oprindeligt sôngsang. Guds sind indbefatter følelse, intellekt og vilje, såvel som begreber og

lovmæssighed. Essensen af Guds sôngsang aspekt er imidlertid hjerte*.

Guds ydre attribut er oprindelig hyôngsang. Det er kilden til alle skabte tings substans og form; menneskets krop, dyrs og planters legemer og al uorganisk stofs substans og form udspringer fra Guds oprindelige hyôngsang. 'Universel primær energi' (se næste afsnit) og stof er ligeledes attributter af oprindelig hyôngsang.

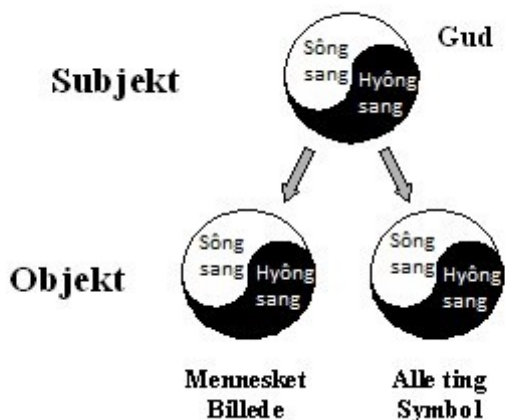

* Hjerte (simjông på koreansk) udgør essensen af Guds personlighed. Det er essensen af Guds sôngsang aspekt. "Hjerte" er den mest vitale og centrale del af Guds natur, hvilket betyder, at alle andre dele - attributter af Guds personlighed - er, hvad de er, og gør, hvad de gør på grund af Guds-simjông natur. Impulsen til at elske og blive forenet med objektet for ens kærlighed stammer fra hjertets natur. Guds hjerte er det dybere motiv bag al kærlighed. Guds "Hjerte" rummer i sig selv et dybere motiv. Det er gennem Guds simjông, at Princippet (Logos) kommer til udtryk. Simjông er kilden til Guds skaberværk, som når sin fuldkommenhed gennem Guds betingelsesløse og ubegribelige kærlighed.

B. Forholdet mellem Gud og skabelsen

Ethvert skabt væsen er Guds substantielle objekt. Det betyder, at enhver skabning er det synlige og substantielle udtryk og form af Guds polære karakter. Når et skabt væsen bliver et fuldkomment objekt for Gud (som står i subjekt positionen), kan Guds vilje opfyldes fuldstændigt. Sagt på en anden måde; den fuldkomne verden er som en fuldkommen krop, der bevæger sig eller forholder sig i ro alene i overensstemmelse med Guds hensigt med skabelsen.

Skønt alle skabte væsener reflekterer Guds polære karakter, så tilhører de to forskellige grupper: 1. mennesket, 2. alle andre ting. Mennesket er skabt i Guds billede og betegnes derfor som „et substantielt objekt, skabt direkte i Guds billede“. Alle andre ting afspejler Gud symbolsk og kaldes derfor „symbolske, substantielle objekter for Gud“.

Ethvert substantielt objekt, som består af de polære væsensarter i lighed med Guds polære væsensarter, kaldes for et „individuet sandhedslegeme“. Som vi har set, så består ethvert „individuet sandhedslegeme“ af sôngsang og hyôngsang og positivitet og negativitet, som stammer fra og afspejler Guds oprin-

delige sôngsang, oprindelige hyôngsang, oprindelige positivitet og oprindelige negativitet.

Lad os sammenfatte forholdet mellem Gud og skabelsen, set ud fra forståelsen af de polære væsensarter. Skabelsen er Guds substantielle objekt, bestående af individuelle sandhedslegemer, som er manifestationer af Guds polære karakter i billedform (mennesket) og i symbolsk form (alle andre ting). Når vi betragter Gud og skabelsen som et hele, kan man sige, at forholdet mellem Gud og skabelsen svarer til forholdet mellem sôngsang og hyôngsang. Gud er den usynlige, indre årsag og sôngsang og det maskuline subjekt i forhold til skabelsen. Skabelsen er den synlige, ydre virkning og hyôngsang og det feminine objekt for Gud.

Afsnit II

Universel primær energi, gi-og-ta forholdet og fundamentet med de 4 positioner

A. Universel primær energi

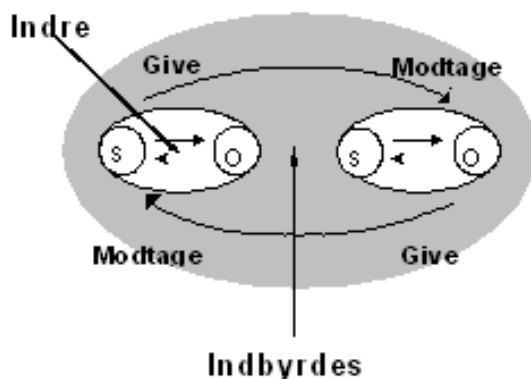
I 2. Mos. 3,14 siger Gud til Moses: „*Jeg er den, jeg er*“. Gud eksisterede før tid og rum og er transcendent i forhold til tid og rum. Gud er et evigt, selveksisterende og absolut væsen. Derfor er den fundamentale kraft, der opretholder Guds eksistens, også evig, selveksisterende og absolut. Denne oprindelige kraft er ikke skabt, men har altid været en del af Gud, hævet over tid og rum. Det er denne kraft, der kaldes 'universel primær energi'; dette er Guds fundamentale skaberkraft. Det er også den fundamentale energi i hele skabelsen. Det er den kraft, som Gud gav ethvert væsen (individuel sandhedslegeme), da han skabte det som sit substantielle objekt.

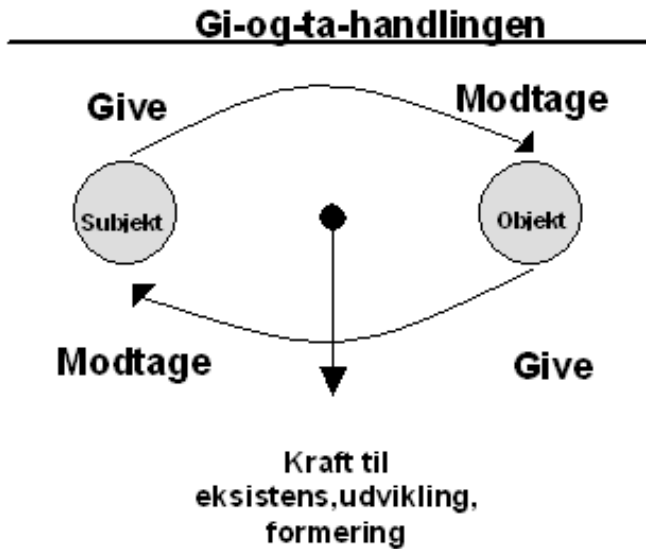
B. Gi-og-ta-forholdet

1. Betydningen af gi-og-ta-forholdet

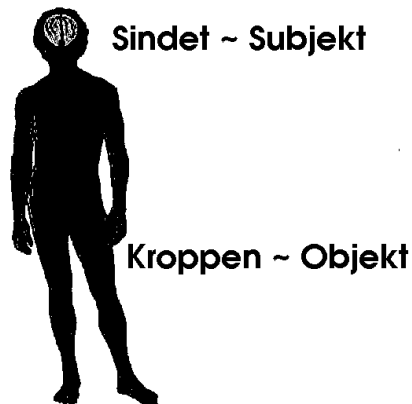
Ethvert væsen, som er skabt af Gud, har den polære natur af sôngsang og hyôngsang og positivitet og negativitet. Betyder det, at disse væsner skal eksistere som individer, adskilte og uafhængige af hinanden, eller består der et gensidigt forhold mellem dem? Selv om ethvert væsen synes at eksistere uafhængigt af alle andre, er hele skabelsen blevet til i overensstemmelse med Guds ideal. Da Gud er et væsen med en harmoniseret polær natur, betyder det, at skabte væsener ikke er uafhængige, men skabt til at eksistere i gensidige forhold.

Et ideelt forhold skabes, når et subjekt og et objekt opretter et gensidigt forhold baseret på gi'-og-modta'-relationen. Dette indbyrdes forhold, bestående af at give og modtage, igangsættes af den 'universelle primær energi' og kaldes for 'gi-og-ta-forholdet'. Når subjekt og objekt aspekterne i et væsen, eller mellem forskellige væsner indbyrdes, er engageret i et gi-og-ta-forhold, så dannes den energi, der er nødvendig for vores og alle tings eksistens, formering og bevægelse.

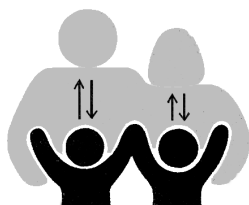

Lad os se på et par eksempler. Kroppen opretholder sin eksistens i kraft af det gi-og-ta-forhold, der består mellem arterierne og venerne, og indånding og udånding. Et individ er i stand til at skabe fundamentet for sin eksistens i kraft af det gi-og-ta-forhold, der eksisterer mellem ånd og krop.

En familie eller et samfund eksisterer i kraft af de gi-og-ta-forhold, der eksisterer mellem individer eller grupper.

Forældre ~ Subjekt

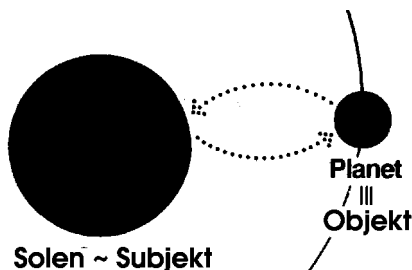
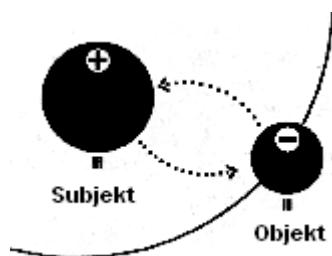
Børn ~ Objekt

Lærer = Subjekt

Elever = Objekt

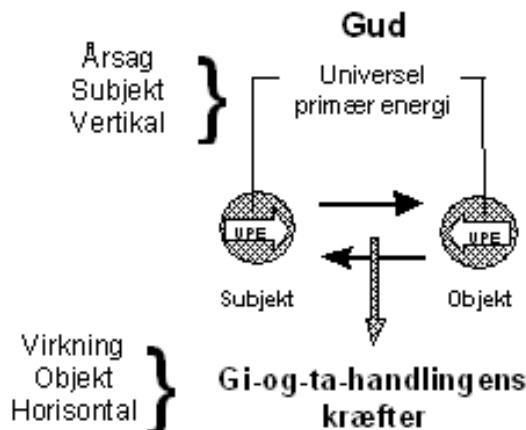
Materien opstår og opretholder sin eksistens, når subjekt og objekt partikler indbyrdes skaber harmoniske bevægelser og fysiokemiske reaktioner i kraft af gi-og-ta-forhold. Både planter og dyr opretholder deres indre funktioner gennem de gi-og-ta-forhold, der består mellem deres forskellige organer og indre systemer. Og vi ved, at endog solsystemet opretholder sin eksistens i kraft af det gi-og-ta-forhold, der består mellem solen og planeterne i deres baner.

2. Forholdet mellem den universelle primær energi og den kraft, der opstår fra gi-og-ta-forholdet

Når et subjekt og objekt har et godt gi-og-ta-forhold indbyrdes, opstår der en kraft fra dette gi-og-ta-forhold. Denne proces på-

begyndes af den universelle primær energi, som er kausal og vertikal og derfor står i subjektpositionen i forhold til den kraft, der stammer fra gi-og-ta-forholdet, som er resultativ, og som derfor står i objektpositionen. Den universelle primær energi kommer fra Gud, og er den kraft, Gud projicerer ind i ethvert væsen ved dets skabelse, mens kraften fra gi-og-ta-forholdet er den energi, der manifesteres i og imellem alle eksisterende væsener og skaber grundlaget for deres eksistens, formering og bevægelser.

Den universelle primær energi, som er et grundlæggende element i alle ting, har en og samme oprindelse, nemlig Gud. Derfor udgør skabelsen et harmonisk hele, bestående af et utal af former med et endeløst antal gi-og-ta-forhold, der er igangsat af den universelle primær energi.

Den universelle primær energi igangsætter de gi-og-ta-forhold, der er rettet mod at skabe enhed. I disse gensidige forhold skabes den kraft, der er nødvendig for at alt, fra det mindste til det største, kan bevare sin eksistens, formere sig og handle.

Retningen og formålet med alle gi-og-ta-forhold er kontrolleret af den universelle primær energi. Gi-og-ta-forholdet eksisterer ikke kun, for at et subjekt og et objekt kan opfylde deres individuelle formål, men for det højere formål at forene hele skabelsen. Det endelige mål for gi-og-ta-forholdet er at forene sub-

jekt og objekt og derved skabe større og højere dimensioner. Det nye individuelle væsen, som opstår, når subjekt og objekt forenes, søger derefter at oprette et gi-og-ta-forhold med en tilsvarende partner på dette plan og skaber således et væsen på et endnu højere plan. Således ser vi, at alle ting har et dobbelt formål: opretholdelsen af dets egen eksistens og opretholdelsen af helheden. Vi kan derfor sige, at universet er et stort organisk legeme af gensidige, harmoniserede tosidige formål. (Dette vil blive forklaret mere indgående i afsnittet „Skabelsens Formål“).

3. Forholdet mellem Gud og mennesket i lyset af gi-og-ta-princippet

Lad os nu betragte forholdet mellem Gud og mennesket ud fra gi-og-ta-forholdet. Det forhold, at Gud gav menneskeheden forfædre et påbud (1. Mos. 2,17), viser, at mennesket er skabt til at respondere på Guds vilje ved at holde budet. Mennesket var oprindeligt skabt til at have et fuldkomment gi-og-ta-forhold med Gud. Mennesket bliver et fuldkomment objekt for Gud, når det genspejler Guds fuldkommenhed; så bliver det en inkarnation af Guds karakter (Matt. 5,48). Da vil vi automatisk have et fuldstændigt gi-og-ta-forhold med Gud og blive ét med Guds vilje; Gud vil da være centrum for vores tankegang, vores optræden og vores livsførelse (Joh. 14,20). Hvis Adam og Eva havde etableret et vertikalt forhold til Gud i form af et fuldkomment gi-og-ta-forhold, så ville deres efterkommere også have været i stand til at oprette et fuldkomment gi-og-ta-forhold med Gud. Vi ville da alle på baggrund af et sådant fuldkomment forhold til Gud have været i stand til at skabe harmoniske forhold indbyrdes og leve for hinanden, og dermed have virkeliggjort Guds rige på jorden. Men på grund af Adam og Evas fald blev dette gi-og-ta-forhold til Gud afskåret. Som følge heraf blev det umuligt for mennesket at skabe et fuldkomment gi-og-ta-forhold til Gud og til ens medmennesker.

Messias er Guds søn. Han er ét med Gud i kraft af hans fuldstændige gi-og-ta-forhold til ham. Faldne mennesker skal derfor

leve et liv i tro og forene sig med Messias som deres subjekt. Det faldne menneske bør stå i en objekt position, parat til at tjene Messias på en absolut måde, fordi vi på denne måde kan genskabe vores gi-og-ta-forhold til Gud, når vi som faldne mennesker har gi-og-ta med Messias og bliver ét med ham. Det er af denne årsag, at Jesus står som „mellemanden“ (1. Tim. 2,5) og som „Vejen, Sandheden og Livet“ (Joh. 14,6) for det faldne menneske.

Betegnelsen „gi-og-ta-forhold“ antyder, at forholdet indledes med at give og derefter modtage, ikke omvendt. Den kendsgerning, at Gud skabte, betyder, at han gav af sig selv. Gud ofrede sig selv for skabelsens skyld. Derfor er det en himmelsk lov, at det 'at give' går forud for det 'at modtage'. Vi ser imidlertid, at det faldne menneske ikke formår at give, selv efter at vi har modtaget. Det er denne livsform, der er årsag til mange af vores problemer.

Jesus kom for at tjene menneskeheden med kærlighed og selvpofrelse. Derfor læser vi i Bibelen: „*Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene...*“ (Matt. 20,28). Jesus underviste også direkte vedrørende gi-og-ta-princippet, da han sagde: „*Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom I dømmes med, den skal I selv dømmes, og det mål, I måler med, det skal i selv få tilmålt*“ (Matt. 7,1-2) og „*...alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal i gøre mod dem...*“ (Matt. 7,12).

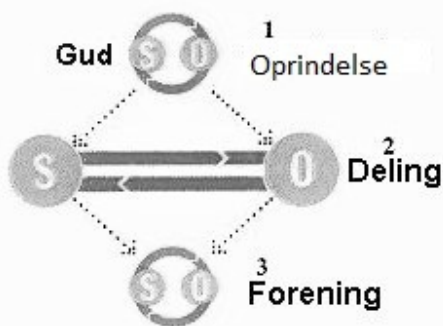
C. Oprindelse-delingsforeningsprocessen, formålet med de 3 objekter og fundamentet med de 4 positioner

1. Oprindelse-delingsforeningsprocessen

Gud, som er det usynlige subjekt, skaber substantielle subjekts- og objektsvæsner ud fra sit eget polære væsen. Derpå indgår et

subjektsvæsen og et objektsvæsen, under indflydelse af den universelle primær energi, et gensidigt forhold og skaber et gi-og-ta-forhold indbyrdes. Forud for gi-og-ta-forholdet går altså oprettelsen af en gensidig base. Dette er kun muligt, når subjekt og objekt prioriterer helhedens formål frem for deres egne individuelle formål. Når subjekt- og objektsvæsner indgår i et gi-og-ta-forhold, bliver de ét og danner således en enhed, som bliver et nyt objekt for Gud.

Denne enhed er den substantielle virkeliggørelse af helhedens formål, der er fælles for subjektet og objektet. Den er resultatet af den indvirkning, som den universelle primær energis indre formål udøver på subjektet og objektet. Sagt på en anden måde; oprindelse-deling-foreningsprocessen er det udviklingsforløb, som den kraft, der begynder i Gud, undergår fra oprindelsen, delingen til dens genforening

2. Hensigten med de 3 objekter

Når hver af de 4 væsner - oprindelsen, subjektet og objektet og deres resulterende enhed - indtager en subjekt-position over for de 3 andre, opstår, hvad der kaldes 'standarden med de 3 objekter'. Dernæst indleder hvert subjekt et gi-og-ta-forhold med hver af de 3 andre under indflydelse af den universelle primær energi og forenes med hver af disse, hvorved formålet med de 3 objekter opfyldes.

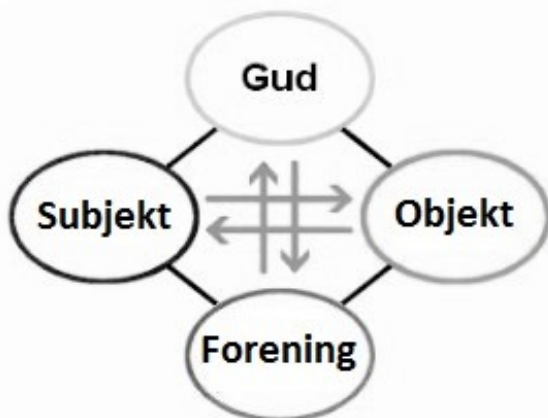
Vi så tidligere, at eksistensgrundlaget for et individuelt væsen ikke kan etableres af dette væsen alene. Eksistensgrundlaget kan kun etableres, når et væsen har et ideelt subjekt eller objekt, som det kan have et gi-og-ta- forhold til. Når et væsen, som står i subjektpositionen, har 3 ideelle objekter, som det kan have gi-og-ta med, har det et fuldstændigt grundlag for sin eksistens. Så kun ved at opfylde 'formålet med de 3 objekter' kan et væsen opfylde formålet med sin eksistens. Hvis Adam og Eva var blevet fuldkomne inkarnationer af Guds natur som individer, og derpå var blevet mand og hustru og havde fået børn, som inkarnerede det gode, ville en ideel familie af godhed være blevet realiseret. I den familie ville Adam, Eva og deres børn hver især have realiseret formålet med de 3 objekter. De ville da hver især have Gud som den første blandt de 3 objekter, med hvem de ville have gi-og-ta. Således ville Gud både for subjektet og objektet og deres enhed indtage positionen som det første objekt blandt 3 mulige objekter. Alle væsner ville på dette fundament være blevet forenet centreret på Gud og helhedens og skabelsens formål.

3. Fundamentet med de 4 positioner

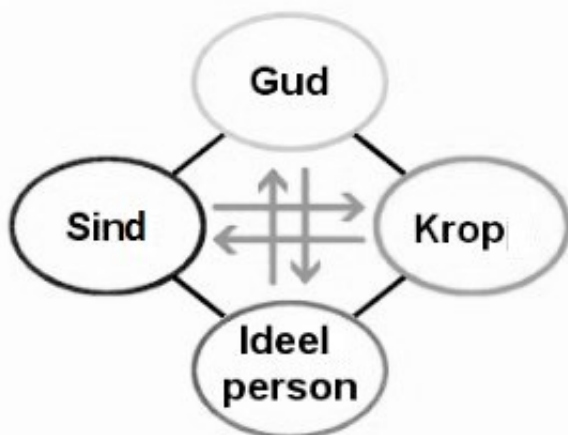
Når det delte subjekt og objekt og deres forening, som er blevet til ved oprindelse-delings-forenings-processen, opfylder formålet med de 3 objekter, skaber de et evigtvarende fundament for energi og livskraft. Dette fundament kaldes fundamentet med de 4 positioner. Fundamentet med de 4 positioner oprettes, når de 4 væsner - Gud, det delte subjekt og objekt, og deres forening - hver for sig etableres og opfylder formålet med de 3 objekter. Det betyder, at fundamentet med de 4 positioner er et grundlag for energi, som indeholder 6 forskellige gi-og-ta-forhold.

Det ideelle fundament med 4 positioner bliver realiseret, når subjekt og objekt forenes gennem et ideelt gi-og-ta-forhold med Gud som centrum. Fundamentet med de 4 positioner er det grundlæggende fundament, som Gud kan arbejde på. Det er også det essentielle grundlag af godhed, hvorpå hensigten med Guds

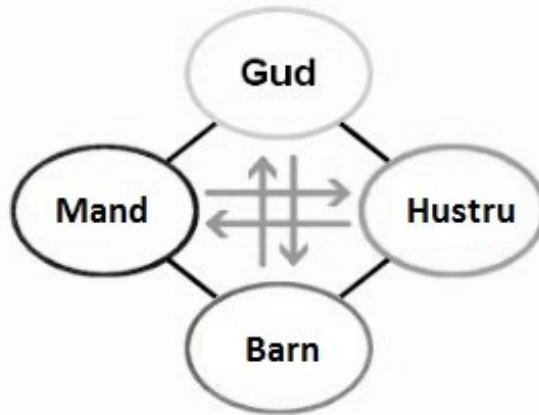
skaberværk kan opfyldes. Vi skal senere se, at Guds hensigt med skaberværket kun kan opfyldes på grundlag af de 3 velsignelser, Gud gav til mennesket, og at disse skal realiseres ved at oprette fundamentet med de 4 positioner.

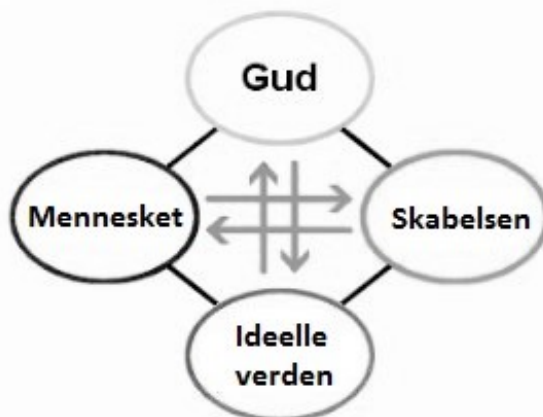
Når en persons sind (subjekt) og krop (objekt) indgår i et ideelt gi-og-ta- forhold (centreret på Gud (oprindelsen)) fremstår en ideel person med forenet sind og krop (forening), hvorved fundamentet med de 4 positioner virkeliggøres på individuelt plan.

Når mand og hustru etablerer et ideelt gi-og-ta-forhold, skaber de en familie, der er et fuldkomment objekt for Gud, og fundamentet med de 4 positioner realiseres således på familieplan.

Når mennesket indgår et ideelt gi-og-ta-forhold med skabelsen, bliver skabelsen som helhed et fuldkomment objekt for Gud, og Guds herredømme bliver oprettet baseret på fundamentet med de 4 positioner.

Det, der er fælles for alle 3 tilfælde, er, at Gud er oprindelsen og centrum. Det betyder, at Guds hjerte og vilje af godhed er centrum for hele skabelse, hvilket igen betyder, at fundamentet med de 4 positioner er det fundamentale grundlag (af godhed), som opfylder Guds hensigt med skabelsen.

Fundamentet med de 4 positioner er også grundlaget for den gentagne anvendelse af tallene 3, 4, 7 og 12 i Bibelen og forsynshistorien (se kapitlerne 8-16). Fundamentet med de 4 positioner kan kun skabes gennem oprindelse-deling-foreningsprocessen. Eftersom virkeliggørelsen af fundamentet med de 4 positioner sker gennem 3 stadier, er der 3 stadier i vækstperioden (se sektion 4b), og derfor er tallet 'tre' det tal, der repræsenterer fuldbyrdelsen. Fra et strukturelt synspunkt består fundamentet med de 4 positioner af fire elementer. Det er grunden til, at tallet 4 symboliserer den struktur, der er nødvendig for at virkeliggøre Guds ideal.

Afsnit III Formålet med skabelsen

A. Guds hensigt med at skabe

Ethvert væsen har et formål med sin eksistens. Men hvis en skabt ting mister formålet med sin eksistens, bør den kasseres. Hvis formålet med eksistensen derfor er så vitalt, hvad er da formålet med menneskets eksistens?

Formålet med ens eksistens er ikke bestemt af det skabte væsen selv; dets sande formål er bestemt af dets skaber. Derfor må vi kende Guds formål med skabelsen for at kunne forstå formålet med mennesket og kosmos. Hvorfor begyndte Gud, som er almægtig og absolut, at skabe?

Det mest grundlæggende aspekt af Gud er Hjerte. Hjerte er selve impulsen til at elske et objekt og er kilden til og motivationen bag kærlighed. Det er hjertets natur at søge et objekt at el-

ske. Fra denne natur udspringer Guds hensigt med at frembringe skabelsen. Det vil sige, at Gud (hvis essens er hjerte) føler glæde, når han kan elske et objekt, han har skabt. Hvis der ikke er noget objekt, kan Gud ikke opfylde sin længsel efter at udtrykke den omsorg og kærlighed, som findes ubegrænset i Guds indre. Gud frembragte skabelsen, for at den skulle være netop det objekt, han kunne elske.

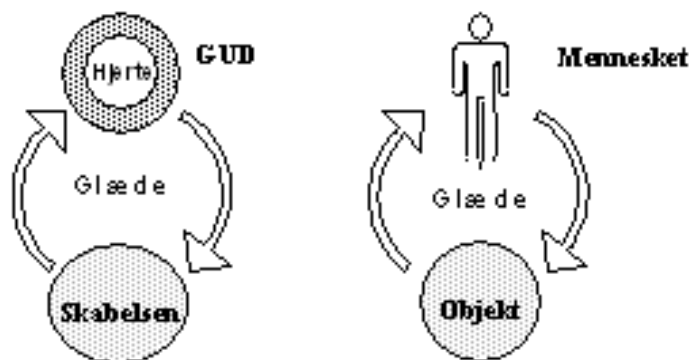
Vi ser i 1. Mosebog, at hver gang Gud tilføjede noget nyt til sit skaberværk, sagde han, at det var godt. Gud ønskede, at alle hans skabninger skulle være objekter af godhed og til glæde for ham. Grunden til, at Gud ønskede, at skabelsen skulle være objekt for hans hjerte, er, at Gud ønskede at elske den og således opnå den glæde og tilfredsstillelse, der udspringer af at elske.

B. Hvorledes opstår glæde?

Lad os se på, hvorledes vi føler glæde? Glæde kan ikke frembringes isoleret, men forudsætter, at man har et objekt, som genspejler ens natur. Glæde kommer fra den stimulans man oplever, når ens egen natur reflekteres af et objekt, hvad enten objektet er synligt eller usynligt. En kunstmaler, for eksempel, føler glæde både, når han har en stimulerende vision eller idé som objekt, eller når han kan betragte sin idé virkeliggjort som et konkret kunstværk. Glæde er derfor et resultat af den stimulans, man fø-

ler, når et objekt reflekterer ens sông sang eller hyông sang. Når en idé er ens objekt, er stimulationen ikke substantiel; følgelig kan den glæde, der udspringer, heller ikke være substantiel. En kunstner kan nok føle glæde ved den idé eller inspiration, han har, men den glæde er ikke så fuldstændig som den glæde, han føler, når han kan betragte det færdiggjorte værk, der gengiver hans idé. Vi oplever den stærkeste stimulation i forholdet til konkrete eller substantielle objekter. Dette forhold ved mennesket stammer fra Gud. Således kan vi forstå, at Gud føler glæde, når hans oprindelige sông sang og oprindelige hyông sang gengjules af skaberværket.

C. Mennesket - objektet for Guds hjerte og glæde - og de tre velsignelser.

Skabelsen er skabt som et billede på Guds oprindelige sông sang og oprindelige hyông sang. Mennesket er et substantielt objekt i Guds billede, medens alle andre ting i skabelsen er substantielle objekter i symbolform. Derfor er mennesket det objekt, der står Guds hjerte nærmest.

Gud gav et bud til de første 2 mennesker, Adam og Eva: „...kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag du spiser deraf, skal du visselig dø!“ (1. Mos. 2,17). Dette viser, at Gud kommunikerede sin vilje og hjerte direkte til mennesket. Der ville ikke være nogen grund for Gud til at åben-

bare sit hjerte, hvis Gud havde skabt mennesket uden evnen til at føle Guds hjerte. Derfor kan vi forstå, at mennesket er skabt som det objekt, der er i stand til at forstå og respondere på Guds vilje og hjerte og derfor til at være den skabning, der står nærmest til Guds hjerte. Det betyder, at mennesket var skabt til at være det objekt, som direkte kan modtage Guds kærlighed og give ham glæde. Mennesket er derfor skabt til at være Guds barn.

Som allerede forklaret udgør fundamentet med de 4 positioner det grundlag, Gud kan virke på. Når mennesket opretter fundamentet med de 4 positioner ved at virkeliggøre de 3 velsignelser, centreret på Guds kærlighedsideal, bliver det et objekt for Guds hjerte, som bringer fuldkommen glæde til Gud. Således opfyldes Guds hensigt med mennesket. Første Mosebog kap. 1,28 sammenfatter Guds formål med mennesket i det, der normalt betegnes de tre velsignelser.

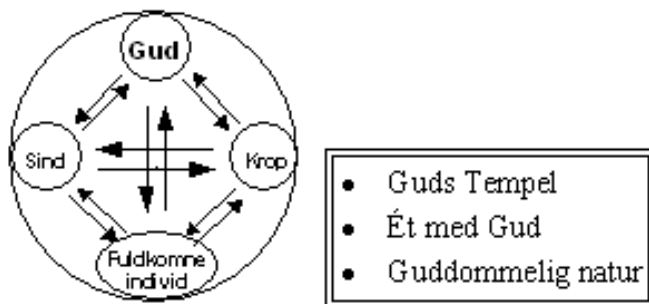
1. Den første velsignelse

Guds første velsignelse til mennesket er, at vi er skabt til at opnå en fuldkommen karakter. Ved at oprette det rette gi-og-ta-forhold mellem sind og krop og forene dem centreret på Gud virkeliggør en person fundamentet med de 4 positioner på det individuelle plan og bliver et tempel for Gud (1. Kor. 3,16). Når et menneske, der således har fuldkommen enhed i sig selv, bliver fuldkomment ét med Guds hjerte (Joh. 14,20), opnår det Guds karakter og vil konstant have Gud som centrum for sine tanker og handlinger.

Når en person opfylder Guds første velsignelse, vil han naturligt dele Guds følelser. Det ville være absolut umuligt for en sådan person at begå en forbrydelse, for ved en sådan handling ville han opleve den samme smerte, som handlingen ville påføre Gud. I stedet vil en sådan person ønske kun at være et fuldkomment objekt for Gud. Når en person opfylder den individuelle fuldkommenhed, bliver han et fuldstændigt objekt for Guds hjerte

og tilfredsstiller Guds impuls til at elske. Vi kan med andre ord sige, at hvis mennesket havde fuldbyrdet den første velsignelse, ville det være blevet til det hjertes objekt, som Gud ønsker at elske. Da ville mennesket have været frugten af Guds vertikale kærlighed.

Den 1. velsignelse

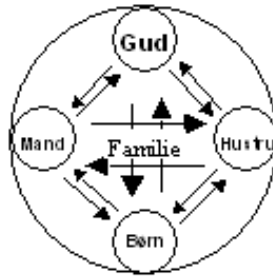
2. Den anden velsignelse

Guds anden velsignelse til mennesket består i vores mulighed for at kunne have en ideel familie. Adam og Eva skulle have opfyldt den individuelle fuldkommenhed, og som mand og hustru skulle de få børn, der var inkarnationen af godhed, og således skulle de have dannet en syndfri familie. Dette Gud-centrerede familiefundament med de 4 positioner ville have fuldbragt Guds anden velsignelse.

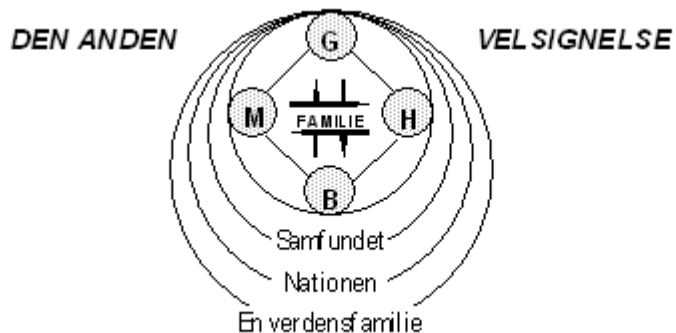
Hvis Adam og Eva var blevet mand og hustru efter at have nået individuel fuldkommenhed i kraft af Guds vertikale kærlighed, ville de fuldt ud have virkeliggjort Guds horisontale kærlighed. Set fra synsvinklen af hjerte er det en stor velsignelse, at Gud har skabt mennesket til at få børn, når det fuldbyrder Guds horisontale kærlighed, fordi mennesket på den måde kan opleve den vertikale kærlighed, Gud nærer over for mennesket.

Hvis Adam og Eva havde nået fuldkommenheden, formet den første familie og fået børn, der var inkarnationer af godhed, ville de være blevet den Sande Fader og den Sande Moder (centreret på Gud) for hele menneskeheden. Det vil sige; de ville være blevet de evige Sande Forældre og Sande Forfædre for hele menneskeheden og have grundlagt Guds rige på jorden. Den grundlæggende byggesten i Guds rige er den sande familie, baseret på det grundlæggende fundament med 4 positioner.

Den 2. velsignelse

Den sande familie er det grundlæggende fundament for Guds vertikale og horisontale kærlighed og derfor det fuldkomne objekt for Guds hjerte. Med den sande familie som base kan et sandt samfund, en sand nation og en sand verden virkeliggøres. Dette er Guds vilje. Hvis Adam og Eva havde skabt en sådan familie og verden, ville det have resulteret i virkeliggørelsen af Guds rige på jorden.

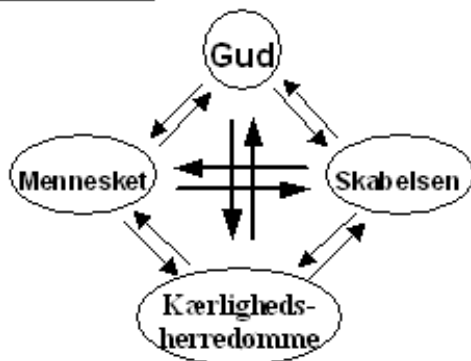
3. Den tredje velsignelse

Den tredje velsignelse, Gud gav mennesket, er herredømmet over hele skabelsen. Gud kan kun opleve glæde, når mennesket, der er objekt for Guds hjerte, er glad. Derfor skabte Gud den øvrige del af skabelsen som menneskets glædes-objekt, så mennesket altid kunne føle glæde. Sagt på en anden måde; eftersom alle ting afspejler menneskets sông sang og hyông sang, er de substantielle objekter for mennesket og kan derfor give substantiel glæde til mennesket gennem den stimulation, de giver.

Før Gud skabte mennesket, skabte han alle ting i menneskets billede. Derfor finder vi, at de strukturer, funktioner, og karakteristika, som dyr har, kan genfindes i mennesket. Endvidere har mennesket de strukturer og karakteristika, som planter og mineraler har. Eftersom alle ting genspejler menneskets sông sang og hyông sang, kan mennesket elske alle ting og opleve glæde i kraft af den stimulation, de giver. Menneskets sande herredømme over alle ting og den glæde, mennesket opnår fra dem, er virkeliggørelsen af Guds tredje velsignelse til mennesket.

Den verden, hvor de tre velsignelser er opfyldt, er den ideelle verden, i hvilken Gud og mennesket, og mennesket og kosmos er i fuldkommen harmoni. En sådan verden er himmeriget på jorden. Mennesket var skabt til at leve i Guds rige på jorden i fuldstændig enhed med Gud, der er livets og godhedens kilde.

Den 3. velsignelse

Når vores fysiske selv dør efter et sådant liv på jorden, forlader vores åndelige selv vores fysiske selv og går over i den åndelige verden. Der skulle vi oprindeligt leve evigt i himmeriget under Guds herredømme af fuldkommen kærlighed.

Guds rige genspejler et individ, som har opnået fuldkommenheden. I et menneske overføres sindets vilje til hele kroppen gennem det centrale nervesystem og påvirker kroppen til at handle således, at den kan vedligeholde sig selv.

På tilsvarende måde videregives Guds vilje i Guds rige til alle hans børn gennem de Sande forældre, menneskeheden sande forfædre, som derpå tilskynder alle til at leve i overensstemmelse med Guds ideal. På samme måde som ingen legemsdel gør oprør mod de signaler, som de modtager fra det centrale nervesystem, således vil intet menneske føle nogen modsætning eller behov for oprør over for Guds kærlighedsherredømme. En sådan verden vil ikke kende til konflikter eller forbydelser.

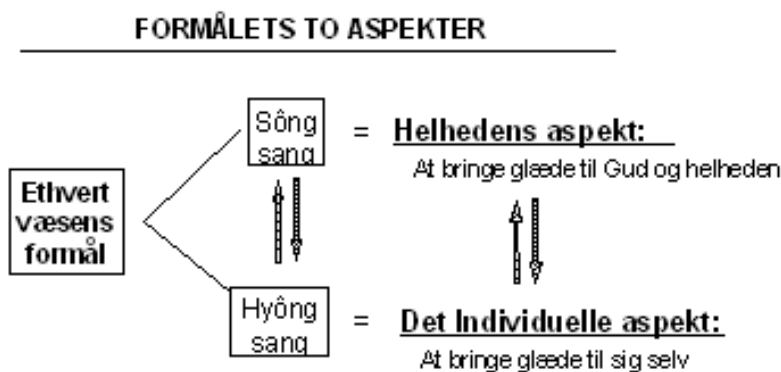
D. Skabelsen er ét legeme af gensidigt forbundne væsner, der har 2 formål.

Ethvert eksisterende væsen består af 2 aspekter: et sông sang aspekt og et hyông sang aspekt. Tilsvarende har ethvert væsen to formål: et sông sang formål og et hyông sang formål. Sông sang formålet er helhedens formål, mens hyông sang formålet er det individuelle formål. Formålet med helheden er det formål, der er orienteret mod bevarelsen og udviklingen af helheden. Det individuelle formål er det formål, der er rettet mod bevarelsen, styrkelsen og udviklingen af selvet. Menneskets individuelle formål er at bevare og vedligeholde sin egen eksistens. Dets helhedsorienterede formål, på den anden side, er at bidrage til sin familie, samfund og nation som et medlem af disse.

Ikke blot mennesket, alt fra universet selv til den mindste subatomare partikel har sådanne tosidige formål. Det individuelle formål og formålet med helheden er ikke uafhængige af hinanden, men står i relation til hinanden og er gensidigt afhængige af

hinanden. Formålet med helheden er også sekundært et formål, der gavner individet. Det individuelle formål er ikke adskilt fra formålet med helheden, og formålet med helheden kan ikke opretholdes, hvis det ikke sikrer det individuelle formål. Skabelsen er et organisk legeme med tosidige formål. Derfor kan vi betegne den som „et legeme bestående af gensidige forbindelser og tosidige formål.“

At tjene menneskets behov er det højeste formål for alle ting eller sagt med andre ord: det at give glæde til mennesket er det højeste formål for alle ting, planter og dyr i skabelsen, mens det højeste formål for mennesket er at give glæde til Gud. Derfor har mennesket og alle ting det formål at tjene Gud og give ham glæde.

Afsnit IV

Vækstperioden for alle skabte væsner

Første Mosebog beretter om skabelsesforløbet. Skabelsen begyndte med, at Gud skabte lys ud af kaos, tomhed og mørke. En periode beskrevet som 6 dage forløb inden det kulminerede med skabelsen af mennesket. Men når 2. Peter 3,8 siger, at „...*én dag er for Herren som tusinde år og tusinde år som én dag*“, kan vi forstå, at disse dage ikke skal opfattes som bogstavelige 24 ti-

mers dage. Hvad Første Mosebog fortæller os er, at universet ikke blev til på et øjeblik, men blev skabt gradvist gennem 6 perioder.

A. Vækstperioden for skabte væsner.

Den kendsgerning, at det tog tid for skaberværket at blive til, implicerer, at en vækstperiode er nødvendig for, at ethvert skabt væsen kan modnes. Hvis tid ikke var nødvendig for et individ til at nå fuldkommenheden, ville tid heller ikke være nødvendig for at skabe universet. Lad os se på et par andre grunde til, at vi kan sige, at en vækstperiode er nødvendig, for at et skabt væsen kan modnes.

Hvis ordet „dag“ i Første Mosebog ikke henviser til den almindelige 24 timers dag, kan betegnelserne „aften“ og „morgen“ heller ikke opfattes i den almindelige betydning. Lad os se på følgende passage i første Mosebog: „*Og det blev aften, og det blev morgen, første dag*“ (1. Mos. 1,5). Efter den første fase af Guds skaberarbejde, som varede gennem aftenen og natten, betragede Gud morgenen som en del af den første dag.

Første Mosebog kap. 1 fortsætter: „... *og det blev aften, og det blev morgen anden dag ... tredje dag ... fjerde dag ... femte dag ... sjette dag*“.

„Morgen“ angiver det tidsafsnit, hvor idealet først opfyldes, mens „aften“ angiver det tidsafsnit, hvor Gud slutter med at skabe. Når vi medregner morgenen, der følger efter aftenen og natten, ser vi, hvorledes Gud regnede dette forløb som en dag. Gud angiver således den tidsperiode, der er nødvendig for at hans skaberideal kan virkeliggøres. Den periode, der forløber fra Gud begynder at skabe, til det tidspunkt, hvor skabelsesidealet er virkeliggjort, er den vækstperiode, der er nødvendig for alle ting. Den er repræsenteret ved natten, den periode, der ligger mellem aften og morgen.

At mennesket kunne falde implicerer ligeledes, at der er en vækstperiode, for hvis mennesket var skabt fuldkomment, ville der ikke have været nogen mulighed for at det kunne falde. Hvis

et fuldkomment væsen, der genspejler Guds godhed, ville være i stand til at falde, måtte vi konkludere, at det gode selv var ufuldkomment og måtte derfor spørge, om Gud virkelig er fuldkommen.

Forud for faldet havde mennesket endnu ikke nået fuldkommenheden. Det var i færd med at vokse til fuldkommenheden og kunne enten vælge vejen, der førte til livet, eller vejen, der førte til døden (1. Mos. 2,17). Guds ideal for skabelsen er fuldkommenheden; derfor har han ikke skabt mennesket til at være ufuldkomment. Alligevel faldt mennesket; det betyder, at mennesket må have været ufuldkomment. Derfor kan vi konkludere, at da faldet fandt sted, befandt mennesket sig på et ufuldkomment stadie i en periode, hvor det var ved at vokse mod fuldkommenheden.

B. De 3 stadier i vækstperioden

Guds frembringelse af skaberværket forløb gennem 3 stadier; aften, nat og morgen. Fundamentet med de 4 positioner bliver realiseret gennem 3 stadier: oprindelse, deling og forening. På tilsvarende måde består vækstperioden af 3 stadier: formstadiet, vækststadiet og fuldendelsesstadiet. Derfor når alle skabte væsener fuldkommenheden ved at gå gennem formstadiet, vækststadiet og fuldendelsesstadiet, som tilsammen udgør vækstperioden.

Følgende eksempler illustrerer tallet 3 fra naturen og omverdenen: de 3 riger - dyreriget, planteriget og mineralriget; 3 former for materie - fast, flydende og gasart; 3 kroppsafsnit hos de fleste dyr - hoved, krop og lemmer; 3 afsnit hos de fleste planter - rødder, stængel og blade; og 3 lag i jordens formation: jordskorpen, klippegrunden og jordens indre.

Faldet betød, at mennesket ikke var i stand til at vokse gennem de 3 vækststadier. Eftersom Bibelen indeholder Guds ord om menneskets genoprejsningshistorie, indeholder den mange eksempler på tallet 3: Treenigheden - Faderen, Sønnen og Helligånden; 3 stadier i himlen; de 3 ærkeengle - Lucifer, Gabriel

og Michael; Adams 3 sønner - Kain, Abel og Set; Noahs 3 sønner - Sem, Kam og Jafet; 3 dæk i Noahs ark; Abrahams 3 forskellige ofringer; 3 dages formørkelse i Ægypten på Moses tid; en 3 dages periode til adskillelse fra Satan ved udvandringen fra Ægypten; 3 40 års perioder til Kanaans genoprejsning; Jesu 30 års privatliv og 3 års offentlig virke; de 3 vise mænd og 3 gaver til Jesus; Jesu 3 hoveddisciple; de 3 fristelser; de 3 bønner i Getsemane have; og Jesu 3 dage i graven.

C. Guds direkte herredømme

Mennesket når fuldkommenheden ved at gå gennem vækstperioden, og det befinder sig da inden for Guds direkte herredømme. Mennesket blev skabt til at være objekt for Guds hjerte. Det er inden for området af Guds direkte herredømme, at mennesket bliver forenet i hjertet med Gud (bliver objekt for Guds hjerte), og at Gud kan herske over mennesket med kærlighed. Området for Guds direkte herredømme er fuldkommenhedens område, det område, som et mennesket får del i, når det når fuldkommenheden. Det er den sfære, hvor mennesket er under Guds direkte kontrol.

Mennesket træder ind under Guds direkte herredømme, når det opfylder det individuelle fundament med de 4 positioner ved at forene sind og krop centreret på Gud. Og det er inden for Guds direkte herredømme, at mand og hustru kan opfylde familiefundamentet med de 4 positioner centreret på Gud. Det betyder, at området for Guds direkte herredømme er det område, hvor hensigten med skabelsen af mennesket opfyldes.

D. Guds indirekte herredømme

Hvorledes behersker Gud så mennesket og alle ting, mens de befinder sig i vækstperioden, som er en ufuldkommen tilstand? Gud, som er et fuldkomment væsen, kan kun herske over fuldkomne objekter. Derfor kan mennesket, som befinder sig i

en ufuldkommen tilstand, ikke stå som objekt for Gud. Gud kan kun beherske det indirekte, gennem *princippet**. Således er vækstperioden, set fra synsvinklen af herredømmet, det område, der udgør Guds indirekte herredømme. Gud, der er kilden til *princippet*, har kun et indirekte forhold til mennesket og ting, så længe de stadig er umodne**, idet han kun forholder sig direkte til resultatet af væksten ifølge *princippet*.

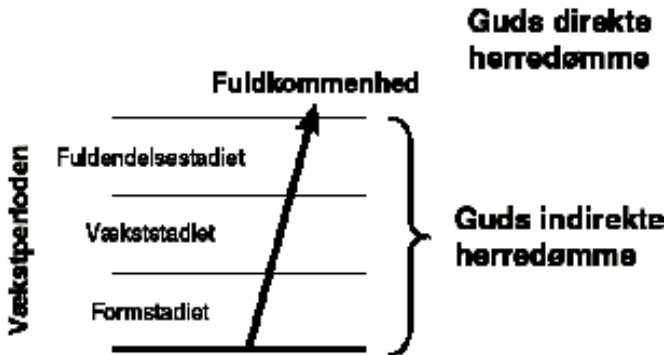
Alle andre væsner end mennesket går gennem vækstperioden under *princippets* autonome kontrol. Mennesket derimod bliver ikke fuldkomment alene ved *princippets* autonome indvirken, men ved samtidigt at opfylde sit eget ansvar, der består i at adlyde Guds bud. I første Mosebog 2.17 siger Gud: „ ... *kun af træet til kundskaben om godt og ondt må du ikke spise; den dag du spiser deraf skal du visselig dø.*“ Det viser, at det er op til mennesket ikke at spise af frugten, og dermed skulle mennesket fuldkommengøre sig. Menneskets ulydighed mod Guds ord og menneskets fald bestemmes derfor alene af mennesket selv, ikke af Gud.

Derfor kan menneskets fuldkommenhed ikke opnås ved Guds ansvar alene, dvs. gennem *princippets* autonome indvirken (eller Guds kontrol gennem vækstperioden). Mennesket må ikke tænke, at Gud vil tage ansvar for menneskets fuldkommenhed. Mennesket kan kun nå fuldkommenheden, når det opfylder sit eget ansvar, skønt dette ansvar er meget lille sammenlignet med Guds ansvar. Mennesket faldt, fordi det fejlede i at adlyde Guds bud.

Når vi betragter følgerne af, at mennesket ikke opfyldte sit ansvar (dvs. faldt), kan vi spørge, hvorfor Gud gav mennesket et vist omfang af ansvar. Kort fortalt, var det nødvendigt, for at mennesket kunne kvalificere sig som herre over kosmos. Den egentlige ret til det direkte herredømme tilhører kun skaberen.

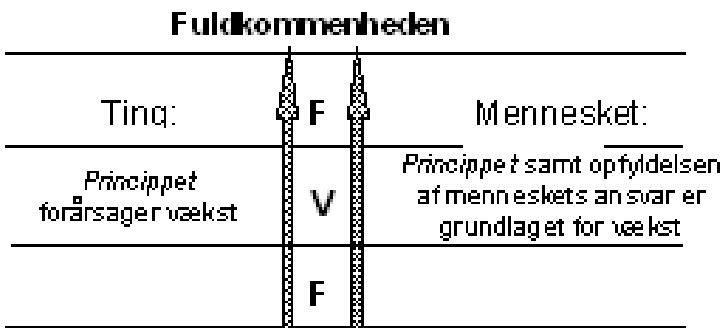
* Når ordet "*princippet*" skrives med kursiv, henviser det til den grundliggende, aktive universelle lovmæssighed, som stammer fra Gud, og som findes overalt i skabelsen. Betegnelsen "udenfor *princippet*" refererer til handlinger, der er i strid med *princippet* (jvf. fodnote side 1).

** Når en person når til fuldkommenhed, bor Gud i en sådan person (1.Kor. 3,16). Derfor kan man sige, at Gud kan forholde sig direkte til skabelsen.

Ikke desto mindre ønskede Gud, at mennesket, et skabt væsen, skulle have direkte herredømme over alle ting. For at mennesket med rette kan indtage dette herredømme, var Gud nødt til at få mennesket - et skabt væsen - til at arve hans skabernatur. Gud var nødt til at lade mennesket få del i sin skaberret. Mennesket kan opnå dette ved selv at deltage i sin egen skabelse. Derfor bliver mennesket ikke fuldkommet ved Guds Princip og kraft alene. Menneskets eget ansvar er et nødvendigt element, skønt det er lille sammenlignet med Guds.

Gud gav mennesket dette ansvar som et middel for mennesket til at nå fuldkommenheden. Derfor kan Gud ikke gribe ind i menneskets ansvar. Gud lader mennesket deltage i sit skaberarbejde, fordi det er på denne måde, at mennesket kan blive Guds arving. Derfor er menneskets ansvar en uvurderlig gave, som Gud har givet os. Dog var det ved at fejle i at opfylde deres ansvar, at de første forfædre faldt. Derfor er menneskets ansvar

også et uundgåeligt element i Guds frelsesforsyn, gennem hvilket Gud genoprejsner mennesket til dets oprindelige position.

Guds frelsesforsyn er blevet forlænget gentagne gange, fordi centralpersonerne i genoprejsningshistorien har fejlet i at opfylde deres ansvar, som selv ikke Gud kan gribe ind i. Som udtrykt i Joh. 3.18, kan frelsen ikke komme til dem, der ingen tro har, uanset hvor megen velsignelse og kærlighed Gud giver.

Afsnit V

Den usynlige substantielle verden og den synlige substantielle verden, centreret på mennesket.

A. Den usynlige substantielle verden og den synlige substantielle verden.

Det er af afgørende betydning for vores trosliv, at vi har en korrekt opfattelse af spørgsmålene vedrørende livet efter døden og menneskets åndelige selv. Lad os se nærmere på følgende spørgsmål: Har mennesket et åndeligt selv? Og i så fald, hvordan ser det ud? Hvordan er den åndelige verden? Hvilket forhold består der mellem den åndelige verden og den fysiske verden? Hvilke principper styrer den åndelige verden?

I vore dage indsamles der mange oplysninger om den ånde-

lige verden. Imidlertid lader det ikke til at være muligt at give en systematisk forklaring på eller at få en klar forståelse af disse tilsyneladende komplekse fænomener. Som følge heraf har de ovennævnte spørgsmål forvirret og endog afskrækket mange mennesker med forskellige følger for deres religiøse liv. Det er imidlertid nødvendigt med en vis logisk forklaring på de mange beskrivelser af den åndelige verden, vi finder i Bibelen, som f. eks. de 3 stadier i den åndelige verden, der nævnes i 2. Kor.(12, 2), Moses' og Elias' tilsynekomst for Jesus på Forklarelsens Bjerg, og de mange eksempler som Johannes' Åbenbaringen bringer vedrørende himmelen.

Skabelsen består ikke kun af den synlige substantielle verden, som kan sammenlignes med den menneskelige krop; den består også af den usynlige substantielle verden, som kan sammenlignes med menneskets sind. Den usynlige substantielle verden er sông sang delen af kosmos og kaldes den åndelige verden; den synlige substantielle verden er hyông sang delen af kosmos og kaldes den fysiske verden. Vi kan forstå forholdet mellem disse 2 verdener ved at sammenligne dem med forholdet mellem ånd og krop. Vores fysiske krop er begrænset af tid; den kan ikke overskride nuet. Vores fysiske krop er et væsen bundet til nuet; med tiden ældes den og vender tilbage til jorden. Vores sind, derimod er ikke begrænset af tid; ingen tidsbarrierer kan stoppe det. Det er frit til at meditere på fortiden og til at længes efter fremtiden, hvis det ønsker det. Det er evigt.

Den fysiske krop er tillige begrænset af rum. Den optager et specifikt rumareal på et hvilket som helst givet tidspunkt og kan ikke opholde sig et andet sted samtidigt. Sindet, derimod er ikke begrænset af rum. Sindet efterlader ikke nogen synlige spor i rummet og kan opholde sig, hvor end det ønsker. Sindet er så ubegrænset, at det kan omfavne hele universet, når det udvider sine dimensioner.

Vi ser altså, at mennesket består af en krop, som er begrænset og timelig, og et sind, som er ubegrænset og evigt. Udfoldelsessfæren for den begrænsede og timelige krop er den synlige substantielle verden, mens udfoldelsessfæren for det ubegrænse-

de, evige sind er den usynlige substantielle verden. Ligesom menneskets sind er subjekt og igangsætter af kroppen, således er den usynlige substantielle verden subjekt og igangsætter af den synlige substantielle verden (Heb. 8,5).

B. Menneskets position i kosmos

Hvad er da menneskets forhold til disse to verdener? I første Mosebog 2,7 hedder det: „*da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld...*“, hvilket betyder, at Gud skabte menneskets fysiske selv ud af grundelementerne i den synlige substantielle verden. At Gud „*blæste livsånde i hans næsebor*“ (1. Mos. 2,7) betyder, at han skabte menneskets ånd ved hjælp af grundelementerne i den åndelige verden og formede således, hvad Princippet betegner det åndelige selv.

Menneskets position i kosmos er følgende: Fra begyndelsen planlagde Gud at skabe mennesket som et mikrokosmos af kosmos. Gud skabte kosmos først, men han skabte det baseret på menneskets opbygning af sông sang og hyông sang, som er grundplanen for det ideelle menneske, som det var Guds hensigt at skabe senere. Menneskets åndelige selv er en genspejling af den usynlige substantielle verden, mens vores fysiske krop er en genspejling af den synlige substantielle verden. Gud skabte således mennesket som et mikrokosmos af både den usynlige og synlige substantielle verden. Derfor kaldes mennesket et mikrokosmos.

For det andet skabte Gud mennesket til at være herre over begge områder i kosmos (1. Mos. 1,28, 1.Kor. 6,3). Eller sagt på en anden måde: Gud skabte menneskets fysiske selv ud af de elementer, der opbygger den fysiske verden, og gav mennesket herredømme over den fysiske verden ved hjælp af menneskets 5 fysiske sanser. På tilsvarende måde skabte Gud menneskets åndelige selv ved hjælp af de elementer, der opbygger den åndelige verden, og gav mennesket herredømme over den åndelige verden i kraft af dets 5 åndelige sanser. Mennesket blev oprinde-

lig skabt med 2 sæt af 5 sanser - ét for det fysiske selv og et andet for det åndelige selv. På grund af faldet blev menneskets 5 åndelige sanser sløvet, og mennesket blev ude af stand til at opfatte den åndelige verden, som kun kan opfattes gennem det åndelige sind og den åndelige krop. Nogle menneskers åndelige sanser er blevet genoprettet ved Guds nåde og som følge af et religiøst liv, og de kan helt eller delvist opfatte den åndelige verden (Joh. Åbenbaringen, 2.Kor. 12,2, Moses' og Elias' tilsynekomst på Forklarelsens Bjerg).

For det tredje skabte Gud mennesket til at være centrum for handling og harmoni i skabelsen. Den åndelige verden og den fysiske verden kan ikke kommunikere direkte med hinanden, men når menneskets fysiske selv og åndelige selv bliver ét gennem gi-og-ta-handling, kan den fysiske verden og den åndelige verden kommunikere med mennesket som mellemmand.

Ud fra det foregående kan vi sammenfattende beskrive menneskets position i skabelsen på følgende måde:

Mennesket er et mikrokosmos af den åndelige verden og den fysiske verden; mennesket er skabt til at være herre over disse to verdener; og det er centret for harmoni mellem disse to verdener.

Men fordi mennesket faldt, mistede skabelsen sin herre og sit centrum for harmoni. Derfor hedder det i Rom. 8,19-23:

„Thi skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares.... thi også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden. Vi ved jo, at hele skabningen tilsammen sukker og er i veer endnu i denne stund.“

C. Forholdet mellem det åndelige selv og det fysiske selv

1. Menneskets struktur og funktion

a. *Det fysiske selv*

Det fysiske selv består af det fysiske sind og det fysiske legeme. Det fysiske sind er subjekt i det fysiske selv, idet det kontrollerer de fysiologiske funktioner for eksistensen, reproduktionen og bevægelse. Det betyder, at det fysiske sind svarer til instinktet hos dyr, da det er ansvarlig for menneskets behov for føde og formering. Den fysiske krop består af forskellige organer, muskler og knogler. For at menneskets fysiske selv kan vokse sig sundt og raskt, har det behov for luft og sollys, som udgør næringsstoffer af positiv (yang) værdi såvel som forskellig føde og væske, som er næringsstoffer af negativ (um) værdi. Det fysiske selv videregiver dernæst vitalitets-elementer til det åndelige selv.

b. *Det åndelige selv*

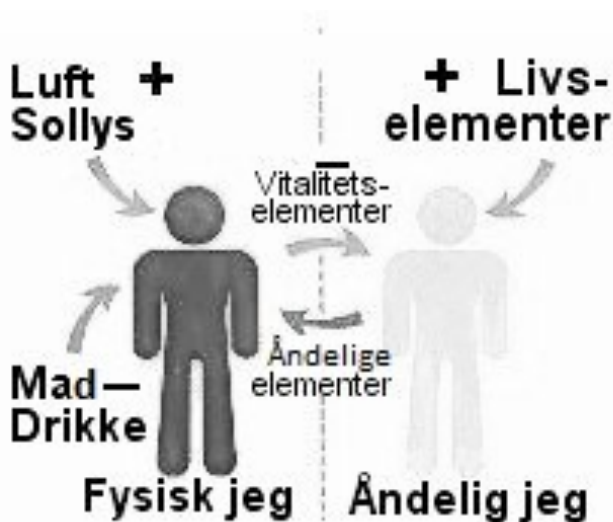
Det åndelige selv er skabt til at være subjekt over det fysiske selv; det kan opfattes gennem vores åndelige sanser. Selv om vi som følge af vor søgen er kommet til at tro på eksistensen af et

åndeligt selv, så forbliver mange spørgsmål ubesvarede, fordi vore sanser som følge af faldet er ringe udviklede. Det drejer sig især om spørgsmålet om, hvad der sker med det åndelige selv, når det skilles fra det fysiske selv ved døden. Bliver ånden blot opløst som røg, når den adskilles fra kroppen? Er det kun ånd som forlader det fysiske selv? Går den over i den åndelige verden med en substantiel form? Hvis den går over i den åndelige verden, bliver den da optaget i Gud, eller eksisterer den selvstændigt i den åndelige verden? I så fald, hvorledes er ånden da?

På samme måde som en person har et fysisk selv, har en person, ifølge Princippet, også en åndelig sjæl; denne åndelige sjæl kaldes det åndelige selv. Det åndelige selv er identisk med det fysiske selv i udseende. Det kan kommunikere direkte med Gud, når det har nået fuldkommenheden. Efter det forlader det fysiske selv ved døden, lever det åndelige selv evigt i den åndelige verden. Mennesket ønsker at leve evigt, fordi det har et åndeligt selv, som har en evig natur. Det åndelige selv består af et åndeligt sind og en åndelig krop. Det åndelige sind er essensen af det åndelige selv og kontrollerer det evige liv, kærlighed og menneskets idealer. Det åndelige sind fungerer således, at mennesket søger at leve sit liv på en værdifuld måde, idet det søger sandhed, skønhed og kærlighed. Det åndelige sind er essensen af det åndelige selv; det er subjekt i den åndelige krop, og det er det sted, hvor Gud kan være tilstede. Den åndelige krop er det åndelige selvs krop, på samme måde som den fysiske krop er det fysiske selvs krop.

Det åndelige selv behøver ligeledes næringselementer for sin vækst til fuldkommenheden. Den positive (yang) næring for det åndelige selv er livselementerne fra Gud. Livselementerne fra Gud er den grundlæggende næring, der udvikler menneskets hjerte og udvikler det til at være et sandt væsen. Den negative (um) næring for det åndelige selvs vækst, derimod, er de vitalitetsselementer, der kommer fra det fysiske selv. Når det fysiske selv handler i overensstemmelse med Guds ord, projicerer det gode vitalitetsselementer over i det åndelige selv, og disse frembringer åndelig vækst. Men det åndelige selv modtager ikke kun

fra det fysiske selv; det projicerer til det fysiske selv et element, der kaldes for det åndelige element. Det åndelige element giver glæde og styrke til det fysiske selv.

c. ***Forholdet mellem det åndelige selv og det fysiske selv***

Der består, som forklaret i det foregående, et subjekt-objektforhold mellem det åndelige selv og det fysiske selv. Det åndelige selv vokser og fuldkommengør sig på grundlag af sit forhold til det fysiske selv. Kvaliteten af en persons fysiske liv omsættes til vitalitetselementer, der bliver overført til det åndelige selv. Derfor er kvaliteten af det åndelige selv afhængig af kvaliteten af det fysiske liv. Heraf følger, at et åndeligt selv, som modtager sunde vitalitetselementer fra det fysiske selv, bliver et væsen af godhed, mens et åndeligt selv, som modtager dårlige vitalitetselementer fra det fysiske selv, bliver ondt. For at et ondt åndeligt selv kan blive et åndeligt selv af godhed, må vedkommende angre, mens hans åndelige selv stadig er i hans fysiske selv, fordi en persons onde åndelige selv helbredes ved at modtage gode vitalitetselementer, som opstår ved angre og troen på Guds ord.

Det mest betydningsfulde aspekt ved det åndelige selv, som skal vokse til fuldkommenhed gennem det fysiske selv, er en persons evne til at føle Guds kærlighed. Det er blevet forklaret i det foregående, at Guds formål med skabelsen opfyldes gennem den ideelle familie (fundamentet med de 4 positioner, som udgør det fundamentale grundlag, hvorpå Guds kærlighedsideal kan virkeliggøres). Følgelig er det kun muligt for et åndeligt selv at gå ind i himmeriget i den åndelige verden, når det har fuldkommengjort sin evne til at elske som et barn, som en ægtefælle og endelig som forældre med Gud i centrum. Himmeriget beherskes og harmoniseres af Guds kærlighed; det er det sted, hvor alle finder fuldbyrkelse gennem Guds kærlighed.

Alle skabte væsner når sin fuldkommenhed gennem de 3 vækststadier. Det åndelige selv vokser også gennem 3 vækststadier på basis af sit gi-og-ta med det fysiske selv. Det åndelige selv kaldes i formstadiet en form-ånd; i vækststadiet kaldes det en livsånd, og i fuldendelsesstadiet kaldes det en guddommelig ånd.

Forholdet mellem det fysiske selv og det åndelige selv svarer til forholdet mellem et træ og dets frugt. En modnet frugt høstes, men dets stængel visner og vender tilbage til jorden. På tilsvarende måde med det åndelige selv. Det er skabt til at leve evigt i den åndelige verden, når det adskilles fra den fysiske krop, mens kroppen vender tilbage til jorden. Mange tror, at menneskets fysiske krop dør, fordi mennesket faldt. Det er forkert. Gud advarede i 1.Mos. 2,17 Adam og Eva om, at *„...den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!“*. Adam og Eva „døde“ som følge af at de spiste frugten af træet til kundskab om godt og ondt. Adam og Eva levede ikke desto mindre mange hundrede år efter deres fald, og de fødte børn. Dette betyder, at den død, der var forårsaget af faldet, ikke er den død, der resulterer i, at den fysiske krop vender tilbage til jorden. Da de første forfædre var ulydige mod Guds ord og faldt, „døde“ deres evige ånd - dvs. at deres åndelige selv, som kunne samtale med Gud, ophørte med at fungere. Prædikerens bog 12,7 siger: *„...og støvet vender tilbage til jorden som før og ånden til Gud, som gav den“*. Dette viser, at det fysi-

ske selv vender tilbage til jorden som følge af skabelsens naturlige lov. Senere i kapitlet om „Opstandelse“ skal der gives en mere udførlig forklaring af dette.

Når en person lever sit liv i sin fysiske krop i overensstemmelse med Guds skaberideal, lever han i himmeriget på jorden, og når hans jordiske liv ophører, vil hans fuldkommengjorte åndelige selv gå over i himmeriget i den åndelige verden.

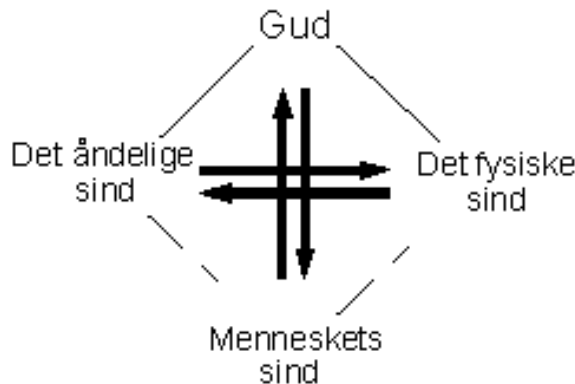
Da Guds formål med skabelsen skal opfyldes på jorden, er Guds første mål i sit frelsesforsyn rettet mod det jordiske menneske. Derfor har Gud gang på gang sendt profeter til denne troløse verden og endog Messias selv. Det er på grund af den afgørende rolle det fysiske liv (og det fysiske selv) indtager, at Bibelen lærer os, at „*hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen*“ (fremhævelsen tilføjet, Matt.18,18) og fremdeles lærer os at bede for, at Guds skaberideal må opfyldes på jorden (Matt.6,10).

Det er ikke Gud, der bestemmer om et menneskes åndelige selv kommer i Himmeriget eller helvedet. Hver enkel person bestemmer selv gennem sit daglige liv på jorden, hvor han går hen. Enhver går til det område i den åndelige verden, der svarer til det udviklingstrin, som hans åndelige selv har nået i det jordiske liv. Gud, Messias og religion kan kun fortælle mennesker, hvorledes man undgår helvede og vise vejen til himmeriget. Om man tager imod Guds og kirkens budskab, er den enkeltes eget ansvar.

I den verden, hvor formålet med skabelsen er virkeliggjort, kan Satan, synd og helvede ikke eksistere. I Guds skaberideal eksisterede kun Himmeriget; men pga. synd mistede mennesket sin oprindelige værdi og blev som affald. Stedet, hvor dette affald opbevares, kaldes helvede.

2. Det menneskelige sind betragtet ud fra forholdet mellem det åndelige sind og det fysiske sind.

Forholdet mellem det åndelige sind og det fysiske sind er et sông sang (indre karakter) og hyông sang (ydre form) forhold. Når det åndelige sind, som er subjekt, og det fysiske sind, som er objekt, bliver ét gennem gi-og-ta-handlingen, formes det menneskelige sind.

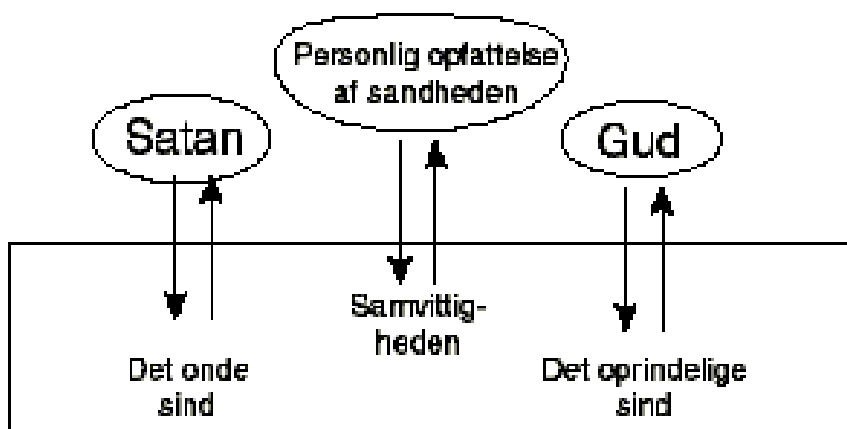

I et fuldkomment menneske er Gud centrum for gi-og-ta mellem det åndelige sind og det fysiske sind, hvorved disse forenes og danner, hvad der kaldes det oprindelige sind. Menneskets oprindelige sind søger altid at være i overensstemmelse med Guds vilje og hensigt. Når den fysiske krop vender tilbage til jorden, ophører det fysiske sind med at eksistere, mens det oprindelige sind, som er opstået gennem forholdet mellem det åndelige sind og det fysiske sind, forbliver i det åndelige selv.

Det åndelige sind og det fysiske sind indgår i et gi-og-ta-forhold og forenes centreret på, hvad mennesket anser for sandt. Vi benævner denne enhed for menneskets samvittighed. Et fuldkomment menneske er altid rodfæstet i fuldkommen sandhed. Derfor burde det oprindelige sind og samvittigheden ikke gå i to forskellige retninger, men danne en enhed. Det vil sige, at det oprindelige sind og samvittigheden, skulle forholde sig til hinan-

den som indre og ydre aspekter og altid være rettet mod Guds hensigt og godhed. Det faldne menneske har stadig det oprindelige sind i sig, som dirigerer ham i retning af det gode. Imidlertid har det faldne menneske mistet den absolutte standard for godhed, og som følge heraf befinder menneskers samvittighed sig på forskellige niveauer afhængig af, hvad deres forståelse af sandheden er. Når som helst en anderledes forståelse eller teologisk opfattelse bliver accepteret, resulterer det i en anderledes retning for samvittigheden.

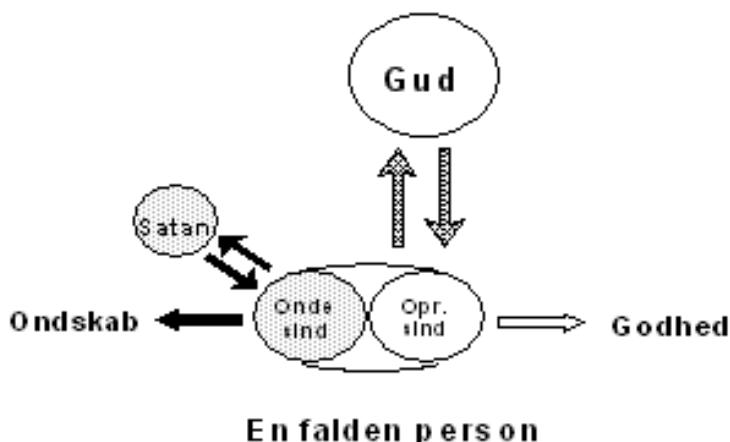
Endvidere, fordi mennesket kom under Satans indflydelse som følge af faldet, kan menneskets åndelige sind ikke på tilstrækkelig vis modtage livselementer fra Gud og forbliver derfor umodent. Et sådant åndeligt sind er ude af stand til at stå i subjekt positionen over for det fysiske sind og bliver i stedet domineret af det fysiske sind. Når dette umodne åndelige sind har gjort sig bekendt med det fysiske sind, som er under Satans herredømme, skabes et andet sind, der er rettet mod det onde. Vi kalder dette sind for det onde sind. Det oprindelige sind og menneskets samvittighed kæmper mod dette onde sind og søger at lede mennesket til at gøre det gode.

Kapitel 2

Faldet

Ethvert menneske har et oprindeligt sind, hvis natur er at efterstræbe det gode og sky det onde. Men det faldne menneske drives ubevidst af en ond kraft til at handle ondt. Kristendommen betegner den, som kontrollerer denne onde kraft, Satan. Dette kapitel om „Faldet“ klargør Satans identitet og det ondes oprindelse.

Afsnit I Syndens rod

A. Livets træ og træet til kundskab om godt og ondt

Med udgangspunkt i første Mosebog har kristne traditionelt troet at arvesynden og roden til det onde lå i at menneskehedens forfædre spiste et stykke frugt - frugten af træet til kundskab om godt og ondt. (For kortheds skyld betegnes denne frugt i det følgende for frugten til godt og ondt). Men er frugten til godt og ondt en bogstavelig frugt, eller er det et symbol, som mange andre betegnelser i Bibelen er det? Ifølge Princippet er det et symbol.

Hvorledes kunne en kærlig Gud, menneskehedens forældre, skabe en så attraktiv frugt og anbringe den på et sted, hvor den kunne blive spist af hans børn og blive årsag til deres fald (1.Mos. 3,6)? Jesus siger i Matt. 15,11: *„Ikke det, der går ind i munden, gør mennesket urent,...“*. Hvorledes skulle da noget spiseligt kunne bringe mennesket til at falde? Det er ligeledes utænkeligt, at Gud, som er kærlig, skabte en frugt for at sætte mennesket på en prøve - endog så ubarmhjertigt, at konsekvensen kunne blive døden - blot for at se om mennesket ville adlyde hans ord. Den kendsgerning, at de spiste frugten, på trods af at de var blevet advaret om, at de ville dø, hvis de spiste deraf, viser, at frugten er et symbol på noget, der var så tiltrækkende, at deres lyst til den var større end deres længsel efter livet.

Frugten er et symbol

1. **Gud er kærlighed**
2. **Jesu ord (Matt. 15,11)**
3. **Ikke en prøve**
4. **En frugt er ikke mere værd end livet**

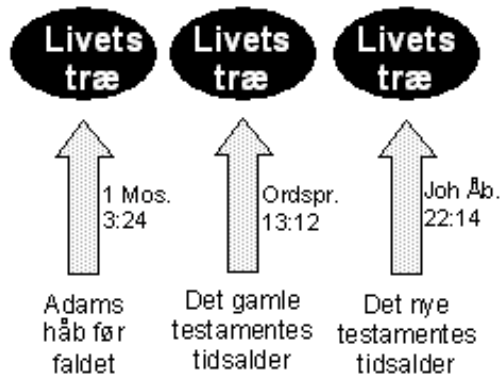
Førend vi kan afgøre, hvad frugten til godt og ondt symboliserer, må vi vide, hvad træet til kundskab om godt og ondt var.

Træet til kundskab om godt og ondt nævnes imidlertid kun få gange i Bibelen. Derfor, for at afgøre, hvad træet til kundskab om godt og ondt symboliserer, vil vi først se nærmere på livets træ, som ifølge Bibelen stod sammen med træet til kundskab om godt og ondt i Edens Have (1.Mos. 2,9; 1.Mos. 2,17; 1.Mos. 3,3), men som til forskel fra kundskabens træ nævnes adskillige steder i Bibelen.

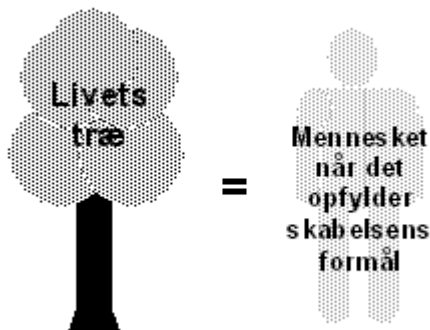
1. Livets træ

I Ordsp. 13,12 hedder det: „At bie længe gør hjertet sygt, opfyldt ønske er et livets træ“. Livets træ er det mest fundamentale håb for mennesket. I Joh.Åb. 22,14 hedder det: „*Salige er de, som tvætter deres klæder (for synd og ondt), for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.*“ Disse vers viser, at opnåelsen af livets træ bringer lykke til det faldne menneske. Hvad er da livets træ, siden det var israelitternes håb i den gammeltestamentlige tidsalder og kristnes håb i den nytestamentlige tidsalder?

Hvis faldne mennesker bliver spurgt, hvad essensen af lykke og håb er, vil enhver give forskellige svar. Nogle vil måske svare magt, andre vil sige rigdom eller viden. Hvad er da det fælles håb, troende mennesker har næret gennem hele menneskehedens historie? En ting står klart. Hvis det dybeste håb, det faldne menneske nærer, er livets træ, så må Adams håb før faldet også have været livets træ. Grunden hertil er, at ethvert menneske bevarer den oprindelige natur dybt inde i sig og derfor længes efter det, mennesket tragtede efter før faldet, men som gik tabt. 1.Mos. 3,22-24 viser os, at Adam ønskede at nå livets træ, men blev forhindret heri på grund af sin synd. Derfor er livets træ forblevet blot et håb for det faldne menneske.

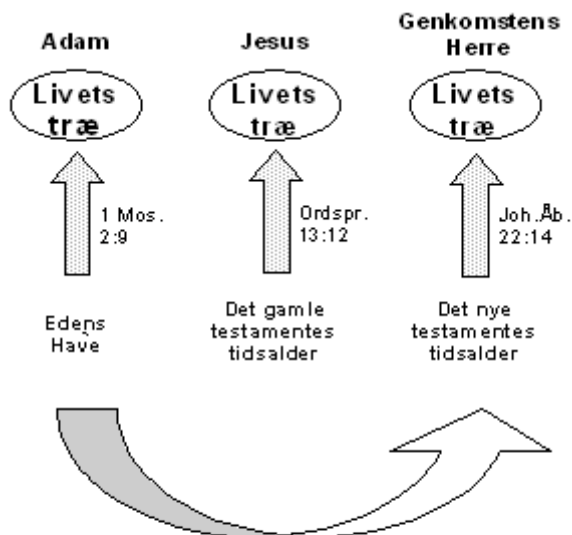

Hvad var da dette livets træ, som den opvoksende og endnu ikke fuldkomne Adam håbede på og længtes efter? Kunne det være materielle besiddelser, magt eller andre ydre ting, som Adam længtes efter i Edens Have? Eftersom Adam skulle blive skabelsens herre og herske over alle ting, var der ingen grund til at han skulle ønske sig mere materiel besiddelse eller magt. Hvis Adam nærede et dybt ønske, mens han endnu var ufuldkommen, kan det kun have været at nå sin egen fuldkommenhed. Hans ønske må have været at blive et menneske med en fuldkommen karakter, dvs. et menneske som har opfyldt skabelsesidealet. Derfor symboliserer livets træ det menneske, der har opfyldt skabelsens formål.

Hvis Adam ikke var faldet, ville han have fuldbyrdet skabelses-idealet, nemlig at blive til et livets træ og dermed etablere Himmeriget på jorden, som er haven for livets træ. Men Adam faldt, og Gud spærrede derfor vejen til livets træ med et flammesværd (1.Mos. 3,24).

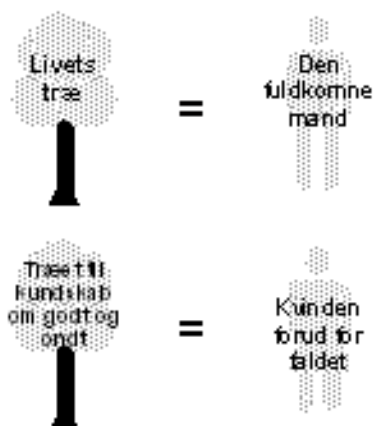
Efter at have fejlet i formålet med skabelsen blev Adam et falsk livets træ. Derfor blev hans efterkommere også falske livets træer og etablerede derfor en have med falske livets træer i stedet for en have med livets træer. Derfor, for at etablere Himmeriget på jorden, som er livets træes have, må et sandt livets træ opstå i den faldne verden og indpode hele menneskeheden på sig. Når vi ved, at livets træ repræsenterer Adam, kan vi forstå at livets træ i det Gamle Testamente (Ordsp. 13,12) repræsenterer Jesus (1.Kor. 15,45), og at livets træ i Joh.Åb. 22,14 repræsenterer den tilbagevendende Messias. Vi kan endvidere forstå, hvorfor formålet med frelsesforsynet er at genoprejse livets træ, der gik tabt i Edens Have (1.Mos. 2,9), ved hjælp af det livets træ, der omtales i Johannes' Åbenbaringen (Joh.Åb. 22,14).

2. Træet til kundskab om godt og ondt

Gud skabte Adam i Edens Have og Eva til at være hans hustru. I havens midte stod et træ, der symboliserer manden. Er det derfor ikke sandsynligt, at der også var et træ, der symboliserer kvinden? Jo, træet til kundskab om godt og ondt, som stod sammen med livets træ (1.Mos. 2,9; 2,17; 3,3), er dette træ.

I Bibelen bliver Jesus undertiden sammenlignet med et vintræ (Joh. 15,5) eller med et oliventræ (Rom. 11,17). På tilsvarende måde symboliseres Adam og Eva ved to træer. Dette giver os nøglen til at forstå gåden bag menneskets fald. Når det berettes, at der var et livets træ og et træ til kundskab om godt og ondt midt i Edens Have, betyder det ikke, at der stod 2 bogstavelige træer i det geografiske centrum af en bogstavelig have, men angiver i stedet, at to mennesker, Adam og Eva indtog nøglepositionen i Guds skaberideal. Fuldblydelsen af Guds skaberideal skulle ske ved mennesket. Når vi betragter det således, kan vi se, at træet til kundskab om godt og ondt repræsenterer kvinden, Eva.

Vi må derfor konkludere, at dette træs frugter er forbundet til Eva. For klart at kunne forstå, hvad frugten repræsenterer, må vi imidlertid først bestemme slangens identitet.

B. Slangens identitet

I 1.Mos. 3 fortælles om en slange, der fristede Eva til at synde. Slangen, der refereres til, kan ikke være en bogstavelig slange, men må være et symbol.

I 1.Mos. 3 fortælles det endvidere, at slangen talte til kvinden, og at den vidste, at Gud havde advaret Adam og Eva om ikke at spise frugten af træet til kundskab om godt og ondt. Slangen kunne tale til mennesker, og den vidste, at Gud havde advaret dem; derfor må den have været et åndeligt væsen. I Joh.Åb. 12,9 hedder det: Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens forfører; han blev nedstyrtet på jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham.“ Dette viser, at den „gamle slange“ er identisk med djævelen. Denne „gamle slange“ er den samme slange som fristede Eva. Eftersom Joh.Åb. 12,9 fortæller, at „slangen“ blev kastet ned fra himmelen, ved vi, at „slangen“ befandt sig i himlen, før end den blev kastet ned og derfor må have været et åndeligt væsen.

Da vi nu ved, at „slangen“ er Satan (Joh.Åb. 12,9), kan vi få kendskab til slangens identitet ved at få klarhed over, hvem Satan er. Vi må finde ud af, hvad det var for et åndeligt væsen, der opholdt sig i himmelen, indtil det syndede. Eftersom „slangen“ oprindeligt opholdt sig i Edens Have, før den blev kastet ned fra himmelen, må vi konkludere, at „slangen“ oprindeligt må være skabt af Gud med det godes natur, men endnu var ufuldkommen, fordi: 1) der var ingen væsner i Edens Have, der ikke var skabt af Gud; 2) Gud skaber kun det gode; 3) ingen væsner kan synde, når de først er blevet fuldkomne.

Nogle mennesker forestiller sig at dette åndelige væsen, der er symboliseret ved en slange, eksisterede allerede før skabelsen og var et væsen, hvis hensigt var ond og modsat Guds hensigt. Men vi ser, at alting i kosmos med undtagelse af mennesket eksisterer i overensstemmelse med en fuldkommen orden; derfor er det ikke muligt, at der fra skabelsens begyndelse kan have været en kilde til det onde, der stod i modsætning til Gud.

Hvis der oprindeligt havde eksisteret to modstridende kræfter i universet, ville deres modstridende formål have resulteret i, at universet var blevet ødelagt. Vi må derfor konkludere, at dette åndelige væsen oprindeligt var skabt i overensstemmelse med det godes hensigt, men senere faldt, mens det var i vækstperioden, og blev til Satan. Dette væsen var i stand til at kommunikere med mennesket; det kendte Guds vilje; det opholdte sig oprindeligt i himmelen; det var i stand til at friste mennesket; og selv efter sit fald, hvorved dette væsen blev til Satan, var det stadig i stand til, uafhængig af tid og rum, at påvirke menneskets sind og ånd og bringe mennesket til at leve et syndigt liv.

Slangen (1. Mos. 3, 1-4)

- 1. Kunne tale med mennesket**
- 2. Kendte Guds bud**
- 3. "Den gamle slange" (Åb. 12,9) = Djævelen og Satan**
- 4. Levede oprindeligt i himmelen**
- 5. Var i stand til at friste mennesket**
- 6. Har kunnet dominere menneskets ånd siden faldet**

Hvilket væsen er udstyret med sådanne egenskaber? Ingen andre væsner end engle er udstyret med sådanne egenskaber. Man kunne spørge, om det er muligt for engle at synde, men det viser Bibelen klart. I 2.Pet. 2,4 hedder det „*Thi Gud skånede ikke de engle, der syndede, men styrtede dem i afgrunden...*“. Heraf ser vi, at engle kan synde og gør det. Bemærk ligeledes, at Joh.Åb. 12,7-9 taler om „hans engle“, hvilket viser os, at „slangen“ var en leder blandt engle, og vi kan derfor forstå, at „slangen“ var en engel.

C. Englens synd og den første mand og kvindes synd

Hvad var da denne engels synd? I Judas' brev 6-7 hedder det: *„og de engle, som ikke varetog deres høje hverv, men forlod deres bolig, har han holdt forvaret med evige lænker i mørket indtil dommen på den store dag. Ligeledes er Sodoma og Gomorra og de omliggende byer, der på samme måde som de var hengivne til utugt og søgte omgang mod naturen, sat til et advarende eksempel, idet de lider straf i evig ild.“* Englens synd (i Edens Have) bestod i utugt. Eftersom det ikke er muligt at begå utugt alene, må der have været en partner. Hvem kunne det da være? Bibelen fortæller os kun om 3 væsner, der syndede i Edens Have; slangen, Adam og Eva. Lad os se nærmere på, hvad den første mand og kvindes synd kunne have været.

I 1.Mos. 3,7 læser vi, at de første to mennesker, efter at de var blevet fristet af slangen og havde syndet, skammede sig over deres nøgenhed og tildækkede deres nedre dele. Før faldet følte Adam og Eva ingen skam over deres nøgenhed (1.Mos. 2,25), men efter at de havde syndet, tildækkede de deres kønsorganer med figenblade. Derfor må vi spørge, om også menneskets synd bestod i utugt.

Det er det faldne menneskes natur at forsøge at skjule sine fejl og synd; derfor, hvis frugten til godt og ondt var en bogstavelig frugt, ville Adam og Eva have tildækket deres hænder og mund, hvis de havde taget frugten med deres hænder og spist den med munden. Men vi ser, at de tildækker deres kønsorganer, ikke deres hænder og mund. Dette er en tilkendegivelse af, at Adams og Evas synd involverede deres kønsorganer. I Jobs bog 31,33 hedder det: *„Har jeg skjult mine synder som mennesker gør, så jeg dulgte min brøde i brystet“* (I visse oversættelser: *...skjult mine synder ligesom Adam*). Jobs tale viser, at det er menneskets natur at skjule sine forseelser, og da vi ved, at Adam og Eva tildækkede deres kønsorganer, må vi konkludere, at deres synd var forbundet hertil.

Kun kærlighed kunne tænkes at få mennesket i Edens Have til at

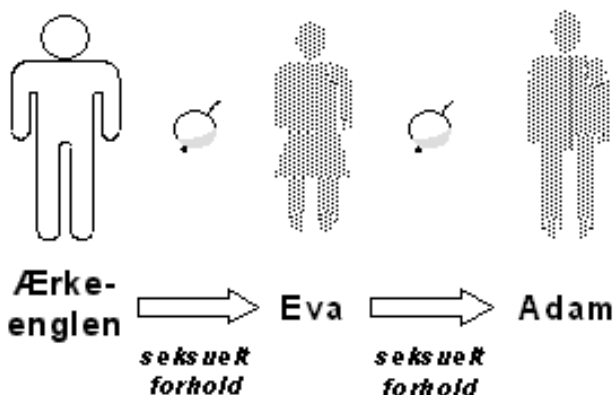
begå en synd, der kunne koste dem livet. Adam og Eva skulle være vokset op som bror og søster, og derpå, efter at være blevet fuldkomne individer, skulle de have etableret Himmeriget på jorden ved som mand og hustru at skabe en Gudscentreret familie og dermed opfylde Guds oprindelige formål med skabelsen. Imidlertid, når Jesus i Joh. 8,44 siger: „*I har Djævelen til far...*“, fortæller han med al tydelighed, at den faldne menneskeslægt nedstammer fra djævelen. Adam og Eva forstødte Gud, deres sande fader, og blev i stedet forbundet til en falsk far, Satan; dette er grunden til, at vi i Romerbrevet 8,23 læser: „...*også vi selv, der har ånden som førstegrøde, også vi sukker ved os selv, idet vi bier på barnekår, vort legemes forløsning*“. Det forhold, at vi venter på at blive børn af Gud fortæller os, at vi ikke nedstammer fra Guds linie. I Matt. 3,7 og Matt. 23,33 kalder henholdsvis Johannes Døberen og Jesus folket for „øgleunger“ - med andre ord: yngel fra øgler og slanger - og gør det hermed klart, at det faldne menneske nedstammer fra Satan. Derfor må vi erkende, at det faldne menneske tilhører Satans slægt, ikke Guds. Dette er et resultat af, at Eva havde et seksuelt forhold til englen. Som følge af dette forhold er alle mennesker blevet født som „børn“ af Satan.*

D. Frugten til godt og ondt og syndens rod

Eftersom et træ formerer sig gennem sin frugt (som indeholder frøet), og mennesket formerer sig ved et seksuelt forhold, symboliserer frugten af træet til kundskab om godt og ondt Evas seksuelle kærlighed. At Eva spiste frugten, efter at Satan havde overtalt Eva, betyder, at Eva havde et ulovligt seksuelt forhold til Satan. Det, vi spiser, bliver en del af vort kød og blod, så når

* Selvom ærkeenglen og Eva havde et virkeligt seksuelt forhold gennem Eva's åndelige krop og ærkeenglens krop (en åndelig krop), så kan der ikke fødes børn af et sådant forhold mellem et menneske og en engel. Imidlertid arvede Eva satanisk "kærlighed", så da Eva og Adam herefter havde samlejer, fra hvilke der naturligvis kunne komme børn, var de motiveret af satanisk "kærlighed", og deres børn blev født af denne "kærlighed". Som et resultat er alle mennesker "børn" af Satan.

Eva gav Adam frugten til godt og ondt, og han spiste den, betyder det, at Eva forledte Adam til at falde ved den samme ulovlige kærlighedshandling.

Derfor består syndens rod ikke i, at menneskehedens forfædre spiste en bogstavelig frugt, men i, at de blev en del af ærkeenglens blodslinie i kraft af et ulovligt seksuelt forhold. Det er denne blodslinie, der er skyld i, at arvesynden bliver nedarvet fra generation til generation. Alle religioner, som forsøger at befri mennesket fra synd, har derfor udpeget seksuelle forhold uden for ægteskabet som en af de største synder. Med denne forståelse af arvesynden kan vi forstå, hvorfor israelitterne skulle omskæres for at stå som Guds udvalgte folk. Det var nødvendigt som en godtgørelse for misbruget af kønsorganerne, hvorved mennesket var kommet til at nedstamme fra Satan. Vi er måske i stand til at bringe alle andre former for synd til ophør gennem sociale, uddannelsesmæssige og økonomiske reformer, men til trods for at vores kultur udvikler sig, og sociale og økonomiske forhold forbedres til det optimale, kan ingen stoppe menneskets seksuelle løsslupenhed og den deraf følgende moralske degeneration.

Grunden til, at Satan i de sidste tider er i stand til at bringe uorden i menneskets kærligheds- og familieliv, er, at menneskehedens første forfædre blev mand og kone uden Guds tilladelse

eller velsignelse og blev forenet med Satan som deres falske fader. Deres børn blev således født som syndens børn, ikke Guds børn, og det resulterede i en verden af troløshed, ondskab og krig. Følgelig har Satan været i stand til at dominere mennesket, som det har passet ham (Joh. 8,44).

På trods af den kendsgerning at Gud skabte mennesket og kosmos, har han aldrig været i stand til at indtage en central position i menneskenes verden og virkeliggøre sin vilje.

Mennesket bragte Satan ind som den ledende aktør, og han har siden da været i stand til at spille herre. Det er af denne grund, at Satan bliver betegnet som „*denne verdens fyrste*“ (Joh. 12,31) og „*denne verdens Gud*“ (2.Kor. 4,4).

Afsnit II

Motivet og forløbet bag faldet

A. Skabelsen af englene

Hvad var da motivet og forløbet bag Adams, Evas og engens fald i Edens Have?

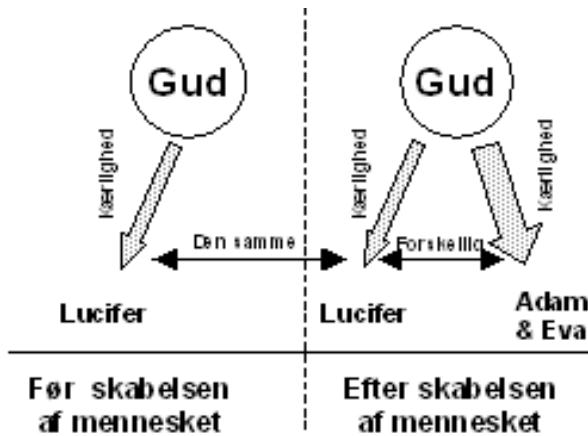
Gud skabte oprindeligt englene som tjenere, der skulle hjælpe ham med skabelsen og vedligeholdelsen af verden (Hebr. 1,14). Mennesket derimod var skabt til at være Guds barn og derfor til at have herredømme over skabelsen, inklusive englene. Grunden til, at vi i dag sædvanligvis betragter englene som højere end mennesket, er, at mennesket på grund af faldet blev så svigefuldt (Jer. 17,9), at det kom til at stå i en lavere position end skabelsen og englene.

Første Korinterbrev 6,3 fortæller os, at vi skal have myndighed til at dømme englene, og mange åndeligt åbne mennesker kan se, at engle omgiver og beskytter de troende i Paradiset. Mennesket kan dømme engle, og engle beskytter mennesket, for oprindeligt har mennesket større værdi end englene.

B. Det åndelige fald og det fysiske fald

1. Det åndelige fald

Lucifer (Es.14,12) stod som ærkeengel i en position, hvor han formidlede Guds kærlighed til engleverdenen. Det kunne synes som om han alene var i stand til at modtage Guds kærlighed direkte; men da Adam og Eva blev skabt som Guds børn, elskede Gud dem mere, end han elskede Lucifer, der var skabt til at være Guds tjener. Det betød dog ikke, at Lucifer nu fik mindre kærlighed end før, men han følte det sådan, fordi han så, at Gud gav så meget mere kærlighed til Adam og Eva.

På grund af denne følelse forsøgte Lucifer at få mere kærlighed ved at tilnærme sig Adam og Eva. Fordi Guds kærlighed er kilden til liv og skønhed, virkede Eva, som modtog megen kærlighed fra Gud, tiltrækkende på Lucifer. Lucifer var ofte i nær kontakt med Eva og følte sig stærkt stimuleret af en impuls til at elske hende. Eva, der endnu ikke havde nået fuldkommenheden, var modtagelig for Lucifers fristelse, og de fulbyrdede et ulovligt kærlighedsforhold. Dette var det åndelige fald.

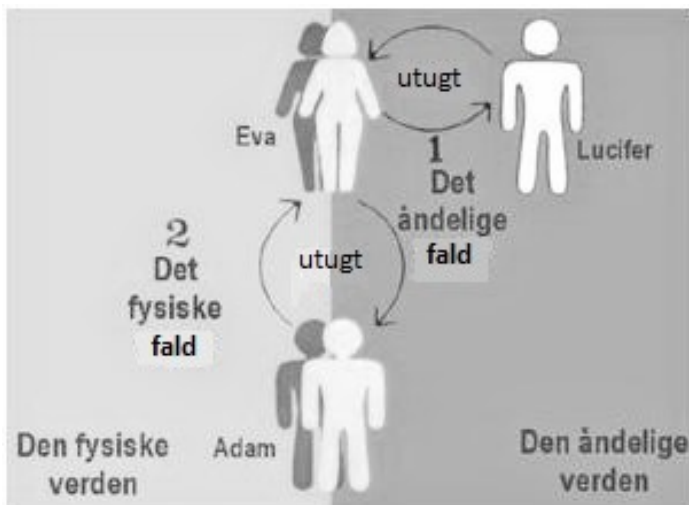
Nogen vil sikkert spørge, hvorledes et seksuelt forhold er muligt mellem en engel og et menneske. Dette spørgsmål melder sig kun, fordi menneskets åndelige sanser blev reduceret til et minimum efter syndefaldet. Bibelen viser os i 1.Mos. 32,25, at direkte kontakt mellem mennesket og engle er mulig. Her kæmpede Jakob med en engel, hvorved hans hofte blev slået af led.

2. Det fysiske fald

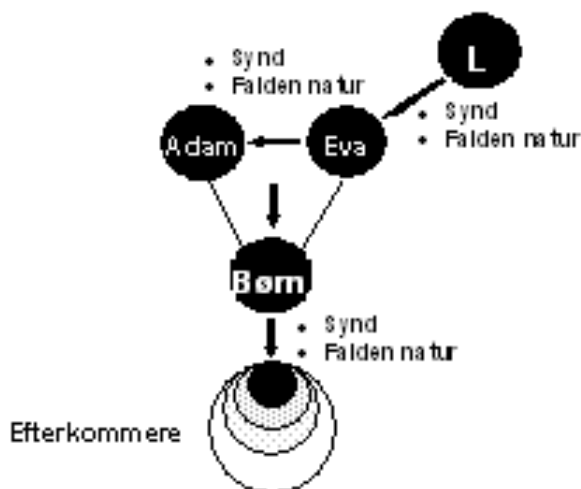
Da Eva (med sit åndelige legeme) forenede sig med ærkeenglen, oplevede hun en følelse af frygt på grund af dårlig samvittighed, og det blev klart for hende, at Adam var hendes tilkommende ægtemand - ikke englen.

Eva søgte nu at genoprette sit forhold til Gud og søgte lige-

ledes at befri sig selv fra den følelse af frygt, som var kommet over hende ved faldet. Adam var hendes eneste håb om at kunne vende tilbage til Gud. Hun tænkte, at det ville være muligt - selv i hendes nuværende tilstand - hvis hun blev ét med Adam, som var skabt til at blive hendes ægtefælle. Følgelig forførte hun Adam. Dette var motivet bag det fysiske fald.

Som forklaret i „Skabelsesprincippet“ var Adam og Eva skabt til at blive mand og hustru. Skabelsesidealet skulle derfor virkeliggøres ved, at Adam og Eva først blev individuelt fuldkomne og derpå forenet som mand og hustru i et evigt kærlighedsforhold centreret på Gud. Men fordi de indgik i det ægteskabelige forhold, medens de endnu var umodne og centreret på Satan, resulterede dette forhold i deres fald og ikke i opfyldelsen af Guds vilje. Ved at blive ét med Eva overtog Adam de elementer, hun havde modtaget fra Lucifer. Disse onde elementer er derpå blevet videregivet fra generation til generation.

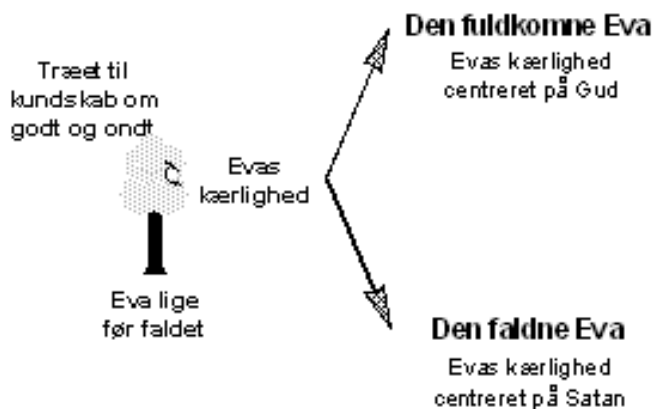

Hvis de første forfædre ikke havde „spist af frugten til godt og ondt“, ville de have fuldkommengjort sig selv som Guds søn og datter, og de ville derpå med Guds velsignelse være blevet mand og hustru centreret på Guds kærlighed. Da ville de have fået børn, som afspejlede det godes natur, og således ville Guds skabelsesideal være blevet opfyldt. Da ville Evas kærlighed, efter at hun havde opfyldt skabelsesidealet, have været en „godhedens frugt“, og hun ville da kunne kaldes et „træ til kundskab om det gode“.

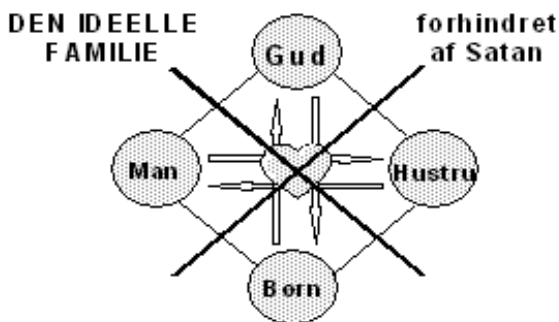
Imidlertid syndede Eva, før hun havde nået sin fuldkommenhed, ved at indgå i et ulovligt forhold til ærkeenglen, hvorved hun faldt. Endvidere bragte hun Adam til at falde og skabte således den første af alle faldne familier, og følgelig var der ingen, som Gud kunne arbejde gennem. Derfor blev den faldne Eva sammenlignet med et „træ til kundskab om det onde“, og hendes kærlighed er frugten af dette træ.

Vi kan således nu forstå, at Eva blev sammenlignet med et „træ til kundskab om godt og ondt“, fordi hun inden faldet enten kunne være blevet et „træ til godhed“ ved at opfylde skabelsesidealet eller et „træ til det onde“ ved at falde. Evas kærlighed blev sammenlignet med en frugt til godt og ondt, fordi den enten

kunne blive en god frugt ved at opfylde skabelsesidealet eller en dårlig frugt ved at forårsage faldet.

Ifølge „Skabelsesprincippet“ var det Guds plan, at formålet med skabelsen af mennesket skulle fuldbyrdes gennem kærlighed. Derfor er kærlighed kilden til menneskets glæde, liv og lykke. Men fordi de første forfædre ikke adlød himlens vilje og faldt, blev kærligheden selv korrump, og Satan har kunnet dominere mennesket og påføre det lidelse. Således er det Satan, der ødelagde menneskets kærlighed og stod bag ødelæggelsen af familieidealet.

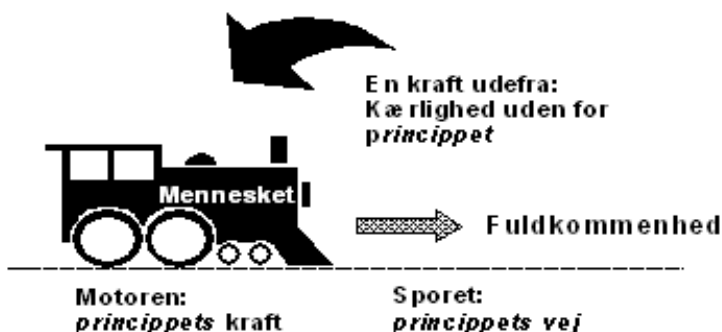

Afsnit III

Hvorledes var det muligt for mennesket at falde

A. Kærlighedens kraft og princippet kraft

Mennesket blev skabt til at blive fuldkomment igennem vækstperioden (perioden for Guds indirekte herredømme), som det skulle vokse igennem, idet princippet kraft giver mennesket den indre motivation til at leve i overensstemmelse med princippet. Derfor kan princippet kraft aldrig være årsag til, at mennesket fjerner sig fra princippet „spor“ og falder; men så længe mennesket ikke er blevet fuldkomment, kan det „afspores“, hvis det mødes af en kraft stærkere end princippet kraft. Den eneste kraft, der er stærkere end princippet kraft, er kærlighedens kraft. Mens mennesket endnu er ufuldkomment, dvs. førend det oplever den fuldkomne kærlighed under Guds direkte herredømme, er det muligt for mennesket at falde, hvis det møder kærlighed uden for princippet, dvs. kærlighed, der tjener et formål forskelligt fra Guds formål.

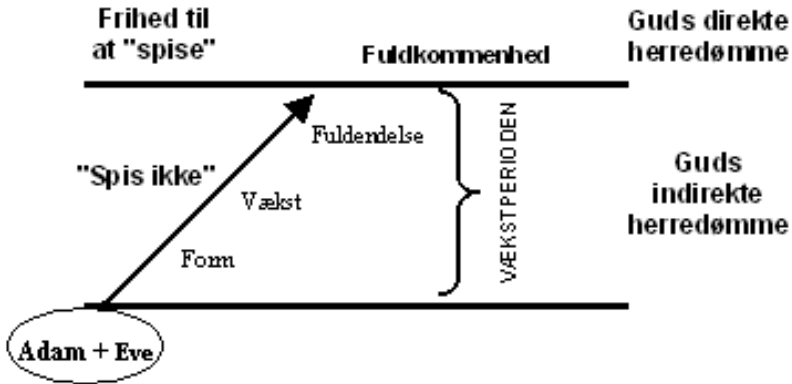
Hvorfor gjorde Gud kærlighedens kraft stærkere end principets kraft? Kærlighed er selve motivet og hensigten med Guds frembringelse af skabelsen, og som følge heraf er kærlighed det mest kostbare aspekt ved alle ting. For skabelsen er den kilden til liv, lykke og glæde. Skønt Gud skabte alt i overensstemmelse med principets lovmæssighed, er Guds endelige mål at frembringe et kærlighedsherredømme. Derfor lod han kærlighed blive den stærkeste kraft.

B. Formålet med budet og dets fastlagte varighed

Fordi kærlighedens kraft er stærkere end princippet kraft, er den fare til stede, at en person i sin vækstperiode kan falde ved at møde kærlighed uden for princippet. Hvad kan da forhindre dette? Hvis denne „kærlighed“ uden for princippet får lov til at udfolde sig, mens mennesket endnu er umodent og derfor endnu ikke er under Guds direkte kærlighedsherredømme, kan mennesket falde. Det var for at forhindre dette, at Gud gav mennesket budet om „ikke at spise af frugten til godt og ondt“. Hvis menneskeheden forfædre trofast havde overholdt budet, ville de ikke have skabt en gensidig basis med ærkeenglen. Således ville den kærlighed, der ligger uden for princippet, aldrig være kommet til at eksistere. Men fordi de svigtede i deres tro og lydighed overfor budet - hvilket førte til at de i stedet etablerede et gensidigt grundlag og gi-og-ta-forhold med ærkeenglen - slog kraften fra umoralsk „kærlighed“ dem væk fra principets vej.

Hvor længe skulle de første forfædre da holde Guds bud om „ikke at spise“, hvilket var den trosbetingelse, Gud gav dem at opfylde? Hvis Adam og Eva først var blevet fuldkomne og havde etableret et horisontalt kærlighedsforhold som mand og hustru centreret på Gud, ville der ikke være nogen kraft, der kunne ødelægge denne kærlighed, fordi deres kærlighed i så fald ville have været en absolut kærlighed. Når de således havde fuldkomngjort sig selv, ville de ikke kunne falde. Påvirkningen fra ærkeenglens kærlighed, som befinder sig på et lavere niveau, vil da ikke kunne påvirke den kærlighed, der så ville eksistere mel-

lem en fuldkommen mand og en fuldkommen hustru. Derfor var Guds påbud om „ikke at spise“ kun bestemt til at gælde den periode, hvor Adam og Eva endnu ikke havde nået deres fuldkommenhed.

Afsnit IV Følgerne af syndefaldet

A. Satan og det faldne menneske

Hvilke konsekvenser fik det for skaberværket, at Adam, Eva og ærkeenglen faldt åndeligt og fysisk? Lad os betragte dette spørgsmål ud fra en sammenligning med, hvad der ville være sket, hvis Adam og Eva ikke var faldet, men havde opfyldt de 3 velsignelser.

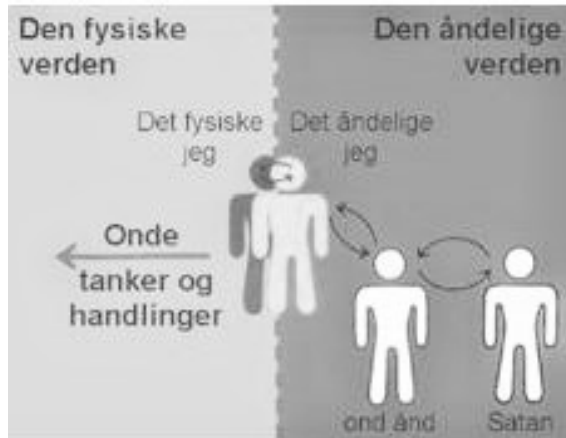
Hvis Adam og Eva ikke var faldet, men i stedet havde fuldbyrdet deres individuelle fuldkommenhed ved at blive inkarnationer af Guds vertikale kærlighed, så var de blevet mand og hustru, der virkeliggjorde Guds kærlighed horisontalt og bragte børn af det godes oprindelse til verden. Da ville grundlaget med de 4 positioner, som ville forbinde dem direkte til Guds kærlig-

hedsdomæne, være blevet fuldbyrdet. Men Adam og Eva faldt og blev syndige væsner som følge af den kærlighed uden for princippet, som ærkeenglen bragte ind i verden. Derfor blev Gud, som er princippets herre, udelukket, og et falsk grundlag med de 4 positioner blev etableret centreret på Satans falske „kærlighed“ med Satan i centrum, som siden på falsk vis har spillet herre. Dette er grunden til, at Bibelen siger, at faldne mennesker er børn af Satan (Joh. 8,44), og at han er „denne verdens gud“ (2.Kor. 4,4) og „denne verdens fyrste“ (Joh. 12,31).

Oprindeligt skulle mennesket have haft herredømmet over englene såvel som over resten af skabelsen. Satan fik vendt op og ned på dette og fik herredømmet over mennesket og kosmos. Derfor hedder det i Romerbrevet 8,19: „*Thi skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares*“. Som følge af menneskets fald længes hele skabelsen efter at blive befriet fra Satans herredømme og efter at kunne opleve sande menneskers herredømme.

B. Satans virke i den faldne verden

Hvordan kontrollerer Satan den faldne verden? Selv Satan, som er „denne verdens fyrste“, kan kun udvirke sit sataniske herredømme, når han har et objekt, med hvilket han har en gensidig basis. Satans objekter er onde åndelige personer, som er i den åndelige verden; deres objekter er jordiske menneskers åndelige selv; og objektet for det åndelige selv er det fysiske selv. Således manifesteres Satans magt over mennesker på jorden i kraft af onde ånder i den åndelige verden. Da Satan er et åndeligt væsen, er han i stand til at overskride tid og rum, så længe han har en gensidig basis. Når det i Lukas 22,3 siges, at Satan fór ind i Judas Iskariot, betyder det, at Judas blev et instrument for Satan ved at skabe et fælles grundlag og gi-og-ta med Satan.

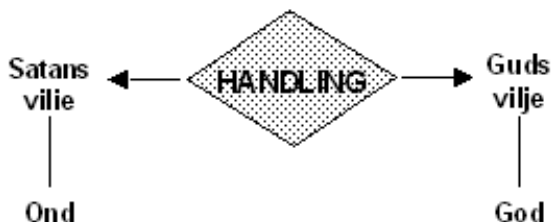
Himmeriget på jorden kan derfor kun blive realiseret, når der ikke eksisterer en basis, på hvilken Satan kan handle. For at virkeliggøre dette, må enhver person fuldstændig afskære ethvert forhold til Satan og genskabe sit forhold til Himmelen ved kun at have gi-og-ta med Gud.

C. Godt og ondt betragtet ud fra skabelsens formål

Hvis Adam og Eva var blevet inkarnationer af godhed og havde etableret fundamentet med de 4 positioner centreret på Guds kærlighed, ville de have frembragt en verden af godhed. Men fordi de indledte deres kærlighedsforhold centreret på en kærlighed, der tjente et andet formål end Guds, blev de inkarnationer af det onde, oprettede et pseudofundament med de 4 positioner (centreret på Satan) og frembragte en ond verden.

Skønt godt og ondt i de første faser synes at ligne hinanden, bliver modsætningen mellem dem tydelig, når de omsættes til handling. Men godt og ondt beror ikke på handlingen i sig selv eller dens mangfoldige typer og former, men på, hvorvidt motivet og formålet med handlingen søger at tjene Guds vilje eller Satans.

D. Synd

Synd er en handling eller tanke, der går imod den himmelske lov*, og som skaber et grundlag for en gensidig basis med Satan, hvorved et gensidigt gi-og-ta-forhold med ham indgås, enten direkte eller indirekte. I den ideelle verden, Gud oprindeligt havde planlagt, ville synd ikke kunne eksistere; ingen syndige handlinger kunne finde sted inden for Guds kærlighedsdomæne, for Satan kan ikke eksistere der. Adam og Eva skabte et fælles

* Betegnelsen "Himmelske lov" betyder *princippet*, som det udmønter sig i den rette menneskelige handlemåde.

grundlag med Satan og syndede, og det førte til, at mennesket kom til at leve i en verden uden for princippet, og synder ved at danne direkte eller indirekte forhold til Satan.

Man kan opdele synd i 4 grupper: arvesynden (eller den oprindelige synd), den nedarvede synd, kollektiv synd og personlig synd. Arvesynd er den synd, der opstod ved den første mand og kvindes åndelige og fysiske fald. Den er roden til al synd. Den nedarvede synd er den synd, der nedarves fra ens forfædre igennem slægtslinien (som nævnt i de 10 bud, 2.Mos. 20,5). Denne synd svarer til stammen på et træ. Kollektiv synd er hverken ens egen eller ens slægts, men den synd, som enhver er delvis ansvarlig for, fordi vi er en del af menneskeheden. Johannes Døberen, ypperstepræsternes og de skriftkloges mangel på tro over for Jesus førte til Jesu korsfæstelse. Skønt kun en lille gruppe mennesker var direkte ansvarlig for selve korsfæstelsen, må hele menneskeheden og især kristendommen påtage sig ansvaret for den synd og har som følge heraf pådraget sig mange lidelser. Kollektiv synd svarer til et træs grene. Personlig synd begåes af individet selv. Disse synder kan sammelignes med bladene på et træ. Al synd har sit ophav i arvesynden, som er roden til al synd. Derfor kan menneskeslægten ikke endeligt blive befriet for synd uden først at blive befriet for arvesynden.

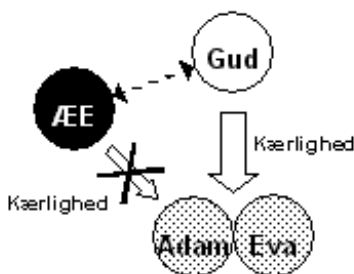
E. Den faldne natur

Englene og den første mand og kvinde var skabt med godheden som formål og skulle kun have haft den oprindelige natur, som de blev givet ved skabelsen. Før faldet var ærkeenglens endelige position i skabelsen endnu ikke helt klar. Den første mand og kvinde befandt sig endnu i vækststadiet, dvs. de havde endnu ikke fuldkommengjort sig selv i overensstemmelse med deres oprindelige natur. Ærkeenglen og Eva, og den derpå faldne Eva og Adam indgik i faldne seksuelle forhold, mens de endnu var ufuldkomne. Den oprindelige natur blev ved faldet drejet i en forkert retning. Denne forkert-orienterede „oprindelige natur“ er menneskets faldne natur. Denne faldne natur blev overført fra

ærkeenglen til Eva, fra den faldne Eva til Adam og fra Adam og Eva til deres efterkommere. Oprindelsen til den faldne natur er således denne forkert-orienterede „oprindelige natur“. Det er denne forkert-orienterede „oprindelige natur“, der i sidste ende er ophavet til alle menneskets faldne egenskaber. I Princippet betegnes dette „den oprindelige faldne natur“.

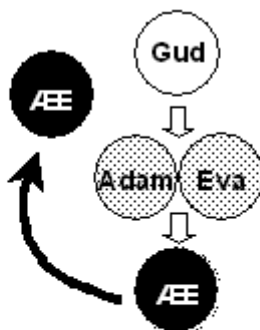
Udspringet for ærkeenglens faldne natur var de følelser, der opstod, da ærkeenglen følte sig tilsidesat, efter at Gud havde skabt mennesket. Følelsen af at blive elsket mindre var uundgåelig, fordi ærkeenglen var skabt med følelse og visdom. Men det var ikke uundgåeligt for ærkeenglen at falde som følge af disse egenskaber. Hvis mennesket havde fuldkommengjort sig selv som skabets herre og således havde elsket ærkeenglen, ville ærkeenglens følelse af at blive elsket mindre forsvinde. Ærkeenglens følelse af at blive elsket mindre ville selv i menneskets umodne periode heller ikke have ført til ærkeenglens fald, såfremt ærkeenglen blot var forblevet centreret på Guds kærlighed i længsel efter at komme nærmere til Gud. Men ærkeenglens følelse af at være blevet tilsidesat, fik ham til at ændre kurs og centrere på sig selv, og derfor udviklede han en stærk følelse af jalousi over for Adam. Da Eva dernæst viste sympati for ærkeenglens følelse og synspunkt, skabte hun en gensidig basis med ærkeenglen, som førte til deres forbudte kærlighedsforhold og fald.

Vi kan adskille den oprindelige faldne natur i 4 hovedaspekter: Det *første* udspringer fra ærkeenglens grundlæggende motiv bag faldet: at han ikke ville betragte Adam fra Guds standpunkt; med andre ord, han ville ikke elske Adam, som Gud elskede ham. I stedet skiftede han kurs og blev jaloux på Adam. Vi kan opleve noget tilsvarende, når skoleelever føler jalousi mod lærerens favoritelev i stedet for at holde af ham på samme måde, som læreren gør. Denne reaktion har sin rod i den oprindelige faldne natur.

1. Elsker ikke, som Gud elsker
- Tager ikke Guds standpunkt

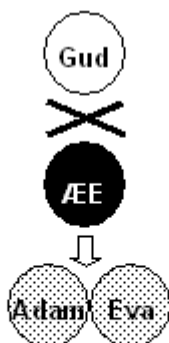
Det *andet* større aspekt ved den faldne natur er menneskets tilbøjelighed til at forlade sin givne plads. Ærkeenglens overdrevne længsel efter at modtage mere kærlighed fra Gud og gøre krav på den samme position i det menneskelige samfund, som han indtog i engleverdenen, førte til, at han forlod sin position og faldt. De handlinger, som faldne mennesker udfører i deres bestræbelser på at opfylde et uretmæssigt begær efter position og autoritet, der ligger uden for deres berettigelse, er udslag af dette aspekt af den oprindelige faldne natur.

2. Forlade sin rette position

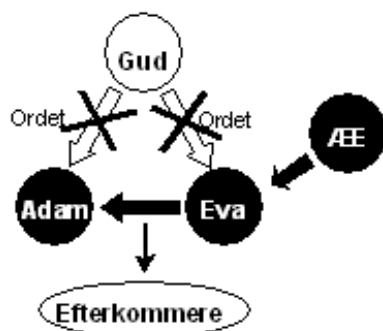
Det *tredje* større aspekt af den faldne natur er menneskets tendens til at vende op og ned på herredømmets rangfølge. Englen skulle, når alt var opfyldt, stå under menneskets herredømme; alligevel tog han herredømmet over Eva og vendte således op og

ned på den naturlige orden. Eva var bestemt til at stå under Adams myndighed; alligevel tog hun herredømmet over ham. Denne venden op og ned på herredømmet førte til faldet. Al forvirring i den faldne verden har sin rod i dette aspekt af den oprindelige faldne natur.

3. Vende op og ned på herredømmets orden

Det *fjerde* større aspekt er tilbøjeligheden til at mangfoldiggøre (og videregive) uretmæssigt begær og syndige handlinger. Hvis Eva efter at være faldet havde undladt at forføre Adam, ville Adam ikke være faldet. Det ville have været forholdsvis simpelt blot at genoprejse Eva; men Eva lod sig besmitte med ærkeenglens faldne natur: begæret efter „at spise frugten til godt og ondt“ og ærkeenglens ulydighed over for Gud. Hun gjorde dem til en del af sig selv og mangfoldiggjorde således ærkeenglens vilje og handlinger. Det onde begær og ulydigheden blev derpå mangfoldiggjort i Adam, og dette resulterede i faldet. Den kendsgerning, at det onde spredes hurtigere og lettere end det gode i den faldne verden, har sit udspring i dette aspekt af den faldne natur.

4. Formering af synd

Kapitel 3

Formålet med Messias

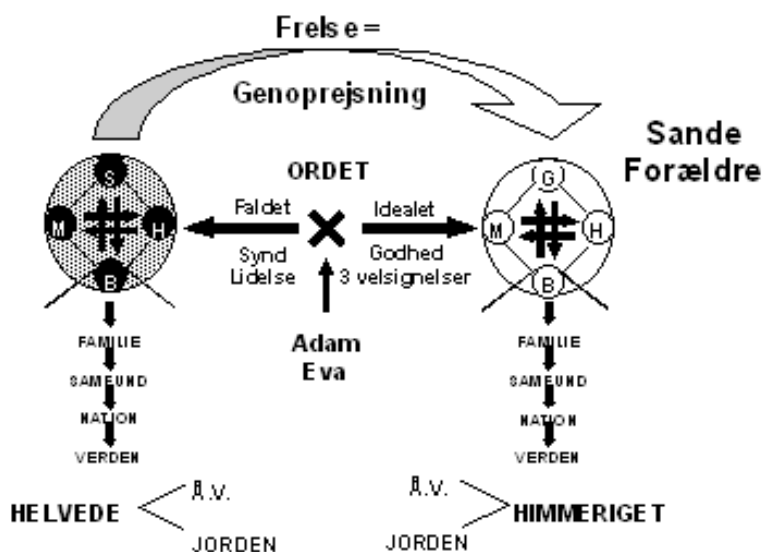
Afsnit I Guds formål med frelsesforsynet

Ethvert menneske er skabt til at være Guds barn. Når mennesket fuldkommengør sig selv og bliver en inkarnation af godhed, vil det leve i Guds rige på jorden og i den åndelige verden. Guds hensigt med skabelsen er at opleve glæde ved at se sine børn leve et liv i lykke og sand kærlighed i Himmeriget, som er en verden af Guds kærlighed og hjerte. Himmeriget grundlægges og rodfæstes ved opfyldelsen af de 3 velsignelser. Men mennesket blev, på grund af de første menneskers fald, en inkarnation af synd og det onde, og har lige siden levet i lidelse både på jorden og i den åndelige verden. Formålet med skabelsen er således aldrig blevet opfyldt. Kan Gud da blot glemme sit oprindelige skaberideal og efterlade det uopfyldt? Nej, det kan han aldrig.

I Esajas 46,11 siger Gud: „...*Jeg taled og lader det ske, udtænkte og fuldbyrder det*“. Vi kan være sikre på, at Gud vil fuldbyrde sin oprindelige hensigt. Gud, som er kærlighed, ville ikke kunne efterlade mennesket i en sådan tilstand, fordi vi blev skabt til at være hans børn. Derfor har Gud arbejdet på at frelse mennesket. Men hvad vil det sige at blive frelst? Frelse betyder genoprejsning; at frelse en person, som er ved at dø af sygdom, vil sige, at man genopretter personens helbred; at frelse en druknende person vil sige, at man bjærger vedkommende og bringer ham tilba-

ge til den tilstand, han var i, før han faldt i vandet. Guds frelse af mennesket betyder, at Gud genoprejsrer det faldne og syndige menneske til dets oprindelige tilstand af godhed, som er den tilstand, hvor det kan opfylde skabelsens formål.

Derfor er Guds formål med frelsen at genoprejsre et individ til den syndfrie tilstand, som Gud oprindeligt skabte mennesket til, og lede mennesket til at blive et ideelt individ, at grundlægge en ideel familie centreret på dette individ og derpå skabe et ideelt samfund, en nation og en verden, baseret på denne ideelle familie.

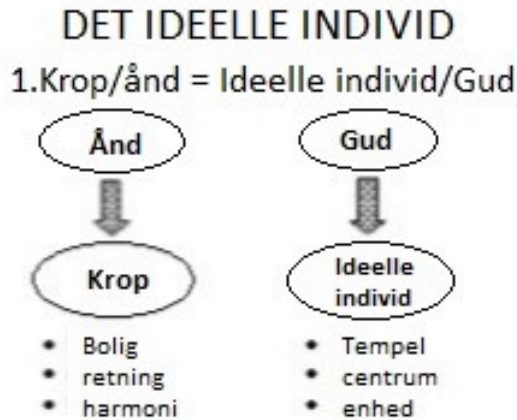

Afsnit II

Opfyldelse af frelsesforsynet vil sige, at Guds oprindelige formål med skabelsen bliver opfyldt

Hvis en person blev til et sådant ideelt individ, et genoprejsret menneske, der har fuldbyrdet den første velsignelse, hvordan

ville dette menneske da være? Dette fuldkomne individ ville have det samme forhold til Gud, som et menneskes krop har til sindet. Sindet befinder sig i kroppen, og kroppen handler i overensstemmelse med de signaler, som den modtager fra sindet. På tilsvarende måde er en fuldkommen person et tempel for Gud. Gud opholder sig i hans sind. Gud er da centrum for vedkommendes tanker og handling, d.v.s. centrum for hans liv. En person med en sådan fuldendt karakter, opnår den ideelle enhed med Gud, ligesom vores krop kan være i harmoni med vores sind. Dette er udtrykt i 1.Kor. 3.16, hvor det hedder: „*Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer*“ og hos Joh. 14,20: „*På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig og jeg i jer.*“

Hvis Adam og Eva var blevet sådanne fuldkomne individer i Edens Have, ville de da have haft brug for bøn, en religiøs livsform eller en frelser? Er bøn nødvendig for dem, som konstant lever og kommunikerer direkte med Gud? Det faldne menneske, som har mistet Gud, og som fortvivlet søger Gud i mørket, har behov for et religiøst liv i tro; men hvorfor skulle et fuldkomment menneske, som lever sit daglige liv som et tempel for Gud, have behov for nogen form for andagt. Hvis mennesket ikke var faldet i Edens Have, ville der ikke eksistere nogen kir-

ker eller bibles, ingen prædikener eller natlige bønemøder, ingen vækkelsesmøder eller noget tilsvarende. Mennesket ville da være legemliggørelsen af det gode og leve sammen med Gud i sit daglige liv. De, som ikke er ved at drukne, behøver jo ikke en livredder, og på samme måde har det fuldkomne menneske, der ikke synder, heller ikke brug for en frelser.

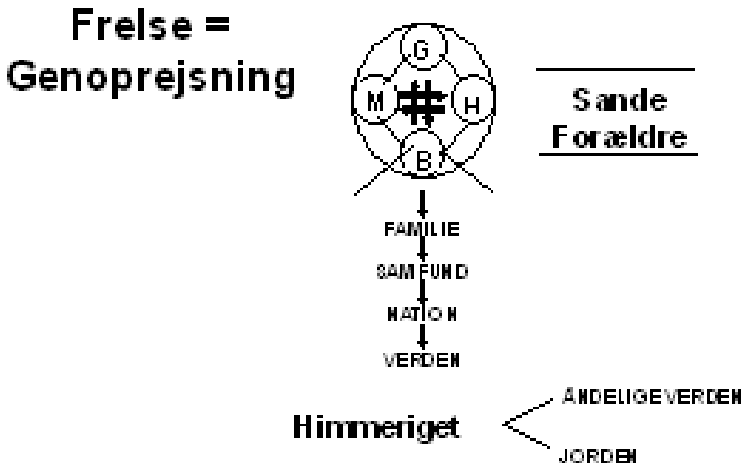
Det ideelle individ

- 1. Krop/Ånd = Ideelle individ/Gud**
 - 2. Behøver ikke at føre et religiøst liv**
 - 3. Ikke behov for bøn**
 - 4. Behøver ingen frelser**
-

Hvis Guds anden velsignelse til mennesket, den ideelle familie, var blevet virkeliggjort, hvilken slags familier ville da være opstået? Hvis Adam og Eva som ægtepar var blevet legemliggørelsen af det gode, og hvis de havde fået børn, der legemliggjorde det gode, da ville denne familie være blevet grundlaget for en syndfri slægt, samfund, nation og verden. Med denne familie som grundlag ville Himmeriget være blevet etableret på jorden, og fra denne familie ville et ideelt samfund have udviklet sig som en stor verdensfamilie med ét sandt forældrepar (den første mand og kvinde) som centrum. Fra dem ville endeløse generationer uden synd komme til verden og leve et liv i stadig voksende velstand. Guds frelsesforsyn har til formål at frembringe sådanne himmelske individer, der kan virkeliggøre Guds tre velsignelser og således etablere Himmeriget.

Det er med denne frelserplan for øje, at Gud sendte sin søn, Jesus Kristus, som verdens frelser. Derfor er det Messias' mission at blive rodskuddet til fuldkomne individer og etablere den

ideelle familie, der er den familie, der opfylder formålet med skabelsen, og er det grundlag, hvorpå Guds kærlighed kan virke. Derpå må han etablere den ideelle nation og verden og fremdeles virkeliggøre det oprindeligt planlagte Himmerige på jorden og således fuldbyrde formålet med skaberværket. Messias kommer for at opfylde dette formål.

Afsnit III

Guds frelsesforsyn og Jesu korsfæstelse.

A. Jesu korsfæstelse.

Gud elskede i sandhed det udvalgte folk, israelitterne, som skulle danne grundlaget for Messias' komme. Mange gange lod Gud profetere om Messias' komme, og han formanede folket til at våge og vente på Messias. Gud forberedte endog det største vidne af alle, Johannes Døberen, til at give vidnesbyrd om Messias. Følgelig længtes den israelske nation inderligt efter Messias' komme.

Så meget mere tragisk var det, at det udvalgte folk fejlede i at anerkende Messias, da han kom. Guds Søn gjorde sig de største

anstrengelser for at lade forstå, at han var Guds Søn, men han talte for døve øren. Han blev aldrig forstået; han blev stemplet som en gudsbespøtter og til sidst korsfæstet. Ironisk nok var de hedenske magthavere klar over Jesu uskyld (Luk. 23,14-16; Joh. 18,38; Mat. 27,19-23; Mark. 15,10-14), mens de, der dømte ham skyldig, var hans eget folk og jødedommens ledere, som var blevet opfostret og forberedt så længe af Gud til at modtage ham. De var endog ivrige efter at få Jesus korsfæstet. Hvorfor?

Kristne har traditionelt haft den opfattelse, at Jesu korsfæstelse var forudbestemt og derfor Guds oprindelige plan. Nej, det var det ikke! Det var en frygtelig fejltagelse at korsfæste Jesus Kristus. Jesu korsfæstelse var en følge af det israelske folks totale uvidenhed angående Guds forsyn. Det var helt klart Guds vilje, at det udvalgte folk skulle acceptere og tro på Jesus (Joh. 6,29; 10,37-38) og modtage frelsen gennem ham. Det israelske folk forstod ikke, hvem Jesus fra Nazareth var, for selv mens han hang døende på korset, hånedede de ham og råbte, at de kun ville tro på ham som Messias, hvis han steg ned fra korset. Bibelen forklarer, at: „Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham“ (Joh. 1:11) og apostlen Paulus vidnede: „*Den (Guds visdom) har ingen af denne verdens herskere kendt; thi hvis de havde kendt den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre*“ (1.Kor. 2,8).

Kristenheden idag har ikke en klar forståelse af sandheden bag de begivenheder, der fandt sted på Jesu' tid. Hvis Guds vilje for menneskets frelse kunne fuldbyrdes ved hjælp af korsfæstelsen alene, hvorfor brugte Gud da så megen tid på at forberede et udvalgt folk? Var det ikke netop fordi, han ikke ønskede at sende sin søn til et troløst folk?

I Getsemane Have sagde og bad Jesus: „*Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg med mig!*“... „*Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi...*“ (Matt. 26,38-39). Jesus bad således - ikke kun én gang, men tre gange. Mange kristne, der tror, at det var Jesu mission at tilvejebringe frelsen ved at dø på korset, forklarer, at Jesus bad denne bøn ud af menneskelig svaghed eller skrøbelighed. Men kunne Jesus Kristus,

menneskehedens frelser, bede nogen bøn ud fra personlig svaghed?

Stefan, den første kristne martyr og mange af de martyrer, der fulgte efter, bad aldrig ud fra en sådan svaghed. Bad de nogen- sinde: „Lad denne kalk gå mig forbi“ da de skulle dø? Kan vi antage, at Jesus var svagere end disse martyrer? Især hvis formålet med hans komme var at frelse hele menneskeheden ved at give sit liv på korset, ville der da være nogen grund for ham til at bede om at undslippe dette?

Jesu bøn var ikke nogen selvcentreret bøn eller en bøn foranlediget af angst. Hvis korsfæstelsen var selve vejen, ved hvilken Jesus kunne frelse menneskeheden, ville han have været parat til at lade sig korsfæste tusindvis af gange. Jesus var drevet til den yderste ængstelse ved tanken om sin messianske mission, som bestod i at opfylde Guds formål med skabelsen på jorden. Han følte dybt i sit hjerte den sorg, det ville forvolde Gud, hvis fuldbyrdelsen af frelsesforsynet skulle udsættes. Jesus forudså også de lidelser og blodsudgydelser, som ville ramme hans disciple og tilhængere, de kristne, som måtte følge ham på lidelsernes og korsets vej. Han forudså også med forfærdelse den vanskelige fremtid, der ventede det jødiske folk, hvis de forkastede ham.

Det var med alt dette i tankerne, at Jesus bad en sidste desperat bøn i Getsemane Have, hvor han bønfuldt bad Gud om at lade ham forblive på jorden, selv under så håbløse vilkår, for at han kunne fortsætte sin mission og gøre det muligt at vinde israeliternes hjerte, så de ville acceptere ham.

3 grunde til, at Jesus bad om ikke at blive korsfæstet

(Matteus 26 : 38-39)

-
- 1. Bekymring for Gud**
 - 2. Bekymring for sine efterfølgere**
 - 3. Bekymring for Israel**
-

Hvis Jesu død på korset var forudbestemt af Gud, hvorfor siger Jesus da til Judas Iscariot, som forrådte ham: „...*men ve det menneske, ved hvem menneskesønnen bliver forrådt! Det havde været bedre for det menneske, om han aldrig var født.*“ (Matt. 26,24); og hvorledes kan vi da forklare, at Jesus på korset råber: „*Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?*“ (Matt. 27,46). Hvis korsfæstelsen virkelig var Guds oprindelige plan for Jesus, da ville Jesus have følt den største glæde på korset, fordi det i så fald ville være her, han kunne opfylde sin mission.

B. Omfanget af den frelse, der blev tilgængelig som følge af korsfæstelsen, og formålet med Kristi Andet komme.

Døden på korset var ikke den mission, Gud oprindeligt havde planlagt for sin søn, Jesus. Den blev fremtvunget af det israelske folks manglende tro, og blev den pinefulde nødløsning Guds forsyn måtte følge. Hvad ville der være sket, hvis det israelske folk havde troet på Jesus og modtaget ham, elsket ham og forenet sig med ham? Det ville helt klart have resulteret i fuldstændig frelse. Jesus ville med andre ord fuldstændigt have oprettet Himmeriget på jorden, hvor formålet med skabelsen var blevet virkeliggjort. Guds rige ville være opstået - en verden, hvor alle mennesker tror og følger Guds Søn. Det israelske folk ville være blevet den glørværdige kerne i Himmeriget. Den jødiske og den kristne verden ville aldrig være blevet adskilt, og de første kristne ville ikke have været nødt til at gennemgå de frygtelige lidelser, der overgik dem. Fremdeles ville der ikke have været nogen grund til Kristi Genkomst, fordi Messias ville have fuldbyrdet sin mission.

Hvis det israelske folk havde fulgt Jesus:

1. ville Himmeriget være blevet oprettet på jorden
 2. ville Jødedommen og kristendommen ikke være blevet adskilt
 3. ville der ikke være nogen kristendomsforfølgelser
 4. ville Kristi Andet Komme ikke have været nødvendigt
-

Når vi betragter spørgsmålet om frelse i dette lys, kan vi se, at Jesu korsfæstelse var en nødløsning, og den bragte derfor kun åndelig frelse. Da det udvalgte folk fuldstændig mistede troen på Jesus og forkastede ham, måtte Gud betale prisen for denne syndige troløshed, som det israelske folk og hele menneskeheden udviste, ved at give sin eneste søns liv som løsesum til Satan. Som et resultat heraf ihjelslog Satan Jesu fysiske legeme ved at nagle ham til korset. Herved blev Jesu blod, som han udgød på korset, prisen for menneskehedens forløsning.

Ved at lade den korsfæstede Jesus genopstå åbnede Gud en vej til åndelig frelse, en vej for menneskets ånd til at blive befriet for satanisk indflydelse. Guds sejr lå ikke i korsfæstelsen, men i Jesu opstandelse. Som en følge af korsfæstelsen er menneskets fysiske selv stadig underlagt satanisk indflydelse, skønt det fysiske selv oprindeligt også skulle være blevet frelst gennem menneskets tro og indpodning på Jesus (Rom. 11,17). Derfor er det kun menneskets ånd, der ved troen på den sejrige Kristus kan opnå frelsen og dermed få del i opstandelsen. Vort legeme venter stadigvæk på forløsning (Rom. 8,23)

Så selv om Jesus kom på jorden, er verden fortsat under Satans magt, og synden har dybe rødder i menneskets krop. Apostlen Paulus vedkendte sig dette og sagde: „*Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?.... Altså tjener jeg, som jeg er i mig selv, Guds lov med sindet, men syndens lov med kødet*“ (Rom. 7, 24-25). Som helgen betragtet, var Paulus

dybt hengiven og stod under Herrens fulde nåde, men hans kød fortsatte med at være trængt af synden. Denne indrømmelse er ikke begrænset til Paulus alene, men gælder ethvert menneske. Det er af denne grund, at Bibelen pålægger os „*bed uden op-hør*“ (1.Thess. 5,17) for at beskytte os mod satanisk påvirkning. Vi læser også i 1.Joh. 1,10: „*Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, så gør vi ham til en løgner...*“. Det fortæller os, at menneskeheden stadigvæk er underlagt arvesynden. Der findes intet menneske, der er blevet rensset for arvesynd. Derfor må Messias endnu engang komme til jorden for at gøre en ende på al synd og oprette Himmeriget på jorden og dermed opfylde Guds formål med skabelsen.

C. To forskellige slags profetier vedrørende Messias.

Hvis Jesu død på korset ikke var en nødvendighed, for at han kunne opfylde den messianske opgave, hvorfor forudsiges Messias' lidelse og død da i Esajas 53? Her må vi huske på, at der også gives vers i Bibelen, der profeterer, at Messias skulle komme som Guds Søn og kongernes konge og oprette Himmeriget på jorden. Disse profetier gives i Esajas 9, 11 og 60 samt andre vers i det Gamle Testamente, og hos Lukas 1:31-33.

Gud skabte mennesket således, at vi kun kan vokse til fuldkommenheden ved at opfylde vores del af ansvaret. Mennesket kan enten opfylde sit ansvar, således som Gud ønsker det, eller modsat, undlade at opfylde sit ansvar. Det er af denne grund, at Gud nødvendigvis måtte give to forskellige åbenbaringer angående opfyldelsen af sin vilje.

Det er Guds ansvar at sende Messias, mens det er menneskets ansvar at tro på ham. Israeliterne forfejlede deres ansvar ved ikke at tage imod Jesus. De opfyldte ikke Guds primære profetier for Messias' komme, som er givet i Esajas 9, 11 og 60 og Lukas 1:31-33, men forårsagede, at den sekundære profeti om Messias' lidelse, givet i Esajas 53, gik i opfyldelse.

To forskellige profetier om Messias

Afsnit IV Johannes Døberen og Elias' genkomst.

A. Messias og Elias.

Vi skal her se nærmere på grunden til, at Gud måtte bede Jesus gå korsets vej. Gud havde gentagne gange givet profetier til det udvalgte folk om Messias' komme. Det udvalgte folk ventede med længsel på ham og skattede løftet om hans komme inderligt. Hvordan var det da muligt for Gud at sende Messias på en sådan måde, at det udvalgte folk ikke var i stand til at kende ham? Var det Guds vilje, at de ikke kendte og ikke tog imod Messias? Eller bedømte det udvalgte folk ham forkert på trods af, at Gud klart og tydeligt havde vist dem, hvorledes han skulle komme?

For at kunne besvare disse spørgsmål vil vi først undersøge spørgsmålet om Elias' genkomst. Hos Malakias, den sidste af de

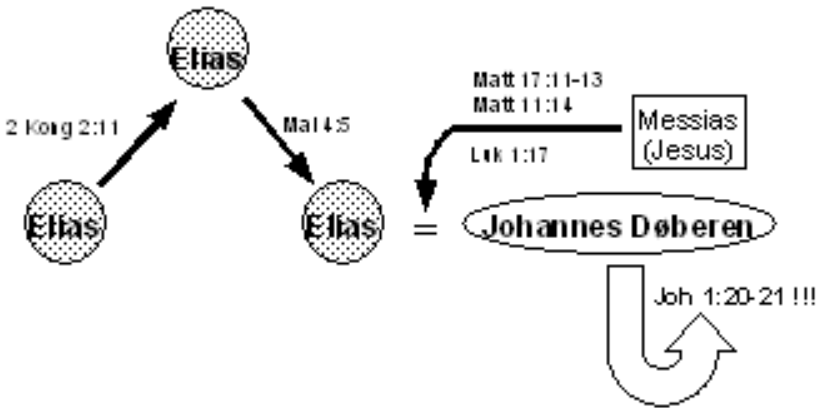
profetiske bøger i det Gamle Testamente, hedder det: „*Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer*“ (Mal 4:5). Den „store og frygtelige dag“, der nævnes, betegner den tid, hvor Messias kommer. Denne profeti bebuder derfor, at Elias' genkomst må finde sted, før Messias kommer.

Elias var en stor israelsk profet, der havde levet 900 år før Jesus. Det berettes, at han fór til himmels i en ildvogn (2.Kong 2:11). Israelitternes messianske forventning var derfor direkte forbundet til forventningen om genkomsten af den historiske profet Elias. Det skyldes, at det Gamle Testamente ikke klart angav, hvornår Messias ville komme, men klart påpegede, at Elias skulle komme forud for ham.

Det var under sådanne omstændigheder, at Jesus kom og proklamerede, at han var Messias. Han fortalte det jødiske folk, at han var Guds Søn - og det til de samme mennesker, som blot mente, at han var en ung mand fra Nazaret. De havde ingen nyheder hørt vedrørende Elias' komme og spurgte derfor: „Hvorledes kan Jesus fra Nazaret være Guds Søn?“

Når derfor Jesu disciple gik ud og vidnede blandt israelitterne om Jesus, betvivlede folket, at Jesus kunne være Messias og udfordrede disciplene med spørgsmålet om, hvor Elias var, da han jo skulle komme før Messias. Derfor spurgte disciplene Jesus: „Hvorledes kan da de skriftkloge sige, at Elias først må komme?“ (Matt. 17:10). Hvortil Jesus svarede: „‘Elias skal komme og genoprette alt; men jeg siger jer: *Elias er allerede kommen, og de kendte ham ikke, men gjorde med ham, hvad de ville....*’ Da forstod disciplene, at det var om Johannes Døberen, han havde talt til dem“. (Matt. 17,11-13).

Jesus forstod betydningen af det vigtige spørgsmål, de skriftlærde stillede, og indicerede, at Johannes Døberen var Elias' genkomst. Jesu egne disciple kunne let tro dette, men kunne israelitterne? Johannes Døberen var ikke kommet direkte ned fra himlen, og selv benægtede han, at han var Elias (Joh. 1,21). Jesus var klar over, at det ikke ville være nemt for folket at tro dette, og sagde derfor: „*Og - om I vil tage imod det - han er Elias, som skulle komme*“ (Matt. 11,14).

Jesus sagde, at Johannes Døberen var den Elias, som det jødiske folk havde ventet på så længe, men eftersom Johannes selv benægtede dette, hvem skulle det israelske folk da tro? Det afhæng selvfølgelig af, hvorledes folket dengang betragtede disse to mænd.

Lad os først se på, hvorledes Jesus blev opfattet af hans samtidige. Jesus var en ukendt ung mand, der var opvokset i et fattigt tømmerhjem og ikke kendt for at have dyrket åndelig lærdom. Alligevel proklamerede Jesus sig selv som „*herre over sabbaten*“ (Matt. 12,8); han var kendt, som en der tilsidesatte loven (Matt. 5,17); han var ven med toldere og syndere, og han blev betragtet som en frådser og dranker (Matt. 11,19). Han stillede sig selv på lige fod med Gud (Joh. 14,9-11) og fortalte folket, at de skulle elske ham mere end nogen anden (Matt. 10,37). Derfor gik de jødiske ledere så vidt, at de hævdede, at Jesus virkede ved Beelzebuls magt, dæmonernes fyrste (Matt. 12,24).

Lad os nu se, hvorledes Johannes Døberen blev opfattet af sine samtidige. Han var søn af en fremtrædende familie, og de mirakler, der fandt sted i forbindelse med hans undfangelse og fødsel, var kendt over hele landet (Luk. 1,5-66). Da han voksede op, levede han af græshopper og honning i ørkenen og førte således i jødernes øjne et eksemplarisk trosliv. Johannes Døberen blev faktisk betragtet med så dyb respekt af både ypperstepræsterne og folket, at de endog spurgte, om han kunne være Messias

(Luk. 3,15, Joh. 1,20).

Under sådanne omstændigheder var det israelske folk mere tilbøjelig til at tro på Johannes Døberen, når han udtalte, at han ikke var Elias, end Jesus, der sagde, at Johannes Døberen var Elias. Folket konkluderede, at Jesu postulat vedrørende Elias var forkert, og at han kun sagde dette for at gøre sine påstande om sig selv troværdige.

B. Johannes Døberens mission.

Hvorfor sagde Jesus da, at Johannes Døberen var Elias? I Lukas evangeliet 1:17 antydes det, at Johannes Døberen kom med Elias' mission. Det israelske folk, som tog hvert ord i det gamle Testamente bogstaveligt, forventede, at den rigtige Elias skulle komme ned fra himlen; men Gud udvalgte Johannes og sendte ham med Elias' mission.

Johannes Døberen proklamerede selv, at han var blevet sendt „forud for“ Messias (Joh. 3,28), for at „jævne Herrens vej“ (Joh. 1,23). Eftersom Johannes var blevet givet en så enestående og betydningsfuld mission, skulle han selv ved sin egen visdom have forstået, at han var Elias.

Mange af ypperstepræsterne og folket, som nærede dyb respekt for Johannes Døberen, tænkte, at han endog muligvis kunne være Messias. Derfor, hvis Johannes proklamerede, at han var Elias, og vidnede, at Jesus var Messias, ville det Jødiske folk dengang have været i stand til at anerkende og modtage Jesus og dermed modtage frelsen. Da ville Jesu familiebaggrund og hans tilsyneladende mangel på erfaring i jødedommens åndelige discipliner ikke have spillet nogen rolle. Men på grund af hans uvidenhed om Guds forsyn, insisterede Johannes på, at han ikke var Elias. Dette er den primære årsag til, at det israelske folk ikke accepterede Jesus.

Johannes Døberen udtaler i Matt. 3,11, at han døber med vand, men den, der kommer efter ham (Messias), skal døbe med Helligånd og ild, og i Joh. 1,27, at han end ikke var værdig til at løsne hans skorem. I Joh. 1,33-34 siger Johannes endvidere:

„Og jeg kendte ham ikke; men den som sendte mig for at døbe med vand, han havde sagt til mig: ‘Den, du ser ånden dale ned over og blive over, han er den, der døber med Helligånd.’ Nu har jeg selv set det, og jeg har vidnet: Han er Guds Søn“. Gud gav Johannes Døberen den direkte åbenbaring, at Jesus var Guds Søn. Skønt Johannes i begyndelsen gjorde sin mission, nemlig at vidne om Jesus, så fortsatte han ikke resten af sit liv.

Efter at man har fundet og mødt Messias, er det enhvers opgave at tro og tjene ham resten af livet. Dette gjaldt især for Johannes Døberen, som kom med Elias’ mission, der bestod i at forberede vejen for Messias (Luk. 1,76). Derfor skulle Johannes have tjent og bistået Jesus som en af Jesu’ disciple. Johannes’ far fik åbenbaret sin søns mission ved hans fødsel, og faderen profete-rede: *„Og du, barnlille skal kaldes den Højestes profet; thi du skal gå foran Herren for at bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen ...“* (Luk. 1,76-77). Imidlertid kan vi ikke finde nogen steder i bibelen, der viser, at Johannes Døberen tjente Jesus.

Umiddelbart før Johannes Døberen døde i fængslet, efter at han havde levet uden at varetage missionen, som var at tjene Jesus, begyndte han at tvivle på sig selv og Jesus, og han sendte da sine disciple til Jesus med spørgsmålet: *„Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?“* (Matt. 11,3). Dette vers viser klart og tydeligt, at Johannes ikke troede på Jesus og fejlede i at bistå ham.

Jesus var skuffet over dette spørgsmål og svarede skarpt: *„...og salig er den, der ikke forarges på mig“* (Matt. 11,6), hvorved han antydede, at trods Israels store respekt for Johannes, havde Johannes allerede fejlet i sin mission. Jesus sagde også: *„...blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døberen; men den mindste i Himmeriget er større end han“* (Matt. 11,11). Hvis en person er den største født blandt kvinder, burde han også være tilsvarende stor i Himmeriget. Hvorledes kan det da være, at Johannes Døberen, som var født som den største i menneskehedens historie, er mindre end den mindste i Himmelen?

Gud sendte Johannes Døberen som den største af alle profeter, fordi han skulle tjene Messias og vidne om ham over for hele folket. Men han fejlede fuldstændigt i at opfylde sit ansvar. I Mattæus 11,12 læser vi således: „*Og fra Johannes Døbers dage indtil nu tages Himmeriget med storm, og de, der stormer det, river det til sig*“. Hvis Johannes Døberen havde fulgt Jesus, som han burde, var han blevet Jesu hoveddiscipel; men fordi han fejlede, blev Peter, der udviste den største tro blandt Jesu disciple, lederen blandt de tolv.

Gud søgte at forberede det israelske folk til at tro Jesus, og han gav derfor mange vidnesbyrd til Johannes' forældre, Zacharias og Elizabeth, der på det tidspunkt stod som repræsentanter for Jødedommen. Gud gjorde adskillige mirakler for at vise folket, at han var direkte involveret i Johannes' undfangelse og fødsel. Hans forældre fortalte ham utvivlsomt, at han var i familie med Jesus, og han må, som nævnt, have modtaget mange åbenbaringer direkte fra Gud.

Alligevel, trods alle disse forberedelser, fejlede Johannes på grund af manglende tro og uvidenhed. Denne vantro og uvidenhed førte ikke kun til hans egen ødelæggelse, men forårsagede, at det store flertal af det israelske folk ikke kunne tro på Jesus, og at Jesus som følge heraf blev korsfæstet.

Kapitel 4

Fuldbyrnelsen af menneskehedens historie

Lad os se nærmere på den bibelske fremstilling af de sidste tider. Bibelen fortæller os, at i de sidste tider vil himlene forgå, og elementerne skal komme i brand og opløses (2.Pet. 3,10); og at solen skal formørkes, månen vil ikke skinne, og stjernerne vil falde ned fra himmelen (Matt. 24,29). Bibelen forudsiger endvidere, at når Guds basun lyder, vil Kristus vende tilbage, og de, der er døde i Kristus, skal opstå og borttrykkes til skyerne for at møde ham, efterfulgt af de troende, der er levende, når Kristus vender tilbage (1.Tess. 4,16-17).

Skal disse forudsigelser tages bogstaveligt, eller er de ligesom mange andre afgørende passager i Bibelen symbolske? Lad os, for at besvare disse spørgsmål, søge at forstå menneskehedens historie. Hvordan begyndte den? I hvilken retning bevæger den sig? Hvad er historiens endelige mål?

Afsnit I Betydningen af de sidste tider

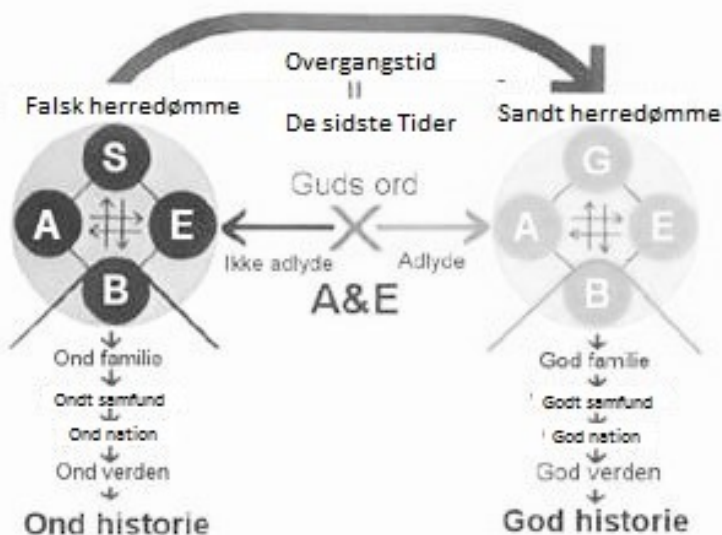
Hvordan ville verden have set ud, hvis Adam og Eva havde adlydt det bud, Gud gav dem i Edens have? Adam og Eva ville

være blevet fuldkomne individer, og på dette grundlag kunne de have virkeliggjort den ideelle familie og fået sønner og døtre med det godes natur. Deres tanker og handlinger ville have været centreret på Gud, og de ville derfor have frembragt en familie, et samfund, en nation og en verden, hvor Gud alene ville have haft herredømmet. Dette ville have været Himmeriget på jorden. Hvis det var blevet virkeliggjort, ville godheden have spredt sig fra dem til deres familier, og verdenshistorien ville have været et vidnesbyrd om gode handlinger og gode begivenheder. Menneskets historie, som Gud oprindeligt havde planlagt den, skulle kun have været god.

Men fordi den første mand og kvinde faldt, blev de ikke sande personer med guddommelige nature, men i stedet personer med onde nature. Den faldne Adam og Eva satte børn i verden med arvesynd og skabte således onde familier og onde samfund og en ond verden. Det faldne menneskes tanker og handlinger har altid været domineret af Satan, og vores verden er således blevet et helvede, fuld af synd og lidelser. Hvad enten det drejer sig om individers, familiers, nationers eller hele verdens historie, så har den uden undtagelse båret præg af konflikter, synd og ondskab.

Menneskehedens historie skulle ifølge Guds oprindelige plan kun have været det godes historie, men på grund af menneskets fald, begyndte menneskets historie med det onde. Kunne Gud da blot være ligeglad og efterlade menneskeheden i denne tilstand? Nej, Gud vil ved sit frelsesforsyn sætte alt ind på at opfylde det oprindelige formål (Es. 46,11). Selv om den menneskelige historie fra begyndelsen har været ond og syndig, er den som følge af Guds arbejde med at virkeliggøre skabelsens oprindelige formål blevet underkastet Guds forsyn for at genskabe „det tabte formål med skabelsen“. Historiens endelige mål er derfor at omstøde det ondes historie med det godes historie. De sidste tider er den periode, hvor den onde verden under Satans herredømme endelig skal omstødes til den ideelle verden under Guds herredømme. De sidste tider er derfor den tid, hvor den faldne verden, eller helvedet på jorden, skal om-

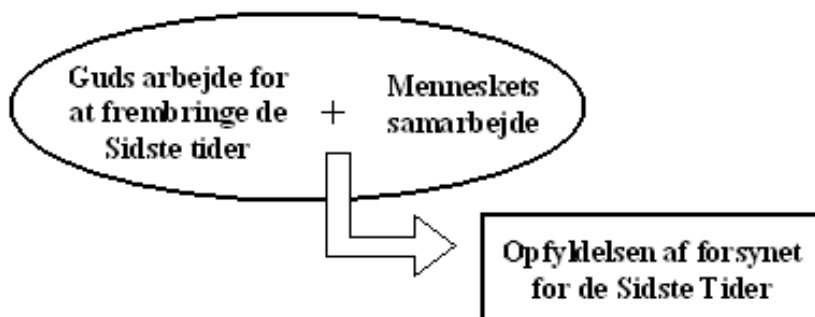
skabes til Himmeriget på jorden, hvor skabelsens formål skal opfyldes.

Mange har levet i frygt for de sidste tider, fordi de har troet, at det ville blive en tid med overnaturlige katastrofer. Men det vil, i modsætning til denne udbredte opfattelse, ikke blive en tid med sådanne katastrofer. Det vil snarere blive en glædens tid, fordi det er den tid, hvor den ideelle verden, som menneskets oprindelige natur længes efter, vil blive virkeliggjort. De sidste tider er den tid, hvor den onde historie vil blive afsluttet. Det er derfor en tid med håb, fordi den varsler begyndelsen på en ny tidsalder af godhed; men Gud kan ikke lægge grunden til det gode og bygge Himmeriget uden at ødelægge det onde og helvedet. Dommen over det onde vil blive fuldbyrdet ved Guds ord (det forklares i afsnit IIB). Derfor bør de, der lever et ondt liv se frem til de sidste tider med frygt, mens de, der adlyder Guds vilje, kan se frem til de sidste tider med håb og glad forventning.

Gud har konstant arbejdet på at virkeliggøre den ideelle ver-

den, idet han har investeret hele sit hjerte og al sin kærlighed for at virkeliggøre denne verden. Han har derfor konstant arbejdet på at frembringe de sidste tider; men igen og igen har mennesket på sørgelig vis svigtet i at opfylde sit ansvar, og Guds vilje er derfor forblevet uopfyldt. Ifølge skabelsesprincippet kan Guds formål ikke opfyldes af Gud alene; menneskets samarbejde er absolut nødvendigt. Derfor kan forsynet, der sigter på at virkeliggøre formålet med skabelsen, heller ikke virkeliggøres af Gud alene.

Det er af denne grund, at Bibelen antyder, at der har været flere tilløb til at frembringe de sidste tider. Eksempelvis udtalte Gud på Noas tid: „Jeg har besluttet at gøre en ende på alt kød, fordi jorden ved deres skyld er fuld af uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af jorden“ (1.Mos. 6,13); det viser, at Noas tid skulle have været de sidste tider. Gud planlagde gennem syndfloden at gøre en ende på menneskehedens syndige og onde historie, som ifølge den bibelske tidsregning var 1600 år gammel. Det var Guds hensigt at ødelægge det onde og derpå oprette den ideelle verden under sit herredømme og således indlede en ny historie af godhed centreret på Noas familie. Noas tid skulle derfor have været de sidste tider; men på grund af Kams fejl kunne Noas familie ikke opfylde sit ansvar (se kapitlet „Noas familie“ i gen-

oprejsningsforsynet), og Guds ønske om at frembringe de sidste tider blev derfor ikke opfyldt på det tidspunkt. Noas familie var således ikke i stand til at opfylde Guds vilje, men Guds vilje er absolut, og derfor fortsatte Gud sit forsyn. Centreret på profeterne søgte Gud dernæst at frembringe de sidste tider for at bringe dom over synd og det onde og forberede oprettelsen af den ideelle verden.

Det var på dette grundlag, at Jesus kom for at fuldbyrde skabelsesidealet. Hans komme markerer således et nyt forsøg på at frembringe de sidste tider. Det er derfor, at Jesus sagde om sig selv, at han kom for at dømme verden (Joh. 5,22), og hvorfor Malakias profeterede: *„Thi se, dagen kommer, luende som en ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, så der ikke levnes rod eller gren af dem“* (Mal. 4,1).

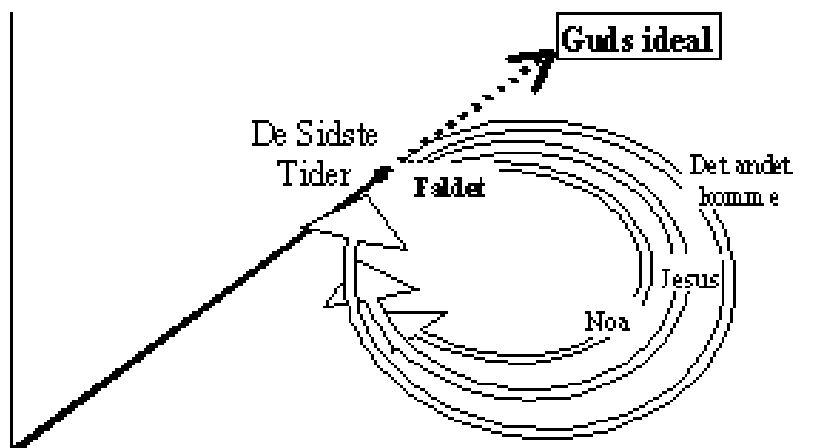
Men fordi det israelske folk ikke troede på Jesus, kunne de ikke opfylde deres ansvar. Derfor er opfyldelsen af Guds vilje blevet udsat til Kristi Genkomst. Derfor vil tiden for Kristi Genkomst blive de sidste tider. Det er derfor, at Jesus sagde: *„Og som det gik til i Noas dage, således skal det også gå i Menneskesønnens dage“* (Luk. 17,26). Det er ligeledes grunden til, at det i Matt. 24,29 forudsiges, at tegn og undere skal forekomme på himmelen ved Kristi Genkomst svarende til dem, der var forudsagt for Noas tid og Jesu tid (1.Mos. 6:6,7,13 og Es. 24,19).

Afsnit II

Fænomener, der er forudsagt for de sidste tider.

Bibelen beskriver mange fænomener, der vil finde sted i de sidste tider, og en vigtig forudsætning for at forstå betydningen af disse bibelvers er et nøje kendskab til Guds formål med skabelsen, hvis opfyldelse er selve baggrunden for at frembringe de sidste tider. Eftersom Gud ikke kan opfylde formålet med ska-

belsen, førend han har bragt det onde ud af verden, vil det onde i de sidste tider blive ødelagt. Men det er mere betydningsfuldt, at de sidste tider er tiden for opfyldelsen af formålet med skabelsen. Når vi forstår, at menneskehedens historie er en forsynshistorie, der har som mål at opfylde formålet med skabelsen, er det nemt at forstå, at de bibelske passager, der forudsiger frygtelige katastrofer for de sidste tider, som for eksempel himlens og jordens ødelæggelse, ikke skal tages bogstaveligt.

Men hvis disse ikke skal forstås bogstaveligt, hvad betyder de da?

- A. Himmelen og jordens ødelæggelse og tilsynkomsten af en ny himmel og en ny jord.
(2.Pet.3,12; 1.Mos.6,13; Es.66,22; Åb. 21,1)

Skønt det i første Mosebog 6,13 hedder, at Gud havde planer om at ødelægge jorden på Noas tid, gjorde Gud det ikke. Andetsteds forsikrer Bibelen os om, at jorden er evig: „*Slægt går og slægt kommer, men jorden står til evig tid*“ (Præd. 1,4), og „*han byggede sit tempel himmelhøjt, grundfæstede det evigt som jor-*

den“ (Sl. 78,69). Gud ville aldrig have planlagt Edens Have, det evige Himmerige på jorden, hvis det ikke kunne realiseres. Eftersom Guds rige vil være evigt, må jorden, hvor det skal grundfæstes, også være evig. Derfor er det sikkert, at Gud vil opfylde formålet med skabelsen på jorden.

Hvorledes skal vi da forstå de bibelvers, 2.Pet. 3,12 og Es. 24,19, der refererer til himmelens og jordens ødelæggelse? Den ødelæggelse af himmel og jord, der beskrives i Bibelen, refererer til ødelæggelsen af det sataniske herredømme, der har kontrolleret himmelen og jorden siden menneskets fald. Tilsynecomsten af en ny himmel og en ny jord betyder, at Himmeriget centreret på Messias skal grundfæstes under Guds herredømme.

Bibelske forudsigelser for de sidste tider

Himmelens og jordens ødelæggelse Ny himmel og ny jord	2 Peter 3,12 1.Mos.6,13 Es.66,22 Åb. 21,1
Dom ved ild	2.Peter 3,12
At møde Herren i luften	1.Tess.4,17
Sol og måne formørkes Stjerner falder ned fra Himmelen	Matt. 24,29

B. Dom over himmel og jord ved ild. (2.Pet. 3,12)

I 2.Pet. 3,12 hedder det: „... *hvorved himlene skal komme i brand og opløses og elementerne komme i glød og smelte*“. Hvis dette skulle finde sted bogstaveligt, ville Guds formål med skabelsen ikke kunne blive realiseret. I Malakias 4,1 profeteres det, at Jesu dag ville bringe ødelæggelse ved ild. I Joh. 5,22 og 9,39 fremtræder Jesus som dommens herre; og i Luk. 12,49 udtaler Jesus, at han kom for at kaste ild ud over jorden. Men Jesus udøvede aldrig dom ved hjælp af bogstavelig ild.

Hvad betyder da disse vers? De må have en symbolsk betydning. I Jeremias 23,29 siger Gud, at hans ord kan sammenlignes med ild. Dom ved ild betyder derfor dom ved ordet eller sandheden. I Joh. 12,48 siger Jesus; „*Den, der ringeagter mig og ikke tager imod mine ord, har sin dommer: det ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag*“. I 2.Tess. 2,8 hedder det: „...og da skal den lovløse åbenbares; ham skal Herren Jesus dræbe med et åndepust af sin mund“, hvilket betyder ved ordet. Tilsvarende hedder det i Esajas 11,4; „*Voldsmanden slår han med mundens ris, gudløse dræber han med læbernes ånde*“. Og i Joh. 5,24 hedder det: „... *Den, der hører mit ord og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet*.“ Disse vers viser tydeligt, at dom ved ild betyder dom ved ordet.

C. De troende skal møde Herren i luften (1.Tess.4,17)

I Paulus' første brev til tessalonikerne hedder det: „*Herefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren*“. De sidste tider er den tid, hvor formålet med skabelsen skal opfyldes. Derfor kan profetien om, at de troende skal møde Herren i luften, ikke være bogstavelig, fordi luften ikke er et sted, hvor formålet med skabelsen kan opfyldes.

I Bibelen angiver „Himmelen“ sædvanligvis den hellige, ophøjede og syndfrie sfære, der er under det godes herredømme, mens „jorden“, dens modsætning, angiver den vanhellige, fornedrede og syndige sfære under det ondes herredømme. For eksempel, når vi siger: „*Vor Fader, du som er i Himlene...*“ (Matt. 6,9), mener vi ikke, at Gud er oppe i luften, men angiver, at Gud befinder sig i en hellig og ophøjet sfære. At møde Herren i luften betyder derfor ikke, at de kristne fysisk skal løftes op for at møde Kristus i luften, men refererer til udviklingen af deres indre åndelige kvaliteter, og at de kommer til at tjene Kristus i ver-

den under det godes herredømme, når han vender tilbage og opretter Himmeriget på jorden.

**D. Sol og måne skal formørkes og stjernerne vil falde ned fra Himmelen.
(Matt. 24,29)**

I Mattæus 24,29 hedder det: „*Straks efter trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne, og stjernerne skal falde ned fra himmelen...*“. Hvis disse katastrofer skulle finde sted, så ville formålet med skabelsen ikke kunne opfyldes. Hvad er da betydningen af disse forudsigelser? 1.Mos. 37,9-10 kaster lys over dette spørgsmål. Her finder vi tydingen af en af Josefs drømme, hvor solen symboliserer faderen, månen symboliserer moderen og stjernerne deres børn. Jesus og Helligånden genføder det faldne menneske og står derfor i positionen af faderen og moderen (jvf. kapitlet: Kristologi). Derfor repræsenterer sol og Måne i det Nye Testamente Jesus og Helligånden, som er kilden til sandhedens lys, hvorved menneskets ånd og hjerte oplyses, mens stjernerne repræsenterer de troende (de kristne), som er Jesu og helligåndens „børn“.

Betragtet på denne måde, symboliserer sollyset lyset fra Jesu ord, mens månelyst symboliserer lyset fra Helligånden. At sige, at sol og måne vil blive formørket, betyder, at lyset fra den nye fremstilling af sandheden vil overstråle lyset fra Jesus og Helligånden (dvs. det Nye Testamente). Hvorledes er det muligt? På samme måde som det Gamle Testamente blev overstrålet, da Jesus og Helligånden kom med den nye sandhed, der skulle fuldbyrde det Gamle Testamente, således vil det nye udtryk af sandheden, som Kristus bringer ved sin Genkomst, overstråle Jesu ord og Helligånden. At sandheden mister sit lys betyder, at perioden for dens mission er overstået og at en ny tidsalder med en fornyelse af sandheden vil oprinde. At stjernerne falder ned fra himlen hentyder til de kristne, der i de sidste tider ikke vil modtage sandheden fra Herren og derfor mister deres position

som Guds børn. I Lukas 18,8 spurgte Jesus: „...*men når Menne-skesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?*“ Ved en anden lejlighed sagde han, at ved Genkomsten vil han sige til mange troende: „...*Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I som øver uret*“ (Matt. 7,23). Skønt Israels ledere alle ventede med længsel på Messias, fejlede de alle, fordi de ikke modtog den nye sandhed, som Jesus bragte. Jesus forudså muligheden af, at de religiøse ledere i de sidste tider gør det samme og udtalte derfor denne advarsel.

Afsnit III Vor tid er de sidste tider

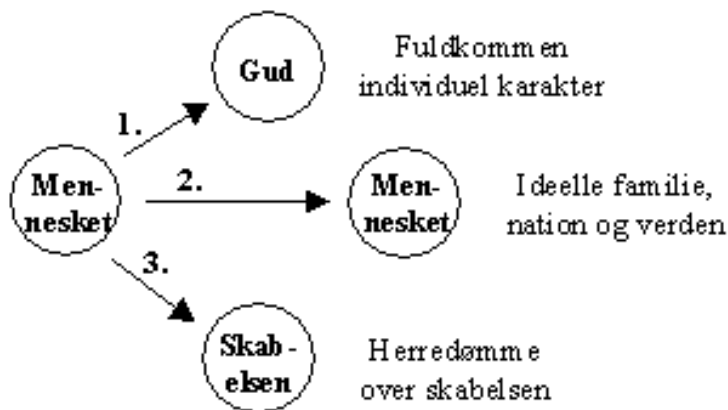
Jesus lovede, at han snart ville vende tilbage (Åb. 22,20; Matt. 10,23; 16,28; Joh. 21,22). Som en følge heraf har kristne til alle tider troet, at de levede i de sidste tider og tiden for Kristi Genkomst. Ud fra et samlet overblik over Guds genoprejsningsforsyn ved vi idag, at vi lever i selve tidsalderen for Kristi Genkomst. Dette vil blive forklaret nærmere i kapitlet om „Det andet komme“. Men vi kan også vide, at vores tidsalder er de sidste tider ved at betragte udviklingen i verden omkring os. Jesus sagde: „*Lær en lignelse fra figentræet; Når dets grene først er blevet saftfulde og får blade, så skønner I, at sommeren er nær. Således kan I også skønne, når I ser alt dette ske, at han er nær for døren.*“ (Matt. 24,32-33)

Hvilke tegn antyder, at vi befinder os i de sidste tider? Målet for menneskehedens historie er at oprette Guds ideelle verden. Det er den verden, hvor de tre velsignelser er virkeliggjort. De sidste tider er den tid, hvor den onde verden ødelægges, men det er også tiden lige før oprettelsen af den ideelle verden. Derfor må vi, hvis vores tidsalder er de sidste tider, være i stand til at se tegn på, at de tre velsignelser er ved at blive opfyldt i verden. Med dette som udgangspunkt skal vi nu se, at vi virkeligt lever i de sidste tider. Lad os betragte vores tidsalder i lyset af de tre

velsignelser.

Den første velsignelse består i, at enhver kan fuldkommengøre sin karakter og blive ét i hjertet med Gud. Guds ideal indebærer, at en sådan person vil opleve fuldstændig frihed i tanke og handling. Han vil virkeliggøre Guds oprindelige kærlighed og have en karakter og værdi som Guds barn og skabelsens herre. Han vil leve livet, som det leves i Himmeriget. Men på grund af faldet var mennesket ikke i stand til at virkeliggøre den første velsignelse. De sidste tider udgør den sidste fase af Guds forsyn med at genoprejse ethvert faldent menneske til at blive en person med fuldkommen karakter.

I vores tidsalder har det faldne menneske udviklet en dyb in-

dre længsel efter at genskabe indholdet af den første velsignelse og virkeliggøre det i sit liv. Denne længsel ses tydeligt i vores verdens- omspændende interesse for nye trosretninger og bevægelser, der stræber efter universel kærlighed, frihed, lighed og efter menneskerettigheder og værdighed. Det virkelige formål bag disse strømninger er ikke at genskabe menneskets ydre og overfladiske friheder og værdier. Det er at genskabe den oprindelige kærlighed, menneskets oprindelige værdi og oprindelige

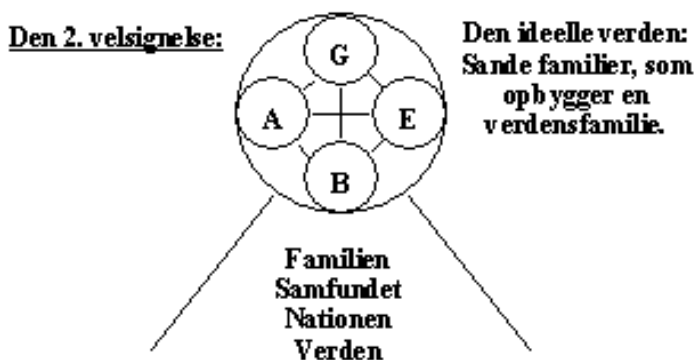
frihed, som vi besad ved skabelsen, men som vi mistede. Afslutningen på Guds forsyn i de sidste tider vil resultere i virkeliggørelsen af den første velsignelse.

Vi kan også se, at vores tidsalder er de sidste tider, når vi be-
tragter genoprejsningen af den første velsignelse, som den kommer til udtryk i genskabelsen af menneskets åndelige tilstand. Vi har tidligere forklaret, at ethvert menneske er skabt til at blive ét i hjertet med Gud og i stand til fuldstændigt at samtale med den åndelige verden, når mennesket når sin fuldkommenhed. Før faldet var Adam og Eva i stand til at samtale med Gud og den åndelige verden, omend denne evne endnu ikke var fuldstændigt udviklet. Men på grund af faldet blev Adam og Eva og deres børn, d.v.s. hele menneskeheden, ufølsomme over for Guds nærvær. Men Bibelen fortæller os, at kommunikationen med den åndelige verden vil blive genskabt i de sidste tider: *„...og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge skal se syner, og jeres gamle skal drømme drømme..... over mine trælle og mine trælkvinder vil jeg i de dage udgyde af min Ånd, og de skal profetere.“* (Ap. 2,17-18). De stigende antal tilfælde af åndelige oplevelser og psykiske fænomener, vi ser over hele verden i vores tid, vidner om, at menneskets hjerte og ånd er ved at genskabes til det niveau, Adam og Eva stod på umiddelbart før faldet, og indicerer fremdeles, at mennesket står på tærsklen til at genoprejse den første velsignelse.

Guds anden velsignelse til mennesket var den mulighed, der var for Adam og Eva til at fuldkommengøre sig selv som Sande Forældre og skabe en ideel familie og frembringe ét samfund og én verden centreret på den familie - med andre ord, evnen og muligheden for at frembringe den sande familiemodell og grundlægge en verdensfamilie. Den grundlæggende enhed i en sådan verden er den ideelle familie. I kraft af den vil Guds kærlighedsdomæne være i stand til at skabe en forenet verdenskultur centreret på sand kærlighed.

Men Adam og Eva faldt og blev, som forældre, ophavet til

arvesynden, hvorved de fødte børn (og fremdeles menneskeheden) med det ondes natur, hvilket førte til en verden under det ondes herredømme. Derfor har Gud grundlagt verdensreligionerne og udviklet de ydre rammer for menneskets civilisation for at kunne føre mennesket frem mod grundlæggelse af en forenet verdenskultur og en forenet verdensfamilie. Gennem historien er der fremstået mange forskellige kulturer; men som historien skrider frem, opstår der højere kulturer centreret på nye religiøse livsopfattelser. Derved er de mange og forskellige, lavere kulturer blevet absorberet af de højere og mere universelle kulturer.

Som et resultat heraf er der opstået 4 store kulturkredse: den kristne, den muslimske, den fjernøstlige (baseret på buddhismen, Kongfuzianismen og taoismen) og den hinduistiske kulturkreds. Denne historiske tendens, der bringer kulturerne sammen, viser at menneskeheden bevæger sig frem mod at frembringe en forenet verdenskultur, og at Guds anden velsignelse er ved at blive genoprettet.

En forenet verdenskultur centreret på Guds sande kærlighed vil blive realiseret, når alle mennesker bliver som brødre og søstre med Gud som deres forældre. Set ud fra denne synsvinkel kan vi forstå, at kristendommen er den centrale religion i Guds arbejde med at fuldbyrde genoprejsningsforsynet, fordi kristen-

dommen har introduceret Gud som menneskehedens forældre, og fordi den rummer forventningen om Messias, som kommer for at grundlægge en forenet verdenskultur, og endelig fordi kristendommen har arbejdet på at forene verden som en familie.

Som et resultat af Guds forsyn er mennesket siden anden verdenskrig på en hidtil uset måde blevet klar over nødvendigheden af international samarbejde og oprettelsen af en verdensregering. Denne bevidsthed har ført til oprettelsen af de Forenede Nationer og mange internationale kommissioner og organisationer, der arbejder på at skabe en fælles standard og kontrol med alt fra ernæring og fødevareresourcer til anvendelsen af havets resourcer, fra atomkraft og økologi til international lov, fra omsorg for børns tarv (f.eks. i form af international adoption og UNICEF) og katastrofehjælp (f.eks. det internationale Røde Kors) til verdens sundhed (f.eks. WHO) og verdensøkonomi (f. eks. den Internationale Valutafond og Verdensbanken) og mange andre organisationer. Gensidig økonomisk afhængighed og samarbejde har udviklet sig i et sådant omfang, at de højt udviklede nationer er blevet en slags markedspladser for alverdens folk. Vi må sande, at vi befinder os i et verdenssamfund, hvor racer, nationaliteter, sprog, traditioner, kulturer og produkter fra hele verden blandes og harmoniseres som aldrig før.

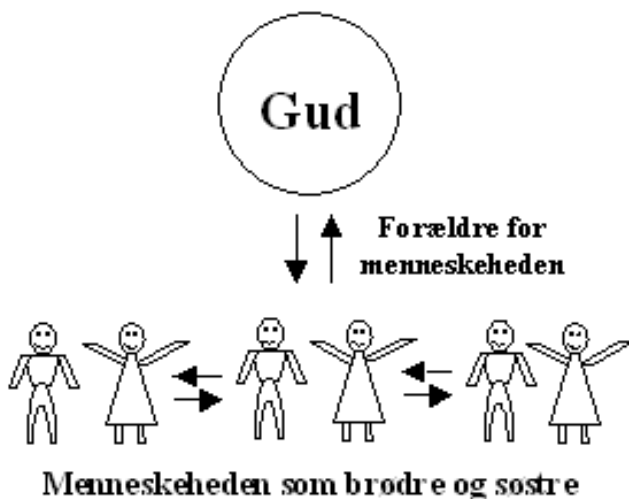
Som følge af den enorme udvikling, der har fundet sted inden for transport og kommunikation, er verden „skrumpet“ så meget, at vi kan rejse til næsten et hvilket som helst sted i verden på nogle få timer (for blot 50-60 år siden var den verden vi kunne nå på de samme få timer måske kun 200 km i radius). Med denne lette adgang til at rejse er rejser til andre lande steget kolossalt og har medført en hidtil uset grad af samfærdsel og gensidig forståelse og harmoni mellem forskellige folkeslag og traditioner, hvilket har bragt os til dørtærsklen af en forenet verden.

Vi har i dette århundrede oplevet en hidtil uset udvikling på verdensplan af tolerance og medmenneskelig forståelse over for fremmede folkeslag. Denne næstekærlige indstilling er et resultat af Guds arbejde i sit forsyn for at genoprejse den anden velsignelse. Det har bl. a. resulteret i den menneskekærlige hold-

ning, de sejrige demokratiske nationer udviste over for de besejrede nationer efter anden verdenskrig, og i den holdning, der førte til koloniernes frihed og uafhængighed.

Det har ligeledes resulteret i ulandsprojekter, ført til stigende samarbejde mellem forskellige trossamfund, til gensidig kulturel udveksling, til ægteskaber på tværs af racemæssige og nationale skel og til internationale børneadoptionsprogrammer. Alt dette viser, hvorledes udviklingen bevæger sig frem imod genoprettelsen af Guds anden velsignelse til mennesket - den velsignelse, at sand kærlighed kan herske blandt mennesker, og at en forenet verdensfamilie kan realiseres.

Alle disse håb og strømninger vil kunne stå i fuldt flor, når den endelige frugt af menneskehedens historie - Genkomstens Herre - kommer og bringer den nye universelle sandhed; eller sagt med andre ord: når Guds hjerte og den Gudcentrerede ideologi åbenbares. Intet hjem kan være et hjem uden forældre, og derfor kan menneskets længsel efter harmoni og kærlighed først opfyldes, når Gud og Messias kan indtage positionen som menneskehedens forældre.

Guds tredje velsignelse er det fuldkomne menneskes ret til og

mulighed for at få åndeligt og fysisk herredømme over skabelsen; det vil sige, både et indre og ydre herredømme. Det indre herredømme over skabelsen betyder herredømme i kraft af kærlighed; det ydre herredømme består i menneskets anvendelse og udvikling af skabelsen til gavn for sit liv ved hjælp af videnskab og teknologi.

Vidnesbyrd om, at vores tidsalder er de sidste tider og følgelig tidspunktet lige før genoprejsningen af Guds tredje velsignelse, kan ses i menneskets tiltagende omsorg og kærlighed for naturen og den enorme udvikling, der har fundet sted inden for videnskab og teknologi.

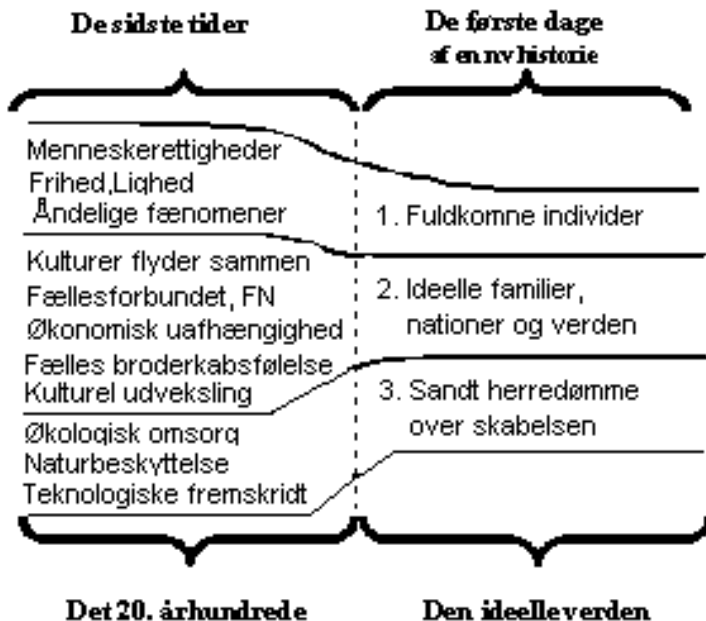

Når mennesket udvikler sig åndeligt, vokser dets omsorg og kærlighed til skabelsen tilsvarende. At denne genoprettelse af menneskets kærlighed til skabelsen foregår, viser sig i fremkomsten af økologiske bevægelser, oprettelsen af fredningsråd, sammenslutninger til dyrenes beskyttelse, initiativer til at rense forurenede områder og i organisationer og foreninger, der dyrker naturen.

Ved hjælp af videnskab og teknologi er mennesket i dag i færd med at genoprejsse sit ydre herredømme over skabelsen. Kolossale videnskabelige fremskridt er blevet opnået i dette århundrede. Det har givet mennesket kontrol over sygdomme, over havet, over landjorden og luften og endog det ydre rum. Mennesket er også på grænsen til at kunne skabe ideelle levevil-

kår for alle mennesker gennem masseproduktion, højtydende korn og plantearter, ved at omskabe ørkenen til landbrugsjord og ved miljøkontrol. Anvendelsen af havbunden og endog polerne er også eksempler på menneskets evne til at gøre skabelsen til et ideelt hjem.

Vi kan således se, at processen for genoprettelsen af de tre velsignelser er i fuld gang. Derfor kan vi forstå, at oprettelsen af Guds ideelle verden er nært forestående. Vi lever med andre ord i de sidste tider.

Kapitel 5

Opstandelse

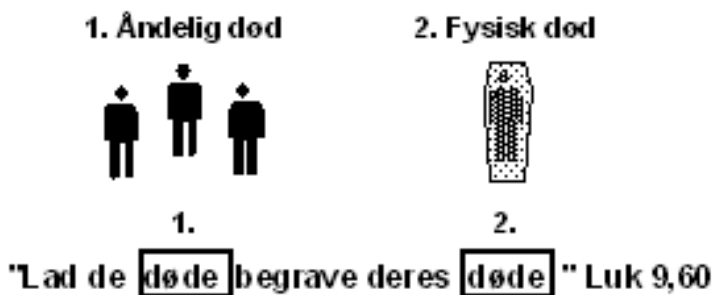
Hvis vi skulle tage alt i Bibelen bogstaveligt, måtte vi tro, at begravede og formuldede kroppe af tidligere generationers troende, skal genopstå og igen blive fysisk levende. (1.Tess. 4,16, Matt. 27,52). Skal vi tro dette? For at besvare dette spørgsmål, vil vi først se nærmere på betydningen af 'opstandelse'.

Afsnit I Betydningen af opstandelse

Ordet „opstandelse“ betyder at gå fra en død tilstand over til en levende tilstand. Lad os, for at kunne forstå dette bedre, betragte betydningen af ordene „liv og død“.

I Luk. 9,60 siger Jesus til en af sine disciple, der ønskede at gå hjem til sin fars begravelse: „... *lad de døde begrave deres døde*...“. (eftertryk tilføjet). Jesus taler her om to forskellige former for liv og død. Den ene betydning henviser til den fysiske krops fysiologiske funktioner, mens den anden anvendelse af ordet „død“ siger noget om de folk, der skulle samles til begravelsen af disciplens far. Hvorfor sagde Jesus om dem, at de var døde, når de rent faktisk var levende? Det var fordi, de, så længe de var under Satans herredømme, var uvidende om formålet med livet og uden kendskab til Gud, som er kilden til livet. Joh.Åb. 3,1 siger „...*du har ord for at leve og er dog død*“. Fra dette vers kan vi se, at en fysisk levende person set

med Jesu øjne er død, så længe han er under Satans herredømme. Med denne forståelse af døden, må „liv“ betyde at stå under Guds Herredømme og at opfylde det Gud givne formål med livet. I Joh. 11,25-26 siger Jesus: „.....den, som tror på mig, skal leve, om end han dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø“. Dette fortæller os, at enhver, som er forbundet til Guds herredømme gennem Kristus, er levende, uanset om denne persons fysiske krop er død eller levende, og uanset om han er på jorden eller i den åndelige verden.

A. Døden forårsaget af faldet

Behovet for opstandelse er et resultat af den død, der blev bragt ind i verden ved faldet; men hvilken af de to former for død kom ind i verden ved menneskets fald? Menneskets fysiske legeme er bestemt til at vende tilbage til jorden, når det ældes og dør. Hvis Gud havde haft i sinde, at mennesket skulle leve evigt på jorden i sin fysiske krop, ville det ikke have været nødvendigt at skabe en åndelig verden for det åndelige selv at gå over i. Gud skabte den åndelige verden, før mennesket faldt. Den åndelige verden er ikke blot skabt som et opholdssted for det faldne menneskes åndelige selv. Det var allerede på skabelsestidspunktet Guds plan, at menneskets fysiske selv skulle vende tilbage til jorden,

og at det åndelige selv skulle opholde sig evigt hos Gud i den åndelige verden (Præd 12,7). Den fysiske død er ikke et resultat af faldet.

Da Gud sagde til Adam og Eva, at de ville dø den dag, de spiste frugten af træet til kundskab om godt og ondt (1.Mos 2.17), henviste det ikke til den fysiske død. Vi ser, at Adam og Eva forblev aktive og levede og fik børn mere end 900 år efter, at de spiste frugten fra træet til kundskab om godt og ondt. Men hvis vi skal tro Guds ord, så må de på en eller anden måde være døde i det øjeblik, de brød Guds bud.

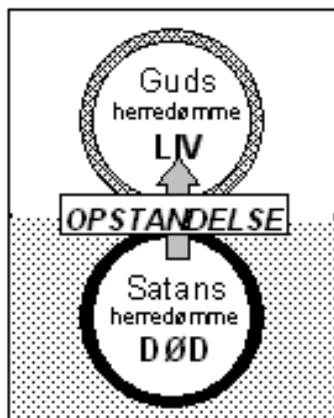
Guds kærlighed er kilden til liv. Når man derfor forlader sfæren af Guds kærlighed og går over i Satans sfære, hvor der ikke findes sand kærlighed, dør man. I Joh 3,14 hedder det: „...*Den, der ikke elsker, bliver i døden.*“ Ligeledes lærer vi i Rom 8,6 og 6,23: „*Thi kødets attrå er døden, men åndens attrå er liv og fred*“, og „...*thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus.*“ Vi ser altså, at Bibelens synspunkt er, at den død, der er et resultat af faldet, er den faldne tilstand - d.v.s. den tilstand, hvor man er adskilt fra Guds kærlighed.

B. Den virkelige betydning af opstandelse

Lad os derfor konkludere, hvad opstandelse betyder. Hvis det fysiske legemes tilbagevenden til jorden **ikke** er den død, der kom ind i verden ved faldet, så er det klart, at opstandelse, der betyder at „gå fra døden til livet“, ikke kan betyde, at de formuldede kroppe skal genoplives. Det var ifølge „Skabelsesprincippet“ Guds oprindelige hensigt, at menneskets fysiske krop skulle dø og vende tilbage til jorden, når den er ældet (Præd 12,7). Derfor vil den fysiske krop, når den én gang er formuldet, ikke genopstå til dens tidligere form.

Eftersom opstandelsen ikke vedrører fysisk liv og død, må det referere til menneskets åndelige liv og død. Derfor betegner opstandelse den process, ved hvilken mennesket genoprejses gennem Guds forsyn fra at være under Satans herredømme til at komme under Guds direkte herredømme. Hvis en person angrer

for sine synder og bliver et bedre menneske i dag, end han var i går, så er han opstanden i tilsvarende omfang. Jesus siger: „.....den, der hører mit ord, og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet“. (Joh. 5,24). Det viser, at opstandelsen, eller at gå fra døden til livet, begynder, når man hører Jesu ord og tror på Gud. Bibelen siger: „.....*Thi ligesom alle dør i Adam, således skal alle levendegøres i Kristus*“ (Kor. 15,22). På grund af Adams fald kom hele hans slægtlinie under Satans herredømme og døde derfor. At genopstå betyder derfor at blive en del af Guds slægtlinie ved hjælp af Kristus.

Baseret på denne forståelse af opstandelse, er det klart, at vi ikke skal forvente at opstandelsen medfører nogen større ydre forandring af mennesket. Adams og Evas fald, der medførte en åndelig død, skabte ingen synlig forandring af deres ydre. Der er således ingen ydre forskel mellem et menneske, som har evigt liv som følge af genfødsel ved Helligånden, og en tyv, som stadig er i dødens rige.

Matt. 27,52 synes imidlertid at understøtte troen på en fysisk opstandelse. Lad os se nærmere på denne passage. Det hedder her: „... og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans

(Jesu) opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange“. Hvis dette havde fundet sted bogstaveligt, ville de tidlige kristendomsforfølgelser næppe have fundet sted. Isralitterne lyttede ikke til Jesus og korsfæstede ham, netop fordi de mente, at han **ikke** var Herren. Men hvis de havde oplevet profeterne stå op af deres grave og hørt dem vidne, at Jesus var Messias, ville de da ikke have troet det? Ville de da have forfulgt Jesu disciple?

Når det endvidere siges, at opstandelsen bringer evigt liv, skulle vi da ikke kunne møde disse opstandne profeter fra Det gamle Testamente den dag i dag? Og ville de, der var blevet bragt til live gennem opstandelsen, ikke vidne til mange om Gud og Jesus? Der ville helt sikkert have været nedskrevet beretninger om dette i Apostlenes Gerninger. Men der findes kun en enkelt passage i Bibelen, der nævner dette - den i Mattæus, der fortæller, at de stod op af gravene og viste sig for mange (Matt. 27,52).

En klar forståelse af den egentlige betydning af opstandelse løser dette problem. Da opstandelse ikke betyder, at døde kroppe bliver bragt tilbage til livet, kan det ikke have været deres fysiske kroppe, der „stod op af gravene“ og „blev bragt til live“. Som følge af Guds nåde var de afdøde helgeners åndelige selv blevet bragt nærmere til fuldkommenheden. Mattæus og andre disciple havde under indflydelse af Helligånden fået deres åndelige synssans midlertidigt åbnet og var derfor i stand til at se disse åndelige skikkelser, mens de, der ikke havde oplevet Helligånden, kun kunne se med deres almindelige fysiske synssans og derfor ikke var i stand til at se de åndelige skikkelser af de afdøde, gammeltestamentlige profeter.

Afsnit II Opstandelsesprincipperne

Eftersom opstandelse er betegnelsen for det, der sker, når det faldne menneskes natur genoprejses til det niveau, som Gud oprindeligt skabte mennesket til at leve i, er Guds opstandelsesfor-

syn det samme som Guds genoprejsningsforsyn. Genoprejsning er identisk med genskabelse. Derfor følger opstandelsesforsynet de principper, der er forklaret i „Skabelsesprincippet“.

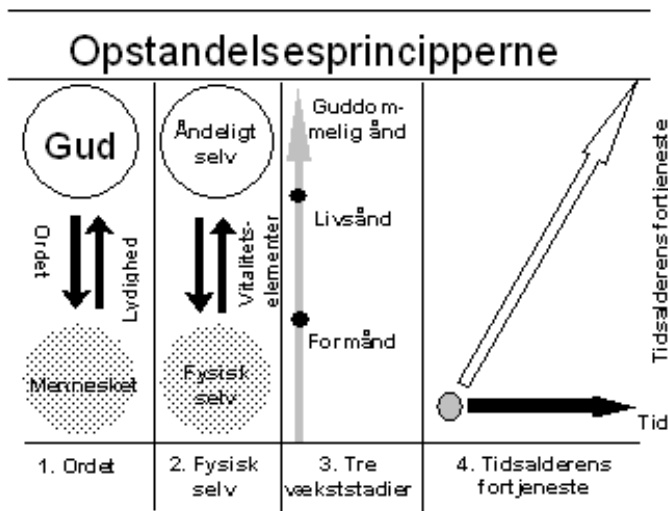
For det første kan formålet med skabelsen ifølge „Skabelsesprincippet“ kun opfyldes, når mennesket opfylder sit ansvar ved at tro og efterleve Guds ord. Derfor har Gud igennem sit opstandelsesforsyn for at genskabe mennesket givet sit ord til mennesket. - Gud gav det Gamle Testamente, det Ny Testamente og han lovede at give det Fuldendte Testamente, når Kristus vender tilbage. For at få del i opstandelsen må mennesket opfylde sit ansvar, som består i at tro og efterleve ordet. Derfor finder opstandelsen sted ved, at Gud giver sit ord (sandheden) til mennesket, samtidig med at mennesket opfylder sit ansvar ved at tro og efterleve sandheden.

For det andet ved vi ifølge „Skabelsesprincippet“, at menneskets åndelige selv er skabt til at vokse og blive fuldkomment gennem et forhold til sit fysiske selv. I overensstemmelse med dette princip sker opstandelsen (renselsen, væksten og fuldkommengørelsen) af et menneskes åndelige selv gennem forholdet til menneskets fysiske selv; derfor finder opstandelsen sted, mens man lever på jorden. Indtil i dag har man traditionelt opfattet opstandelse som en genoplivning af de fysisk døde ved Kristi Genkomst. Dette er forkert; Guds opstandelsesforsyn er en fremadskridende proces, der er rettet mod mennesker, der lever på jorden. Det er til dem, han har sendt profeterne med sandheden.

For det tredje er mennesket ifølge „Skabelsesprincippet“ skabt til at blive fuldkomment ved at vokse gennem de 3 stadier i vækstperioden. Derfor skal forsynet til det faldne menneskes opstandelse opfyldes gennem 3 stadier i forsynet.

For det fjerde, skønt de forskellige centralpersoner i Guds genoprejsningsforsyn ikke kunne opfylde deres ansvar fuldt ud, gjorde de deres bedste i dybeste hengivenhed til Gud. Deres loyalitet og hengivenhed er forblevet som resultat (kaldet åndelig fortjeneste) på jorden. På grundlag af dette hjertesmæssige fundament, der er blevet lagt af tidligere tiders hengivne menne-

sker, har folk i de efterfølgende generationer kunnet modtage en særlig fordel eller fortjeneste (tidsalderens fortjeneste) i de efterfølgende tidsaldres opstandelsesforsyn. Opstandelsesforsynet bliver således gennemført i overensstemmelse med tidsalderens fortjeneste. Det vil med andre ord sige, at omfanget af den opstandelse, der er mulig i en given tidsalder, er afhængig af det historiske grundlag af hjerte, tidligere tiders hengivne har skabt.

Afsnit III

Opstandelsesforsynet for mennesker på jorden

- A. Guds opstandelsesforsyn er baseret på mennesker på jorden.

Kristne har indtil i dag, når de har tænkt over betydningen af opstandelse, sædvanligvis forestillet sig, at de fysisk afdøde skulle få nyt liv ved Kristi Genkomst. Men når vi forstår den egentlige betydning af opstandelse og de principper, Gud udvirker opstandelsesforsynet efter, forstår vi, at Gud først og fremmest arbej-

-der med mennesker på jorden. Set med menneskelige øjne kan historien synes blot at bestå af gentagelser, generation efter generation. Fra Guds standpunkt er generationernes skiften uvæsentlig. For Gud drejer historien sig om at genoprejse en død person, Adam. Hvis det første menneske, Adam, ikke var faldet, men var vokset op gennem de 3 stadier i vækstperioden, da ville hans åndelige selv være vokset gennem form-åndsstadiet, livs-åndsstadiet for til sidst at blive en guddommelig ånd, hvilket vil sige en ånd, der opfylder formålet med skabelsen.

Men på grund af faldet, faldt menneskets åndelige selv fra toppen af væksttrinnet til et meget lavt niveau - endnu lavere end det niveau, mennesket oprindeligt stod på, da det blev skabt. Adam og Eva faldt ned på et plan, der ligger udenfor Princippet, og arvede den faldne natur fra den faldne ærkeengel.

B. De 3 stadier i opstandelsesforsynet.

Gud påbegyndte sit opstandelsesforsyn med Adams familie, som var faldet ned på et plan, der ligger udenfor Princippet; men fordi Adams og Noas familier svigtede i opfyldelsen af deres ansvar, kunne opstandelsesprocessen ikke begynde før Abrahams familie. Et tilbageblik på den 2000 årige periode fra Adam til Abraham viser derfor, at denne periode kun lagde grundlaget for, at Guds opstandelsesforsyn kunne etableres. Derfor benævnes denne periode **forsynstidsalderen til grundlæggelse af opstandelsesforsynet**.

På dette grundlag kunne Gud indlede formstadiet af opstandelsesforsynet, der igen, som følge af at mennesket fejlede mange gange, endte med at tage 2000 år fra Abraham til Jesus. Mennesker på jorden, der deltog i denne tidsalders forsyn for formstadie-opstandelse, skulle opfylde deres ansvar ved at holde og efterleve den gammeltestamentlige lov, som udgør formstadiet af Guds ord til menneskets genskabning. Fordi folk blev retfærdiggjort ved at holde loven (ordet), kaldes denne tidsalder **tidsalderen for retfærdiggørelse ved at holde loven**. Hvis en person opfyldte dette ansvar, ville hans åndelige selv, baseret på

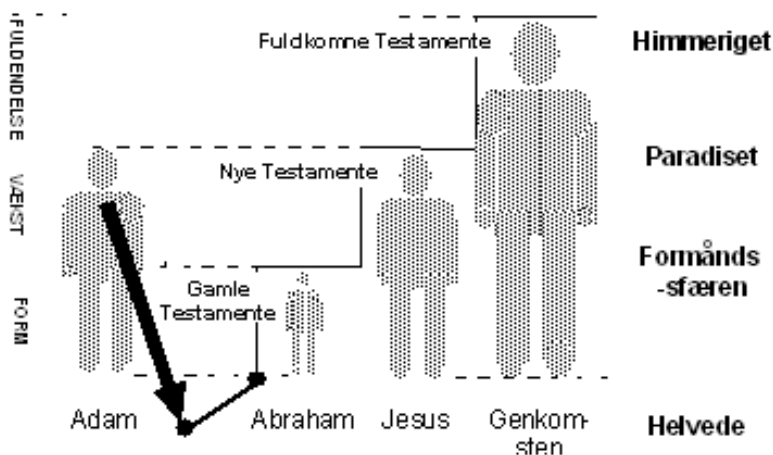
hans fysiske selv, vokse gennem formstadiet af opstandelsen og blive en „**form-ånd**“. Når et menneske på dette niveau forlader sit fysiske selv, går dets åndelige selv over i den åndelige verden til **området for form-ånder i den åndelige verden**.

Fuldstændig opstandelse skulle være sket gennem Jesus, der kom som Messias; men fordi menneskeheden begik den fejltagelse ikke at modtage Jesus, blev den periode, der fulgte efter hans død, til perioden for vækststadieopstandelse. På grund af israeliternes manglende tro på Jesus blev Jesus korsfæstet, og derfor blev fuldbyrdelsen af opstandelsesforsynet udsat til Kristi Genkomst. Når vi ser tilbage på denne periode fra Jesu tid frem til Genkomstens tid, kan vi se, at det kun har været en **tidsalder for vækststadieopstandelse**. Mennesker, der har levet på jorden i denne tidsperiode, har kunnet få del i tidsalderens fortjeneste til vækststadieopstandelse, ved at tro og efterleve det Ny Testamente, som er Guds ord til genskabning på vækststadie-niveau. Derfor kaldes denne tidsalder **tidsalderen for retfærdiggørelse ved tro**. Mennesker, der har levet i denne tidsalder, har kunnet vokse gennem vækststadieopstandelse og blive til en „**levende ånd**“ ved at tro og efterleve ordet i det Nye Testamente. Når et menneske, der har nået dette niveau, forlader sit fysiske selv, går det til **Paradiset**, hvor de levende ånder opholder sig i den åndelige verden.

Forsynstidsalderen til fuldstændig opstandelse vil blive fuldbyrdet med opstandelse af både ånd og krop* (det åndelige selv og det fysiske selv), der kommer med Messias ved det ANDET KOMME. Messias vil bringe det Fuldendte Testamente, som vil fuldende det Gamle Testamente og det Nye Testamente. Mennesker, som lever på jorden, kan da få del i denne tidsalders fortjeneste til fuldendelsesstadie-opstandelse, når de opfylder deres ansvar ved at tro og inkarnere det nye ord og ved at følge Messias med fuld oprigtighed i hjertet. Denne tidsalder kaldes derfor

* Endskønt Jesus bragte åndelig frelse til mennesket (se Rom. 7,14-25), er arvesynden forblevet i mennesket. Udslettelsen af arvesynden vil finde sted ved Genkomsten.

tidsalderen for retfærdiggørelse ved at følge og bistå Messias. Når en person tror på, følger og bistår Messias ved Genkomsten, kan hans åndelige selv nå fuldkommenhedsstadiet af opstandelsen og blive en „**guddommelig ånd**“. Det sted på jorden, hvor mennesker, der har nået det guddommelige åndsniveau, lever, kaldes himmeriget på jorden. Når et fuldkomment menneske, der lever i Himmeriget på jorden, forlader sit fysiske selv, går han over i **Himmeriget i den åndelige verden**, som er det område i den åndelige verden, hvor guddommelige ånder opholder sig.

C. Himmeriget og paradiset

Kristne har traditionelt ikke skelnet mellem Himmeriget og Paradiset; men som vi netop har forklaret, er Himmeriget opholdsstedet for mennesker, der i deres jordiske liv har udviklet en guddommelig ånd.

Jesus kom som Messias for at frelse mennesket helt, men på grund af hans død på korset blev formålet med skabelsen ikke

opfyldt på det tidspunkt. Der har derfor aldrig eksisteret et menneske, der nåede til det guddommelige åndsniveau, mens han endnu var på jorden, og derfor står Himmeriget i den åndelige verden endnu tomt, fordi det er det guddommelige åndsniveau i den åndelige verden. Hvorfor sagde Jesus da, at enhver som tror på ham, skal komme ind i Himmeriget? Han sagde dette, fordi han oprindeligt kom for at oprette Himmeriget; men fordi det jødiske folk ikke troede ham, døde Jesus på korset uden at virkeliggøre Himmeriget.

Da Jesus blev korsfæstet, blev 2 tyve korsfæstet sammen med ham; den ene på hans højre side, den anden på hans venstre side. Da tyven på højre side tilkendegav, at han troede på Jesus, sagde Jesus til ham, at han ville komme med ham i Paradiset (Luk. 23,43). Paradiset er livsåndsniveauet i den åndelige verden. Her lever de mennesker, der har troet på Jesus, da de forlod deres fysiske selv. De, som er i Paradiset, må bede for at nå fuldkommenheden og vente på, at portene til Himmeriget bliver åbnet.

D. Åndelige fænomener, der skal finde sted i de sidste tider

Da mennesket faldt havde det nået toppen af væksttrinnet. De sidste tider vil føre mennesket frem til det punkt, hvor vi igen kan blive genoprejst til dette fuldendelsesniveau af vækststadiet. Ved at tro og efterleve ordet i det nye testaments tidsalder, kan menneskets åndelige selv udvikle sig til dette niveau igen.

De sidste tider vil indebære, at mennesket på verdensomspændende plan genoprejses til det niveau, det stod på lige før faldet - dvs. livsånds-niveauet, som er det niveau, hvor Adam udviklede evnen til at samtale med Gud på en dyb måde. Af denne grund vil mange i de sidste tider, når de når toppen af vækststadiet, udvikle evnen til at samtale med den åndelige verden. Således kan vi forstå Guds løfte om at udgyde af sin Ånd over alt kød i de sidste tider (Apost.Ger. 2,17).

Der vil være mange i de sidste tider, som modtager åbenbaringen: „Du er Herren“. Det betyder ikke, at de er Genkomstens

Herre, men at de bliver „genindsat“ i positionen som skabelsens herre - den position, som gik tabt på grund af Adams fald. De genskaber med andre ord det åndelige udviklingstrin, som Adam havde nået umiddelbart før faldet.

Ligesom det var Johannes Døberens opgave at forberede vejen for Jesus, vil der være mange mennesker med forskellige missioner, som skal forberede vejen for Genkomstens Herre. Da disse personer, som hver især har ansvaret for bestemte missioner, repræsenterer Genkomstens Herre, modtager de hver især åbenbaringen „Du er Herren“, endskønt de arbejder i en tidsalder eller et område forskelligt fra Genkomstens Herre. Hvis en person på det tidspunkt, hvor han modtager et åndeligt budskab, ikke forstår princippet bag det, men fejlagtigt tror, at han er Genkomstens Herre, og begynder at optræde således, bliver han en antikrist. Det er af denne grund, at Bibelen profeterer, at der skal fremstå mange antikrister i det sidste tider.

Folk, der er i stand til at modtage budskaber fra den åndelige verden, kommunikerer med den samme åndelige verden, men fordi disse mennesker er vidt forskellige med hensyn til deres åndelige niveau, deres situation og individuelle karakter, så kommunikerer de med hvert sit område i den åndelige verden og modtager derfor forskellige vidnesbyrd (1.Kor. 15,41 og 12,8-10). Af denne grund er spiritister ofte uenige og i konflikt med hverandre. Dette skyldes især det forhold, at de kun har en vertikal forbindelse til Gud og kun er ansvarlige for en del af det samlede genoprejsningsforsyn. Derfor er de ofte uvidende om andre på det horisontale plan, der har åndelig kommunikation. Da hver især er den bedste indenfor det specielle område, de har ansvaret for, giver Gud dem hver især åbenbaringen „Du er den bedste“, for at stimulere dem til at gøre deres bedste. Da de imidlertid ikke har kendskab til det samlede billede af, hvad Gud foretager sig, kommer de ofte i konflikt med hverandre. Den forvirring, der hersker blandt dem, der kan kommunikere åndeligt, vil blive bragt til ophør af den nye åbenbaring af sandheden, der forklarer det endelige formål med genoprejsningsforsynet. I kraft af denne fuldstændige forståelse vil spiritister blive i stand

til at opnå gensidig horisontal harmoni i tilgift til deres harmoni med Gud. Deres specielle evner vil da kunne komme helheden til gavn.

Afsnit IV Opstandelsesforsynet for afdøde mennesker

A. Tilbagevendende opstandelse for mennesker i den åndelige verden.

Utallige mennesker er allerede gået over i den åndelige verden, og ikke en eneste af dem har været i stand til at nå fuldkommenheden i deres jordiske liv. Hvorledes kan disse afdøde mennesker opnå opstandelse? Et menneskes åndelige selv kan hverken vokse eller opnå opstandelse adskilt fra det fysiske selv. Så hvis mennesker i den åndelige verden skal opnå opstandelse, må de vende tilbage til jorden og opfylde det ansvar, de efterlod uopfyldt i deres jordiske liv. De kan gøre dette ved at samarbejde med mennesker på jorden ved at arbejde gennem deres fysiske selv og således hjælpe dem med at opfylde deres mission. Det er af denne grund, at det om „de sidste tider“ i Jud. 1,14 siges: „*Se Herren kommer omgivet af sine titusinder af hellige...*“. På hvilken måde kan afdøde mennesker i den åndelige verden da samarbejde med mennesker på jorden for at opfylde Guds vilje?

Når en person på jorden gennem bøn og åndelig virke skaber et grundlag, der åbner mulighed for åndelig kommunikation og partnerskab, kan en afdød person i den åndelige verden vende tilbage til den jordiske sfære og begynde at samarbejde med personen på jorden ved at have gi-og-ta med hans åndelige selv. Den afdøde person i den åndelige verden hjælper personen på jorden til at modtage åbenbaringer eller til at have dybe oplevelser af sandheden, eller undertiden til at opleve åndelige fænomener, som f.eks. evnen til at helbrede sygdom, evnen til at profetere, eller åndelig ild.

B. Tilbagevendende opstandelse for mennesker, der har troet på Gud.

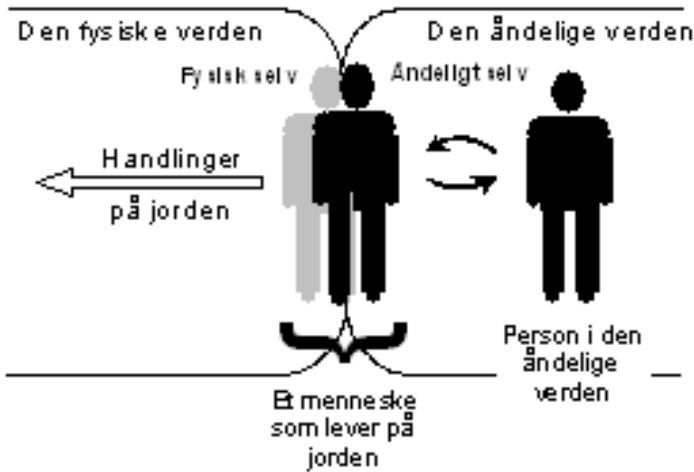
Jesu tid for to tusinde år siden og tiden for Kristi Genkomst i de sidste tider er begge helt specielle tidsaldre, hvor alle troende på jorden kan blive udviklet til et højere åndeligt stadie (i overensstemmelse med genoprejsningsforsynet for denne tid). Det er således, fordi disse er de tidspunkter, hvor Guds Ord til genskabning bliver givet med et nyt indhold (i form af henholdsvis Evangeliet og den Nye Åbenbaring). Derfor kan menneskets åndelige selv i overensstemmelse med opstandelsesprincipperne blive genskabt hurtigere. Så da Jesus kom, længtes de gammeltestamentlige „form-ånder“, der kun havde kendt til loven, alle efter at vende tilbage til den jordiske sfære og opfylde betingelserne for samarbejde med de troende på jorden.

Elias viste sig som en ånd for Jesus og hans disciple på Forklarelsens bjerg (Matt. 17,3). Derfor ved vi, at Elias befinder sig i den åndelige verden. Alligevel antydede Jesus, at Johannes Døbereren, som var på jorden, var Elias (Matt. 17,12-13; 11,14). I lyset af opstandelsesprincippet kan vi forstå, at Elias var vendt tilbage for at færdiggøre den opgave, som han ikke kunne afslutte, mens han var på jorden, ved at samarbejde med Johannes Døbereren. Ifølge de principper, der ligger til grund for opstandelsen, fungerede Johannes Døberens fysiske selv som en erstatning for Elias' eget.

I Matt. 27,52 læser vi, at da Jesus døde på korset, stod mange hellige op af deres grave. Dette fænomen beskriver opstandelsen af mennesker i den åndelige verden, i dette tilfælde de hellige, der havde udviklet sig til form-ånder i deres jordiske liv. På samme måde kan afdøde personer på livsåndsstadiet (Paradiset) ved at samarbejde med jordiske mennesker, som følger Genkomstens Herre, og ved at hjælpe dem til at blive guddommelige ånder, få del i de samme fordele og selv udvikle sig til guddommelige ånder.

I Hebræerbrevet 11,39-41 hedder det: „*Alle disse, hvis tro er bevidnet* (helgenerne fra gammel testamentelig tidsalder), *opnå-*

ede dog ikke at se løftet opfyldt (adgang til Himmeriget), for Gud havde for vor skyld noget bedre for øje (Himmeriget), nemlig at de (afdøde personer i den åndelige verden) ikke skulle nå målet (Himmeriget) uden os (personer på jorden)”. Disse ord demonstrerer princippet for tilbagevendende genopstandelse.

C. Tilbagevendende opstandelse for alle andre i den åndelige verden.

Afdøde mennesker, som i deres liv på jorden har troet på andre religioner end jødedommen og kristendommen, skal også vende tilbage og samarbejde med mennesker på jorden - dvs. med mennesker, der har samme religiøse tro som dem selv. Det er dem, de lettest kan skabe en gensidig base med.

Mennesker, der ikke var religiøse, men som levede deres liv på en samvittighedsfuld måde på jorden, vender tilbage og samarbejder med gode mennesker på jorden, som befinder sig på et tilsvarende åndeligt niveau og under tilsvarende omstændigheder.

Matthæus 25,41 omtaler djævelen og hans engle. I denne passage betegner „hans (djævelens) engle“ de onde, afdøde personer. Også for sådanne personer gælder det, at de kun kan opnå

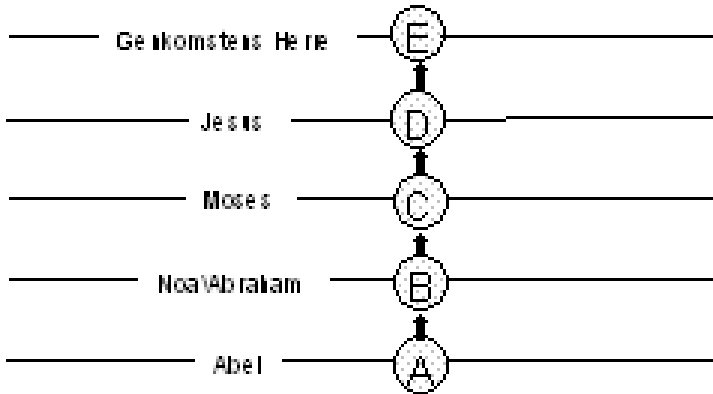
opstandelse ved tilbagevendende opstandelse, hvilket kun er muligt i specielle tidsaldre. Onde afdøde personer kan imidlertid ikke vende tilbage til jorden, når som helst de ønsker det; og selv når de gør det, er det ikke sikkert, at de kan opnå de fordele, der er forbundet til tilbagevendende opstandelse. Førend onde afdøde mennesker kan få del i de fordele, der er forbundet til den tilbagevendende opstandelse ved Kristi Genkomst, skal de først opfylde en godtgørelsesbetingelse*, som er den straf, Gud vil lade dem gennemgå, for at de kan blive rensset for deres synd.

D. Tilbagevendende opstandelse og reinkarnationsteorien.

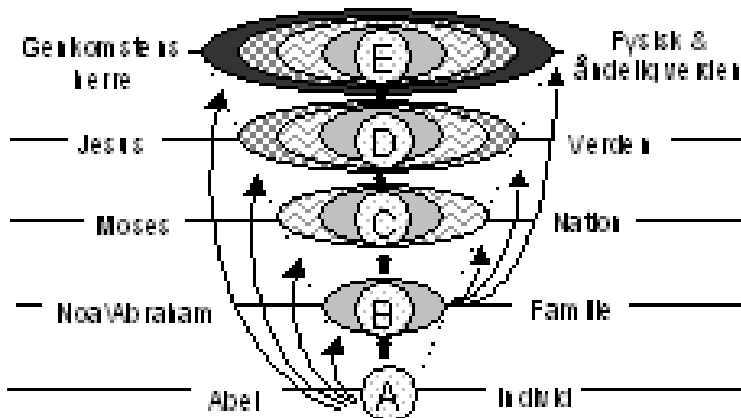
Gud arbejder for at opfylde genoprejsningsforsynet i sin helhed ved at kalde mange individer, og give hver af dem den opgave, der passer bedst til dem. Som forsynet skrider frem og nye centralpersoner bliver valgt til en mission, udvider Gud gradvist forsynets omfang, idet forsynet udvides fra det individuelle niveau, til familieniveau, nationalt niveau og verdensniveau. En person, som dør uden at opfylde sin mission, må vende tilbage og samarbejde med en person på jorden, som har den samme slags mission og de samme åndelige forudsætninger som personen i den åndelige verden. Set i perspektivet af missionen fungerer den jordiske persons fysiske selv samtidigt som det fysiske selv for personen, der vender tilbage til den jordiske sfære. På denne måde bliver personen på jorden „det andet komme“ for den afdøde person, der vender tilbage til den jordiske sfære. Når man ser dette med den åndelige synssans, kunne personen på jorden forekomme at være reinkarnationen af den tilbagevendte (åndelige) person, som samarbejder med ham. Af denne grund vil der fremstå mange mennesker i de sidste tider, der vil påberåbe sig at være Elias, Buddha, Kongfutze eller Oliven Træet. Teorien om reinkarnation kan ses som et forsøg på at tolke det

*'godtgørelsesbetingelser' uddybes nærmere i Kap. 8 "Oversigt over genoprejsningsprincipperne" Afsnit 2B.

ydre fænomen ved tilbagevendende genopstandelse, men uden at kende til princippet bag det.

Opstandelse ved tilbagekomst og reinkarnationsteorien

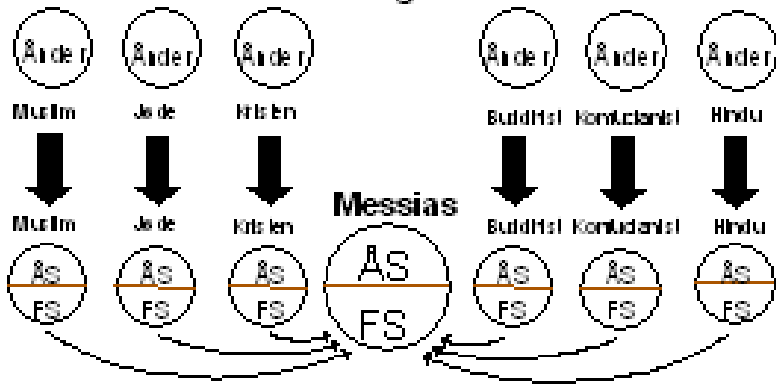
Opstandelse ved tilbagekomst og reinkarnationsteorien

E. Forening af religionerne som følge af tilbagevendende opstandelse.

Vi kan ud fra det, der er blevet forklaret i afsnittet om tilbagevendende opstandelse for afdøde mennesker, se, at afdøde personer på livsandsstadiet, som er i Paradiset, nødvendigvis må vende tilbage til jorden og samarbejde med de troende ved Kristi Andet Komme. Tidspunktet for, og den form for hjælp, en person på jorden kan modtage fra en person i den åndelige verden, varierer afhængig af personens indstilling, tro og hans forfædres forudsætninger og fortjenester. Frem for alt vil de, der har en stærk tro, til sidst blive ledt af folk i den åndelige verden til Genkomstens Herre, der klart kan vise dem Guds Vilje. Efter-som de, der er stærkest i troen, vil blive samlet omkring Herren som følge af påvirkningen fra mennesker i den åndelige verden, vil kristenheden på en naturlig måde blive forenet når Genkomstens Herre kommer.

Kristendommen er ikke kun en religion for kristne. Den er den centrale religion med den opgave, at opfylde det endelige mål for al religion, der søger at virkeliggøre det gode. Det vil blive diskuteret i afsnittet om centrale og perifere forsyn (i kapitlet „Det Andet Komme“). Som følge heraf vil troende fra de forskellige religioner, som befinder sig i den åndelige verden, vende tilbage og samarbejde med folk på jorden fra deres egen trosretning, og lede dem til Genkomstens Herre. Men tidspunktet for, hvornår hver enkelt person kan blive forbundet til den centrale religion, vil variere afhængigt af det åndelige niveau, personen i den åndelige verden befinder sig på, og den tro og hengivenhed personen på jorden har. Til trods for, at troende fra forskellige religioner måske ikke har haft kommunikation med hverandre indtil nu, vil alle de hengivne fra forskellige religioner, som følge af ledelsen fra folk i den åndelige verden, uundgåeligt blive forenet centreret på Genkomstens Herre.

Den åndelige verden

Den fysiske verden

Kapitel 6

Forudbestemmelse

Manglerne ved de traditionelle opfattelser af prædestinationsspørgsmålet (spørgsmålet om en guddommelig forudbestemmelse af ens skæbne) har været årsag til megen forvirring blandt teologer, såvel som blandt mange troende og samvittighedsfulde mennesker. Prædestinationslæren, i dens videste omfang siger, at alle ting og begivenheder er forudbestemt af Gud med henblik på at opfylde hans evige plan og formål. I dens mere snævre fortolkning hævder prædestinationslæren, at menneskets frelse og fortabelse er forudbestemt af Gud alene, og at menneskets egen indsats er uden betydning.

De forskellige teorier vedrørende prædestinationslæren bygger først og fremmest på skriftsteder i det Nye Testamente, især kapitel 8, 9, og 11 af Paulus' breve til romerne. I disse kapitler lægger Paulus stor vægt på nåden som frelsens eneste grundlag samt på Guds udvælgelse. Andre bibelsteder kan ligeledes tolkes således, at ethvert menneskeligt anliggende er forudbestemt af Gud; at menneskets personlige lykke og ulykke, vores held og uheld, såvel som nationers opgang og nedgang er forudbestemt af Gud.

Bibelsteder, som synes at støtte teorien om absolut forudbestemmelse

Rom. 8, 29-30

Rom. 9, 15-16

Rom. 9, 10-13

Rom 9, 21

Omvendt finder vi, at der er mange bibelvers, der modsiger dette synspunkt. Når vi ser, at Gud påbød den første mand og kvinde ikke at spise af træet til kundskab om godt og ondt, forstår vi, at menneskets fald ikke var forudbestemt af Gud, men at det var et resultat af menneskets ulydighed. Jesus udtalte: „... *Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv*“ (Joh. 3,16). Ved at bruge ordet „enhver“ viser Jesus, at frelsen er åben for enhver.

I Matt. 7,7-8 siger Jesus: „*Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; Bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får og den, som søger, han finder og den, som banker på, for ham skal der lukkes op*“. Dette viser klart, at menneskets bestræbelser spiller en afgørende rolle i begivenhedernes udvikling, og at menneskelivet ikke afgøres ved guddommelig prædestination alene.

Hvis vi uforbeholdent skulle acceptere den traditionelle lære om prædestination, ville det betyde, at bøn, forkyndelse, godgørenhed samt enhver anden form for menneskelig anstrengelse ville være meningsløs i Guds forsynsarbejde. Hvis alt er fuldstændigt forudbestemt af Gud, ville menneskelige anstrengelser umuligt kunne ændre livets forudbestemte kurs. Lad os se på, hvorledes Princippet besvarer disse spørgsmål vedrørende prædestination.

Bibelsteder, som modsiger teorien om absolut forudbestemmelse

Gen. 2, 17

Ez. 33, 11

Joh. 3, 16

Jon. 3, 10

Matt. 7, 7-8

Mark. 5, 34

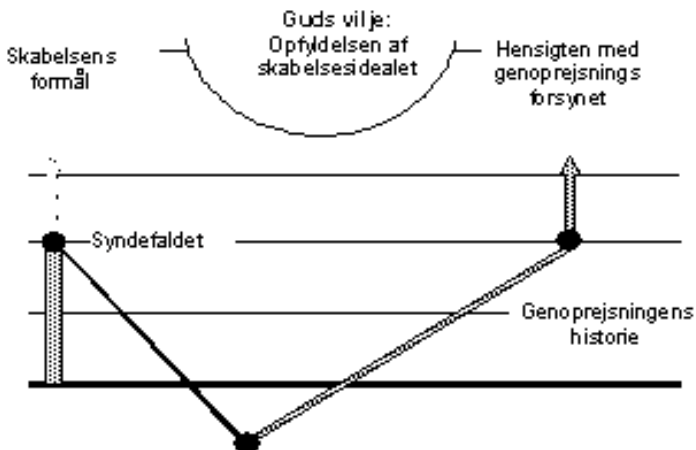
Gen. 6, 5-7

Jak. 5, 14-15

1. Sam. 15,11

Afsnit I Forudbestemmelse af Guds vilje

Guds vilje er at opfylde sit oprindelige skabelsesideal. På grund af menneskets fald er Guds vilje forblevet uopfyldt, og Gud har derfor været nødt til at søge at virkeliggøre sin oprindelige vilje på en anden måde, nemlig ved hjælp af genoprejsningsforsynet.

Fordi Gud er god, er hans oprindelige formål med skabelsen godt. Gud kunne umuligt have forudbestemt noget, der ville modsige hans egen vilje. Vi ser således, at Gud ikke kan have forudbestemt sådanne ting som menneskets fald, synd og menneskets dom og straf.

Hvis Gud havde forudbestemt menneskets fald, hvorfor skulle han da sige, at han angrede, at han havde skabt mennesket (I.Mos 6,5-6). Hvis alle menneskets handlinger var forudbestemt af Gud, da ville menneskets synd og ulydighed mod Gud også være et resultat af Guds forudbestemmelse. Hvis alle synder og troløse handlinger mod Gud var forudbestemt af Gud, hvordan kunne Gud da være utilfreds, som tilfældet var med kong Sauls ulydighed, og hvordan skulle han da kunne fortryde, at han havde gjort Saul til konge (I.Sam. 15,11)? Hverken menneskets fald eller kong Sauls troløshed var forudbestemt af Gud. Disse forhold skyldtes, at mennesket svigtede i at opfylde sit ansvar. Gud havde heller ikke oprindeligt forudbestemt det faldne menneskes dom og straf. Gud har ingen interesse i at se mennesket lide, som det fremgår af følgende vers: *„Sig til Dem: så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: Jeg har ikke lyst til den gudløses død, men til at han omvender sig fra sin vej, at han må leve! Vend om, vend om fra eders onde veje! Hvorfor vil I dø, Israels hus?“* (Ez. 33,11). Da folkene i Nineve omvendte sig og angrede deres synd, opfyldte Gud ikke profetien om byens ødelæggelse (Jon 3,10), for som Gud udtalte i Ezekiel 33,14-15: *„Og når jeg siger til den gudløse: „Du skal visselig dø!“, og han omvender sig fra sin synd og gør ret og skel, idet han giver pant tilbage, godtgør hvad han har ranet og følger livets bud uden at øve uret, så skal han leve og ikke dø“*.

I hvilket omfang har Gud da forudbestemt sin vilje, som angår skabelsens formål og formålet med genoprejsningsforsynet? Gud er absolut, evig og uforanderlig, og derfor er Guds formål også absolut, evigt og uforanderligt. Derfor må Guds vilje, som er at opfylde skabelsens formål, og formålet med genoprejsningsforsynet, også være absolut, evig og uforanderlig (Es. 46,11). Eftersom Guds vilje er absolut og uforanderlig, betyder

det, at hvis en person, der er udvalgt af Gud, fejler i at opfylde sit ansvar, vælger Gud en anden person i den førstes sted til at opfylde sin vilje.

Afsnit II

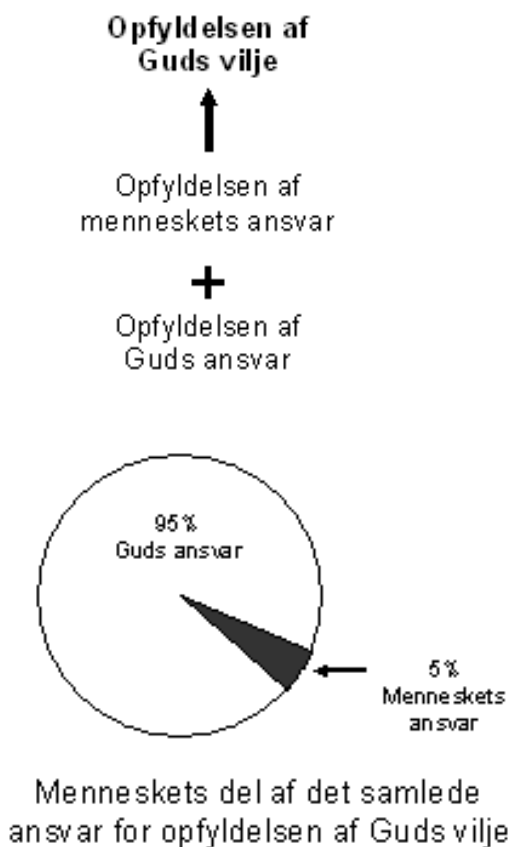
Gud har forudbestemt opfyldelsen af sin vilje

Som forklaret i Skabelsesprincippet kan skabelsens formål først opfyldes, når mennesket opfylder sit ansvar, som består i at leve i overensstemmelse med Guds forskrifter. Guds vilje med genoprejsningsforsynet er at fuldbyrde skabelsens formål, og hans vilje er absolut og derfor hævet over menneskets indflydelse. Ikke desto mindre er opfyldelsen af Guds vilje afhængig af, om mennesket opfylder sit ansvar. I hvilket omfang forudbestemmer Gud da opfyldelsen af sin vilje? Guds vilje er absolut, men virkeliggørelsen af hans vilje afhænger af, om mennesket opfylder sit ansvar. Gud forudbestemmer, at hans vilje skal opfyldes - men kun ved at både Guds ansvar og den centrale persons ansvar opfyldes. Vi kan sige, at menneskets ansvar er 5 procent, men Guds ansvar er 95 procent, som en måde at angive, at menneskets ansvar med hensyn til at opfylde Guds vilje er meget lille i forhold til Guds. Men for at opfylde sine 5 procent, må mennesket yde 100 procent anstrengelse.

Gud forudbestemte, at hans vilje skulle opfyldes ved, at Adam og Eva skulle opfylde deres ansvar, nemlig ved ikke at spise frugten af træet til kundskab om godt og ondt (I.Mos. 2,17). I det Nye Testamentets tidsalder forudbestemte Gud, at det faldne menneske skulle opfylde sit ansvar ved at tro på Jesus som Messias og følge ham (Joh. 3,15 / Matt. 19,21). Alligevel har mennesket kun sjældent opfyldt sin lille del af ansvaret, og det har resulteret i, at fuldbyrdelsen af Guds genoprejsningsforsyn er blevet forsinket gang på gang.

De følgende bibelsteder viser, at selv i vores hverdagsliv kan vi kun modtage Guds frelsende nåde, når vi opfylder vores del:

„...så vil troens bøn frelse den syge“ (Jak. 5,15). „Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den som banker på, for ham skal der lukkes op“ (Matt. 7,8). Det viser klart, at Gud har forudbestemt, at mennesket kun kan modtage hans nåde, når vi opfylder vores ansvar.

Afsnit III

Gud forudbestemmer den centrale person

For at Gud kan virkeliggøre sin vilje, må han udvælge nogen til at opfylde menneskets ansvar. (Det vil blive uddybet i kapitlet

„Oversigt over genoprejsningsprincipperne“.)

Men den person, Gud udvælger, kan enten opfylde sit ansvar eller forfejle det. Derfor kan Gud ikke forudbestemme, at personen opfylder den mission Gud overdrager ham. Derfor må vi spørge, om Gud overhovedet forudbestemmer mennesker og, i så fald, i hvilket omfang ?

Ja, Gud forudbestemmer mennesket. Når Gud forudbestemmer en person til en bestemt mission, forudbestemmer han vedkommende 95 procent. Gud forudbestemmer med andre ord en person i det omfang, at når vedkommende opfylder sin del af ansvaret, som er 5 procent, er han helt i stand til at opfylde den mission, han er udvalgt for. Hvis en person fejler i at opfylde sit ansvar, kan han ikke blive til den person, Gud havde forventet af ham, og det ansvar, Gud overdrog ham, kan ikke opfyldes gennem ham.

Gud forudbestemte Adam og Eva til at blive menneskehedens Sande Forfædre ved først at skabe et fundament for dem, og opfyldte dermed sit 95 procent ansvar. På dette grundlag skulle de da opfylde deres ansvar. Men fordi de fejlede i at opfylde dette, blev Guds vilje ikke opfyldt. Fordi de forfejlede dette ansvar blev det nødvendigt for Gud at sende Messias som den Sande Far for menneskeheden. Gud forudbestemte også Judas Iskariot til at være Jesu discipel på den betingelse, at han opfyldte sit ansvar ved at være loyal overfor Jesus. Men da Judas forrådte Jesus, forblev Guds vilje uopfyldt, og Gud erstattede Judas med Matthias (Ap.G. 1,15-26).

Lad os se nærmere på de forudsætninger, der kvalificerer en person til at blive udvalgt af Gud til at være en central person i Hans genoprejsningsforsyn.

For det første skal personen nedstamme fra den centrale nation, der er udvalgt til at opfylde genoprejsningsforsynet. Det skyldes, at det udvalgte folk står Gud hjertesmæssigt nærmest.

Dernæst skal personen nedstamme fra forfædre, der har levet et retfærdigt liv. Det er naturligt, at når Gud vælger mennesker til at opfylde genoprejsningsforsynet, så vælger Han blandt de, der nedstammer fra en lang slægt af retfærdige forfædre, der

har skabt sig et fundament af godhed gennem deres selvopofrelse og tjeneste for andre mennesker.

For det tredje må vedkommende være udstyret med egenskaber, der gør ham egnet til den pågældende mission.

For det fjerde må personen være i besiddelse af den uddannelse og erfaring, der er nødvendig for at opfylde missionen.

For det femte skal personen være født på den rigtige tid og det rigtige sted for at kunne udføre Guds vilje.

Men selv om en person opfylder alle disse forudsætninger og er forudbestemt af Gud til en bestemt mission, er det ikke forudbestemt, om han opfylder denne mission eller ej. Opfyldelsen af missionen afhænger af, om han opfylder sit ansvar.

De nødvendige kvalifikationer, som en centralperson i Guds forsyn må have

1. Fra den udvalgte nation
2. Gode forfædre
3. Passende evner
4. Nødvendig erfaring
5. Leve på rigtige tid og sted

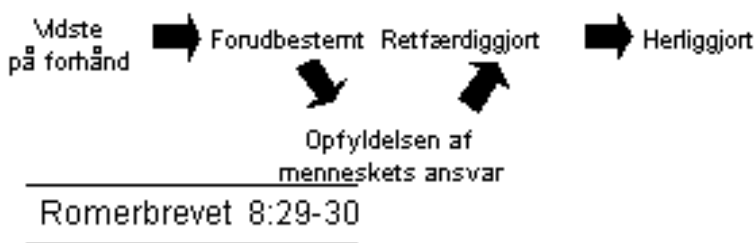
Afsnit IV

Forklaring på de bibelske passager, der synes at understøtte læren om absolut prædestination

Hvordan skal man opfatte de bibelpassager, der synes at vise, at menneskets udvælgelse og frelse er helt forudbestemt? Hvordan skal vi f.eks. opfatte Rom 8,29-30: *„Thi dem han forud har kendt, dem har han også forudbestemt.... og dem, han har forudbestemt, dem har han også kaldet; og dem, han har kaldet, dem*

har han også retfærdiggjort; og dem, han har retfærdiggjort, dem har han også herliggjort“.

Eftersom Gud er alvidende, ved han, hvem der er kvalificeret til at blive valgt som en central person i genoprejsningsforsynet. Gud forudbestemmer og kalder bestemte personer til at opfylde genoprejsningsforsynet. Men de personer, Gud kalder er ikke automatisk forudbestemt til at blive retfærdiggjorte og herliggjorte. De skal først opfylde deres ansvar for at blive retfærdiggjorte. Først når de således er retfærdiggjorte, kan de blive herliggjorte. Denne passage i Romerbrevet understøtter kun tilsyneladende teorien om absolut prædestination, fordi Bibelen i dette tilfælde ikke specifikt nævner menneskets ansvar.

I Romerbrevet 9,15-16 hedder det: „...’Jeg forbarmer mig, over hvem jeg vil, og viser nåde, mod hvem jeg vil.’ Så det afhænger altså ikke af menneskers vilje eller stræben, men af Guds barmhjertighed.“ Denne passage synes at vise, at menneskets ønsker, håb, bønner og anstrengelser er uden betydning, og at mennesket er helt afhængigt af Guds nåde. Lad os se lidt nærmere på dette.

På grundlag af sin alvidenhed, udvælger Gud alene den person, der er bedst egnet til at opfylde genoprejsningsforsynet, og

menneskets vilje eller indflydelse kan ikke påvirke Guds beslutning. Det er eksempelvis ikke muligt for nogen at bestemme, i hvilken nation de fødes, eller hvilken familie de nedstammer fra; vi kan ikke bestemme, hvor og hvornår vi bliver født; ingen kan bestemme, at han bliver født med bestemte egenskaber; det er ikke muligt for nogen at bestemme over disse eller lignende spørgsmål. Men når en person er udvalgt, afgør denne persons længsler, håb, bønner og anstrengelser, om Gud rent faktisk kan bruge ham. Formålet med disse bibelpassager er at fremhæve Guds magt og nåde og at understrege, at Guds kriterier for udvælgelse og hans afgørelser ikke er menneskets anliggende. Formålet med disse bibelsteder er ikke at benægte den rolle, menneskets ansvar spiller.

Rom. 9,21 siger: *„Eller har pottemageren ikke rådighed over sit ler, så han af den samme masse kan danne et kar til ære (fint brug) og et andet til vanære ? (til simpel brug).“* Mennesket, der er Guds skabning, skal under ingen omstændigheder modsætte sig sin skabers vilje. Derfor er det faldne menneske, som har mistet sin oprindelige værdi, ikke berettiget til at beklage sig over Guds behandling, der er kilden til hans frelse.

I Rom. 9,10-13 læser vi, at Gud elskede Jakob og hadede Esau, endnu inden de var født, og at Esau, der var den ældste, skulle tjene sin yngre broder Jakob. Vi skal senere se i kapitlet „Genoprejsningsforsynet centreret på Abrahams familie“, hvorledes Gud havde en bestemt plan med disse to brødre. At Jakob blev elsket af Gud betyder ikke, at han kunne modtage Guds nåde betingelsesløst. Han skulle opfylde sit ansvar for at kunne modtage Guds kærlighed. Og skønt Esau var „hadet“ af Gud (pga. specielle forhold i genoprejsningsforsynet, som vil blive forklaret senere), ville han også, hvis han opfyldte sit ansvar, være i stand til at modtage Guds kærlighed.

Troen på absolut prædestination er et resultat af manglende indsigt i det forhold, der består mellem menneskets ansvar og Guds ansvar med henblik på at opfylde Guds vilje i genoprejsningsforsynet. Denne misforståelse har ført til, at mennesker tror, at Guds vilje opfyldes af Gud alene, hvorved de overser,

hvor umådeligt vigtigt det er, at mennesket også opfylder sit ansvar.

Kapitel 7

Kristologi

Hvilken slags menneske var Jesus?

Hvad er forholdet mellem Jesus og Gud?

Hvad er forholdet mellem Jesus og Helligånden?

**Hvad er forholdet mellem Jesus
og det faldne menneske?**

Hvad er treenigheden, og hvad betyder genfødsel?

Kristologien beskæftiger sig med disse spørgsmål. Men for at kunne besvare disse spørgsmål må vi først forstå det oprindelige, sande menneskes værdi. Dette er nødvendigt, for der ville slet ikke have været brug for nogen Messias (og dermed ingen kristologiske diskussioner), hvis Adam og Eva var blevet fuldkomne og var blevet sande mennesker, sande ægtefæller og sande forældre og havde fået børn, som var inkarnationen af det gode.

Afsnit I

Værdien af et menneske, som opfylder skabelsens formål

Lad os ud fra følgende synsvinkler se på værdien af det menneske, der opfylder skabelsens formål, dvs. opfylder den fuldkomne Adams værdi.

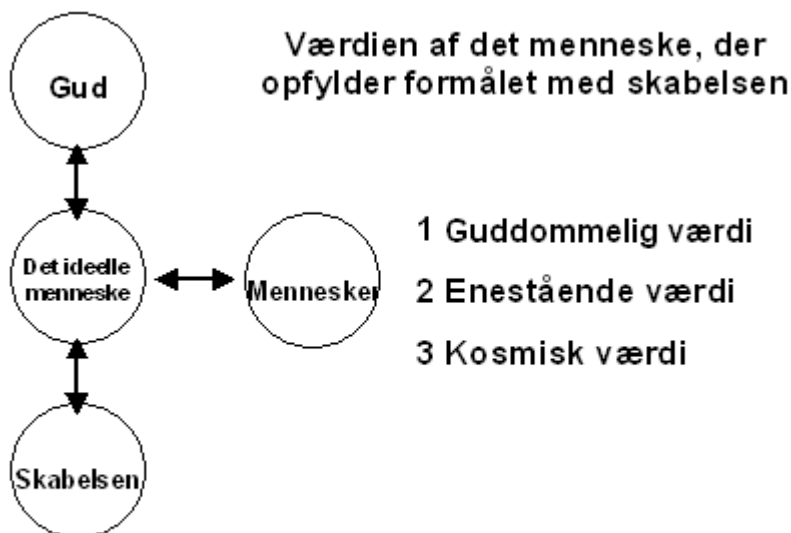
For det første: Hvad er det fuldkomne menneskes værdi i forhold til Gud? Ifølge „Skabelsesprincipperne“ er mennesket skabt som Guds barn, og som hans objekt afspejler mennesket substantielt Guds usynlige væsen. Når et menneske opfylder skabelsens formål, bliver det Guds legeme, dvs. et væsen i hvilket Guds ånd er inkarneret (1.Kor 3,16). Et sådant menneske har en guddommelig natur, og er ét i hjertet med Gud. Det er et sandt menneske, et menneske der er fuldkomment som vores Himmelske Fader er fuldkommen, som Jesus udtrykte det (Matt. 5, 48). Et sandt menneske er derfor et menneske, der er en synlig legemeliggørelse af Gud; som er Guds sande søn eller datter; som har en guddommelig natur, og som opfylder skabelsens formål.

For det andet: Hvad er det fuldkomne menneskes værdi i forhold til andre mennesker? Ifølge „Skabelsesprincipperne“ var Guds hensigt med at skabe mennesket at opleve glæde gennem mennesket. Derfor er ethvert menneske et substantielt objekt, der genspejler Guds, subjektets, egenskaber. Eftersom alle mennesker afspejler Guds universelle træk, har alle mennesker en fælles grundnatur; men samtidigt afspejler det enkelte menneske ganske særlige træk hos Guds væsen. Derfor findes der ikke to individer, der er ens. Hvis Gud havde skabt to eller flere nøjagtigt ens individer, ville der være noget i Guds skaberværk, der var overflødig. Da mennesket er skabt til at eksistere evigt, kan Guds ønske om at opleve en stimulerende glæde i forholdet til det enkelte menneske blive fuldstændig tilfredsstillt gennem dette ene menneske. Derfor er en person, som opfylder skabelsens formål, et enestående væsen uden

efterligning i hele skaberværket, uanset hvem han er. Et sandt menneske er med andre ord en person, der opfylder skabelsens formål. Det er et enestående individ, der aldrig nogensinde vil blive „duplikeret“. Det har således en enestående værdi, der er medfødt, og som aldrig kan underkendes.

For det tredje: Hvilken værdi har et fuldkomment menneske i forhold til resten af skabelsen? Mennesket er ifølge „Skabelsesprincipperne“ skabt til at herske over den usynlige åndelige verden i kraft af sit åndelige selv og over den fysiske verden i kraft af sit fysiske selv. Mennesket fungerer derved som det medium, gennem hvilket disse to verdener kan have gi-og-ta med hinanden. En person, der opfylder skabelsens formål, hersker således over hele kosmos (1.Mos. 1-28).

Menneskets åndelige selv er skabt til at være et mikrokosmos af hele den åndelige verden, mens vores fysiske selv er skabt som et mikrokosmos af hele den fysiske verden. Et sandt menneske, der opfylder skabelsens formål, er derfor et mikrokosmos af hele kosmos. Mennesket er et mikrokosmos (af skabelsen) og har derfor den samme værdi som kosmos.

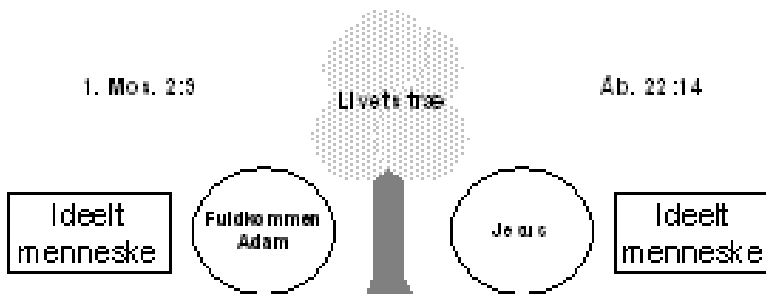
Den kendsgerning, at mennesket oprindeligt besidder en sådan kosmisk værdi, kommer til udtryk i Jesu ord: „*Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl*“ (Matt. 16,26).

Afsnit II

Jesus og det menneske, der opfylder skabelsens formål

A. Jesus og det fuldkomne menneske

Som vi så i kapitlet om syndefaldet, hvis Adam var blevet det første menneske til at opfylde skabelsesidealet, ville han være blevet selve det livets træ, der omtales i 1.Mos 2,9, og følgelig ville alle hans efterkommere være blevet livets træer. Men fordi Adam faldt, kunne han ikke realisere idealet for livets træ (1.Mos 3,24), og siden da har det været det faldne menneskes håb at genoprejse sig selv og blive til et livets træ (Ordsp 13,12, Åb 22,14).

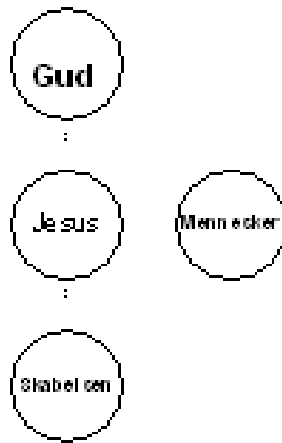
Skønt det faldne menneske har navn af „at være levende“, er det i realiteten et falsk livets træ og dødt (Åb 3,1). Da det faldne menneske ikke kan genskabe sig selv til at blive livets træ ved egen kraft, er det nødvendigt, at et livets træ - dvs. et menneske som har opfyldt skabelsesidealet - kommer og indpoder det faldne menneske i sig. Det menneske, der kommer som livets træ, er Kristus (Åb 22,14). Derfor er den fuldkomne Adam, der er symboliseret ved livets træ i Edens Have, og Jesus, der sammenlignes med livets træ i Johannes Åbenbaringen 22,14, identiske betragtet ud fra det standpunkt, at de begge er personer, der opfylder skabelsesidealet.

Spørgsmålet er da: Er Jesus et menneske? Ja, det er han. Han er et eksempel på et menneske, der har opfyldt skabelsesidealet. Han er et sandt menneske, et eksempel på mennesket, som det oprindeligt skulle have været, og som sådant kan hans værdi ikke sammenlignes med det faldne menneskes værdi.

Det sande menneske er, som før omtalt, et menneske, der opfylder skabelsens formål; som er en inkarnation af Gud; som er fuldkomment, som Gud er fuldkommen, og som besidder guddommelig værdi. Et fuldkomment menneske er også et enestående, ikke - efterligneligt individ, der er herre over skabelsen og har kosmisk værdi. Jesus er et sandt menneske, og derfor besidder han en sådan værdi.

Princippet afkræfter ikke helt den almindelige opfattelse blandt kristne, at Jesus er Gud, fordi et fuldkomment og sandt menneske er ét med Gud. Når Princippet erklærer, at Jesus var et sandt menneske, betyder dette på ingen måde, at det formindsker hans værdi. Hvis man nøjere undersøger det fuldkomne menneskes værdi, ser man, at dets værdi svarer til Jesu værdi. Hvis den første mand og kvinde ikke var faldet og var blevet mennesker med en sådan værdi, så ville Jesu komme ikke have været nødvendig.

Det ville være en alvorlig fejltagelse at tro, at det faldne menneskes værdi kan sammenlignes med Jesu værdi, blot fordi Jesus var et menneske. Han var et sandt menneske.

Jesu værdi

- 1 Guddommelig værdi
- 2 Enestående værdi
- 3 Kosmisk værdi

Lad os betragte det bibelske grundlag for denne forståelse:

„For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus ..“ (1.Tim. 2,5)

„Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved det ene menneskes lydighed“. (Rom. 5,19)

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske“. (1.Kor. 15,21)

„Han har fastsat en dag, da han vil dømme jorderig med retfærdighed ved en mand, som han har bestemt dertil, og det har han gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde“. (Ap.G. 17,31)

Disse passager viser, at Jesus var et menneske. Jesus omtaler også sig selv som Menneskesønnen mange steder i Bibelen (f.eks. Luk. 17,26; Luk. 18,8).

B. Er Jesus Gud?

Indtil i dag har mange kristne troet, at Jesus var Gud, skaberen, især begrundet ud fra følgende bibelvers.

Da Philip bad Jesus vise ham Gud, svarede Jesus: *„Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: „Vis os Faderen?“ Tror du ikke, at jeg er i Faderen og Faderen er i mig“* (Joh. 14,9-10). Dette betyder imidlertid ikke, at Jesus var Gud. Jesus var, som vi har set tidligere, en synlig manifestation af den usynlige Gud og ét med ham i hjertet; dette betyder dog ikke, at han er Gud. Philip bad Jesus vise ham Gud. Men Gud kan kun opleves fuldstændigt af en person, der er fuldkommen. Philip var ikke fuldkommen. Derfor havde Jesus ikke noget andet valg end at vise ham sig selv.

I Johannes Evangeliet læser vi endvidere: *„Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke“* (Joh. 1,10). Ud fra denne passage har kristne haft den opfattelse, at Jesus var skaberen.

Centrum for Guds skabelsesideal er mennesket, og kosmos er udformet og skabt til at være det domæne, det fuldkomne menneske skal herske over. Derfor gjorde Gud mennesket, der opfylder skabelsens formål, til det højeste ideal. Gud skabte alt, fra det mindste væsen til det højeste. Til sidst skabte han Adam som den, der skulle være herre over alt. Jesus opfyldte skabelsens formål, og han var derfor den ideelle person, Gud havde forestillet sig, før han påbegyndte skabelsen. Det er i denne betydning, at Jesus eksisterede fra begyndelsen.

Nogle forsøger at identificere Jesus med Gud ud fra Joh. 8,58, hvor Jesus siger: *„...før Abraham blev til, er jeg“*. Men det betyder ikke, at han var Gud. Jesus nedstammer fra Abrahams slægtlinie, men siger således, fordi han åndeligt set er Abrahams forfader, idet han som den fuldkomne Adam skulle genføde hele menneskeheden, dvs. i kraft af være en Sand Forældre, menneskehedens sande stamfader.

Hvis Jesus havde været Gud, ville han efter sin opstandelse havde været en og den samme, som Gud selv, fremfor at befinde sig i positionen „ved siden af“ Gud. Men i den åndelige verden siges Jesus at befinde sig ved Guds højre hånd, hvor han går i forbøn for os hos Gud (Rom. 8,34). Jesus blev født på jorden

som Menneskesønnen og havde en menneskelig skikkelse som enhver anden. I den åndelig verden er han ligesom sine disciple et åndeligt væsen, kun med den forskel, at hans åndelige selv ikke besidder arvesynden, men udstråler himmelsk lys.

Hvis Jesus var Gud, hvorledes kunne han da træde imellem os og Gud? Når Jesus bad, gjorde han det klart, at han ikke var Gud ved at kalde Gud Faderen (Joh. 17,1). Hvis Jesus var Gud, hvorledes kunne han da fristes (Matt. 4,1), tortureres og bringes til korset af Satan? Det bliver helt klart, at Jesus ikke er Gud, når han på korset råber: „*Min Gud, min Gud hvorfor har du forladt mig?*“ (Matt. 27,46).

C. Jesus og det faldne menneske

Et faldent menneske kan ikke sammenlignes med Jesus. Et faldent menneske opfylder ikke skabelsens formål og er langt fra Guds hjerte; fordi han er underlagt arvesynden, befinder han sig endvidere på et så lavt åndeligt niveau, at han ser op til englene, der oprindeligt var skabt som menneskets tjenere; han kan ikke frigøre sig fra Satans anklager. Det faldne menneske er således meget forskelligt fra Jesus, som var et fuldkomment og sandt menneske. Men skønt det faldne menneske ikke har nogen værdi, kan det ved at blive åndeligt genfødt gennem Jesus, som skulle stå som den Sande Fader, blive genskabt som et åndeligt barn og komme til at ligne Jesus. På den måde udgør Jesus kirken hoved (Ef. 1,22), mens faldne mennesker udgør hans krop og lemmer (1.Kor. 12,27). Jesus er hovedtemplet, mens vi er sidegrene, (Joh. 15,5). For at blive sande oliventræer, må vi som vilde olivenskud, blive indpodet på Jesus, som er det sande oliventræ (Rom. 11,17). Derfor kaldte Jesus os for sine venner, og Johannes sagde, at når Jesus vender tilbage, skal vi blive som han (1.Joh. 3,2). Bibelen siger også, at Kristus er førstegrøden, og vi skal blive den næste (1.Kor. 15,24).

Afsnit III Genfødsel og treenigheden

A. Betydningen af genfødsel

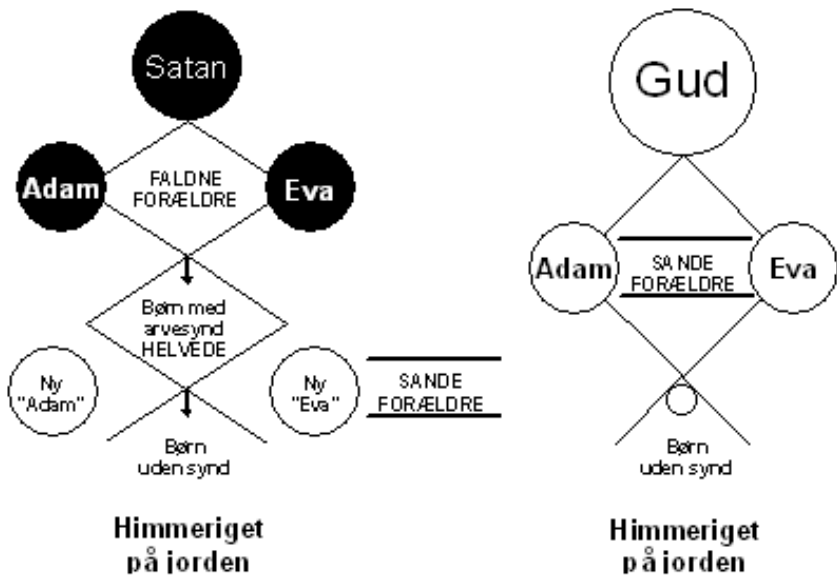
Jesus fortalte Nikodemus, som var en af lederne blandt jøderne, at man ikke kan se Guds rige (Joh. 3,3), medmindre man fødes på ny. Men hvorfor skal mennesket i det hele taget genfødes?

Hvis Adam og Eva havde opfyldt skabelsesidealet og var blevet sande individer, et sandt forenet ægtepar og Sande Forældre og havde givet fødsel til sande børn (uden synd), så ville Himmeriget være blevet realiseret på jorden. Men som følge af deres fald blev de falske forældre, og deres efterkommere har været underlagt arvesyndet og har frembragt helvedet på jorden. Derfor er det ikke muligt for faldne personer at se Guds rige, medmindre de genfødes som „himmelske“ børn, dvs. børn uden arvesynd.

Men vi kan ikke fødes uden forældre. Derfor har faldne mennesker absolut brug for Sande Forældre, der kan genføde dem som børn uden arvesynd og gøre dem i stand til at gå ind i Guds rige. Jesus var den Sande Fader, som kom for at genføde os som oprindeligt gode børn. Derfor hedder det i 1.Peter 1,3: *„Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde“*. Dette viser, at Jesus er kilden til genfødsel. Han kaldes også *„den sidste Adam“* (1.Kor. 15,45), og *„Evigheds Fader“* (Es. 9,6), fordi han skulle være den Sande Fader, som Adam ikke blev.

Men for at kunne genføde faldne mennesker til børn af oprindelig godhed, kræves der ikke blot en Sand Fader, men også en Sand Moder. Helligånden fungerer som den Sande Moder sammen med den opstandne Jesus. Det er af denne grund, at Jesus fortalte Nikodemus, at han måtte fødes igen - fødes af Helligånden (Joh. 3,3-5). Eftersom Helligånden kom, som den Sande Moder eller anden Eva, er der mange, som modtager åbenbaringer, der viser, at Helligånden er en kvindelig ånd. Helligånden

trøster og bevæger menneskers hjerte (1.Kor. 12,3-10). Mens Jesus arbejder i den åndelige verden, arbejder Helligånden på jorden med at rense menneskehedens synd. Når vi tror på Jesus, får vi del i den kærlighed, der opstår fra samarbejdet mellem den opstandne Jesus og Helligånden, som er henholdsvis den åndelig Sande Fader og den åndelig Sande Moder. At være genfødt som følge af at tro på Jesus og modtage Helligånden betyder, at ens ånd er nyskabt, og at man modtager sandt liv fra de åndelige Sande Forældres kærlighed. Dette er åndelig genfødsel. Men eftersom mennesket faldt både åndeligt og fysisk, skal enhver person genfødes både åndeligt og fysisk. Dette er grunden til, at Kristi Genkomst skal finde sted.

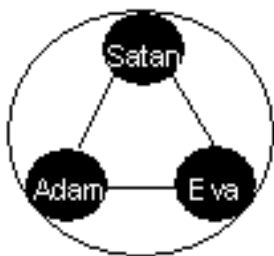
B. Betydningen af treenigheden

Frem til vores tid har kristne, i overensstemmelse med kristen teologi, haft den opfattelse at Gud er et treenigt væsen, der, når han åbenbarer sig, viser sig som en af tre personer: enten som

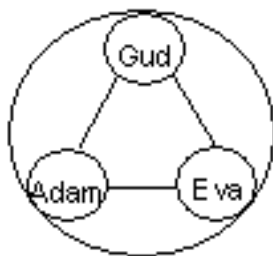
Faderen, Sønnen eller Helligånden. Når han åbenbarer sig selv som skaberen, er det som vores Himmelske Fader; når han åbenbarer sig som frelseren, er det som Sønnen; og når han åbenbarer sig som fredsstifteren, er det som Helligånden.

Treenighedslæren har forårsaget megen diskussion gennem historien. Lad os se på den i lyset af Princippet. Hvis syndefaldet ikke havde fundet sted, ville Gud ikke have behøvet Jesus og Helligånden til at udvirke menneskets frelse. Hvis Adam og Eva havde fuldkommengjort sig selv som Guds søn og datter og således havde legemliggjort Guds guddommelige natur, ville de være blevet: „...fuldkomne som (deres) Himmelske Fader er fuldkommen“ (Matt. 5,48), og de ville have opnået den ideelle forening med Gud (Joh. 14,20). Da ville Adam være blevet Guds ophøjede søn, og Eva hans ophøjede datter. De ville derpå være blevet sande ægtefæller centreret på Gud. Hvis Adam og Eva var blevet ét som Sande Forældre centreret på Gud, ville de sammen med Gud have udgjort den **oprindelige treenighed**, en treenighed centreret på Guds hjerte og ideal.

Dette er den fundamentale forudsætning for at opfylde de 3 velsignelser og fundamentet med de 4 positioner og dermed opfylde Guds formål med skabelsen. Men på grund af faldet blev Adam og Eva menneskehedens falske forældre, og da de fejlede i at opfylde skabelsens formål, dannede de en treenighed centreret på Satan.

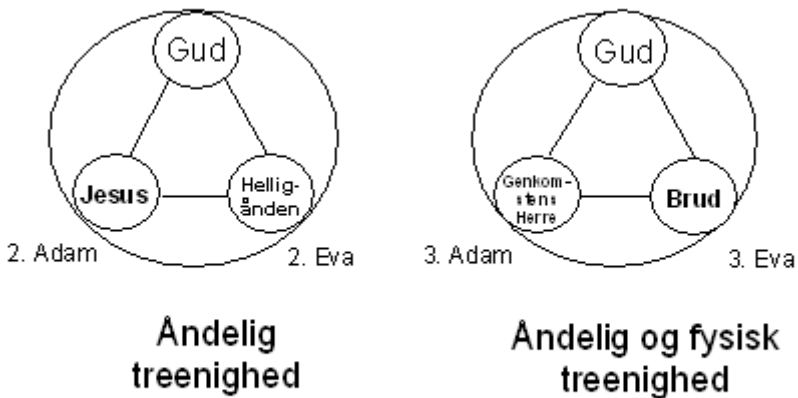

Satanisk treenighed
Virkeliggjort

Oprindelig treenighed
Ikke virkeliggjort

Så for at opfylde skabelsens formål indsatte Gud henholdsvis Jesus og Helligånden i Adams og Evas position som den anden Adam og anden Eva og som de Sande Forældre. Gennem denne åndelige treenighed, centreret på Gud, opfyldte Jesus og Helligånden imidlertid kun missionen som de åndelige Sande Forældre. Derfor kommer Genkomstens Herre som den Sande Fader, der skal etablere treenigheden både åndeligt og fysisk.

Kapitel 8

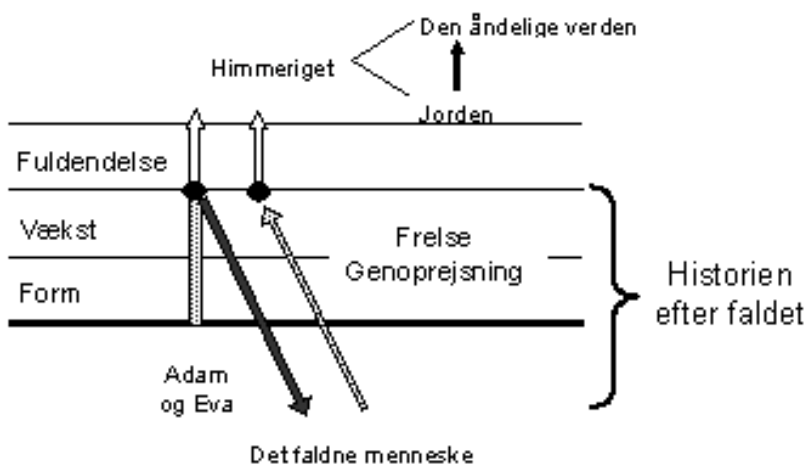
Oversigt over genoprejsnings- principperne

Afsnit I Menneskets historie betragtet ud fra genoprejsningsforsynet

I skabelsesprincipperne blev det forklaret, at Gud skabte mennesket til at leve i hans kærlighed i al evighed - først i Himmeriget på jorden og senere som en person i åndelig skikkelse i den åndelige verdens Himmerige. Men fordi den første mand og den første kvinde faldt (i vækstperioden), blev de underlagt synden og blev domineret af Satan; men Gud kan ikke efterlade sit oprindelige skabelsesideal uopfyldt. I Esajas 46,11 udtaler Gud: *„Jeg taled og lader det ske, udtænkte og fuldbyrder det“*. Det viser, at Gud er fast besluttet på at virkeliggøre sin oprindelige plan. Gud er fast besluttet på at frelse mennesket. Hans forsynsarbejde med at frelse mennesket har som mål at genskabe mennesket til dets oprindelige position. Lad os derfor se nærmere på, hvorledes Gud har arbejdet for at frelse mennesket gennem historien.

Menneskehedens historie består ikke kun af hvem, der gjorde hvad, hvornår de gjorde det, og hvor det fandt sted. Det er en almindelig menneskelig erfaring, at det kan være svært nok at styre vores egen personlige historie. Fra Guds standpunkt består menneskets historie af Guds forsyn til at frelse mennesket - dvs. hans arbejde for at genoprejse det faldne menneske, som er kommet under Satans herredømme. Menneskets historie afspejler således Guds arbejde med at fuldføre målet for genoprejsningen. Derfor er menneskehedens historie også Guds genoprejsningsforsyns historie.

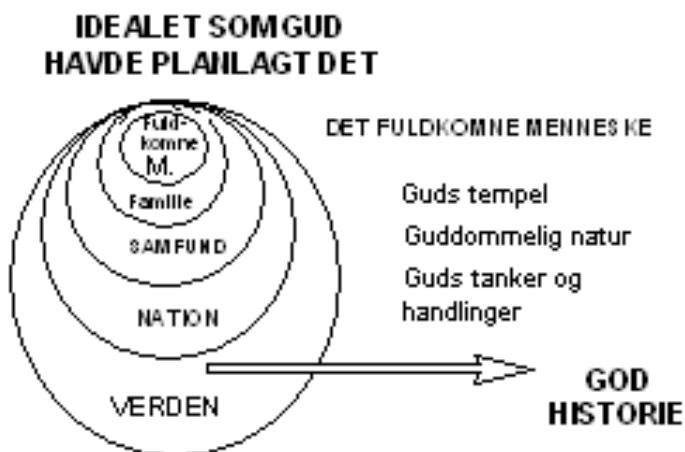
Målet for Guds genoprejsningsforsyn er at genoprejse det faldne menneske til den position, hvor det opfylder skabelsesformålet, samt at genoprejse kosmos til dets oprindelige orden. Derfor kan man definere menneskets historie som Guds forsynshistorie, der har til hensigt at genetablere skabelsesformålet i menneskets liv

A. Det faldne menneske er en kilde til godt og ondt

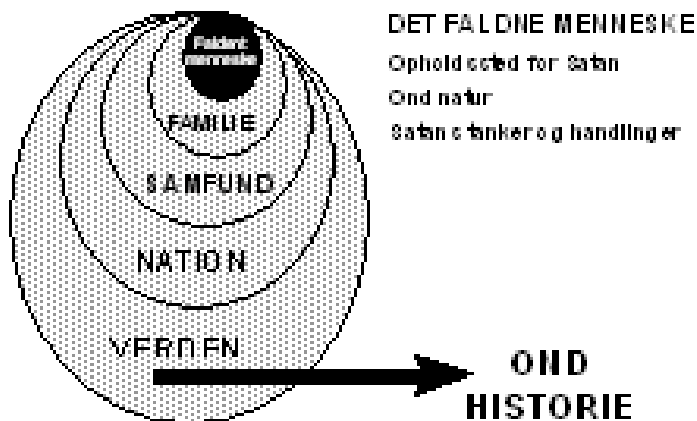
Et menneske, der opfylder Guds formål med skabelsen, er Guds tempel, hvor Guds ånd er tilstede (1.Kor. 3,16). Et sådant

menneske besidder en guddommelig natur og „er fuldkomment som (hans) Himmelske Fader er fuldkommen“ (Matt. 5,48). Gud vil altid være centrum for et sådant menneskes tanker, handlinger og hele liv. Et sådant menneskes historie vil være god; og familier, sammensat af sådanne individer, og nationer og en verden befolket af sådanne individer, deres historie vil kun være god. Derfor kan menneskehedens ideelle historie, som den oprindeligt var planlagt i Guds sind, beskrives med et ord: „godhed“.

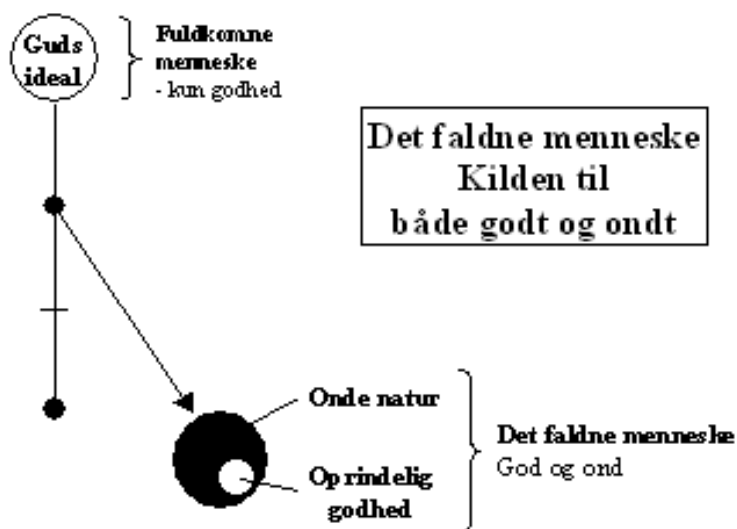
Men på grund af faldet blev mennesket ikke Guds tempel. Tværtimod, mennesket blev domineret af Satan, og ved at blive ét med Satan blev menneskets natur ond i stedet for guddommelig. Som følge heraf blev Satan „denne verdens hersker „ (Joh. 12,31) og „denne verdens gud“ (2.Kor. 4,4), som kontrollerer det faldne menneskes tanker, aktiviteter og liv. Som følge heraf har menneskehedens historie været ond. Sådanne faldne individers historie, og familier bestående af sådanne individer, nationer og en verden befolket med sådanne individer, deres historie, kan kun blive ond. Menneskehedens historie begyndte som syndens og det ondes historie og har fortsat således.

RESULTATET AF MENNESKETS FALD

Som forklaret i kapitlet om menneskets fald, faldt mennesket, medens det endnu var i sin vækst mod fuldkommenheden. Fuldkommenheden ville indebære, at mennesket blev en inkarnation af skabelsesidealet. Men på grund af faldet blev mennesket en inkarnation af og kilde til godt og ondt.

Adam og Eva var vokset til et vist niveau centreret på Gud, og derfor var der i deres indre et vist fundament af godhed, der afspejlede Gud, endskønt det ikke var helt udviklet; men i tilgift hertil udviklede de en base af ondt i deres indre som følge af de onde elementer, de havde modtaget fra ærkeenglen. Det onde, de modtog fra den faldne ærkeengel, er arvesynden. Men omfanget af godt og omfanget af ondt i det faldne menneske er ikke lige udviklet. Det ondes fundament har udviklet dybe rødder og båret mange frugter, og det kan derfor let aktiveres og komme til udtryk. Omvendt findes det gode kun som et spinkelt kim, og med mindre man gør sig bevidste anstrengelser for at aktivere det, er det meget svært for det gode at bære frugter.

B. Kampen mellem godt og ondt - historiens skjulte dimension

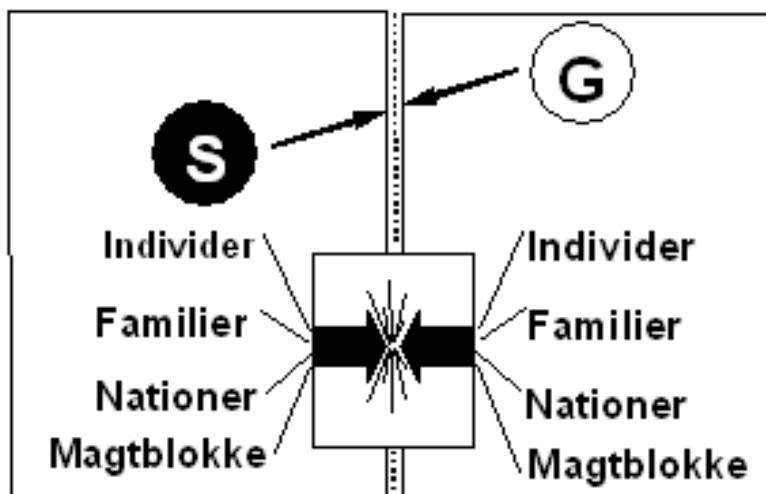
Gud har til stadighed, med henblik på at virkeliggøre formålet med skabelsen i den faldne verden (der er under Satans kontrol), udvirket sit genoprejsningsforsyn ved at adskille godt og ondt. Som følge heraf har det meste af menneskehedens historie været en kamp mellem godt og ondt. Det faldne menneske forener sig med Satan i sit sind og synder ved hjælp af sin krop. Men mennesket har dog stadig i sit indre det oprindelige sind, Gud skabte, som altid er rettet mod Gud.

I genoprejsningsforsynet finder der en usynlig kamp sted mellem Gud og Satan. Mennesket, der er en inkarnation af godt og ondt, er fanget midt i denne kamp - mellem Gud, der arbejder på at vinde mennesket over på sin side gennem det fundament af godhed (det oprindelige sind), der findes i mennesket, og Satan, der arbejder på at få mennesket over på sin side ved hjælp af det fundament af ondt (det onde sind), der findes i mennesket. Man

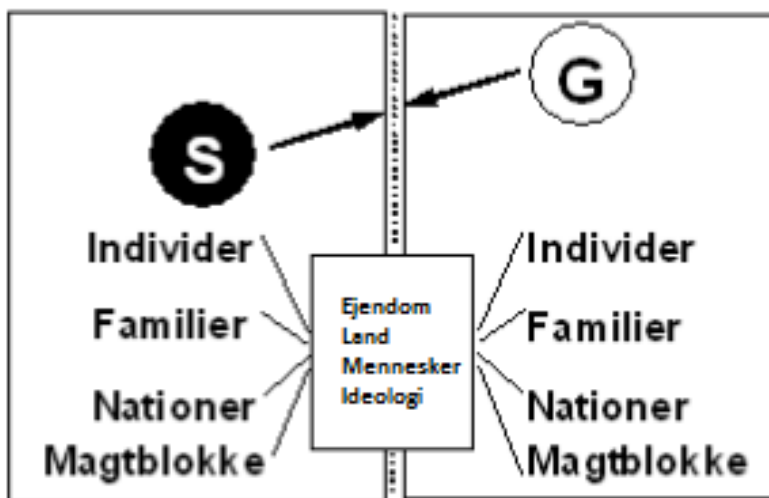
kan ikke forstå menneskets historie uden at forstå denne usynlige, kausale dimension, der er forbundet til Gud og Satan. Menneskehedens historie kan ikke forklares ved blot at undersøge menneskets synlige aktiviteter på jorden.

Der hersker en fortløbende konflikt mellem Satans onde herredømme, som søger at holde fast på mennesket, og Guds gode herredømme, som søger at genvinde mennesket og genoprejse os.

Vi ser dette i kampene mellem godt og ondt i denne verden. Det er denne kamp mellem Gud og Satan, der var årsagen til den første blodsudgydelse, der er nedskrevet i Bibelen, hvor Kain myrdede sin bror Abel; at menneskehedens historie har været fyldt af konflikter og krige, både i øst og vest skyldes også denne kamp. Hvad enten de ledende kræfter i disse konflikter udgøres af individer, familier, stammer, nationer eller blokke af nationer, kan alle disse konflikter føres tilbage til kampen mellem Gud, der arbejder på det godes side, og Satan, der arbejder på det ondes side. Derfor står Guds arbejde og Satans arbejde bag en hvilken som helst type af menneskelig konflikt, hvad enten det drejer sig om en kamp mellem et individ mod et andet, en familie mod en anden, en stamme mod en anden, en nation mod en anden eller en blok af nationer mod en anden.

Til visse tider har kampen drejet sig om ejendom, land eller mennesker; til andre tider har den drejet sig om ideologi eller tro. Men i sidste ende er de alle blot udslag af kampen mellem Gud og Satan. Gud forsøger at genoprejs mennesket til det oprindelige gode formål, mens Satan forsøger at bevare sit onde herredømme og magt. Denne kamp manifesterer sig derpå i verden som de konflikter, der er optegnet i menneskehedens historie.

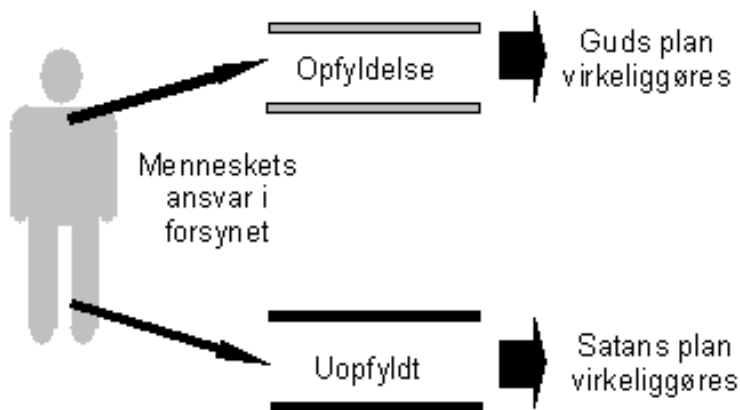

C. Årsagen bag historiens udvikling og fremskridt

Hvad er da den egentlige drivende kraft bag menneskets historie? Når vi siger, at menneskets historie er en afspejling af Guds forsynsarbejde, betyder det da, at historien kun udvikler sig efter Guds plan og arbejde? Når nu historiens endemål er at genskabe skabelsesformålet, betyder det da, at alle konflikter imellem godt og ondt automatisk og naturligt fører udviklingen frem mod dette mål? I så fald, hvordan kan vi da forklare de mange uretfærdigheder og tragedier, historien vidner om, som f.eks. at det onde sejrer, eller at retfærdige mennesker lider? Vi kan næppe forestille os, at en god og almægtig Gud står bag disse ting.

Oprindeligt, da Gud skabte mennesket, gav han den første mand og kvinde et bud, som de skulle adlyde, indtil de havde nået fuldkommenheden. Opfyldelsen af formålet med skabelsen var kun muligt, hvis manden og kvinden opfyldte deres ansvar ved at adlyde budet. Skabelsesformålet kan ikke opfyldes alene ved Guds omsorg og handling. Selvom menneskets ansvar kan synes uendelig lille, er det et skabelsesprincip, at menneskets ansvar er et nødvendigt element. Derfor er menneskets del af ansvaret, når det drejer sig om at genskabe det tabte skabelsesformål, ligeledes absolut afgørende; det kan ikke opfyldes af Guds magt og forsyn alene.

Men mennesket kan enten opfylde sit ansvar eller fejle i at opfylde sit ansvar. Når en person opfylder sit ansvar, kan Guds vilje manifesteres i historien gennem den person; Guds forsyn bliver da opfyldt på en konkret måde, og genoprejsningsprocessen kan skride frem. Men når en person fejler i at opfylde sit ansvar, forhindres Guds forsyn gennem den person, og Satans vilje bliver realiseret i historien i stedet. Mennesket kan derfor enten glæde Gud ved at opfylde sit ansvar eller bringe Gud sorg ved at fejle i sit ansvar.

Grunden til, at menneskets historie synes at være en konstant gentagelse af samme syndige historie med ringe udsigt til virkeliggørelsen af den ideelle verden, er ikke, at Gud er svag, eller fordi han ikke er absolut, men fordi mennesket ikke opfylder sit ansvar og derfor forhindrer Guds vilje i at blive opfyldt. Gud er absolut, evig og almægtig; derfor er virkeliggørelsen af hans skabelsesformål og endemålet for genoprejsningsforsynet også absolut. Guds mål for forsynet vil med sikkerhed blive opfyldt (Es 46,11). Derfor, når en person ikke opfylder Guds vilje, genskaber Gud på et senere tidspunkt i historien samme grundlag og betingelser som tidligere og vælger en ny person til at gennemføre den samme mission. Dette er grunden til, at vi ser begivenheder og handlinger, der er meget ens, gentage sig gennem Guds lange forsynshistorie - selv efter perioder på 2 og 4 tusinde år. Vi betegner denne gentagelse af identiske begivenheder og perioder for „forsynsmæssig tidsidentitet“. (Se kapitlet „Forsynets tidsidentitet“ for en nærmere forklaring).

Afsnit II Genoprejsningsprincipperne

A. Genoprejsningsforsynet og messias

Hvad er de specifikke principper i Guds forsyn for at genoprejse det faldne menneske? Mennesket havde nået toppen af væksttrinet, da det faldt og kom under Satans herredømme. For at genoprejse det faldne menneske må Gud først adskille det fra Satan. Det er nødvendigt, for så længe mennesket er Satans objekt eller er underlagt hans indflydelse kan skabelsesidealet ikke virkeliggøres. For at blive helt adskilt fra Satan og fjerne ethvert grundlag, der gør det muligt for Satan at vende tilbage, skal mennesket renses for arvesynden, fordi den er roden til ethvert grundlag for Satan til at anklage og invadere mennesket. Men arvesynden kan kun fjernes ved at mennesket genfødes af

Messias, der kommer som Sande Forældre. Det er kun Messias, der kan fjerne arvesynden.

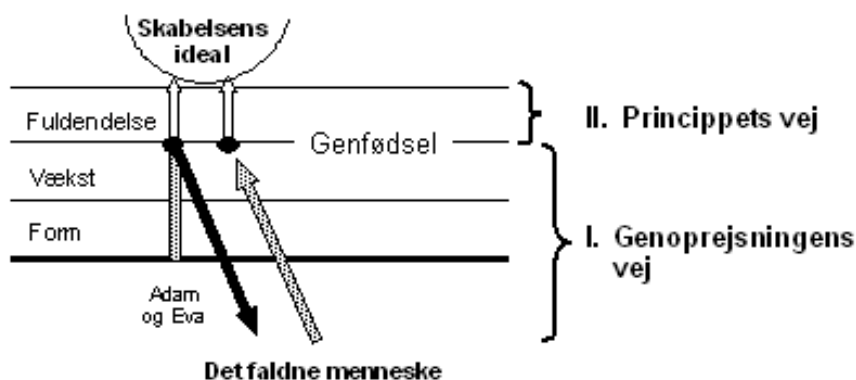
Messias, der er genoprejsningsforsynets alt afgørende person, er modellen for, hvad et sandt menneske er, og det er ved hjælp af ham, at Gud kan skabe sande individer, familier, stammer, nationer og en verden, der kan virkeliggøre det oprindelige skabelsesideal. Men Gud kan ikke sende Messias til verden uden først at forberede et grundlag. Denne forberedelse er nødvendig, fordi menneskeheden siden syndefaldet har tjent den faldne herre Satan. Hvis Messias bliver sendt uden først at forberede et grundlag for ham, er der stor fare for, at den sataniske verden vil forsøge at skaffe sig af med ham. Derfor udvælger Gud først et individ fra den faldne verden, der vil ære og tjene Gud. Med dette individ som udgangspunkt skaber Gud familier og nationer, som er adskilt fra Satan. Disse familier og nationer kan så tjene som det trosgrundlag, Messias kan komme på.

Messias kom ikke i begyndelsen af Guds genoprejsningsforsyn. I stedet skulle det faldne menneske lægge den betingelse at genoprejse sig selv på symbolsk vis til det niveau, den første mand og kvinde stod på før de faldt. Det vil sige, at mennesket skulle genoprejse sig selv symbolsk til toppen af væksttrinnet. Herved lægger mennesket grundlaget for at modtage Messias.

Denne proces starter med, at mennesket går en vej, der adskiller det fra Satan, og som følge heraf kan det faldne menneske modtage Messias, der kommer som Sande Forældre. Herved bliver mennesket genfødt til den position, Adam og Eva havde før faldet. Eftersom den første mand og kvinde faldt fra toppen af væksttrinnet, er det på dette udviklingstrin, at mennesket skal genfødes i genoprejsningsprocessen. Derpå skal mennesket vokse gennem fuldendelsestrinnet. Mennesket vokser gennem dette stadie ved at følge Messias og når da til sidst den position, hvor det opfylder skabelsesformålet. Oprindeligt skulle mennesket i sin vækstperiode kun følge *Princippets vej*; men det faldne menneske skal følge to veje på sin vej til fuldkommenheden; 1. den første kurs følger *Genoprejsningens Vej*, som er den kurs, mennesket må følge indtil Messias' komme og dets

genfødsel ved Messias; 2. den anden kurs følger den oprindelige vej, *Princippets Vej*, som er den vej, mennesket skal følge gennem resten af sin vækst til fuldkommenheden, nemlig vejen gennem fuldendelsestrinnet. Det faldne menneske må gøre dette ved at følge Messias.

Hvis Adam og Eva havde nået fuldkommenheden og var blevet Sande Forældre og menneskehedens Sande Forfædre, ville deres børn have fulgt Princippets Vej under deres forældres ledelse og beskyttelse. Efter at mennesket er blevet genfødt af Messias, byder Princippets Vej mennesket at vokse til fuldkommenheden ved at være lydige over for Messias og stole på ham, for han repræsenterer Sande Forældre.

B. Genoprejsning ved godtgørelse

Hvori består da genoprejsningens vej, som mennesket skal følge, indtil Messias kommer? Hvilke principper anvender Gud, indtil han sender Messias? Disse spørgsmål kan bedst besvares ved at forstå, hvad forberedelsen for Messias' komme indebærer. Eftersom Messias kommer i Adams position (1.Kor 15,45), kan han ikke komme på et hvilket som helst tidspunkt.

Han kan først komme, når mennesket er blevet genoprejst til det stade, det stod på lige før faldet, dvs. toppen af væksttrinnet. Messias kan først komme, når der er skabt et fundament for, at han kan stå i den oprindelige syndfrie Adams position. Men det faldne menneske kan ikke ved egen kraft nå frem til dette stade på grund af arvesynden. Derfor kræver Gud, at det faldne menneske skal opfylde nogle særlige betingelser, der gør, at mennesket kan betragtes som symbolsk genoprejst til dette niveau - at mennesket symbolsk er blevet genoprejst til toppen af væksttrinnet. Derfor kan Guds forsynsarbejde frem til Messias' komme sammenfattes som den periode, hvor fundamentet for Messias' komme skal genskabes af menneskeheden. Derfor består menneskets ansvar under genoprejsningsarbejdet i at skabe grundlaget for at modtage Messias.

Hvad forstås da ved „*genoprejsning gennem godtgørelse*“? For at genoprejse noget til den position, det har tabt, er det nødvendigt at opfylde bestemte betingelser. At opfylde disse betingelser er det samme som at *godtgøre* for tabet af den oprindelige tilstand - og således at genoprejse (den) gennem godtgørelse.

Mennesket mistede sin oprindelige tilstand og position på grund af faldet. For at genoprejse den oprindelige position og tilstand skal vi opfylde bestemte betingelser. Eftersom det, at opfylde disse betingelser, godtgør tabet, kaldes det, at vende tilbage til den oprindelige tilstand ved at opfylde de nødvendige betingelser, for „*genoprejsning gennem godtgørelse*“. De betingelser, der skal opfyldes i genoprejsningsprocessen ved godtgørelse, kaldes for *godtgørelsesbetingelser*. Forsynet til at genoprejse det faldne menneskes oprindelige natur ved at opfylde *godtgørelsesbetingelser*, kaldes derfor for „*Genoprejsningsforsynet baseret på godtgørelse*“.

Dernæst er det nødvendigt at forstå, hvilke forskellige godtgørelsesbetingelser der findes. Den første slags godtgørelsesbetingelse, der findes, er *godtgørelsesbetingelsen af samme værdi*. Det finder vi et eksempel på i f.eks. Anden

Mosebog 21, 23-25: „Men hvis der sker en ulykke, skal du bøde liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod, brandsår for brandsår, sår for sår, skramme for skramme“. Det betyder, at den oprindelige tilstand bliver genoprejt ved at betale godtgørelse i samme omfang som værdien af tabet eller skaden.

Den anden slags godtgørelsesbetingelse er *godtgørelsesbetingelsen af mindre værdi*. I dette tilfælde bliver den oprindelige tilstand genoprejt ved en godtgørelse af mindre værdi i forhold til det, der oprindeligt gik tabt. Som eksempel kan nævnes, at vi modtager den store værdi af Jesu opstandelse fra de døde ved blot at opfylde den meget lille godtgørelsesbetingelse, det er „at tro på forløsning gennem korset“. Andre eksempler på godtgørelsesbetingelser af mindre værdi er dåben og nadveren. Ved dåben opfylder vi betingelsen for at blive rensset for synd, og ved nadveren bliver vi ét i ånd og krop med Kristus.

Den tredje slags godtgørelsesbetingelse er *godtgørelsesbetingelsen af større værdi*. Når en person fejler i at opfylde en godtgørelsesbetingelse af mindre værdi, må han genoprejsse den oprindelige tilstand ved at opfylde en godtgørelsesbetingelse af større værdi. Som eksempel ser vi, at da israelitternes 40 dages spiontogt i Kanaan (på Moses' tid) ikke kunne anerkendes af Gud, blev varigheden af godtgørelsesbetingelsen forlænget til et år for hver af de oprindelige dage. I stedet for at lide 40 dage i ørkenen måtte de lide 40 år (4.Mos. 14,34).

Hvilket princip ligger der til grund for genoprejsning ved godtgørelse? En godtgørelsesbetingelse er den betingelse, der skal opfyldes, for at noget kan genoprejses til dets oprindelige position eller tilstand. En godtgørelsesbetingelse opfylder dette ved at være den modsatte proces af det, som førte til tabet af den oprindelige position eller tilstand. Fordi den første mand og kvinde fejlede i at opfylde deres ansvar og blev adskilt fra Gud, må deres efterkommere opfylde de godtgørelsesbetingelser, genoprejsningens vej indebærer.

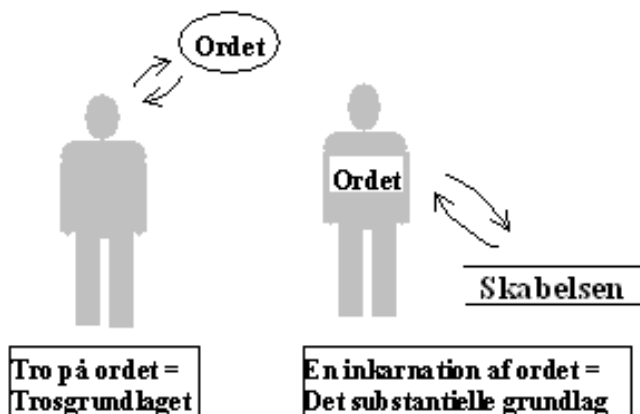
C. Fundamentet for Messias

Tidligere er det blevet forklaret, at selvom Gud sender Messias ud af sin kærlighed, må mennesket opfylde sit ansvar ved at lægge de nødvendige godtgørelsesbetingelser for at kunne modtage Messias.

Hvilke godtgørelsesbetingelser er da nødvendige for at etablere grundlaget for Messias? Eftersom godtgørelsesbetingelserne skal modsvare det forløb, hvorved Adam mistede sin oprindelige position og tilstand, er vi nød til at forstå forløbet i Adams fald for at kunne besvare dette spørgsmål. Vi må først gøre os klart, hvad det var, han gjorde og ikke gjorde, som bevirkede, at skabelsesformålet forblev uopfyldt.

Fordi Adam og Eva ikke troede Guds ord, svigtede de i at lægge trosgrundlaget og faldt som følge heraf. Derfor skal det faldne menneske, for at være i stand til at modtage Messias, først lægge trosgrundlaget og dermed godtgøre, at de ikke troede Guds ord.

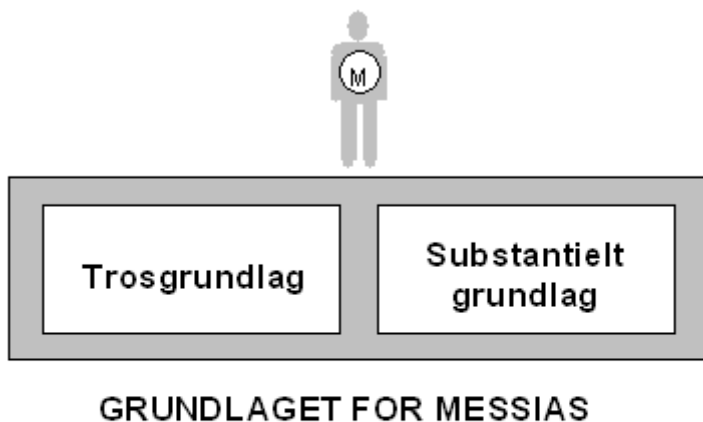
Efter at have etableret trosgrundlaget skal det faldne menneske ved godtgørelse lægge det substantielle grundlag. Lad os betragte grundene til, at dette grundlag skal lægges. Hvis Adam og Eva havde lagt trosgrundlaget, ville de være blevet fuldkomne inkarnationer af Guds ord.

De ville med andre ord have udviklet sig til individer med fuldkommen karakter. Den fuldkomne inkarnation af Guds ord er det endelige mål med skabelsen af mennesket.

Tro og tillid til Guds påbud om „ikke at spise“ var nødvendigt for Adam og Eva, indtil de havde nået fuldkommenheden. Guds ønske for dem var, at de skulle blive skabninger, der inkarnerede hans karakter og lignede ham. Når dette var tilfældet, ville de med rette kunne have herredømmet over hele kosmos, inklusiv ærkeenglen.

Men fordi Adam og Eva ikke baserede deres liv på en trosholdning, mistede de det grundlag, hvorpå de kunne inkarnere Guds karakter og komme til at ligne ham; i stedet blev de domineret af ærkeenglen, som skulle have været Guds og menneskets tjener. Derfor må det faldne menneske lægge grundlaget for Messias ved at lægge godtgørelsesbetingelser, der opretter trosgrundlaget og det substantielle grundlag.

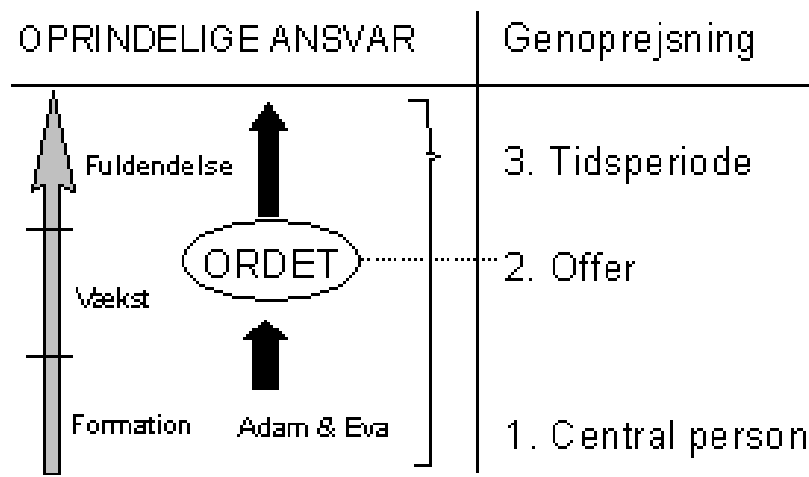
1. Trosgrundlaget

Lad os først se på hvilke godtgørelsesbetingelser, der skal opfyldes for at lægge trosgrundlaget. For at forstå dette, er vi nød til at se på, hvad Adam og Eva ikke opfyldte. Adam og Eva fejlede i at lægge dette grundlag, fordi de ikke havde en absolut tro på Guds påbud, mens de befandt sig i vækstperioden.

For at godtgøre denne fejl, skal der først og fremmest findes en central person, som kan stå i Adams position og genoprejsе trosgrundlaget. Dernæst skal den centrale person, for at godtgøre og genoprejsе, at Adam og Eva ikke overholdte Guds bud, bringe et pålagt offer i absolut tro. For det tredje kræves en tidsperiode, fordi Adam og Eva ikke gik gennem vækstperioden i overensstemmelse med Guds vilje, hvorved de ikke opfyldte betingelsen, der kunne demonstrere deres tro. De gik, med andre ord, ikke gennem den periode på korrekt vis, hvor de skulle opfylde deres ansvar ved at leve i overensstemmelse med Guds vilje.

Som et resultat heraf blev en numerisk fastlagt godtgørelsesperiode nødvendig for at genoprejsе den misbrugte vækstperiode. Denne periode kaldes den *'tidsbestemte godtgørelsesperiode'*.

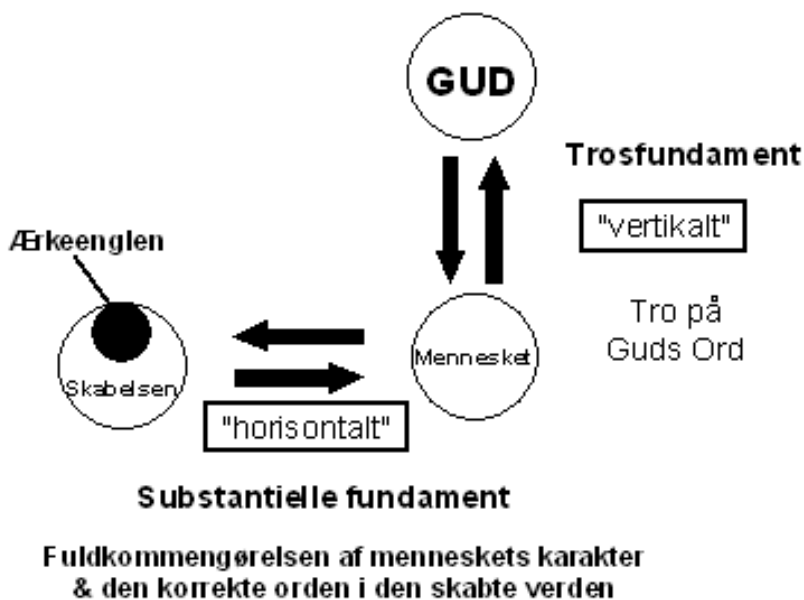
Trosgrundlaget er det absolut vertikale forhold, som mennesket skal etablere til Gud. Eftersom menneskets vertikale forhold til Gud blev afskåret som følge af den første mand og kvindes troløshed overfor Gud, betegnes den betingelse, der kræves for at godtgøre og genoprejsе dette, „*trosgrundlaget*“. Grunden til, at gudsfrygtige mænd som Abel, Noah, Abraham og Isak gennem historien blev pålagt at demonstrere en usædvanlig grad af tro, var, at de var ansvarlige for at genoprejsе trosgrundlaget gennem godtgørelse.

2. Det substantielle grundlag

Lad os nu se på hvilken godtgørelse, der kræves for at genoprejse det substantielle grundlag. Hvis Adam og Eva havde opfyldt trosgrundlaget og derfor havde fuldkommengjort sig selv som sande børn af Gud, ville de være blevet fuldkomne inkarnationer af Guds ord og dermed inkarnationer af Guds karakter. Var dette sket, ville mennesket have opnået herredømmet over alle ting, inklusiv ærkeenglen, og dermed have opfyldt Guds tredje velsignelse. Gensidige forhold, der udsprang af Princippet, ville være blevet etableret mellem mennesket og alle ting, inklusiv englene.

Men Adam og Eva etablerede aldrig trosgrundlaget, og som følge heraf kunne de heller ikke oprette det substantielle grundlag. I stedet pådrog Adam og Eva sig den faldne natur og endte med at blive domineret af ærkeenglen.

Det faldne menneske må, for at etablere det substantielle grundlag, opfylde *godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur* og genskabe den korrekte horisontale orden, der var gået tabt. Det sker ved den omvendte proces af den måde, hvorved mennesket pådrog sig den faldne natur.

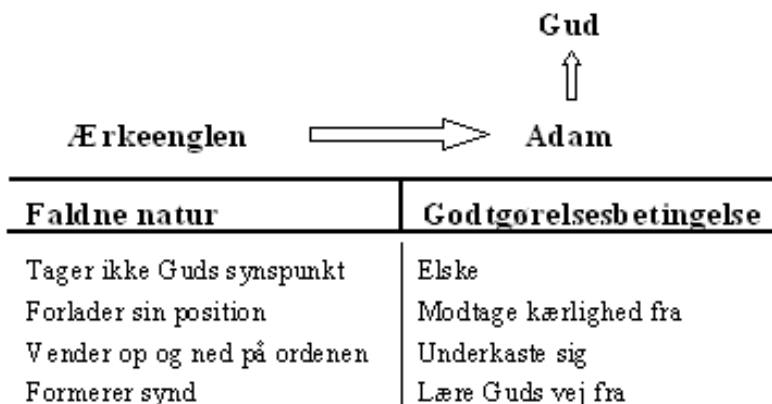
Hvad er det da, mere præcist, der skal ske for at fjerne den faldne natur? Den første faktor i det forløb, der førte til ærkeenglens fald, var at ærkeenglen fejlede i at elske Adam, der modtog mere kærlighed fra Gud. Det faldne menneske arvede denne faldne natur „ikke at ville indtage samme synspunkt som Gud“. For at fjerne denne faldne natur, skal en person, der står i ærkeenglens position, elske en person, der står i Adams position, og dermed indtage det samme synspunkt som Gud.

Den anden faktor i det forløb, der førte til ærkeenglens fald, var at han ikke ønskede at modtage Guds kærlighed gennem Adam, som stod Gud nærmere. Ærkeenglen forsøgte i stedet at indtage Adams position, og faldt således, hvorved den faldne natur „at forlade sin position“ opstod. For at fjerne denne faldne

natur skal en person, der står i ærkeenglens position, modtage Guds kærlighed gennem en person i Adams position og således blive i sin rette position.

Den tredje faktor i faldets forløb var, at ærkeenglen dominerede Adam og Eva i stedet for at acceptere, at han skulle stå under dem. Heraf opstod den faldne natur „at vende op og ned på herredømmets orden“. For at fjerne denne faldne natur skal en person, der står i ærkeenglens position, være lydige og underkaste sig en person i Adams position og dermed etablere den korrekte orden i herredømmet.

Adam skulle have fået viljen til at gøre det gode, nemlig **ikke** at spise af træet til kundskab om godt og ondt, fra Gud, og Eva skulle have overtaget den fra Adam, og ærkeenglen skulle have overtaget den fra Eva; således skulle det gode være blevet mangfoldiggjort. Men i stedet for at mangfoldiggøre det gode, lod Eva sig forføre af ærkeenglen til at spise frugten af træet til kundskab om godt og ondt, og Adam lod sig overtale af Eva; således formeredes viljen til det onde, som førte til deres fald. Dermed blev det sidste aspekt af den faldne natur skabt - nemlig den faldne natur „at mangfoldiggøre det onde og syndige“. For at blive i stand til at fjerne den faldne natur „at mangfoldiggøre synd“ skal en person i ærkeenglens position acceptere viljen til at handle rigtigt fra en person i Adams position, og dermed genoprejsne den natur, der søger at mangfoldiggøre det gode.

Når alle disse betingelser er opfyldt, er godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur opfyldt. Dette udgør det substantielle grundlag. Grundlaget for Messias skabes ved at genoprejse gennem godtgørelse trosgrundlaget og det substantielle grundlag. Det er kun på dette grundlag, at det faldne menneske kan modtage Messias.

Fra det foregående kan vi forstå, at menneskeheden historie er Guds forsynshistorie, hvor Gud leder mennesket til at forberede sig til at modtage Messias ved at bevæge mennesket til at opfylde sit ansvar. Når mennesket er færdig med denne forberedelse, vil Gud sende Messias og afslutte genoprejsningsforsynet.

Denne tolkning af historien, der hviler på principperne for Guds genoprejsningsforsyn, kaldes for **Genoprejsningsprincippernes historieopfattelse** eller **Foreningsprincippernes historieopfattelse**.

D. Den centrale og den perifere historie i genoprejsningsforsynet

Gud søger at frelse hele menneskeheden gennem sit genoprejsningsforsyn. Hans måde at opfylde forsynet på har varieret i overensstemmelse med de forskellige historiske forudsætninger, traditioner, kulturelle baggrunde og livsbetingelser blandt de forskellige folkeslag, som han har arbejdet med. Men Gud udfører samtidigt et model-forsyn i en central nation. Han udfører sit forsyn i andre nationer som **perifere historieføreløb** og indpoder på et givet tidspunkt disse perifere historieføreløb på den *centrale historie*, således at hele menneskeheden kan få del i frelsen.

Som det kan ses i det Gamle Testamente, måtte Gud gå gennem mange vanskeligheder i genoprejsningsforsynet, før han kunne skabe en central nation. Ud fra hvad Bibelen fortæller os, ser det ud til, at Gud - da han havde etableret Israel som den centrale nation - kun arbejdede gennem denne nation. Det er sandt, at den træning israelitterne modtog fra Gud var meget streng og speciel, og at de modtog specielle velsignelser, som

ikke kan findes blandt andre folkeslag.

Men Jesus omtalte ikke Gud som kun en Gud for jøderne, men som alle nationers Gud. Det fremgår tydeligt af Joh. 3,16, hvor Jesus siger: *„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv“* (fremhævning tilføjet). Det betyder, at enhver kan få del i Guds centrale forsyn - også de, der kommer fra perifere nationer.

Bibelen viser tydeligt, at Gud har været optaget af at uddanne og træne et centralt individ, en familie, stamme og nation, som kan være ansvarlig for hans centrale forsyn. Men samtidigt ledte Gud også de perifere forsyn frem mod den dag, hvor han kunne forbinde disse individer, familier, stammer og nationer til Messias.

Johannes Døberen påpegede også, at frelsen var tilgængelig for alle, da han skældte ud på de israelittere, som ikke udviste en alvorlig tro, men på en arrogant måde pralede med, at de var Guds eneste udvalgte folk; han sagde til dem: *„...og bild jer ikke ind, at I kan sige ved jer selv: „Vi har Abraham til fader“; thi jeg siger jer, at Gud kan opvække Abrahams børn af stenene der“* (Matt. 3,9).

Guds centrale forsyn, der forbereder for Messias' komme, bliver klart fremstillet i det Gamle Testamente. Lige fra begyndelsen blev Guds forsynsarbejde i Adams familie ødelagt, da Kain slog Abel ihjel. 10 generationer senere blev Guds vilje overført til Noas familie; men Noas næstældste søn, Kam, tvivlede og fejlede, og som følge heraf kunne grundlaget for Messias ikke lægges på familieplan. Det var ikke førend på Abrahams og Jakobs familiers tid, at grundlaget for Messias blev oprettet (angående dette, se kap. 11). Gud var i stand til at opfostre det udvalgte folk baseret på Jakobs familie. Guds forsynsplan for det israelitiske folk var, at israelitterne skulle blive et forberedt folk, som Messias kunne komme til; israelitterne skulle således etablere det nationale grundlag for Messias. Som det er blevet forklaret i detaljer i kapitlet „Formålet med Messias“, fejlede israelitterne i at oprette det nationale grundlag for Messias. Det

resulterede i, at de begik den historiske fejl ikke at tro på Messias.

Jesus forudsagde derfor Genkomsten. Der skal følgelig gøres forberedelser på jorden for det Andet Komme. De sidste 2000 års kristne historie har tjent det centrale formål at etablere et verdensomspændende grundlag for Messias' Andet Komme. Derfor udgør Israels historie før Jesu komme og Kristendommens historie efter hans tid den centrale historie i genoprejsningsforsynet.

Når vi betragter historien således, kan vi begynde at forstå meningen bag og betydningen af de begivenheder, der har fundet sted i det jødiske folks historie, som er optegnede i det Gamle Testamente. Det er ikke blot et tilfældigt folks historie, men snarere en historisk model for den måde, Gud har udvirket sit frelsesforsyn på. Det jødiske folks historie, centreret på jødedommen, og vestens historie, centreret på kristendommen, udgør tilsammen klare vidnesbyrd om Guds forsynsarbejde, og på forbløffende vis kan man se een og samme formel anvendt i begge disse historieførøb.

Eftersom det er religionernes opgave at lede menneskets sind og ånd i retning af at fuldbyrde menneskehedens genoprejsning, er det religionerne som danner den centrale historie i Guds forsyn. Historiske udviklingsforløb indenfor politik, økonomi, videnskab og kultur, må derfor betragtes som tilhørende en perifer historie.

Guds formål med skabelsen er udtrykt i de tre velsignelser. For det første skal ethvert individ fuldkommengøre sig selv. Dernæst skal han etablere en ideel familie, en ideel verden og ideelle livsbetingelser. Derfor er det første mål i Guds genoprejsningsforsyn ikke at genoprejsne menneskets sociale institutioner eller livsvilkår; det er at genoprejsne mennesker. Derfor udgør religionernes historie, set ud fra forsynets standpunkt, den centrale historie, mens al øvrig historie er perifer.

Afsnit III

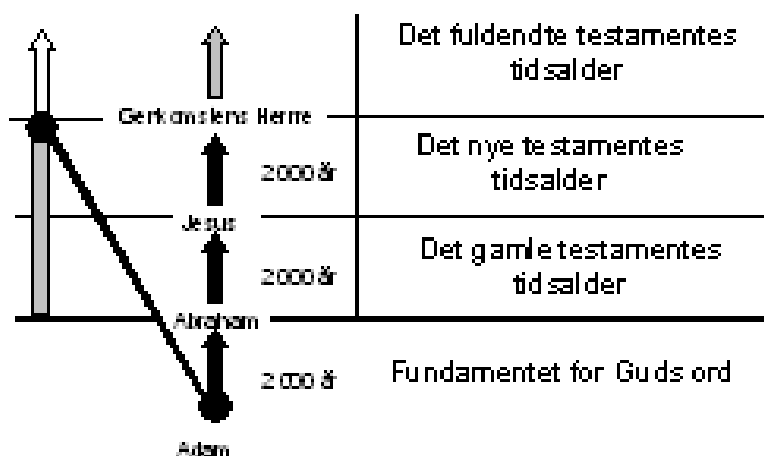
Overblik over Guds genoprejsningsforsyn

Lad os nu opsummere menneskehedens historie fra Adam frem til vor tid i lyset af, hvad vi har diskuteret. Hele forsynets forløb kan opdeles i tre tidsaldrer på hver cirka 2000 år:

- 1. Tidsalderen fra Adam til Abraham.**
- 2. Tidsalderen fra Abraham til Jesus.**
- 3. Tidsalderen fra Jesus til det Andet Komme.**

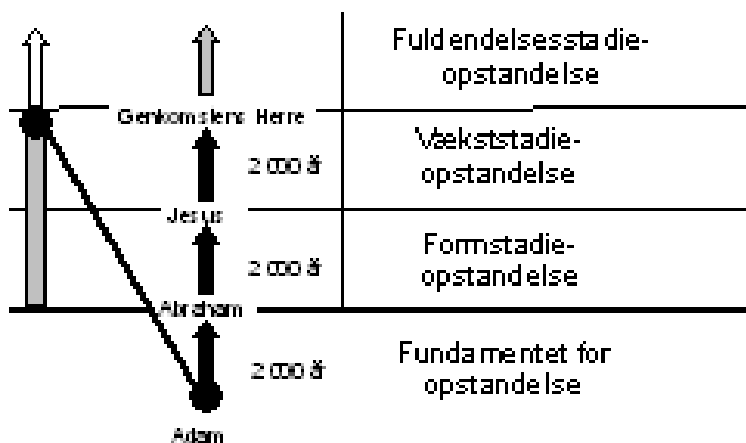
Tiden efter det Andet Komme er den nye tidsalder, hvor Guds ideal vil blive fuldstændigt virkeliggjort på jorden og i den åndelige verden. Lad os nu betragte indholdet af hver forsynstidsalder fra flere forskellige synsvinkler. For det første kan man anskue tidsaldrerne ud fra Guds Ord i genskabelsesprocessen:

1. I tidsalderen fra Adam til Abraham, kunne mennesket endnu ikke modtage Guds Ord, som er midlet til at udføre genoprejsningsforsynet. Mennesket skulle ved hjælp af ofringer, som Gud pålagde mennesket, etablere grundlaget for at modtage Guds Ord. Derfor kaldes denne periode for forsynstidsalderen til at lægge grundlaget for Ordet.
2. Tidsalderen fra Abraham til Jesus kaldes for den gammeltestamentlige tidsalder og udgør formstadiet i genoprejsningshistorien.
3. Tidsalderen fra Jesus til det Andet Komme kaldes for den nytestamentlige tidsalder og udgør vækststadiet i genoprejsningshistorien.
4. Tiden efter det Andet Komme kaldes for det Fuldendte Testaments tidsalder og udgør fuldendelsesstadiet i genoprejsningshistorien.

Dernæst kan tidsaldrene opdeles ud fra opstandelsesforsynets synsvinkel. Som det allerede er blevet forklaret i kapitlet om „opstandelse“, kan forsynshistorien opdeles på følgende måde:

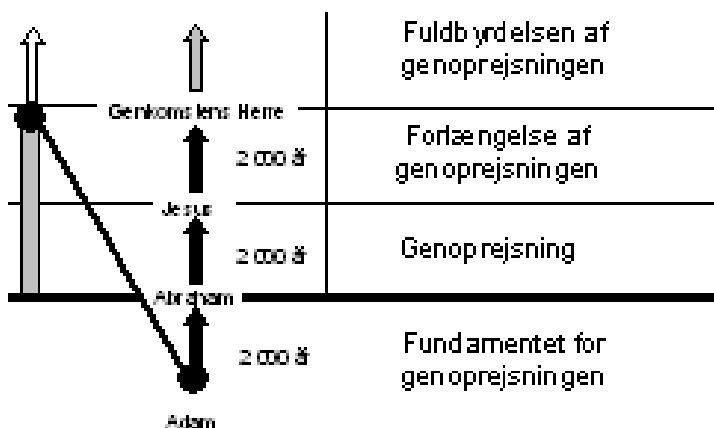
1. Tidsalderen fra Adam til Abraham udgør forsynstidsalderen, der lægger grundlaget for opstandelsesforsynet.
2. Tidsalderen fra Abraham til Jesus udgør forsynstidsalderen for formstadie-opstandelse.
3. Tidsalderen fra Jesus til det Andet Komme udgør forsynstidsalderen for vækststadieopstandelse
4. Tiden efter det Andet Komme kaldes for forsynstidsalderen for fuldendelsesstadieopstandelse.

For det tredje kan tidsaldrene opdeles ud fra synsvinklen af genoprejsning ved godtgørelse på følgende måde:

1. Den 2000-årige periode fra Adam til Abraham blev invaderet af Satan, men blev afsluttet med Abrahams families sejr. Denne periode lagde grundlaget for at påbegynde en periode for genoprejsning ved hjælp af godtgørelse af det, der var tabt til Satan. Derfor kaldes denne periode for forsynstidsalderen, der lægger grundlaget for genoprejsning ved godtgørelse.
2. Tidsalderen fra Abraham til Jesus udgør forsynstidsalderen for genoprejsning ved godtgørelse.
3. Tidsalderen fra Jesus til det Andet Komme opstod som følge af, at forsynet, der skulle være blevet afsluttet ved det Første Komme, blev forlænget til det Andet Komme som et resultat af det udvalgte folks mangel på tro. Denne periode kaldes forsynstidsalderen til forlængelse af genoprejsning ved godtgørelse.

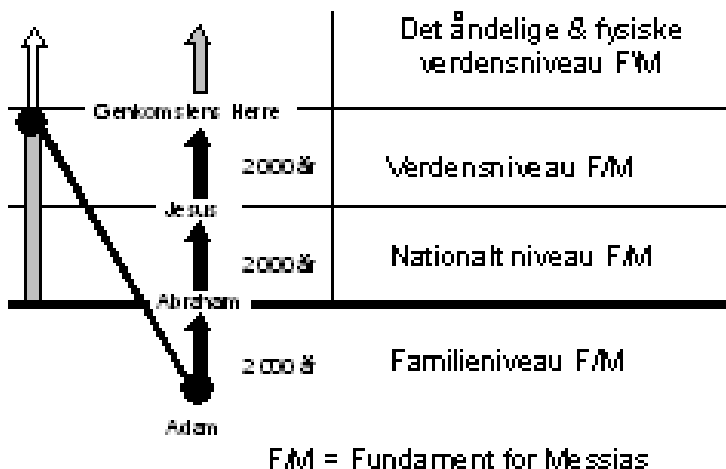
4. Tiden efter det Andet Komme udgør forsynstidsalderen til fuldendelsen af genoprejsningen.

For det fjerde kan man opdele tidsaldrene ud fra graden af det fundament, der blev lagt for Messias:

1. I tidsalderen fra Adam til Abraham var Guds forsyn med henblik på at lægge grundlaget for Messias baseret på familien. Derfor kaldes denne periode for forsynstidsalderen med familiegrundlag for Messias.
2. Tidsalderen fra Abraham til Jesus kaldes for forsynstidsalderen med nationalt grundlag for Messias.
3. Tidsalderen fra Jesus til det Andet Komme udgør forsynstidsalderen med verdensomspændende grundlag for Messias.
4. Tiden, der begynder med det Andet Komme, udgør for-

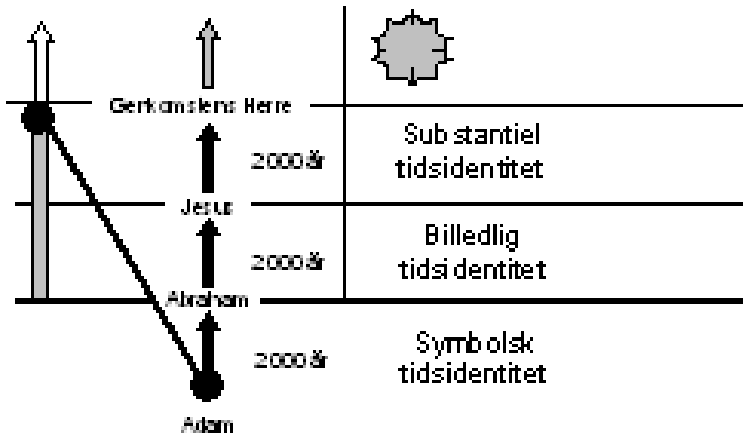
synstidsalderen med kosmisk (dvs. den fysiske verden og den åndelige verden) grundlag for Messias.

Endelig kan tidsaldrene opdeles efter forsynets tidsidentiter på følgende måde:

1. I tidsalderen fra Adam til Abraham etablerede mennesket sin tro i Guds påsyn ved at bringe symbolske ofringer, og derfor kaldes denne periode for tidsalderen for symbolsk tidsidentitet.
2. I tidsalderen fra Abraham til Jesus demonstrerede mennesket sin tro på Gud ved at ofre ting i billedform, dvs. ved at ofre ting, som f.eks. tabernaklet og templet, der repræsenterede billedet på det sande menneske, som var gået tabt ved faldet. Derfor kaldes denne tidsalder for tidsalderen for billedlig tidsidentitet.
3. Fra Jesu tid frem til det Andet Komme demonstrerede mennesket sin tro centreret på Jesus, som udgør det sub-

stantielle tempel. Denne periode kaldes derfor tidsalderen for substantiel tidsidentitet.

Kapitel 9

Adams familie i genoprejsnings- forsynet

Guds plan, der bestod i at genoprejse og frelse mennesket ved at sende Messias, blev iværksat fra det øjeblik faldet fandt sted. Derfor begyndte Guds forsyn for at skabe et grundlag for Messias allerede i Adams familie.

Afsnit I Trogrundlaget

Eftersom det var Adam, der begik den oprindelige synd, og ikke Kain eller Abel, skulle Adam have været ansvarlig for at genoprejse trogrundlaget ved at foretage det nødvendige offer til Gud. Om trogrundlaget så blev opfyldt ville være bestemt af, om Adam bragte sit offer på en korrekt måde eller ej.

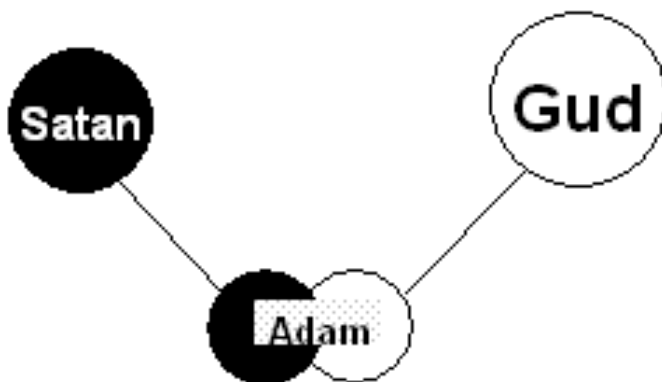
A. Adskillelse før ofring

Men der findes ingen optegnelse i Bibelen om, at Adam nogen-

sinde bragte et offer. Ofrene blev bragt af Kain og Abel. Hvorfor er det således?

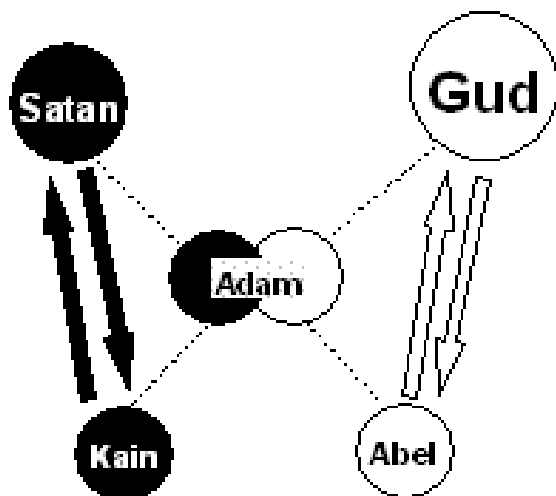
Ifølge „Skabelsesprincippet“ er mennesket skabt til kun at stå under én Herre. Derfor kan Gud ikke udvirke sit forsyn, ifølge Princippet, på en korrekt måde med en person, der står under to herrer. Som forklaret tidligere i kapitlet „Oversigt over genoprejsningsprincipperne“ blev Adam, selvom han er skabt af Gud, en del af Satans slægtslinie, og stod således i en midtvejsposition, hvor han forholdte sig både til Gud og Satan.

Eftersom Adam var blevet en inkarnation af både godt og ondt, hvis Gud forsøgte at arbejde direkte med Adam og hans offer, ville Satan også forsøge at forholde sig til Adam og hans offer, fordi Adam var en del af hans slægt. Hvis dette skete, ville Adam komme til at stå i den position, at han skulle forholde sig til to herrer, og således stå i en position udenfor Guds oprindelige princip. Derfor kunne Gud ikke udføre sit forsyn gennem Adam.

Gud havde derfor intet andet valg end at adskille Adams to modsatte naturer (af godt og ondt) i to forskellige mennesker.

For at opnå dette lod Gud Adams to sønner hver især repræsentere henholdsvis godt og ondt.* Derpå placerede Gud dem i positioner, hvor den ene skulle forholde sig til Gud, og den anden skulle forholde sig til Satan. Eller sagt på en anden måde; Gud lod dem bringe deres ofre fra positioner, hvor de hver især kun skulle forholde sig til en herre.

B. Den andenfødte søn i Guds forsyn

Både Kain og Abel var Adams sønner. Hvem skulle da repræsentere det gode og dermed forholde sig til Gud, og hvem skulle repræsentere det onde og dermed forholde sig til Satan? Både Kain og Abel er en følge af Evas fald, og spørgsmålet om, hvem der skulle repræsentere hvilken side, blev afgjort på grundlag af forløbet i Evas fald, fordi hun var ansvarlig for faldet.

Eva blev involveret i to faldne kærlighedsforhold. Det første var hendes forhold til ærkeenglen, som resulterede i det åndelige

* Skønt Abel og Kain stod på hver sin side af godt og ondt, er deres positioner relative. Faktisk havde de begge arvesynd og den faldne natur såvel som den oprindelige natur, og dermed havde de begge både en god og en ond natur.

fald. Det andet var hendes forhold til Adam, der resulterede i det fysiske fald.

Begge disse faldne handlinger var brud på Guds bud, men hvis vi spørger hvilken af de to, der stod *Princippet* nærmere og dermed var lettere at tilgive i Guds øjne, må man sige, at det andet faldne forhold er lettere at tilgive. Det første faldne forhold var motiveret af Evas overdrevne ønske om at få det, som endnu ikke tilkom hende, eller sagt på en anden måde, det var motiveret af hendes ønske om at få sine øjne åbnet og blive som Gud (1.Mos 3,7), inden hun endnu var moden. Endvidere stod Eva i det første faldne forhold i forhold til ærkeenglen, som ifølge Princippet aldrig skulle have været Evas ægtefælle. Det andet faldne forhold var på den anden side motiveret af Evas ønske om at komme tilbage til Gud, efter at hun var blevet klar over det første forholds ulovlige natur. Endvidere, selvom forholdet blev indgået før Gud havde givet lov dertil, var det et forhold til Adam, som ifølge Guds plan var skabt til at blive hendes ægtefælle, når tiden var inde.

Fordi Kain og Abel begge var følgerne af Evas ulovlige kærlighedsforhold, anbragte Gud dem i positioner, der repræsenterer ondt og godt ud fra de to utugtige forhold. Kain, der var det første resultat af faldet, repræsenterer Evas første faldne forhold, hendes forhold til ærkeenglen; han blev derfor sat i en position, hvor han skulle forholde sig til Satan. Abel symboliserer det andet faldne forhold, forholdet mellem Eva og Adam, og han blev derfor sat i en position, hvor han skulle forholde sig til Gud.

Satan vandt kontrol over Guds skaberværk før Gud, og fordi Satan står uden for Guds Princip, virkeliggjorde Satan en verden baseret på et falsk princip, førend Gud kunne realisere en verden baseret på Princippet*. Derfor indledte Gud sit forsyn med at placere den førstefødte søn, der symboliserer det første faldne forhold, på Satans side og den andenfødte søn, der symboliserer det andet faldne forhold, på sin side. Gud sagde til Kain: „.... *Hvorfor er du vred, og hvorfor går du med sænket hoved? Du ved, at når du handler vel, kan du løfte hovedet frit; men handler du ikke vel, så lurer synden ved døren; dens attrå står til dig,*

men du skal herske over den! (1.Mos. 4,6-7). Dette viser, at Kain befandt sig i en position, hvor han skulle forholde sig til Satan.

Da israelitterne flygtede ud af Ægypten, ihjelslog Gud alle de førstfødte blandt ægypterne og blandt deres kvæg (2.Mos. 12,29). Bibelen beretter også, at Gud „elskede“ den andenfødte søn, Jakob, men „hadede“ den førstfødte søn, Esau, endnu før de var født (Rom. 9,13). Og da Jakob velsignede sine børnebørn, Efraim og Manasse, krydsede han sine hænder, således at han lagde sin højre hånd på den andenfødte Efraims hoved (1.Mos. 48,14). Hvert af disse tilfælde viser, hvorledes Gud placerede den andenfødte i en favoriseret position.

Ved hjælp af dette princip placerede Gud Kain og Abel i positioner, hvor de hver især kun havde én herre, og pålagde da begge at bringe et offer. Gud kunne acceptere Abels offer (1.Mos. 4,4), fordi han stod i en position, hvor han repræsenterede Gud, og fordi han bragte sit offer på en acceptabel måde (Hebr. 11,4). Gennem dette acceptable offer blev trosgrundlaget lagt i Adams familie af den andenfødte søn, Abel, der handlede på Adams vegne.

Gud afviste ikke Kains offer, fordi han hadede Kain. Det var heller ikke Guds intention at fordømme Kain for evigt; men fordi Kain stod i den position, at han kun skulle forholde sig til Satan, var det ikke muligt for Gud at arbejde gennem ham, med mindre han opfyldte en godtgørelsesbetingelse, der kunne fjerne ham fra den position, hvor han skulle forholde sig til Satan. Den godtgørelsesbetingelse, som Kain skulle opfylde, kaldes for „godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur“.

Afsnit II

Det substantielle grundlag

For at Adams familie kunne oprette det substantielle grundlag, var Kain nød til at opfylde godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur. Hvis han havde opfyldt dette, ville Gud have

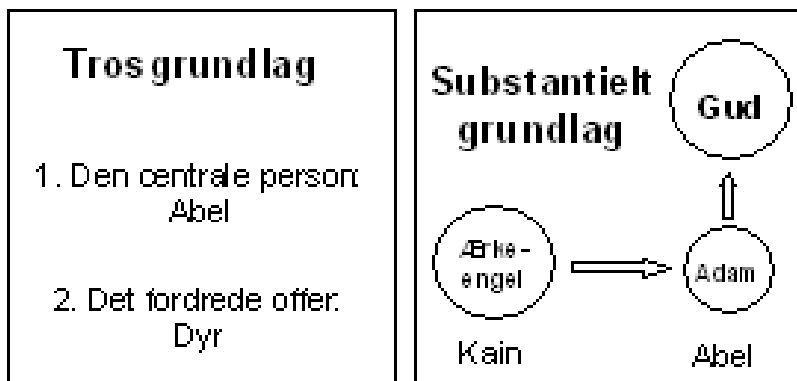
været i stand til at acceptere hans offer med glæde.

Eftersom Kain repræsenterede Satans side, kunne han ikke stå i objektspositionen i forhold til Gud, som er det godes subjekt. Hvis Kain havde opfyldt den betingelse, der er nødvendig for at fjerne den faldne natur, ville han kunne have vendt tilbage til den position, hvor Gud kunne forholde sig til ham. Hvordan skulle denne godtgørelsesbetingelse til at fjerne den faldne natur da opfyldes?

Den første mand og kvinde arvede den faldne natur gennem deres forhold til ærkeenglen. Derfor skal godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur opfyldes ved symbolsk at vende faldets forløb.

Ærkeenglen, der var skabt til at stå i en position længere væk fra Gud end Adam, skulle have elsket Adam, ligesom Gud gjorde, og dermed have indtaget Guds standpunkt. Han skulle have opbygget sit forhold til Gud med Adam som mellemmand, og han skulle have fuldkommengjort sig selv ved at følge den himmelske vej, der bestod i at være ydmyg overfor Adam og adlyde ham. Men ærkeenglen gjorde ikke dette. Godtgørelsesbetingelsen, der fjerner den faldne natur, opfyldes ved at godtgøre denne fejltagelse.

Efter at Abel havde fuldbragt sit offer, blev Kain placeret i ærkeenglens position, mens Abel indtog Adams position.

Baseret på disse positioner kunne Kain have opfyldt godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur ved at elske Abel, adlyde Abel og være ydmyg overfor Abel.

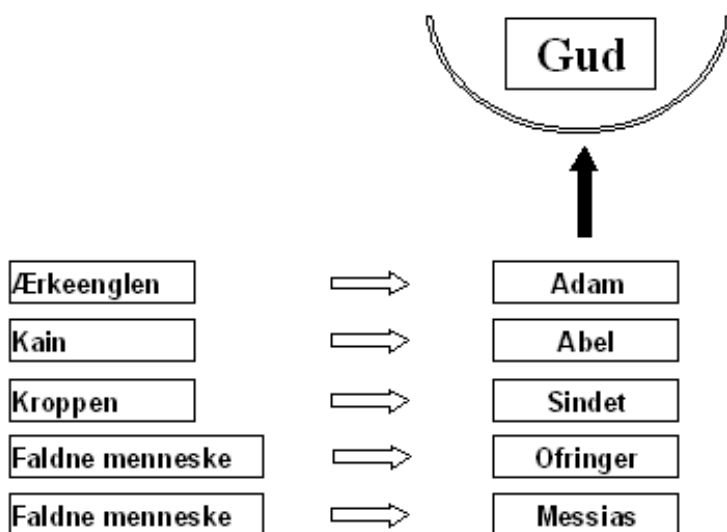
Han ville være kommet nærmere Gud, hvis han havde gjort dette; men i stedet slog Kain Abel ihjel og gentog derved det forløb, der førte til ærkeenglens fald. Dette udgjorde ikke blot den forbrydelse, at en ældre bror dræber sin yngre bror; men det betød, at den sataniske side angreb og slog Guds side, og at Guds forsøg på at adskille godt og ondt i Adams familie blev blokeret, og at det godes side gik tabt.

Det, Kain skulle opfylde, er den grundlæggende godtgørelsesbetingelse, enhver, der står i en position fjernt fra Gud, skal opfylde for at komme nærmere til Gud. Sindet, der er rettet mod det gode (Rom. 7,22), står hos enhver menneske i Abel-positionen, mens kroppen, der har tendens til at tjene „syndens lov“ (Rom. 7,25), står i Kains position. Det enkelte menneske kan kun blive godt, når kroppen undertvinges af sindet, og den adlyder det. Men i hverdagslivet gør kroppen gang på gang oprør mod sindets ledelse og handler, som Kain gjorde, da han dræbte Abel. Det er på denne måde, det onde fostres i individet.

Som faldne mennesker står vi i Kain-position i forhold til Messias. Derfor kan vi kun modtage frelse med ham som mellemmand, når vi er ydmyge overfor ham, tjener ham, adlyder ham og elsker ham (Joh. 14,6, 1.Tim. 2,5). Mennesket blev, som det hedder hos Jeremias 17,9: „...*svigefuldt frem for alt...*“. Derfor skulle mennesket for at vende tilbage til Gud gå via skabelsen, som stod i Abel-position i forhold til mennesket. Det er grunden til, at Gud har bedt mennesket bringe ofringer i forsynet.

Som tidligere forklaret, består det grundlag, som Messias kan komme på, af det genoprejste trosgrundlag og substantielle grundlag. I Adams familie blev trosgrundlaget lagt på tilfredsstillende måde ved at Abel bragte et offer, som Gud kunne acceptere. I kraft af dette kvalificerede Abel sig også til at stå som den centrale person med hensyn til at opfylde det substantielle grundlag. Men fordi Kain slog Abel ihjel, blev

godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur ikke opfyldt. Derfor blev det substantielle grundlag og som følge heraf grundlaget for Messias aldrig opfyldt, og Guds forsyn kunne ikke gennemføres i Adams familie.

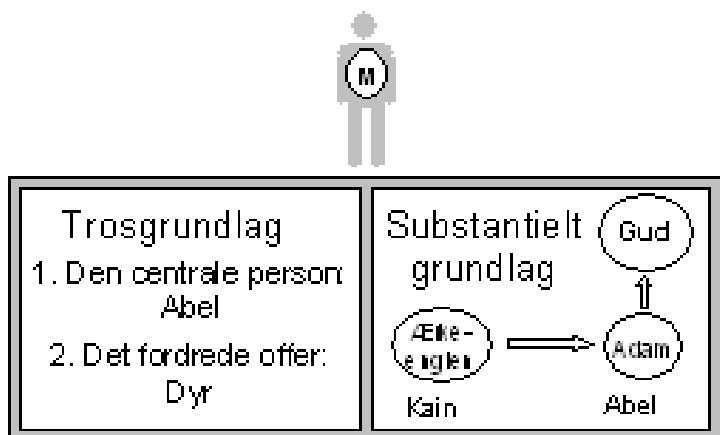
Afsnit III Grundlaget for messias

Hvis Kain havde opfyldt godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur ved at være ydmyg overfor Abel og adlyde ham, så ville det substantielle grundlag være blevet lagt i Adams familie. Dette, sammen med trosgrundlaget, ville have udgjort grundlaget for Messias. Når Abel, med andre ord, opfyldte den godtgørelsesbetingelse, der var nødvendig for at genoprejsse det vertikale forhold til Gud, kunne han stå på trosgrundlaget. Hvis Kain derpå havde skabt det rigtige horisontale

forhold til Abel, så ville det substantielle grundlag være blevet oprettet. Disse to grundlag tilsammen, ville da have udgjort grundlaget for Messias.

Messias kunne være kommet på dette grundlag. På dette stadi i menneskehedens historie befandt Guds forsyn sig på familieniveauet; hvis Abel og Kain havde lagt grundlaget for Messias, ville det derfor være sket på familieniveauet. Havde Adams familie skabt et sådant grundlag, ville de kunne have taget imod Messias og være blevet genfødt gennem ham. På denne måde ville de være blevet genoprejt og være blevet den ideelle familie, som Gud oprindeligt havde haft planer om, og en fuldstændig ny historie ville være begyndt.

I stedet slog Kain Abel ihjel, og Guds forsyn centreret på Adams familie blev ikke opfyldt. Men Guds vilje til at frelse menneskeheden er uforanderlig og absolut. Derfor må Gud, når han ikke fortsat kan arbejde gennem en person, fordi denne ikke opfylder sit ansvar, vælge en ny person blandt dennes efterkommere til at udføre sin vilje.

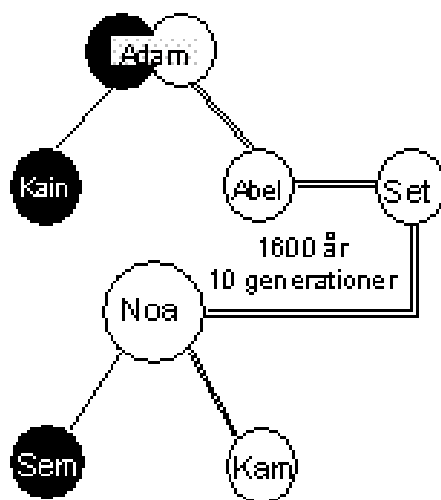
GRUNDLAGET FOR MESSIAS

Kapitel 9

Noas familie i genoprejsnings- Forsynet

Guds genoprejsningsforsyn centreret på Adams familie blev ikke opfyldt, fordi Kain myrdede Abel. Men Guds vilje til at opfylde skabelsesformålet er absolut. På grundlag af Abels hjerte og loyalitet overfor Gud, „gav“ Gud Set til at træde i Abels sted (I.Mos. 4,25). Derpå udvalgte Gud Noa og hans familie blandt Sets efterkommere til at erstatte Adam og hans familie, og Gud begyndte da genoprejsningsforsynet centreret på Noas familie.

I Første Mosebog 6,13 siger Gud til Noa: „Jeg har besluttet at gøre ende på alt kød, fordi jorden ved deres skyld er fuld af uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af jorden“. Dette viser helt klart, at Gud havde planer om at bringe de sidste tider på den tid. Med Noas familie som grundlag var det Guds hensigt at opfylde skabelsesformålet ved at sende Messias efter syndfloden. Derfor udgør forsynet centreret på Noas familie forsynet til at oprette grundlaget for Messias.

Afsnit I Trogrundlaget

A. Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trogrundlaget

I forsynet centreret på Noas familie var Noa den centrale person, der var udvalgt til at genoprejse trogrundlaget. Gud fandt Noa 10 generationer og 1600 år efter Adam. Gud velsignede Noa, som han tidligere havde velsignet Adam, og sagde: „.....*bliv frugtbar og mangfoldig*....“ (I.Mosebog 9,7). I Guds øjne var Noa en retfærdig mand (I.Mosebog 6,9), som derfor var kvalificeret til at stå som den centrale person i trogrundlaget.

B. Ofret, der var nødvendigt for at genoprette trogrundlaget

Det offer, som Noa skulle bringe for at genoprejse trogrundlaget, var arken. Hvad var arkens betydning i Guds forsyn? Noa var blevet udvalgt af Gud til symbolsk at

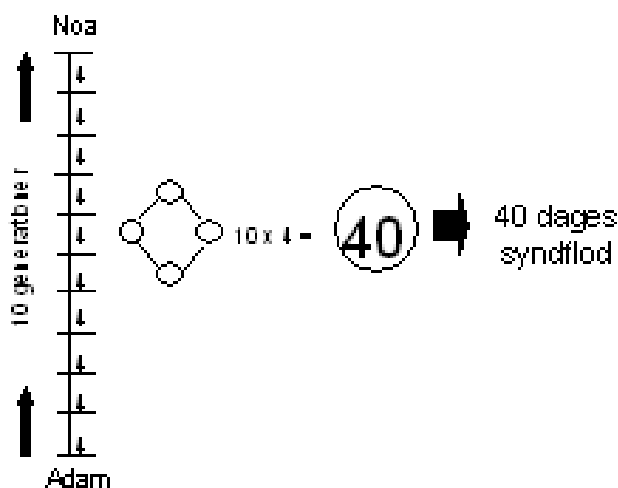
genoprejse kosmos, som var kommet i Satans hænder på grund af Adams fald. Derfor skulle Noa bringe et offer, der kunne symbolisere et nyt kosmos og dermed være acceptabelt for Gud. Arken var dette offer. Efter at Gud havde pålagt Noa dette, arbejdede Noa i 120 år med at bygge arken, alt imens han måtte lide hån og spot fra den omkringliggende og syndige verden på grund af sin absolutte lydighed over for Gud.

Den tredækkede ark symboliserede kosmos, som var blevet skabt gennem de tre vækststadier. De otte medlemmer af Noas familie, der gik ind i arken, skulle genoprejse og godtgøre de fejl, der var blevet begået af Adams otte familiemedlemmer. Eftersom arken repræsenterede kosmos, repræsenterede Noa, der var arkens herre, Gud. Noas familie medlemmer repræsenterede menneskeheden, mens dyrene i arken repræsenterede hele skabelsen. Da arken var færdigbygget, dømte Gud menneskeheden og ødelagde det onde ved hjælp af en 40 dages syndflod. Ifølge „Skabelsesprincippet“ er mennesket skabt til kun at tjene én herre; derfor kan Gud ikke forholde sig som en anden herre til det faldne menneske, der allerede har Satan som herre. Hvis det ville ske, ville forsynet falde uden for Guds skabelsesprincip. Så for at etablere et objekt i sit forsyn, et objekt, som Gud alene kunne arbejde med, sendte Gud syndfloden for at udrydde alle, der var forblevet under Satans herredømme.

Hvad var den forsynsmæssige betydning af syndflodens periode på 40 dage? Guds skabelsesideal er baseret på grundlaget med de 4 positioner; men grundlaget med de 4 positioner blev tabt til Satan. Derfor iværksatte Gud sit forsyn for at genoprejse grundlaget med de 4 positioner. Da tallet 10 angiver tilbagevendelse til enhed, symboliserer det tilbagevendelse til Gud. Ved at arbejde på at genoprejse grundlaget med de 4 positioner i hver af de 10 generationer fra Adam til Noa var Gud i stand til at etablere betingelsen for at genoprejse grundlaget med de 4 positioner på sin side. Derfor kan perioden fra Adam til Noa betragtes som godtgørelsesperioden til at genoprejse grundlaget med de 4

positioner under Gud. Derfor symboliserer tallet 40 (de 4 positioner x 10 generationer) at grundlaget med de 4 positioner bringes tilbage til Gud.

På grund af menneskehedens begær og troløshed på Noas tid blev godtgørelsesperioden på 10 generationer, der havde haft til formål at genoprejs grundlaget med de 4 positioner, invaderet af Satan. Som følge heraf iværksatte Gud, centreret på Noas ark, en 40 dages syndflodsperiode som den periode, der var nødvendig for at genoprejs tidsperioden fra Adam til Noa, der var blevet invaderet. Dette er grunden til at tallet 40 blev af central betydning i Guds efterfølgende anstrengelser for at adskille mennesket fra Satan og genoprejs trosgrundlaget ved godtgørelse.

I Bibelen finder vi mange tilfælde af sådanne godtgørelsesperioder, der har til formål at opnå adskillelse fra Satan: den 400 årige periode fra Noa til Abraham; Israeliternes 400 års lidelser i Ægypten; deres 40 årige omvandren i ørkenen; Moses' to 40 dages fasteperioder; 40 dages spionage i Kanaan; kong Sauls, kong Davids og kong Salomons 40 årige regeringsperioder; Elias' 40 dages faste; Jonas' profeti om at Nineve skulle ødelægges efter 40 dage; Jesu 40 dages faste og

bøn; Jesu 40 dages periode efter opstandelsen.

Ved at bygge arken i overensstemmelse med Guds instruktioner og ved trofast at adlyde Guds vilje i løbet af den 40 dages syndflod opfyldte Noa godtgørelsesbetingelsen, der var nødvendig for at genoprette trosgrundlaget.

Afsnit II Det substantielle grundlag

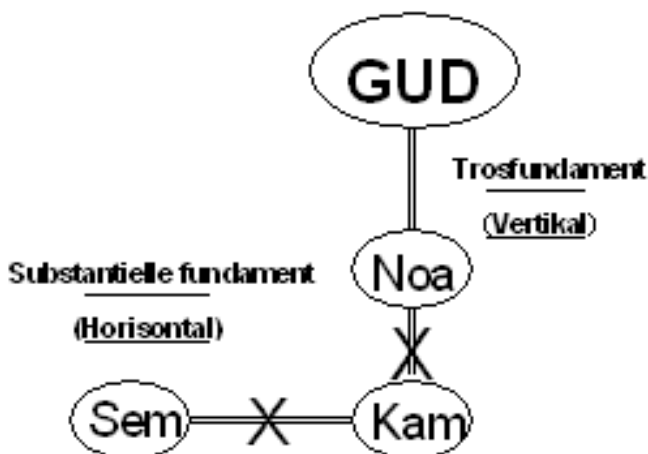
Noas familie skulle nu arve den vertikale trosholdning, som Noa havde etableret over for Gud, ved at anvende den i deres indbyrdes forhold og dermed opfylde godtgørelsesbetingelsen, der var nødvendig for at genoprejs det substantielle grundlag. Denne godtgørelsesbetingelse, der var nødvendig for at fjerne den faldne natur, skulle opfyldes af Noas andenfødte søn, Kam, og hans ældste søn, Sem.

I Adams familie var det den andenfødte søn, Abel, som i Adams sted bragte et acceptabelt offer til Gud; herved etablerede han det vertikale forhold til Gud, som trosgrundlaget udgør. Derfor var Abel på en naturlig måde kvalificeret til at stå som den centrale person, da det substantielle grundlag skulle

lægges.

I Noas familie var det imidlertid Noa, der havde opfyldt den godtgørelsesbetingelse, der var nødvendig for at oprette trosgrundlaget. Derfor var Noas andenfødte søn Kams position, endnu ikke sammenlignelig med Abels position, efter dennes offer. Sagt på en anden måde; Kam havde endnu ikke etableret et absolut og substantielt, vertikalt forhold til Gud, der var baseret på tro og hengivelse. Førend Kam kunne stå som den centrale person ved oprettelsen af det substantielle grundlag, skulle han først arve Noas grundlag af tro og lydighed. Af denne grund var det altafgørende, at Kam skabte et ubrydeligt hjertesforhold til Noa, der havde etableret trosgrundlaget på en succesfuld måde. Kam skulle med andre ord blive ét i hjertet med Noa ved at adlyde ham og anse hans vilje som ligeså vigtig som sit eget liv.

Bibelen beretter om de omstændigheder, som Gud frembragte for at opfylde sit forsyn med at forene Noa og Kam i et dybt hjertesmæssigt forhold (1.Mos. 9,20-25). Men da Kam så Noa sove nøgen i teltet, følte han så stor skam og ubehag, at han ansprogede sine brødre, Sem og Jafet, til at have den samme skamfølelse, som han selv følte. Idet de væmmedes ved tanken om deres fars nøgenhed gik Sem og Jafet baglæns ind og

dækkede ham med et tæppe. Dette var så stor en forseelse, at Noa forbandede Kam, idet han sagde: „...*Forbandet være Kanaan, trælles træl blive han for sine brødre!* (1.Mos. 9,25).

Efter Noas normale opførsel at dømme - hans dybe fromhed og et langt liv med absolut tro - virker det ikke sandsynligt, at Noa skulle havde tendens til at drikke og skamløs blottelse, som han kunne dadles for. Det ville dog være naturligt at anse Noas opførsel som i det mindste usømmelig; men forbandelsen tilfaldt alligevel ikke Noa, men Kam, der betragtede Noas handling som skamfuld, og som tilskyndede Sem og Jafet til at tildække Noa. Grunden hertil er direkte forbundet til Guds forsyn.

Hvorfor blev Kam forbandet? Dette spørgsmål kan besvares ved at forstå, hvorfor Kams handlinger var syndige. En handling er syndig, når den giver Satan et grundlag og mulighed for at trænge ind og dermed skabe et objekt, gennem hvilket Satan kan arbejde. Satans magt til at handle afhænger af muligheden for at indlede en gi-og-ta-handling med et sådant objekt. Satan har ikke mulighed for at handle, medmindre han finder et objekt, med hvilket han har et grundlag for gi-og-ta-handling.

Hvad var det da, Kam gjorde, der gav Satan en mulighed for at invadere? Straks efter faldet tildækkede Adam og Eva deres kønsorganer, hvorved de antydede, at de nu stod i et slægtsforhold til Satan. Da Kam så sin fars nøgenhed, blev han skamfuld på tilsvarende måde og tildækkede ham. Set ud fra et forsynsmæssigt standpunkt var det forhold, at Kam skammede sig over sin fars nøgenhed og bad sine brødre om at tildække ham, en indrømmelse af, at han havde et slægtsmæssigt forhold til Satan som Adam. Satan, der var blevet fjernet ved adskillelsen gennem syndfloden, blev bragt tilbage gennem Kams handling, hvorved Kam kom til at stå i en position forenet med Satan. Derfor blev Kam forbandet.

Er det syndigt at føle skam, når man betragter en nøgen menneskekrop? Nej! Men Noas familie var udvalgt af Gud til at stå i Adams families sted, og dens mission var derfor at fjerne alle de betingelser, hvorved Adams familie havde gjort det muligt for Satan at invadere menneskeheden - betingelser, som

kun Noas familie havde mulighed for at fjerne. Det var i overensstemmelse med Guds forsyn, at den retsindige Noa blev beruset og lå nøgen i sit telt. Gud stod bag dette, så Kam, ved at vise tillid, kunne blive ét i hjertet med Noa, der allerede havde etableret trogrundlaget. Alt, hvad Noa gjorde, var helt i overensstemmelse med Guds forsyn.

Skønt Kams fejl i det ydre kun bestod i, at han følte skam og ubehag over sin fars nøgne krop, blev han fra forsynets standpunkt forbandet, fordi han begik den fejl at skabe et grundlag for Satans indflydelse, der ellers var blevet fjernet ved syndfloden. Derfor var det umuligt for Kam at stå som en sejrrig andenfødt søn og indtage positionen som central person i det substansielle grundlag. Derfor finder vi ingen beretninger i Bibelen om, at Kam og Sem arbejdede sammen om at lægge de nødvendige betingelser for at fjerne den faldne natur og oprette det substansielle grundlag.

Gud kunne ikke gribe ind i den godtgørelsesbetingelse, som Kam skulle opfylde, fordi det var Kams ansvar. Derfor gav Gud ikke Kam direkte besked på at have tillid til sin far og blive ét med ham, uanset hvad omstændighederne end måtte være.

Kam havde oplevet syndfloden og været vidne til Noas arbejde med at bygge arken, og på det grundlag skulle det have stået ham helt klart, at hans far var en mand, der repræsenterede Guds vilje. Derfor var det Kams ansvar efter syndfloden at bevare absolut tillid til Noa og adlyde ham i alle forhold.

Kapitel 11

Abrahams familie i genoprejsnings- forsynet

Som følge af Kams mangel på tro, kunne genoprejsningsforsynet ikke gennemføres i Noas familie. Men Guds vilje til at opfylde skabelsens forudbestemte formål er absolut. På grundlag af Noas loyale og hengivne hjerte kunne Gud udvælge Abraham til at fortsætte forsynet. Derfor skulle Abraham etablere grundlaget for Messias, som Noas familie havde fejlet i at gøre.

Afsnit I Trosgrundlaget

A. Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget

I genoprejsningsforsynet centreret på Abrahams familie var Abraham den centrale person, der skulle genoprejsne trosgrundlaget. Efter en godtgørelsesperiode på 400 år og 10 generationer fra Noas tid, udvalgte Gud Abraham til at overtage

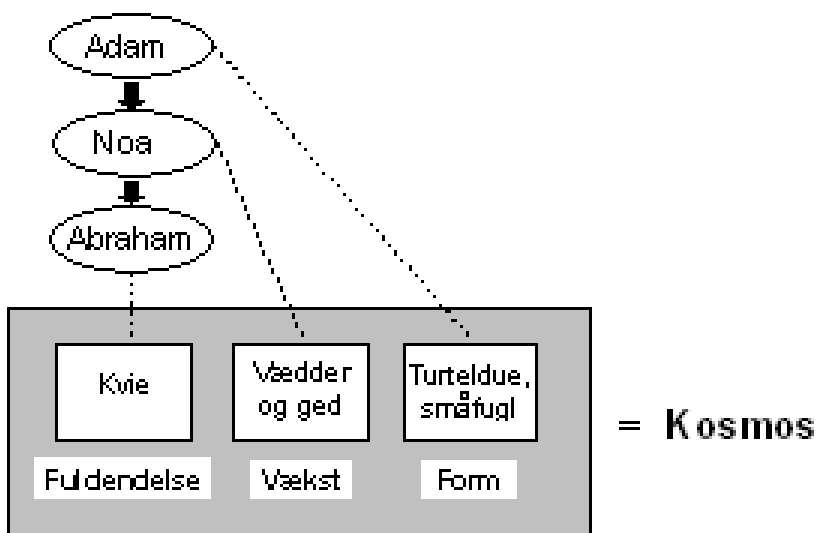
Noas plads. Abraham var søn af Tara, som fremstillede og dyrkede afgudsbilleder, og derfor var elsket af Satan. Gud valgte Abraham for at godtgøre, at Satan havde taget Kam, den andenfødte søn, som havde stået i en position til at blive elsket af Gud. Fordi Abraham overtog Noas plads og dermed også Adams plads, velsignede Gud Abraham, idet han sagde, at Abraham vil „være en velsignelse“, og at han vil gøre Abrahams efterkommere til en stor nation (1.Mos 12,2). Derpå førte han ham udenfor og sagde: „*Se op mod himmelen og prøv, om du kan tælle stjernerne!...’ Jeg er Herren, som førte dig bort fra Ur-Kasdim for at give dig dette land i eje!*“ (1.Mos. 15,5-7). Det var det løfte om velsignelse, Gud gav til Abraham.

B. Det nødvendige offer for at genoprejse trosgrundlaget

1. Det symbolske offer

På den tid spurgte Abraham hvilke betingelser, der var, for at han kunne modtage Guds velsignelse: „...*Herre, Herre hvorpå kan jeg kende, at jeg skal få det i eje?*“ (1.Mos. 15,8).

Gud bad ham da ofre en kvie, en ged og en vædder, en turteldue og en småfugl (1.Mos. 15,9). Disse tre forskellige slags ofre udgjorde de ofre, der var nødvendige for at genoprejse trosgrundlaget. De symboliserede alle ting i kosmos, som når deres fuldkommenhed gennem de tre vækststadier. Gud bad med andre ord Abraham om at ofre en kvie, en ged og en vædder, en turteldue og en småfugl, som symbol på hele kosmos, der var gået tabt på grund af faldet. Derfor betegnes dette offer som et „symbolsk offer“. Hertil kommer, at disse tre slagtofre skulle repræsentere og genoprejse horisontalt, hvad Satan havde kunnet invadere og ødelægge i det vertikale forsyns tre generationer - nemlig Adam, Noa og Abraham.

Hvordan bragte Abraham da dette betydningsfulde symbolske offer? Vi læser i 1. Mosebog 15,10-13, at Abraham delte slagtofrene i to og lagde halvdelene overfor hinanden, undtagen fuglene, som han undlod at dele. Rovfugle slog da ned på de døde kroppe, men Abraham skræmte dem bort.

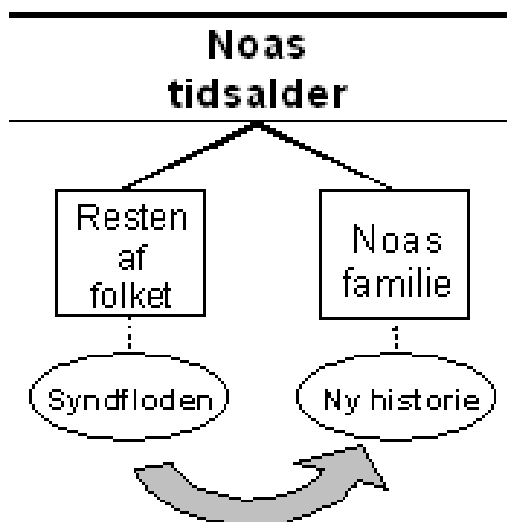
Samme aften ved solnedgang kom Gud til Abraham og sagde: „...*Vide skal du, at dit afkom skal bo som fremmede i et land, der ikke er deres eget; de skal trælde for dem og mishandles af dem i 400 år*“. (1.Mos. 15,13). Rovfuglene slog ned på de døde kroppe, fordi Abraham ikke delte fuglene i to. Dette resulterede i, at israelitterne skulle gennemgå fire hundrede års trældom. Vi skal derfor nu undersøge den symbolske betydning af, at rovfuglene slog ned på offeret.

Lige siden den første mand og kvindes fald, forsøgte Satan, når Gud ville gennemføre sin vilje, at blokere Guds vej. Da Kain og Abel bragte deres ofre, lurede Satan ved døren (1.Mos. 4,7). På Noas tid symboliserede raven Satan, der var på udkig efter en mulighed for at invadere Noas familie lige efter syndfloden (1.Mos. 8,7). På tilsvarende måde angives det symbolsk i Bibelen ved rovfuglene, der slår ned på ofret, at Satan

invaderede Abrahams symbolske offer (som følge af de betingelser, der var lagt).

Hvori bestod Abrahams synd da? Den bestod i, at han ikke delte turtelduen og småfuglen. Hvorfor skulle slagtofrene deles? Som følge af faldet blev mennesket og dets verden en inkarnation af både godt og ondt. Målet for frelsesforsynet er at opfylde skabelsesformålet. Gud har arbejdet frem mod at opfylde skabelsesformålet ved at adskille det gode fra det onde både i mennesket og verdenen og derpå ødelægge det onde og ekspandere det godes område. For at Gud kan forholde sig til noget, hvad det end er, skal det først symbolsk adskilles fra Satan. Derfor skulle slagtofrene deles.

Det var først efter, at mennesket, Adam, var blevet delt i to i form af hans to sønner, Kain og Abel, at ofrene kunne bringes. På Noas tid var det Guds hensigt at adskille godt og ondt og derpå udrydde det onde ved syndfloden for så at genoprette det godes herredømme. Gud havde til hensigt at få Abraham til at godtgøre Adams og Noas fejl ved symbolsk at adskille det gode og det onde gennem Abrahams deling af slagtofringerne i to.

Den videre betydning af at dele offeret var, at det ville etablere den betingelse på symbolsk vis at have adskilt en verden under det godes herredømme fra en verden under Satans herredømme. Endvidere ville delingen af ofret og dræningen af blodet have gjort offeret helligt ved symbolsk at fjerne „dødens blod“, som var blevet arvet gennem slægtskabsforholdet til Satan.

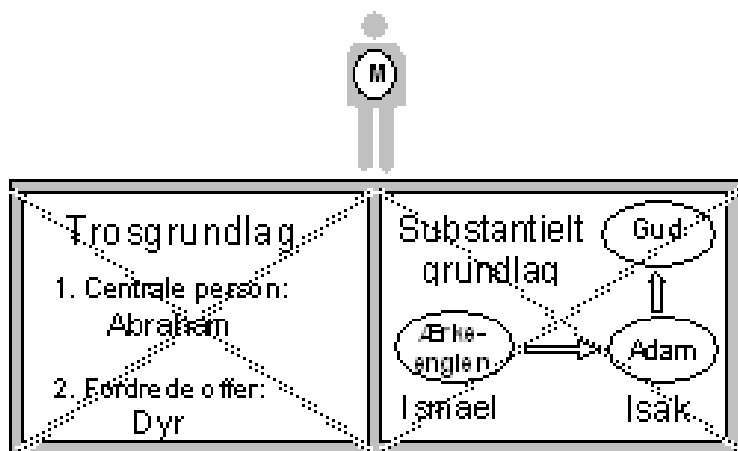
Det, ikke at dele ofringen i to, svarede til ikke at have adskilt Kain og Abel, hvorved der ikke blev dannet et objekt af „Abel-typen“, som Gud kunne forholde sig til. For det andet havde det den betydning, at godt og ondt ikke blev adskildt efter syndfloden på Noas tid, hvorved der ikke var noget objekt, der repræsenterede det gode, som Gud kunne arbejde igennem. For det tredje repræsenterede det den fejl ikke at opfylde Guds krav om (symbolsk) at adskille en verden, der stod under det godes herredømme, fra den del af verdenen, der er domineret af Satan; han svigtede således i at tilveje bringe en verden, hvor Gud kan have herredømmet. Og endelig, da ofringen ikke blev delt, blev „dødens blod“ ikke fjernet, hvilket betød at ofringen ikke blev renset, og at Gud derfor ikke kunne forholde sig til ofringen. Så selvom Abraham i det ydre bragte slagtofre til Gud, var ofringen, set i lyset af den forsynsmæssige betydning, ikke acceptabel for Gud, fordi den ikke var blevet delt. Da Abraham således ofrede ting, der ikke var blevet delt, kom hans ofring til at udgøre et offer til Satan, og hans handling måtte derfor anses som syndig.

Hvad var følgerne af hans fejl i det symbolske offer? Efter at Abraham havde fejlet i sit offer, sagde Gud til ham: „*Vide skal du, at dit afkom skal bo som fremmede i et land, der ikke er deres eget; de skal trække for dem og mishandles af dem i 400 år*“ (1.Mos. 15,13). Dette var en hård straf. Hvis dette var en straf for Abrahams fejl, hvorfor faldt den da på hans efterkommere og ikke på Abraham selv? Og hvorfor skulle den vare 400 år?

Fordi Abraham fejlede i den symbolske ofring, blev den 400 årige godtgørelsesperiode, der havde været nødvendig for at

finde Abraham som centralperson, invaderet af Satan. Derfor krævedes der, fra Guds synspunkt, en ny 400 års periode til adskillelse fra Satan. Dette kunne ikke realiseres i Abrahams generation alene. Som følge heraf måtte hans efterkommere genoprejsse den tabte godtgørelsesperiode. Det blev opfyldt gennem israelitternes 400 årige trældom i Ægypten. Derfor udgør denne periode både en periode som straf for Abrahams fejl i hans slagtoffer og en periode, der skulle etablere grundlaget for adskillelse fra Satan med henblik på at begynde et nyt forsyn.

Hvis Abraham havde bragt de tre forskellige slagtofre i overensstemmelse med Guds vilje, hvorved det symbolske offer ville have været succesfuldt, ville trosgrundlaget være blevet genoprettet. Derpå ville processen med at etablere det substantielle grundlag have fundet sted i Abrahams familie, centreret på hans sønner. Det ville have betydet, at Isak, den andenfødte søn, og Ismael, den førstefødte søn, skulle have opfyldt godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur. Men Bibelen nævner ikke dette, fordi Abraham allerede havde fejlet i sit offer, som skulle have genoprettet trosgrundlaget.

GRUNDLAGET FOR MESSIAS

2. Abrahams ofring af Isak

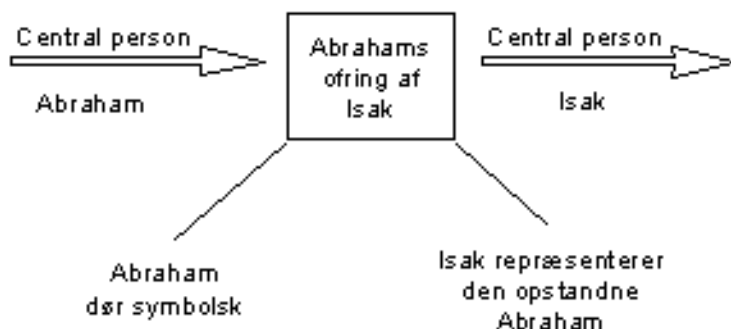
Efter Abrahams fejl i det symbolske offer bad Gud ham bringe Isak som brandoffer (1.Mos. 22,2) og begyndte dermed et nyt forsyn. I 1.Mosebog 22,9-10 hedder det: „Da de nåede det sted, Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et alter og lagde brændet til rette; så bandt han sin søn Isak og lagde ham på alteret oven på brændet. Og Abraham greb kniven og rakte hånden ud for at slagte sin søn“. Abraham var rede til med absolut tro og lydighed at bringe sin søn Isak som brændoffer; Isak - som Gud havde givet ham som en velsignelse! I samme øjeblik bød „Herrens engel“ ham: „Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!“ (1.Mos. 22,12).

Set med Guds øjne betød ofringen af Isak langt mere end blot at prøve Abrahams tro. Guds forsyn for at genoprejs trogrundlaget havde bevæget sig gennem tre stadier i Adams, Noas og Abrahams familier. Selvom Abraham havde fejlet i det symbolske offer, var det Guds vilje at trogrundlaget skulle oprettes på Abrahams tid, fordi det udgjorde det tredje forsøg.

Centeret på Abrahams ofring af Isak begyndte Gud et nyt forsyn, på et nyt niveau. At skulle dræbe og ofre sin søn - Guds kostbare velsignelse til ham - var for Abraham en større smerte, end hvis Gud havde bedt ham bringe sig selv som ofring. Abraham var i stand til at bringe dette ufatteligt svære offer på en acceptabel måde (1.Mos. 22,12) på grund af sin absolutte tro, lydighed og loyalitet til Gud.

Da Gud bad Abraham ofre Isak, var situationen allerede den, at hele skabelsen, indbefattet Isak, var faldet i hænderne på Satan på grund af Abrahams fejl i det symbolske offer. For at adskille Isak fra Satan bad Gud Abraham om at bringe Isak som et offer. Abraham indvilligede i at bringe ofret i absolut tro og lydighed, og dermed blev ethvert grundlag for Satans anklager taget bort. Derfor var Satan tvunget til at forlade Isak. Isak stod, efter at han var blevet adskilt fra Satan, på himlens side, og Gud beordrede nu Abraham til ikke at dræbe Isak. Gud havde nu

genvundet Isak, der før var tabt. Når Gud i 1.Mos. 22,12 bruger ordene: „...nu ved jeg..“, forstår vi, at Gud dels udtrykker bebrejdelse til Abraham over, at han fejlede i det symbolske offer, dels glæde over Abrahams succes med ofringen af Isak.

Abraham var succesfuld i at bringe dette andet offer, til trods for at dette var langt vanskeligere, end det ville have været for ham at ofre sit eget liv som brandoffer. Ved at ofre Isak dræbte Abraham sig selv symbolsk for sin tidligere fejl og gjorde det muligt for Isak at indtage pladsen som den opstandne Abraham.

På grundlag af dette offer opfyldte Abraham også godtgørelsesbetingelsen, der tillod Isak at overtage hans plads som centralpersonen i trosgrundlaget. Skønt den „opstandne“ Abraham og Isak var 2 forskellige individer, repræsenterede de forsynsmæssigt én „opstanden“ person. Som følge heraf markerer ofringen af Isak, at Abraham udskiftes med Isak, der derefter er den centrale person i genoprejsningsforsynet centreret på Abrahams familie.

Afsnit II Trosgrundlaget centreret på Isak

A. Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trosgrundlaget

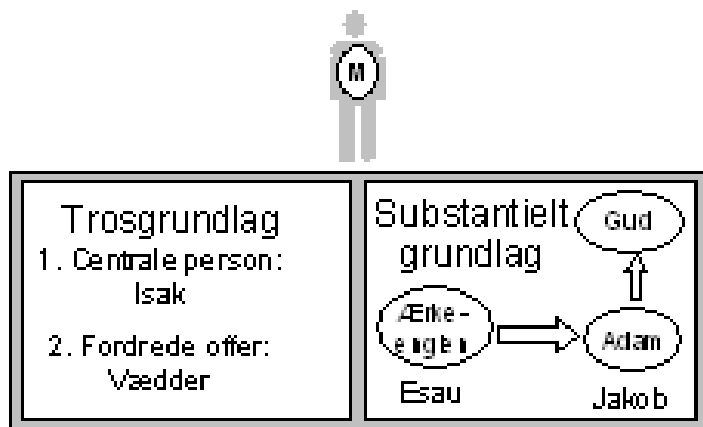
Isak, der repræsenterede den opstandne Abraham, blev den nye centrale person. Han var genopstået fra gravens rand. Abrahams gudsfrygtighed var beundringsværdig; men også Isak havde udvist klippefast tro, da han, med et lydigt hjerte, accepterede sin skæbne som brandoffer. Det siges ikke direkte, hvor gammel Isak var på det tidspunkt, da han skulle ofres; men Biblen beretter, at han bar brændet og spurgte sin far, hvor offerlammet var (1.Mos. 22,6-7), hvilket tyder på, at Isak var gammel nok til at forstå Abrahams intention i et vist omfang. Hvis Isak havde modsat sig sin fars tilsyneladende irrationelle plan om at bringe ham som et slagtoffer, ville Gud ikke have været i stand til at acceptere offeret. På denne måde kan vi forstå, at Isak var en central person, hvis lydighed på ingen måde var mindre værdifuld end Abrahams loyalitet.

B. Ofret, der var nødvendigt for at genoprejse trosfundamentet

Det offer, der var nødvendigt for at genoprejse trosgrundlaget, blev opfyldt ved den vædder, som Abraham og Isak ofrede: *„Og da Abraham nu så op, fik han bag ved sig øje på en vædder, hvis horn havde viklet sig ind i de tætte grene; og Abraham gik hen og tog vædderen og ofrede den som brændoffer i sin søns sted“* (1.Mos. 22,13).

Abraham ofrede en vædder, som Gud havde forberedt, i stedet for Isak. Det er let at forestille sig Isak, fuld af glæde og taknemmelighed, fordi han undslap døden, rede til at hjælpe Abraham med at ofre vædderen som brændoffer. Dette udgjorde det symbolske offer, som genoprejste trosgrundlaget centreret på

Isak. Selvom det var Abraham, der ofrede vædderen, var Isak fra det forsynsmæssige standpunkt blevet ét med Abraham og havde arvet hans mission; derfor var det Isak, der genoprejste trosgrundlaget gennem godtgørelse, idet han opfyldte at bringe det symbolske offer succesfuldt i sin fars sted.

GRUNDLAGET FOR MESSIAS

Afsnit III Det substantielle grundlag

På grundlag af Isaks trosgrundlag skulle det substantielle grundlag lægges for at fuldbyrde grundlaget for Messias. For at opfylde dette, skulle Isaks to sønner, Esau og Jakob, opfylde godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur. Når vi læser Bibelens beretning om Jakob og hans familie, kan det give anledning til mange spørgsmål, hvis man blot betragter tingene overfladisk. Hvorfor kæmpede tvillingerne, Esau og Jakob, indbyrdes, endnu før de blev født (1.Mos. 25,22-23)? Hvorfor elskede Gud den andenfødte søn, Jakob, mens han endnu var i sin mors mave (Rom. 9,13)? Hvorfor holdt Jakob fast i Esaus

hæl, da han blev født (1.Mos. 25,26)? Hvorfor overtalte Jakob Esau til at sælge sin førstefødselsret til ham i bytte for en skål linser (1.Mos. 25,32-34)? Hvorfor bedrog Jakob på listig vis sin blinde far og tog Esaus velsignelse (1.Mos. 27,1-36)? Hvorfor elskede, beskyttede og velsignede Gud Jakob så meget gennem hans liv, på trods af, at han gjorde så mange tilsyneladende tvivlsomme ting? Og i lyset af alt dette, hvorfor gjorde Gud ham til stamfaderen for det udvalgte folk?

Beretningen om, at Esau og Jakob kæmpede med hinanden, før de blev født, fortæller os, at deres indbyrdes forhold ikke blot var et almindeligt forhold mellem to brødre. Fra Guds forsyns standpunkt gentog Esau og Jakob Guds forsyn med at adskille Kain og Abel, hvor Jakob og Esau repræsenterede henholdsvis godt og ondt. Gud „elskede“ Jakob og „hadede“ Esau (Rom. 9,11-13), mens de endnu var i deres mors mave, fordi den ene repræsenterede det gode, mens den anden repræsenterede det onde.

Jakob skulle stå som den centrale person for det substantielle grundlag. Derfor skulle han først opfylde godtgørelsesbetingelsen for at genoprejs Abels position. Jakob opfyldte denne betingelse ved at genoprejs førstefødselsretten i sin familie. Fordi Satan på en svigefuld måde havde vundet kontrol over Guds skaberværk gennem den ældste søns position, skulle Jakob opfylde særlige betingelser, der gjorde det muligt at genoprejs førstefødselsretten på Guds side.

Det substantielle grundlag

Jakob skulle også opfylde betingelser, der kunne genoprejse førstefødselsretten på det individuelle niveau. Med visdom og kløgt overtog han fødselsretten fra sin ældre bror Esau ved at købe den med brød og linsesuppe (1.Mos. 25,33-34). Gud velsignede Jakob, fordi han forstod, at fødselsretten var meget værdifuld, og fordi han gjorde sit bedste for at genoprejse den. Det er også grunden til, at Gud lod Isak give sin velsignelse til Jakob (1.Mos. 27,27). Omvendt velsignede Gud ikke Esau, fordi Esau tog let på denne velsignelse og solgte den for en skål grød. Dernæst gennemgik Jakob en 21 års slaveagtig arbejdsperiode i Haran. Haran symboliserede Satans verden, og Jakob lagde i denne periode betingelserne for at genoprejse en familie fra Satans verden til Guds side.

For det tredje opfyldte Jakob på grundlag af sine 21 år i Haran og hans sejr i brydekampen med englen også de nødvendige betingelser for at genoprejse herredømmet over alle ting (der symbolsk blev repræsenteret af de ting og den velstand, han havde tjent hos Laban). Da Jakob vendte tilbage til det forjættede land Kanaan fra Haran, brødes han på vejen med en engel ved Jabboks vadested og overvandt den. Derved genoprejste Jakob menneskets herredømme over englene.

Ved at genoprejse herredømmet over sig selv, over en familie, over skabelsen og især over englene opfyldte Jakob de betingelser, der gjorde, at Gud kunne acceptere ham. Jakob opfyldte de betingelser, der var nødvendige for at arve det vertikale trosgrundlag, som Isak havde etableret, og genoprejste dermed sig selv til positionen af Abel og den centrale person for det substantielle grundlag. På denne måde etablerede Esau og Jakob sig i positioner, der er sammenlignelige med Kains og Abels positioner, dengang Gud accepterede Abels offer.

For at opfylde godtgørelsesbetingelsen for at fjerne den faldne natur skulle Esau, der stod i Kains position, først og fremmest elske Jakob, der stod i Abels position. Dernæst skulle Esau acceptere Jakob som sin mellemmand. For det tredje skulle Esau adlyde og underkaste sig Jakob og komme under Jakobs herrekømme. For det fjerde skulle Esau mangfoldiggøre det

gode ved at modtage det gode fra Jakob, som havde modtaget Guds velsignelse.

Faldne natur --> Godtgørelsesbetingelse

1. Tager ikke Guds synspunkt ---> Elsker Jakob
 2. Forlader sin position ---> Modtager Guds kærlighed gennem Jakob
 3. Vender op og ned på ordenen ---> Underkaster sig Jakob
 4. Formerer synd ---> Lærer Guds vej fra Jakob
-

Jakobs bestræbelser på at bevæge Esau til at hilse ham velkommen og bringe ham til at overgive sig frivilligt er meget hjertegribende. Mens Jakob var på vej tilbage fra Haran til Kanaan, nærrede Esau stadig bitre følelser mod Jakob, fordi Jakob tidligere havde taget velsignelsen fra ham. Derfor førte Esau en hær på 400 mand frem imod Jakob. Da Jakob modtog efterretning om dette, bad han til Gud og forberedte sig så godt han kunne.

Jakob tænkte: „...*Jeg vil søge at forsone ham ved den gave, der drager foran, og først bagefter vil jeg træde frem for ham; måske han da tager venligt imod mig!*“ (1.Mos. 32,20). Uden tøven sendte han mere end 500 dyr fra sin hjord, som han havde tjent ved hårdt arbejde i Haran, afsted foran sig som gave til Esau. Jakob udtænkte også en alternativ plan, idet han lod sine folk og sin hjord dele i to grupper, så den ene kunne flygte, hvis Esau angreb (1.Mos. 32,7-8). Lige før han skulle møde Esau, anbragte han med vilje sin elskede hustru og børn allerbagest, så han kunne være helt klar til at flygte, hvis det blev nødvendigt (1.Mos. 33,2). Han selv drog da frem foran dem og bøjede sig til jorden 7 gange, indtil han kom frem til sin bror (1.Mos. 33,3). Han ydmygede sig for Esau uden uforbehold og sagde til ham: „...*Da jeg så dit åsyn, var det jo som Guds åsyn, og du har taget venligt imod mig!*“ (1.Mos. 33,10).

Jakob gjorde sit yderste for at opfylde Guds vilje og ændre Esau' hjerte fra at være fuld af had, til at han kunne omfavne ham med kærlighed. Esau blev bevæget af Jakobs anstrengelser og oprigtighed og hilste ham velkommen. I 1.Mosebog 33,4 fortælles videre: „... *Men Esau løb ham i møde og omfavnede ham, faldt ham om halsen og kyssede ham, og de græd*“. Eftersom Esau elskede Jakob og tog imod ham til trods for den kendsgerning, at Jakob havde taget førstefødselsretten fra ham, opfyldte han godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur.

A. Oprindelsen til det udvalgte folk

Jakobs sejr var ikke blot en personlig sejr. Han var det første faldne menneske, der vandt en sejr på Guds side. Ved at besejre englen på vejen fra Haran til Kanaan, opfyldte Jakob den godtgørelsesbetingelse, der var nødvendig for at genoprejse menneskets herredømme over englene. Det var af denne grund, han fik navnet Israel og blev udpeget til stamfader for det udvalgte folk (1.Mos. 35,10-11)

Jakob "Israel"

(1 Mos 32:28)
(1 Mos 35:10-11)

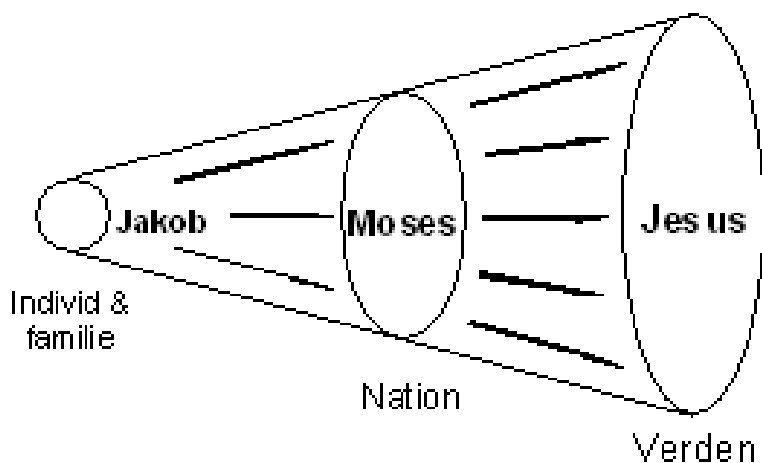
I 2.Mosebog 2,6 siger Gud: „...*Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud*“. Dette betyder, at Guds vilje for Abraham blev opfyldt gennem Isak og Jakob, og at disse tre generationer, set ud fra Guds forsyn, betragtes som ét. Jakob

hjalp Esau til Esau' frivillige underkastelse, så Esau dermed kunne opfylde godtgørelsesbetingelsen for at fjerne den faldne natur. Dette var første gang i Guds forsyn, at Guds side (Abel) havde bragt Satans side (Kain) til at underkaste sig.

På denne måde frembragte Gud et sejrrigt individ og en sejrrig familie, der havde lagt godtgørelsesbetingelserne for at bringe Satan til at underkaste sig. Begyndende med dem, oprejste og trænede Gud det udvalgte folk. Vi kan således se, at israelitterne blev Guds udvalgte folk, som følge af Jakobs personlige sejr i at bringe den satanske side til at underkaste sig.

Jakobs kurs dannede modellen for at overvinde Satan, og denne model skulle følges af enhver, der fulgte efter ham. Moses og alle profeterne skulle følge denne modelkurs, og det israelske folk som helhed skulle følge den. Israeliternes historie rummer de historiske optegnelser, der viser denne model for at overvinde Satan på det nationale plan. Derfor udgjorde Israels historie frem til Jesu tid den centrale historie i Guds genoprejsningsforsyn. Det er af denne grund, at Bibelen fremlægger Israels historie i så mange detaljer, skønt det kan forekomme uden betydning for os i dag.

Lad os nu se nærmere på det sted i Romerbrevet 9,13, hvor vi læser, at Gud „hadede“ Esau, mens han endnu var i sin mors mave. Dette vers betyder ganske enkelt, at Gud gennemfører genoprejsningsforsynet ved godtgørelse, i overensstemmelse med principperne for genoprejsning, ved at placere Esau i Kains position. Når Esau havde opfyldt sit ansvar ved at modtage og elske Jakob, kunne han stå som den genoprejste Kain og derfor modtage Guds kærlighed og velsignelser (1.Mos. 36,7).

B. Grundlaget for messias

Efter en række forsinkelser, der skyldtes centralpersonernes fejl i genoprejsningsforsynet, var grundlaget for Messias, som Gud havde søgt at lægge lige siden Adams tid, endeligt og for første gang blevet lagt i Isaks familie.

Men fordi Abraham havde fejlet i det symbolske offer, skulle hans efterkommere stadig gennemgå en godtgørelsesperiode på 400 år i trældom. Derfor, skønt Isaks efterkommere havde etableret grundlaget for Messias, kunne de først tage imod ham, efter at de havde gennemgået denne godtgørelsesperiode. Men det kunne ikke være de samme individer i Isaks familie, som

gennemlevede de 400 år. Gennem dette tidsforløb voksede og udvidede hans familie sig til stammer og en nation. Når godtgørelsen var endt, skulle Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere, der havde lagt familiegrundlaget for Messias, oprette dette grundlag på det nationale niveau.

Derfor blev det grundlag for Messias, der var blevet lagt i Isaks familie, grundlaget for at begynde den godtgørelseskurs, som skulle etablere det nationale grundlag for Messias. Ved tilbageblik ser vi, at Jakobs individuelle sejr førte til at etablere en familie, som Gud kunne forholde sig til. I den efterfølgende tidsalder begyndte Gud - med denne familie som udgangspunkt - sit forsyn for at etablere det nationale grundlag for Messias. På det indre plan fortsatte Gud med at udvide familiegrundlaget for Messias til det nationale niveau; men på det ydre plan måtte Isaks efterkommere fortsat gennemgå 400 års undertrykkelse som godtgørelse for Abrahams fejl.

Derfor blev Jakobs tolv sønner og 70 familiemedlemmer bragt til Ægypten, der repræsenterede den sataniske verden, hvor de gennemgik 400 års undertrykkelse. Ved at gennemgå denne betingelse kunne folket igen blive adskilt fra Satan og løftet op til et niveau, hvor Gud igen kunne elske dem. Gud planlagde da at bringe det udvalgte folk tilbage til Kanaan for at etablere det nationale grundlag for Messias.

Kapitel 12

Moses i genoprejsnings- Forsynet

Afsnit I Gud bruger en modelkurs i sit forsyn

Grunden til at Gud etablerede en modelkurs

Formålet med genoprejsningsforsynet bliver endeligt opfyldt, når mennesket opfylder sit ansvar, og dermed opnår Satans frivillige underkastelse og får herredømme over ham. Men Satan adlød og underkastede sig ikke Gud, og senere ville han ikke automatisk adlyde og underkaste sig Jesus, der kom som menneskehedens første rigtige forfader og som en Sand Forældre. Der var ingen, som Satan ville underkaste sig. Som menneskets skaber, følte Gud sig derfor ansvarlig for at bringe Satan til at underkaste sig.

Gud gjorde Jakob til et forbillede, der viste en mønstervej til at overvinde Satan. Dette kaster lys over Amos 3,7, hvor det hedder: *„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.“* Der står således langt mere end Jakobs individuelle bestræbelser bag

Jakobs kurs til at frembringe Esaus frivillige underkastelse. Den er forbilledet for den vej, som Gud (gennem Jakob) har vist os for at opnå Satans overgivelse gennem Esau. Jakobs kurs blev den model, som Moses fulgte på det nationale niveau; og Jesus, Messias, kom for at vise hele menneskeheden, hvordan man kan vinde Satans frivillige overgivelse. Som menneskehedens Sande Far, eller den første forfader, skal Messias være pioneer for den kurs, der skal være forbillede for hele menneskeheden med hensyn til at overvinde Satan på en substantiel måde. Jesus overvandt Satan på en substantiel måde ved at følge den forbilledlige kurs, som Gud allerede havde vist gennem Jakob og Moses.

På samme måde er det muligt for enhver person at overvinde Satan ved at følge Jesu kurs. I Apostlenes Gerninger 3,22 fortælles det, at Moses sagde: „.....*En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer, en af jeres brødre; ham skal I høre på i alt, hvad han taler til jer.*“ Dette refererer til Messias (Jesu) komme, som skulle følge Moses' kurs. I Johannes Evangeliet 5,19 sagde Jesus, at han fulgte det forbillede, som Gud havde vist gennem Moses' kurs: „*Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også sønnen.*“ Moses' kurs var den model, Jesus fulgte. I det ydre kan det forekomme at Jakob blot var familieoverhovedet i en stammetidsalder, mens Moses var lederen af den israelske nation, og Jesus var Messias. Men i virkeligheden fulgte disse 3 mænd et helt tilsvarende mønster i deres liv, fordi Gud havde oprettet en modelkurs i sit forsyn.

Afsnit II

Moses' og Jesu kurs fulgte Jakobs modelkurs

Jakobs kurs var, som tidligere forklaret, en kurs, der skulle føre til Satans underkastelse. En hvilken som helst kurs til at

overvinde Satan skal følge det modsatte forløb af den måde, hvorpå Satan opnåede sit falske herredømme. Lad os sammenligne Moses' kurs og Jesu kurs med Jakobs modelkurs.

A. Da Adam og Eva ikke holdt Guds bud og ikke overvandt ærkeenglens fristelser, faldt de. Jakob kæmpede på liv og død ved Jabboks vadested med en engel og besejrede den. Derpå blev han tildelt navnet Israel (1.Mos 32,25-28). Gud stillede Jakob på en prøve ved at sætte en engel i Satans position; som følge heraf godtgjorde Jakobs sejr i denne kamp de prøvelser, Adam og Eva havde fejlet i. Formålet med denne prøve var ikke at drive Jakob ud i ulykke, men at Jakob skulle kvalificere sig til at gennemføre genoprejsningsprocessen på familie-niveauet ved først at genoprejse herredømmet over englen. På tilsvarende måde skulle Moses for at blive den person, der kunne gennemføre den nationale genoprejsning af Kanaan, også overvinde en prøve på liv og død - en prøve, hvor Gud søgte at få ham dræbt (2.Mos. 4,24-26); og for at Jesus kunne blive i stand til at gennemføre den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan og føre hele menneskeheden til Guds rige, skulle han vinde over Satan med livet som indsats. Han gjorde dette under

A Trosprøve

Jakob	Kæmpede med en engel. 1.Mos. 35:25-28
Moses	Guds forsøg på at dræbe Moses. 2.Mos. 4:24-26
Jesus	Fristelserne efter hans 40 dages faste. Matt. 4:1-11

sin 40 dages faste i ørkenen (Matt. 4,1-11).

B. Menneskets faldne natur opstod som følge af det åndelige og fysiske fald. Jakob og Moses skulle opfylde visse betingelser for symbolsk at fjerne den faldne natur. Da Jakob købte førstefødselsretten af Esau, anvendte han brød og linsegrød (1.Mos. 25,34) for at indlede kursen til at godtgøre og genoprette det substantielle grundlag. Her symboliserer brødet og grøden menneskets kød og ånd. For at påbegynde genoprejsningskursen af det substantielle grundlag gav Moses på sin tid israelitterne manna og vagtler, der ligeledes symboliserede menneskets kød og ånd. Johannes Evangeliet 6,49-53 viser, at Jesus fulgte denne model-kurs: „ *Jeres fædre spiste manna i ørkenen og døde.... hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.* “ I den verdensomspændende genoprejsningskurs kan det faldne menneske kun opfylde godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur ved helt at tro på Jesus og leve, som han foreskrev det (Joh. 3,16, Matt. 28,19-20).

B

Krop og ånd

Jakob	Brød og linser 1. Mos. 25, 34
Moses	Manna og vagtler 2. Mos. 16, 12-15
Jesus	Brød og vin Joh. 6, 48-58

C. Som følge af faldet tilhører selv menneskets krop, når den dør, Satan. Men fordi Jakob allerede var velsignet og helliggjort, da hans krop blev balsameret gennem 40 dage og begrædt

(1.Mos. 50,2-3), var betingelsen, der var nødvendig for at hans døde krop kunne adskilles fra Satan, også opfyldt. Fordi Moses fulgte Jakobs modelkurs, havde han også som følge af sit fortjenstfulde liv opfyldt de betingelser, der var nødvendige for, at hans krop kunne adskilles fra Satan. Derfor kæmpede en ærkeengel med Satan om Moses' krop (Jud. 1,9). På tilsvarende måde fandt der usædvanlige fænomener sted med Jesu krop efter hans død (Matt. 28,12-13).

C Legemet	
Jakob	Balsameret 40 dage 1. Mos 50, 3
Moses	Kampen mellem Satan og Michael Judas 9
Jesus	Legemet forsvandt Matt. 28. 12-13

D. På grund af menneskehedens fald (i løbet af vækstperioden) vandt Satan et falsk herredømme over mennesket. For at godtgøre dette planlagde Gud betingelser udmålt i tal, som repræsenterede længden af den invaderede periode (vækstperioden). Derfor har Gud i genoprejsningsforsynets forløb udvirket sit forsyn ved at få mennesket til at opfylde numeriske betingelser, der repræsenterer denne periode.

Som eksempel herpå kan nævnes, at da Jakob vendte tilbage fra Kanaan, var der en 3 dages adskillelisesperiode fra Satan (1.Mos 31,22), som var en periode, der var nødvendig for at begynde et nyt forsyn. Der var en tilsvarende 3 dages periode, da Moses indledte den kurs, der skulle føre israelitterne ud af Ægypten til Kanaans land (2.Mos. 5,3). Ligeledes tilbragte Jesus tre dage i graven (Luk. 18,33) for at adskilles fra Satan, førend

han begyndte sin verdensomspændende kurs for den åndelige genoprejsning af Kanaan.

Jakob fik 12 sønner og kunne således i sin levetid (horisontalt) genoprejsning de historiske (vertikale) godtgørelsesbetingelser, som de 12 generationer fra Noa til hans egen tid havde lagt, men som var gået tabt til Satan. Af samme årsag var der 12 stammer under Moses (2.Mos. 24,4), og Jesus havde 12 disciple (Matt. 10,1).

Satans falske herredømme over skabelsens 7 dage lange forløb blev godtgjort ved Jakobs 70 familiemedlemmer (1.Mos. 46,27), ved Moses' 70 ældste (2.Mos. 24,1) og ved Jesu 70 disciple (Luk. 10,19), hvor hver af disse grupper indtog en central rolle i de respektive genoprejsningskurser.

D Symbolske tal i genoprejsningen

	3 stadier	12 generationer	De 7 skabelsesdage
Jakob	3 dages periode efter at have forladt Haran 1.Mos. 31, 22	12 sønner 1. Mos. 35, 22	70 familie- medlemmer 1. Mos 46, 27
Moses	Fik 3 dage af Farao 2. Mos. 5, 3	12 stammer 2. Mos. 24, 4	70 ældste 2. Mos. 24, 1
Jesus	3 dage efter korsfæstelsen Luk 18, 33	12 Apostle Matt. 10, 1	70 disciple Luk. 10, 1

E. Staven, der er i stand til at dømme uret, vise vej og give støtte, er et symbol på Guds ord og derfor et symbol på Messias, der skal komme. Jakob gik ind i Kanaans land støttet af sin stav, da han krydsede Jordan floden (1.Mos. 32,10), og Moses ledte

israelitterne over det Røde Hav med sin stav (2.Mos. 14,16). Dette forudsiger, at den faldne menneskehed skal gå fra den syndige verden ind i den ideelle verden under Messias' ledelse og i tillid til Messias, der dømmer det uretfærdige. Jesus, der dømmer det uretfærdige med en „jernstav“ (Joh.Åb. 2,27 og 12,5), skulle lede hele menneskeheden fra en verden fuld af lidelser gennem mange vanskeligheder over til den ideelle verden.

(E) Staven	
Jakob	Krydsede Jordan med staven 1. Mos. 32, 10
Moses	Krydsede det Røde Hav med staven 2. Mos. 14, 16
Jesus	Jernstaven (krydser over den lidende verden) Åb. 2. 27 og 12. 5

F. Evas synd blev syndens rod, der bar frugt, da Kain slog Abel ihjel. Satan invaderede således menneskeheden og frembragte de første frugter af synden gennem en mor og hendes søn. Ifølge princippet for genoprejsning gennem godtgørelse skal en mor og søn vende dette forløb ved gensidigt at samarbejde for at bringe adskillelse fra Satan. Det var derfor på hans mors initiativ og ved hendes samarbejde, at Jakob modtog velsignelsen og blev i stand til at opfylde den betingelse, der var nødvendig for at opnå adskillelse fra Satan (1.Mos. 27,43). Og Moses kom ved sin mors hjælp til at stå i en position, hvor han kunne opfylde Guds vilje (2.Mos. 2,2). Jesus blev også hjulpet af sin mor til at opfylde sin mission (Matt. 2,13).

F Mor-søn samarbejde	
Jakob	Rebekka med Jakob 1. Mos. 27, 43
Moses	Moses' mor redder og opdrager Moses 2. Mos. 2, 2-8
Jesus	Maria redder Jesus Matt. 2. 13

G. Central-personen i genoprejsningsforsynet skal følge en genoprejsningskurs, der fører fra den sataniske verden til den himmelske verden. Jakob fulgte genoprejsningskursen fra Haran til Kanaan (1.Mos. 31,33), og Moses gik kursen fra Ægypten til Kanaan (2.Mos. 3,8). Jesus ofrede også hele sit liv på at omskabe den sataniske verden til den ideelle verden.

G Sataniske verden → Himmelske verden	
Jakob	Haran → Kanaan 1. Mos. 31: 13, 17, 18
Moses	Ægypten → Kanaan 2. Mos. 3, 8
Jesus	Ægypten → Palæstina Matt. 2. 13

H. Genoprejsningsforsynets endelige mål er helt at udslette Satan. Derfor gravede Jakob afgudsbilleder, der repræsenterede Satan, under et egetræ (1.Mos. 35,4), Moses

ødelagde afgudsbilledet af guldkalven (2.Mos. 32,20), og Jesus skulle ved sit ord og magt ødelægge den syndige verden og opnå Satans overgivelse.

(H) Ødelæggelsen af det onde	
Jakob	Begravede idoler under træet 1. Mos. 35, 4
Moses	Begravede guldkalven 2. Mos. 32, 20
Jesus	Skulle få Satan underkastet

Afsnit III Genoprejsningsforsynet centreret på Moses

A. Oversigt over forsynet

Princippet bag genoprejsningsforsynet var på Moses' tid det samme som i de tidligere forsyn, derved at han skulle genoprette trosgrundlaget og det substantielle grundlag for at etablere grundlaget for Messias. Men vi skal se, at der i genoprejsningsforsynet centreret på Moses er to ting, der er forskellige fra de tidligere forsyn. For det første forholdt det sig således, at Moses stod på det grundlag for Messias, der succesfuldt var blevet oprettet af Isaks familie, og fordelene af dette fuldførte grundlag kom Moses til gavn i hans arbejde med at opfylde sine egne godtgørelsesbetingelser. For det andet havde forsynet bevæget sig fra familieniveauet til det nationale niveau.

Gud udvalgte Moses til at lede israelitterne fra Ægypten, der repræsenterede den sataniske verden til Kanaan, der repræsenterede Himmeriget. Det vil sige, at Gud nu ledte sit

forsyn for Himmerigets (Kanaans) genoprejsning på nationalniveau.

1. Trogrundlaget

a. *Den centrale person med ansvaret for at genoprejse trogrundlaget*

Moses var den centrale person, der skulle genoprejse trogrundlaget. Men Gud anbragte Moses i en position i forsynet, der var anderledes end den, de tidligere centralpersoner, Adam, Noa og Abraham havde indtaget. For det første stod Moses i en position, hvor han skulle repræsentere Gud, endog „være som“ Gud (2.Mos. 4,16 og 7,1). For det andet var Moses forbilledet for Jesus; så da Guds ånd skulle bo i Jesus, måtte Gud opstille Moses som sin repræsentant, således at Moses kunne være en model for Jesus.

b. *Offeret, der var nødvendigt for at genoprejse trogrundlaget*

På grund af hans specielle position i forsynet var det ikke nødvendigt for Moses at bringe „ting“ som symbolsk offer, som Abel, Noa og Abraham havde gjort det. I stedet genoprejste han trogrundlaget ved at opfylde en godtgørelsesperiode, baseret på tallet 40, til adskillelse fra Satan. Der er to grunde hertil.

For det første stod Moses på det grundlag, der blev lagt ved Abels, Noas og Isaks symbolske ofringer af skabelsen. For det andet betød Isaks succesfulde oprettelse af grundlaget for Messias, at den tidsalder, hvor et slagtoffer skulle bringes som erstatning for ordet, var forbi, og Moses kom ind i en tidsalder, hvor Guds ord kunne modtages direkte. Det vil med andre ord sige, at forsynstidsalderen til oprettelsen af grundlaget for genoprejsning var afsluttet, og forsynstidsalderen for genoprejsning var begyndt.

Fordi forsynet var blevet udsat så længe - lige siden Adams

tid - var det nødvendigt at gennemføre en godtgørelsesbetingelse for at genoprejsse det lange tidsforløb, der var blevet invaderet af Satan. Denne betingelse skulle baseres på tallet 40, der er det tal, der symboliserer adskillelse fra Satan. I stedet for den hidtidige nødvendige betingelse, at bringe et materielt offer fra skabelsen, kunne trosgrundlaget i denne nye „tidsalder for genoprejsning“ blive lagt ved, at mennesket gennemgik en periode, der var baseret på tallet 40, hvor mennesket forblev forenet med Guds ord og således adskilte sig fra Satan

2. Det substantielle grundlag

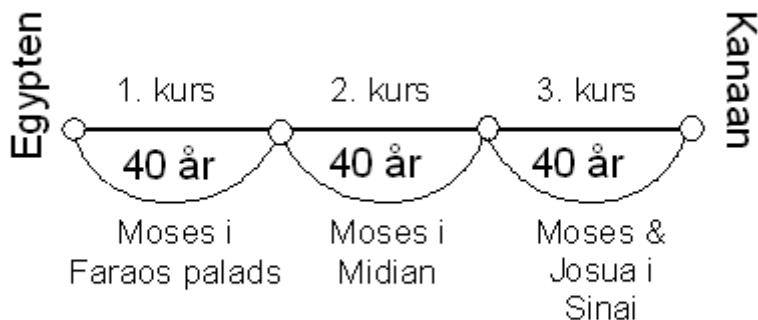
Centralpersonen i forsynet til at etablere det nationale substantielle grundlag var Moses selv. Som vi allerede har set, var Moses centralpersonen, der var ansvarlig for at etablere trosgrundlaget, som udgør det vertikale forhold til Gud. Ved at opfylde dette stod han i Jesu position, fordi han kom til at stå som Gud for folket (2.Mos. 4,16 og 7,1). Af denne grund stod Moses i en position som forældre for den israelske nation; men som profet med den mission at pionere vejen for Jesus stod han også i en position som barn til Jesus. Derfor var han i stand til at være den centrale person eller sagt med andre ord „at stå i Abel positionen“ for det nationale, substantielle grundlag. Dette er det samme princip, som fungerede da Abel, i forældrepositionen, på en succesfuld måde bragte sit offer og etablerede det trosgrundlag, der oprindeligt skulle have været etableret af Adam.

Hvis israelitterne i „Kain-positionen“ havde elsket og adlydt Moses, da han havde oprettet Abel-positionen for det substantielle fundament, ville godtgørelsesbetingelsen for at fjerne den faldne natur være blevet opfyldt på det nationale niveau; og Moses' vertikale forhold til Gud ville være blevet etableret horisontalt mellem Moses og folket, hvorved det nationale, substantielle grundlag ville være blevet etableret.

3. Grundlaget for messias

Hvis Moses havde gennemført en 40-dages-periode til adskillelse fra Satan centreret på Guds ord, ville godtgørelsesbetingelsen, der var nødvendig for at genoprejs det nationale trosgrundlag, være opfyldt; og hvis israelitterne derpå havde genoprejt det substantielle grundlag, centreret på den sejrige Moses, ville det nationale grundlag for Messias være blevet etableret. Israelitterne skulle på dette grundlag have modtaget Messias og være blevet genfødt og rensat for arvesynden. De ville da have udviklet og virkeliggjort den oprindelige natur og ville være blevet fuldkomne mennesker. - Men israelitterne havde ikke tillid til Moses, og den nationale kurs til at genoprejs Kanaan endte med at blive forlænget 2 gange.

B. Den første kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan

For at Moses kunne blive den centrale person, der kunne repræsentere israelitterne i den godtgørelseskurs, der skulle genoprejs det nationale trosgrundlag, tilbragte han 40 år i Faraos palads, der var centrum i den sataniske verden. Skønt Moses blev opdraget som en prins - fordi han voksede op som søn af Faraos datter (2.Mos. 2,10) - blev han rent faktisk opdraget af sin egen mor, der boede i paladset som hans barnepige. Hun indpodede en dyb bevidsthed i ham om Israels Gud og om hans arv, som en der nedstammer fra det udvalgte folk. Til sidst forlod han paladset, idet han foretrak at lide med Guds folk, snarere end at nyde de syndige, forgængelige fornøjelser Faraos palads bød på (Heb. 11,24). Ved sine 40 år i paladset opfyldte Moses den 40 årige periode, der var nødvendig for adskillelsen fra Satan og genoprejste dermed trosgrundlaget.

Ved at etablere trosgrundlaget kvalificerede Moses sig samtidigt til at stå i Abel positionen for det substantielle grundlag. Israelitterne, der stod i Kain positionen, skulle derfor i tillid følge og adlyde Moses, der stod i Abel positionen. De skulle således være blevet ét med Moses og ville dermed have arvet Guds vilje. Dette ville have genoprejt det nationale substantielle grundlag. Hvis dette var blevet opfyldt, ville det substantielle grundlag være blevet etableret i løbet af israeliternes tilbagevenden til Kanaan under Moses' ledelse.

Med dette mål i tankerne opfyldte Moses betingelsen for at begynde forsynet. Moses stadfæstede sin beslutsomhed overfor Gud og israelitterne, da han dræbte en ægypter*, der var i færd med at afstraffe en hebræer (2.Mos. 2,12).

Israelitterne skulle, efter at de havde set Moses handle på

* Skønt Moses slog nogen ihjel, gjorde han dette for at forsvare en anden person vel vidende, at hvis det blev opdaget, ville han miste sin privilegerede position og sit liv. Derfor var det et tegn på retsind og et tegn på, at han var rede til at stå på israeliternes side.

denne måde, have haft tillid til og forenet sig med Moses. Da ville Gud, gennem Moses, kunne have fortalt dem, at de kunne drage til det forjættede land ad den direkte rute gennem filistrenes land, og de havde da ikke behøvet at gå den lange vej over Rødehavet og gennem Sinai ørkenen. Hvis de havde været forenet med Moses gennem en 21 dages vandring til Kanaan, ville det substantielle grundlag på succesfuld måde være blevet etableret, og denne kurs ville have godtgjort Jakobs 21 årige kurs i Haran. I 2.Mosebog 13,17 hedder det: Da Farao lod folket drage bort, førte Gud dem ikke ad vejen til filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: „ *Folket kunne komme til at fortryde det, når de ser, der bliver krig, og vende tilbage til Ægypten* “. Denne passage viser, at det var Guds oprindelige plan at tage vejen gennem filistrenes land, som var hurtigere og mere direkte.

Men i stedet for at have tillid til Moses røbede israelitterne Moses' drab, og Moses blev nødt til at flygte fra Farao, som vi læser i 2.Mos. 2,15: „ *Da Farao fik nys der om, søgte han at komme Moses til livs* “. Moses flygtede ud til Midians ørken og skjulte sig der. Dermed kunne den første kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan end ikke begynde.

C. Den anden kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan

1. Trogrundlaget og det substantielle grundlag

Fordi den første kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan end ikke kunne påbegyndes, blev den 40 årige godtgørelsesperiode, Moses havde etableret som trogrundlag i Faraos palads, invaderet af Satan. Derfor blev Moses nødt til at etablere en ny 40 års periode til adskillelse fra Satan. Han gjorde dette ved sit eksil i Midians ørken. Herved var han i stand til at genoprejsne trogrundlaget for den anden nationale kurs.

Ved afslutningen af denne periode viste Gud sig for Moses og

sagde:

„Jeg har set mit folks elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres klageskrig over deres undertrykkere, ja, jeg kender deres lidelser; og jeg er steget ned for at udfri dem af Ægyptens hånd og føre dem bort fra dette land til et godt og vidtstrakt land, til et land, der flyder med mælk og honning, til Kanaanæernes egn. Se, nu er israeliternes klageskrig nået til mig, og jeg har også set den trængsel, ægypterne har bragt over dem. Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og du skal føre mit folk, israelitterne, ud af Ægypten“ (2.Mos. 2,7-10).

Moses genoprejste i løbet af de 40 år i Midians ørken trosgrundlaget og etablerede samtidigt sin position som centralpersonen for det substantielle grundlag. Guds forsyn begyndte, da Moses lagde grundlaget for at begynde den nationale genoprejsningskurs efter at Gud havde slået ægypterne med 3 mirakler og 10 plager (2.Mos. 4,7-11). Israelitterne var vidner til disse og kom til at forstå, at Moses var den sande leder, sendt af Gud. På dette grundlag kunne den anden kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan endelig begynde. Men at israelitterne nu endeligt fulgte Moses, betød ikke, at godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur var blevet opfyldt. Satan havde været i stand til at invadere dette forsyns kurs og forårsaget, at denne lange periode faldt i hans hænder. For at genoprejse denne tabte godtgørelsesperiode på national basis, skulle israelitterne, i Kains position, underkaste sig Moses, adlyde ham og forblive ét med ham gennem hele perioden, indtil de nåede Kanaans land. Israelitterne skulle indtage Kanaans land på et grundlag af fuldstændig lydighed til Moses under hele deres vandring gennem ørkenen. Kun således kunne det nationale substantielle grundlag blive etableret.

Gud vidste på forhånd, at selv om israelitterne havde tillid nok til Moses til at begynde vandringen til Kanaans land, så havde de ikke fuldstændig tro på ham. Gud frygtede, at hvis de gik ad den direkte rute, ville deres frygt for krig (2.Mos. 13,17)

genoplive deres troløshed, og de ville være fristet til at vende tilbage til Ægypten og efterlade forsynet uopfyldt. Gud førte dem derfor over det Røde Hav og gennem Sinai ørkenen, skønt det ville tage længere tid. Gud viste dem bestandigt sin omsorg ved at ledsage dem med mirakler. Han prøvede således at gøre det vanskeligt for dem at falde i vantro og vende tilbage til Ægypten. Følgelig indledte Moses og israelitterne, hvad der skulle have været en 21 måneders kurs gennem ørkenen.

2. Tabernaklet i genoprejsningsforsynet

Ved begyndelsen af den tredje måned, efter at israelitterne havde forladt Ægypten, ankom de til Sinai Ørkenen. Der gav Gud Moses særlige retningslinier. Gud fortalte ham, at han skulle indvie folket (2.Mos. 19,10) og styrke deres tro. Derpå steg Moses op på Sinaibjerget sammen med 70 ældste for at møde Gud (2.Mos. 24,9-10). Der åbenbarede Gud sin herlighed for sit folk, som vi kan læse i 2.Mosebog 24,15-17:

„Derpå steg Moses op på bjerget.... og Herrens herlighed nedlod sig på Sinai bjerg. Og skyen indhyllede Sinai bjerg i seks dage, men den syvende dag råbte Herren ud fra skyen til Moses; og medens Herrens herlighed viste sig for israeliternes øjne som en fortærende ild på bjergets top....“.

Gud gav dette tegn for at vise dem, at han arbejdede personligt sammen med dem. Gud ønskede at vise det israelske folk, at de kunne have absolut tillid til ham.

Gud kaldte Moses op til bjergtoppen og bad ham faste 40 dage, så han kunne modtage stentavlerne med de ti bud (2.Mos. 24,18). I løbet af den periode, Moses fastede på bjerget, modtog han anvisninger fra Gud vedrørende pagtens ark og tabernaklet (2.Mos. 25,31). Da hans 40 dages faste var ovre, modtog han de 2 stentavler med de ti bud (2.Mos. 31,18). Da Moses kom ned fra bjerget fandt han imidlertid, at israelitterne allerede havde mistet deres tro på Gud og tilbød en guldkalv som deres gud (2.Mos. 32,2-4). Israelitterne havde mistet deres tro i løbet af de

40 dage, som deres leder var borte, og gjort oprør mod selveste Gud, der havde ledt dem på deres vej ved hjælp af så mange mirakler. Da Moses så dette, blev han overmåde vred, og ved bjergets fod kastede han stentavlerne til jorden, så de gik i stykker (2.Mos. 32,19).

Gud viste sig igen for Moses og pålagde ham at lave to tavler som de første (2.Mos. 34,1). Efter endnu en 40 dages faste kunne Moses igen modtage de ti bud, indskrevet på 2 stentavler. Israelitterne byggede da pagtens ark og tabernaklet, der indeholdt de 2 stentavler.

a. Betydningen af stentavlerne og pagtens ark

(1) Betydningen af stentavlerne

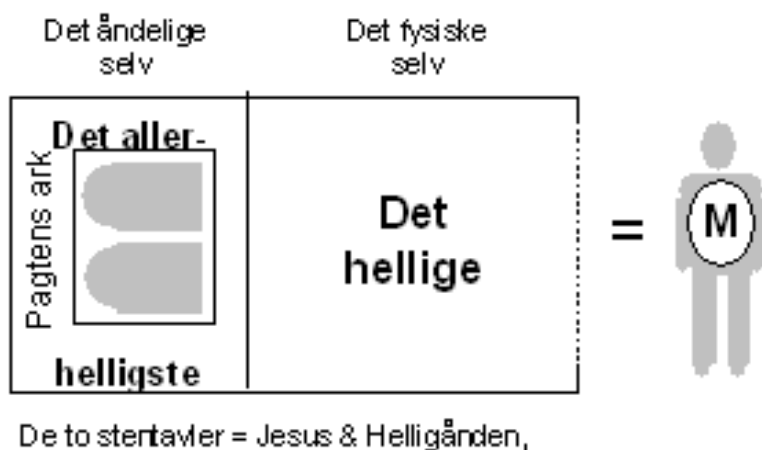
Adam og Eva blev skabt ved Guds ord. Hvis de havde fuldkommengjort sig, ville de være blevet fuldkomne inkarnationer af ordet. Men de faldt og mistede ordet.

Stentavlerne, indskrevne med Guds bud, som Moses modtog efter adskillelisesperioden fra Satan (baseret på tallet 40), har en speciel betydning. De er den substantielle repræsentation af ordet og repræsenterer på symbolsk måde genoprejsningen af Adam og Eva fra den sataniske verden. Som symbol på Adam og Eva symboliserer de 2 stentavler også Jesus og Helligånden, der kom som den substantielle inkarnation af ordet. Dette er grunden til at Jesus symboliseres ved „den hvide sten“ (Joh.Åb. 2,17) og „klippen“ (1.Kor. 10,4).

At Moses modtager stentavlerne med Guds ord viser også, at forsynstidsalderen til at lægge grundlaget for genoprejsningsforsynet var afsluttet. Den tidsalder, hvor mennesket kun kunne forholde sig til Gud via materielle ofringer, var afsluttet, og den faldne menneskehed var nu kommet ind i forsynets „tidsalder for genoprejsning“, hvor mennesket kunne begynde at forholde sig til Gud gennem „ordet“.

(2) *Betydningen af tabernaklet*

Jesus sammenlignede templet i Jerusalem med sin krop (Joh. 2,21) og Paulus siger, at kristne er Guds templer (1.Kor. 3,16). Templet er et billede på Jesus; men israelitterne kunne på deres vej gennem ørkenen ikke bygge et tempel. Derfor byggede de et tabernakel i stedet. Derfor var tabernaklet, der var en slags miniature tempel, også en symbolsk repræsentation af Jesus. Af denne grund sagde Gud, da han beordrede Moses til at bygge tabernaklet: „og du skal indrette mig en helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem“ (2.Mos. 25,8). Derfor udgjorde tabernaklet en symbolsk repræsentation af Messias, som israelitterne skulle vise hengivenhed under deres vandring gennem ørkenen.

(3) *Tabernaklets opbygning*

Tabernaklet var opbygget af det allerhelligste og det hellige (2.Mos. 26, 33-34). Kun ypperstepræsterne havde lov at træde ind i det allerhelligste - og det kun een gang om året for at bringe ofringer. Pagtens ark var anbragt i det allerhelligste, og heri opbevaredes de 2 stentavler, der symboliserede Jesus og

Helligånden og himmel og jord. Således kan man opfatte arken, i en mere snæver betydning, som et mikrokosmos af kosmos og også som et mikrokosmos af tabernaklet. Det allerhelligste symboliserer Jesu åndelige selv og den usynlige substantielle verden, mens det hellige, som var det almindelige sted at foretage ofringer, symboliserer Jesu legeme og den synlige substantielle verden.

b. Formålet bag stentavlerne og tabernaklet i forsynet

Set med Guds øjne var det absolut nødvendigt at israelitterne, da de først havde forladt Ægypten, nåede til Kanaan uden at vende tilbage; de skulle nå frem til Kanaan. Gud søgte derfor at styrke israelitternes tro gennem talrige mirakler, allerede fra begyndelsen af dette forsyn.

Såsnart de havde påbegyndt deres vandring mod Kanaan, ledte Gud israelitterne og tog vare på dem gennem hele deres kurs i ørkenen ved hjælp af mange mirakler: han vandrede foran dem i en støvsky om dagen og ildstøtte om natten (2.Mos. 13,21); delte det Røde Hav (2.Mos. 16,12-13,35); lod Moses frembringe vand fra klippen, så folket kunne drikke (2.Mos. 17,6); slog amalekitterne med sin magt (2.Mos. 17,10-13). - Men på trods af alt dette mistede israelitterne igen og igen deres tro på Moses og Gud, og til sidst var der fare for, at endog Moses kunne handle på en vantro måde.

Af denne grund så Gud sig nødsaget til at skabe et trosobjekt, der ville forblive uforanderligt, selv om mennesket måtte forandre sig. Hvis der blot var én person blandt israelitterne, der kunne bevare en absolut tro centreret på dette trosobjekt, ville Gud være i stand til at gå videre med sit forsyn ved, at lade denne persons tro stå som repræsentant for israelitternes tro. Dette trosobjekt var tabernaklet, der indeholdt arken og stentavlerne, og symboliserede Messias. Så israelitterne byggede arken, og det betød, at Messias var kommet symbolsk.

Hvis israelitterne derfor under deres vandring til Kanaans

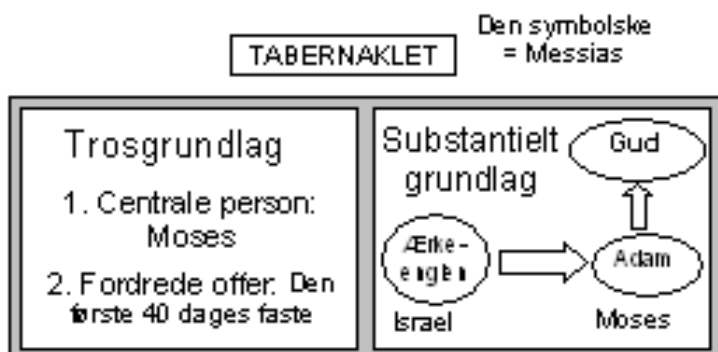
land havde fortsat med at følge Moses og vist loyalitet mod tabernaklet med samme hengivenhed, som Messias kan gøre krav på, så ville de have etableret det substantielle grundlag på nationalt niveau.

c. *Grundlaget for tabernaklet*

Eftersom Messias først kan komme, når grundlaget for Messias er lagt, og tabernaklet udgjorde den symbolske Messias, betød det, at der først skulle lægges et grundlag for at kunne modtage tabernaklet. Derfor var et trosgrundlag og et substantielt grundlag nødvendigt for at oprette grundlaget for tabernaklet.

(1) *Det første grundlag for tabernaklet*

Moses' 40 dages faste på Sinai bjerget (2.Mos. 24,18), som Gud pålagde ham, etablerede perioden - baseret på tallet 40 - til adskillelse fra Satan og etablerede dermed trosgrundlaget for tabernaklet. Dernæst skulle israelitterne have tjent og adlydt Moses gennem en 40 dages periode til adskillelse fra Satan, indtil de havde bygget tabernaklet, fordi dette ville resultere i, at de etablerede det substantielle grundlag.

DET 1. GRUNDLAG FOR TABERNAKLET

Men israelitterne faldt i vantro og fremstillede og tilbad en guldkalv (2.Mos. 32,2-4). Fordi godtgørelsesbetingelsen til at fjerne den faldne natur ikke blev opfyldt, blev det substantielle grundlag ikke etableret. Da Moses ved bjergets fod så israelitternes vantro blussede vreden op i ham, og han kastede stentavlerne til jorden, så de gik i stykker (2.Mos. 32,19).

Eftersom de to stentavler symboliserede Jesus og Helligånden, bebudede ituslåningen af dem, som var Moses' reaktion på folkets troløshed, muligheden for, at Jesus senere kunne blive tvunget til at lide døden på korset, hvis jøderne svigtede i troen.

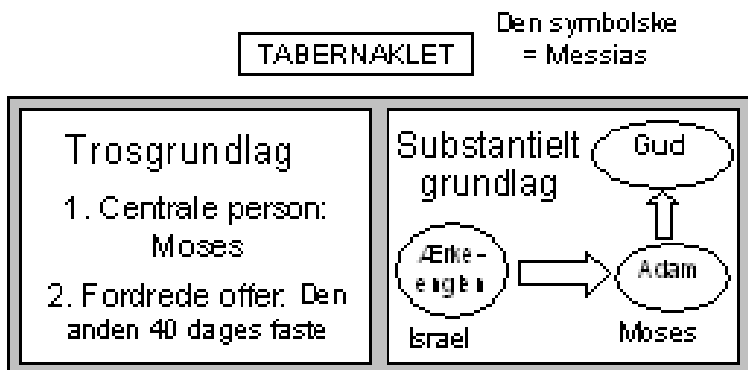
Muligheden for Jesu korsfæstelse forudsiges ved:

Moses tid:	Folkets mangel på tro	⇒	Stentavlerne blev ødelagt
Jesu tid:	Folkets mangel på tro	⇒	Korsfæstelsen

(2) *Det andet grundlag for tabernaklet*

Efter at Aaron og folket havde angret for deres troløshed, fastede Moses igen 40 dage og nætter, og genetablerede dermed perioden (baseret på tallet 40) til adskillelse fra Satan. På dette grundlag indskrev Gud endnu et sæt stentavler og fornyede idealet for tabernaklet (2.Mos. 34,28). Israelitterne ikke blot adlød Moses gennem denne 40 dages periode, men byggede også tabernaklet i overensstemmelse med Guds og Moses' retningslinier. Det blev fuldført på den første dag i den første måned det andet år, efter at isralitterne havde forladt Ægypten.

Men det substantielle grundlag kunne ikke lægges blot ved, at israelitterne byggede tabernaklet: For at etablere det substantielle grundlag skulle israelitterne blive ét med Moses og adlyde ham, og betragte Guds ideal bag tabernaklet som mere værdifuldt end deres eget liv.

DET 2. GRUNDLAG FOR TABERNAKLET

På den tyvende dag i den anden måned i det andet år efter deres udgang fra Ægypten forlod israelitterne Sinai ørkenen og drog mod Kanaan ledet af støvsøjlen og i hengivenhed til tabernaklet (4.Mos. 10,11-12). Men de mistede igen troen og begyndte at beklage sig til Moses. Da lod Gud en brand fortære den ydre del af deres lejr (4.Mos. 11,1) i et forsøg på at vække dem. De „vågnede“ dog stadig ikke til bevidsthed om Guds vilje, men fortsatte med at beklage sig til Moses og længes efter Ægypten (4.Mos. 11,4-6). Vi kan således se, at det succesfulde grundlag for tabernaklet blev invaderet af Satan.

Derfor bad Gud igen de troløse israelittere om at etablere et 40 dages grundlag til adskillelse fra Satan. Han beordrede dem til at spionere i en 40 dages periode i Kanaan som en betingelse for at kunne opfylde den anden nationale kurs for at genoprejse Kanaan. Gud valgte 12 mænd til at spionere i 40 dage, en fra

hver stamme (4.Mos. 13,1-15); men alle, med undtagelse af Kaleb og Josua, vendte tilbage med modløse rapporter (4.Mos. 28,32). Da israelitterne hørte disse rapporter, rettede de deres vrede mod Moses, krævede en ny leder og ønskede at vende tilbage til Ægypten. Da viste Gud sig for hele folket og sagde til Moses: *„Hvor længe skal dette folk håne mig, og hvor længe vil det vægre sig ved at tro på mig, til trods for alle de tegn jeg har gjort i det?“* (4.Mos. 14,11). Da sagde Gud:

„ Eders små børn, som I sagde ville blive bytte, dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage det land i besiddelse, som I har vraget, men eders egne kroppe skal falde i ørkenen her, og eders sønner skal flakke om i ørkenen i fyrretyve år og undgælde for eders bolen, indtil eders kroppe er gået til grunde i ørkenen. Som I brugte fyrretyve dage til at undersøge landet, således skal I undgælde for eders misgerninger i fyrretyve år, et år for hver dag, og således få mit mishag at føle“ (4.Mos. 14,31-34).

Således resulterede de modløse rapporter i, at den 40 dages udspioneringsperiode blev en fiasko, og israelitterne var derfor ikke i stand til at oprette det substantielle grundlag ved Kadesh Barnea. Som et resultat heraf blev den anden nationale kurs (dvs. den 21 måneder lange kurs i ørkenen) udvidet til en tredje kurs: en 40 års kurs i ørkenen.

D. Den tredje kurs for den nationale genoprejsning af Kanaan

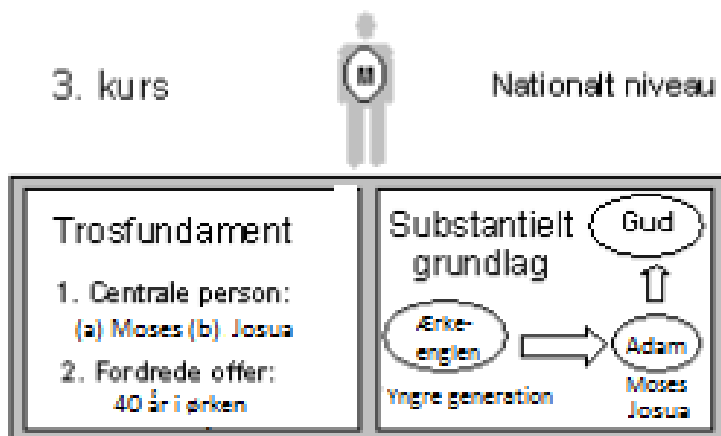
1. Trosgrundlaget

Den anden kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan fejlede på grund af israelitternes mangel på tro. Dermed blev den 40 årige periode i Midians ørken, hvorved Moses etablerede trosgrundlaget for den anden nationale kurs, også invaderet af Satan. På grund af den fejlslagne 40 dages mission med at udspionere Kanaan indledte Moses endnu en periode til

adskillelse fra Satan for at genoprejse trosgrundlaget for den tredje kurs. Den bestod i, at han ledte israelitterne på en 40 års vandring gennem ørkenen, som endte, da de vendte tilbage til Kadesh-Barnea. Ved at ære og ophøje tabernaklet med absolut tro og loyalitet gennem denne 40 års vandring, opfyldte Moses igen betingelsen (baseret på tallet 40) for adskillelse fra Satan.

2. Det substantielle grundlag

Hvis israelitterne gennem deres 40 års omvandring i ørkenen havde haft tillid til og forenet sig med Moses, der med uforanderlig tro havde været hengiven til og ophøjet tabernaklet, og var de gået ind i Kanaans land på denne måde, så ville det substantielle grundlag være blevet etableret ved den tredje kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan. Derfor udgjorde denne 40 års periode godtgørelsesperioden til at oprette trosgrundlaget for den tredje kurs og dermed skabe grundlaget for at påbegynde den tredje kurs til Kanaan. Den tredje forsynskurs til at oprette det substantielle grundlag blev indledt centreret på Moses; men den blev afsluttet centreret på Joshua. Den tredje kurs skal derfor studeres i lyset af disse to faser.

GRUNDLAGET FOR MESSIAS

a. *Det substantielle grundlag centreret på Moses*

Gud havde givet israelitterne arken, tabernaklet og stentavlerne med de ti bud, idet han frygtede at folket igen kunne falde i vantro. Hvis israelitterne, efter at have modtaget denne pagt fra Gud ved Sinaibjerget, havde fastholdt idealet bag tabernaklet med absolut tro, eller hvis de havde kunnet bevare troen i løbet af den 40 dages udspioneringsperiode i Kanaan, så ville de have været i stand til at godtgøre den anden kurs, der var blevet invaderet. De ville med andre ord have været i stand til at genoprejsede deres status i forhold til Moses til samme niveau, som da de forlod Ægypten, hvor de var forenet med Moses, efter at han havde modtaget Guds hjælp og støtte gennem de 3 mirakler og 10 plager. Derfor, hvis israelitterne, der havde fulgt Moses tilbage til Kadesh-Barnea gennem den 40 årige godtgørelsesperiode i ørkenen, havde ophøjet og æret stentavlerne, arken og tabernaklet, så ville det israeliske folk have kunnet begynde et sejrrikt indtog i Kanaan.

Eftersom stentavlerne var et mikrokosmos af arken, og arken var et mikrokosmos af tabernaklet, så var tavlerne også et mikrokosmos af tabernaklet. Derfor kan tabernaklet eller arken repræsenteres af stentavlerne, eller ført et skridt længere tilbage, af klippen hvoraf stentavlerne var lavet. Derfor optegner Bibelen, at starten på den tredje kurs til den nationale genoprejsning af Kanaan fandt sted centreret på klippen ved Kadesh-Barnea (4.Mos. 20,8-11).

Israelitterne vendte sig igen bebrejdende mod Moses, fordi de ikke havde noget vand. For at redde israelitterne, der igen faldt i vantro trods 40 år i ørkenen (4.Mos. 20,4-10), bød Gud Moses at frembringe vand for folket til at drikke (4.Mos 20,8). Men fordi folket beklagede sig og bebrejdede Moses for, at de ikke havde noget vand at drikke, blev Moses vred på sit folk og slog klippen to gange med sin stav (4.Mos. 20,11). Gud blev vred derover og sagde: „*Fordi I (Moses og Aron) ikke troede på mig og helligede mig for israelitternes øjne, skal I ikke komme til at føre denne forsamling ind i det land, jeg vil give dem!*“ (4.Mos. 20,12).

Fordi Moses slog klippen to gange i stedet for den ene gang, (som Gud havde beordret ham til ved en tidligere lejlighed (2.Mos. 17,6)), var Moses ikke i stand til at indlede forsynet på en acceptabel måde; af samme årsag tillod Gud ham ikke at drage ind i Kanaans land, selvom det var indenfor synsvidde (4.Mos. 20,24; 27,12-14; 5.Mos. 3,23-27). Hvad var forskellen mellem dengang, Moses slog vand ud af klippen ved Horeb i Refidim, og nu, hvor Gud dømte Moses og forhindrede ham i at gå ind i Kanaans land, som Moses så inderligt ønskede? Efter at han havde arbejdet så hengivent gennem hele sit liv, og ført det troløse folk frem til det eftertragtede mål, det forjættede land, hvor meget har Moses da ikke ønsket sig at gå ind i Kanaan! Han tiggede Gud: „... *lad mig da få lov at drage over og se det herlige land hinsides Jordan, det herlige bjergland og Libanon*“ (5.Mos. 3,25). Men Gud svarede afgjort: „... *tal ikke mere til mig om den sag*“ (5.Mos. 3,26). På grund af den fejl han begik, da han skulle frembringe vand af klippen, døde Moses på Pisgas bjerg i Moabs land uden at sætte sin fod i Kanaan (5.Mos. 34,1-6), selvom han var nået frem til Jordan floden.

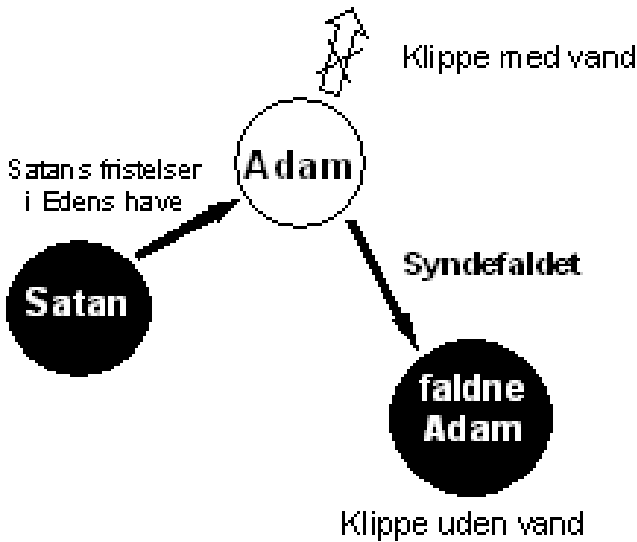
Vi bør tage ved lære af Moses' fejl. Både i Refidim og Kadesh frembragte Moses vand på Guds befaling. Han demonstrerede Guds magt for det troløse folk, og i begge tilfælde anvendte han staven. Den eneste forskel var, at han ved Kadesh slog klippen to gange. Lad os undersøge, hvorfor han kun skulle slå klippen én gang, og hvorfor det var en synd at slå klippen to gange.

I Bibelen bliver Kristus symboliseret ved en hvid sten (Joh.Åb. 2,17) og en klippe (1.Kor. 10,4). Eftersom Kristus kom som livets træ (Joh.Åb. 22,14; se også kapitlet om „Faldet“), repræsenterer klippen også livets træ. Livets træ i Edens Have (1.Mos. 2,9) symboliserede den fuldkomne Adam. Eftersom livets træ også er klippen, symboliserer klippen altså den fuldkomne Adam.

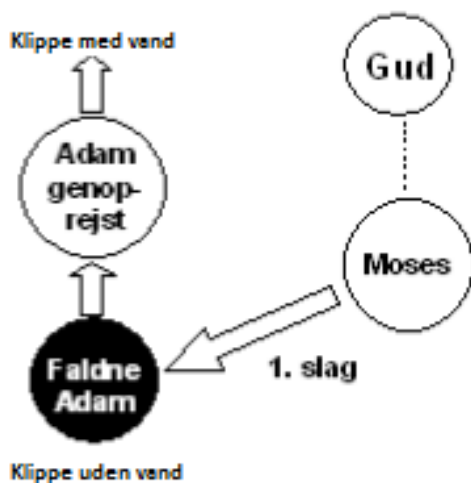
I Edens Have slog Satan Adam og forårsagede Adams fald. Adam som skulle være blevet til klippen, og eftersom Adam ikke blev et livets træ (1.Mos. 3,22-24), svigtede han i at blive

klippen, der til evig tid kunne give livets vand til sine efterkommere.

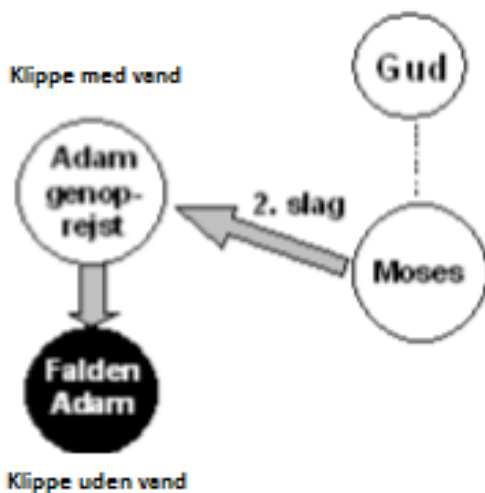
Klippen, der ikke frembragte vand før Moses slog den med staven, repræsenterede den faldne Adam. Gud ønskede i overensstemmelse med princippet om genoprejsning ved godtgørelse at etablere den betingelse, der var nødvendig for at genoprejse Adam til en Adam ligesom klippen, der er i stand til at frembringe vand, ved at få Moses til at slå den golde klippe (der var et symbol på den faldne Adam) een gang, og dermed bringe den til at afgive vand.

Derfor bød Gud Moses slå klippen én gang som den betingelse, der gennem godtgørelse skulle genoprejse den første, faldne Adam til den anden, fuldkomne Adam eller Jesus. Derfor symboliserede klippen, der frembringer vand efter at være blevet slået én gang, Jesus, der skulle komme og give livets vand til den faldne menneskehed. („*Thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus*“ 1.Kor. 10,4)).

Moses' vredeshandling, at slå klippen to gange, repræsenterede, at Jesus, der var den genoprejste klippe, som skulle give livets vand til menneskeheden, blev slået. At Moses slog klippen to gange i vrede over israelitternes vantro, lagde med andre ord et grundlag for, at Satan direkte kunne konfrontere Jesus, den sande klippe, hvis israelitterne ikke ville kunne tro Jesus ved hans komme. Dette er grunden til at Moses' handling var forkert.

Derfor blev grundlaget for at påbegynde forsynet (et grundlag, der skulle være baseret på klippen) ikke opfyldt. I stedet for Moses blev det Josua, der med uforanderlig tro og loyalitet førte den nye generation ind i Kanaan. Han gjorde dette på basis af det grundlag, han havde oprettet for tabernaklet gennem sin 40 dages spionage i Kanaan.

b. Det substantielle grundlag centreret på Josua

Fordi Moses slog klippen to gange, blev Josua udpeget til at overtage ledelsen af israelitterne.

Da sagde Herren til Moses:

„Tag Josua, Nuns søn, en mand i hvem der er ånd, læg din hånd på ham, fremstil ham for præsten Eleazar og hele menigheden og indsæt ham således i deres påsyn; og overdrag ham noget af din værdighed, for at hele israelitternes menighed kan adlyde ham (4.Mos. 27,18-20)

Josua var den ene af de to israelittere, der ikke var faldet i vantro i løbet af den fyrretyve dages lange udspioneringsperiode. Han var forblevet tro mod det trosgrundlag, Moses havde oprettet gennem tabernaklet. Han var den ene af de to, der lagde grundlaget for tabernaklet og ærede det med uforanderlig tro og loyalitet til enden. Skønt Moses' tro vaklede, forblev idealet bag tabernaklet uforandret baseret på det grundlag, Josua etablerede.

Derfor valgte Gud Josua til at erstatte Moses, og Han søgte nu at videreføre sit forsyn ved at bringe israelitterne til at angre og centrere på tabernaklet før den tredje kurs kunne begynde (4.Mos. 21,6-8). Det var nu Guds hensigt at etablere det substantielle grundlag for den tredje kurs ved at placere Josua som central-personen; Israelitterne skulle da drage ind i Kanaan i absolut lydighed til Josua.

Derfor sagde Gud til Moses: „... thi det bliver ham, der skal drage over i spidsen for dette folk, og ham, der skal give dem det land, du ser, i eje“ (5.Mos. 3,28).

Senere sagde Gud til Josua:

„Min tjener Moses er død; bryd nu op tillige med hele dette folk og gå over Jordan derhenne til det land, jeg vil give dem, israelitterne“ (Jos. 1,2).

„... som jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig. Vær frimodig og stærk, thi du skal skaffe dette folk det land i eje, som jeg tilsvor deres fædre at ville give dem“ (Jos. 1,5-6).

Samtidigt var den anden generation af israelittere, der var blevet født i ørkenen, fast besluttet på at følge Josua med deres liv som indsats. De svarede Josua:

„Alt, hvad du har pålagt os, vil vi gøre, og vi vil gå overalt, hvor du sender os; ... enhver, som sætter sig op imod dine befalinger og ikke adlyder dine ord i alt, hvad du pålægger ham, skal dø. Vær kun modig og uforsagt!“ (Jos. 1,16-18).

De bragte tillige rapporter fulde af håb med sig tilbage, efter at de havde udspioneret Jeriko. De sagde: *„Herren har givet hele landet i vor magt, og alle landets indbyggere er skrækslagne over os!“* (Jos. 2,24). Den anden generation af israelittere var således helt forenet med Josua, der stod på grundlaget for tabernaklet i overensstemmelse med Guds befaling, og de blev ført til Jordan floden. Der var højvande, og floden gik over sine bredder. Men præsterne, der bar arken, trådte ind i floden, som det var blevet dem pålagt, og vandene som kom oppefra standsede, mens den nedadgående strøm drænedes bort, og alle israelitterne kunne gå over til Kanaan på tør grund (Jos. 3.16-17).

Da de indtog Jeriko i overensstemmelse med Guds befaling, udgjorde fyrr tusinde soldater forfronten, fulgt af syv præster, der marcherede med syv trompeter. De gik foran pagtens ark, der blev båret af de levitiske præster. Derpå fulgte det israelske folk, der udgjorde bagtroppen (Jos. 6,8-9). Israelitterne marcherede i overensstemmelse med Guds befaling omkring Jerikos by seks dage - en tur hver dag - men den syvende dag gik de omkring Jeriko syv gange. Derpå faldt murene sammen

ved Josuas og folkets kampråb (Jos. 6,20). På denne måde indledte israelitterne deres erobring af Kanaans land, som var det hjem, de længtes efter.

Lad os nu opsummere, hvad vi har lært om det substantielle grundlag under den tredje kurs for den nationale genoprejsning af Kanaan. På grund af israelitternes troløshed overfor Moses blev det substantielle grundlag aldrig lagt centreret på Moses, og hele den første generation af israelittere, inklusiv Moses - alle, med undtagelse af Josua og Kaleb, der besad en urokkelig tro - døde i ørkenen. Den anden generation af israelittere, der var født i ørkenen, lagde det substantielle grundlag centreret på Josua og holdt deres indtog i Kanaan (4.Mos. 14,29-38).

Skønt det nationale grundlag for Messias nu var lagt centreret på Josua, var det nødvendigt, at den himmelske side forberedte et stærkt grundlag, som Messias kunne komme på. Dette var vigtigt, fordi den faldne menneskehed allerede havde bygget store riger centreret på Satans magt, som kunne skabe modstand mod det himmelske genoprejsningsforsyn.

Israelitterne havde derfor ansvaret for at opbygge et himmelsk grundlag; men desværre svigtede de igen i deres tro, selv efter at de var kommet ind i Kanaans land. Guds forsyn blev derfor gang på gang forlænget frem til Jesu tid.

Kapitel 13

Jesus i genoprejsnings- Forsynet

Jesus havde ansvaret for substantielt at overvinde Satan. For at opfylde dette skulle han følge den symbolske og billedlige kurs Jakob og Moses havde etableret (5.Mos. 18,18; Joh. 5,19). Men på samme måde som israelitterne under Moses var faldet i vantro i ørkenen, faldt israelitterne på Johannes Døberens tid i vantro med det resultat, at Jesu verdensomspændende kurs til at genoprejs Kanaan også var nødt til at gå gennem tre kurser.

Afsnit I Den første kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan

A. Trosgrundlaget

1. Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget

Den centrale person, der var ansvarlig for at forberede

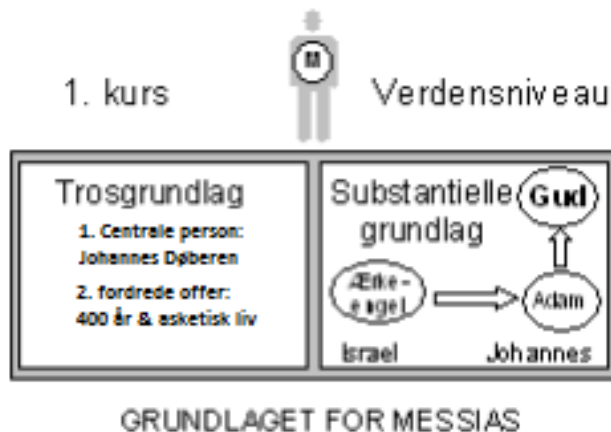
grundlaget for frelserforsynet på Messias tid, skulle: „jævne Herrens vej“ (Joh. 1,23). Denne centrale person var Johannes Døberen, der var „den største blandt kvindefødte“ (Matt. 11,11). Som det allerede er blevet forklaret i kapitlet om Moses' kurs, gav israelitternes gentagne vantro Satan en chance for at invadere og angribe Jesu krop, der var en inkarnation af klippen og stentavlerne. Derfor opdragede Gud det udvalgte folk til at være et folk, der ikke ville falde i vantro. Gud sendte mange profeter, især profeten Elias, for at oplære folket til at stå helt forenet, centreret på templets idealer, som var billedet på Jesus. Men israelitterne blev gang på gang vantro, og Elias' mission, at omvende israelitterne fra deres vantro, blev ikke opfyldt. Derfor var det Guds vilje, at Elias skulle vende tilbage for at opfylde sin mission (Mal 4,5). Elias' tilbagekomst blev opfyldt af Johannes Døberen (Luk. 1,17; Matt. 11,14; 17,13). Han var den person, der havde ansvar for at oprette et trosgrundlag for Messias.

2. Offeret, der var nødvendigt for at genoprejs trosgrundlaget

Som forklaret i kapitlet „Moses i genoprejsningsforsynet“ blev en godtgørelsesperiode, fra Moses' tid og fremover, baseret på tallet 40 (som kaldes en godtgørelsesperiode baseret på tallet 40) tilstrækkelig til at opfylde betingelsen til adskillelse fra Satan. Centralpersonen, der skulle genoprejs trosgrundlaget, kunne med andre ord opfylde dette ved, i stedet for at bringe et offer fra skabelsen, at forblive forenet med Guds ord efter at have etableret en periode, baseret på tallet 40, til adskillelse fra Satan. Ved at opfylde denne betingelse kan han opfylde godtgørelsesbetingelsen, der genoprejs trosgrundlaget.

Johannes Døberen stod på grundlaget af en periode (baseret på tallet 40) til adskillelse fra Satan; nemlig den 400 årige periode til forberedelse for Messias, der var blevet indledt med profeten Malakias. På grund af hans asketiske livsførelse var Johannes Døberen i stand til at adskille sig fra Satan og etablere

trosgrundlaget. Johannes levede af græshopper og honning i ørkenen og var kun optaget af Guds vilje. Derfor betragtede præsterne og Israels folk Johannes' liv og tro med den største respekt.

B. Det substantielle grundlag

1. Den centrale person med ansvaret for at genoprette det substantielle grundlag

Johannes Døberen stod også i Abel positionen for det substantielle grundlag, dvs. han var centralpersonen for oprettelsen af det substantielle grundlag. Moses' mission var gået fra Moses til Josua, derpå til profeterne, inklusiv Elias, og endelig til Johannes Døberen. Derfor stod Johannes Døberen i Moses' position. Moses havde været den centrale person for trosgrundlaget (og derved stået i forældre-positionen) og den centrale person for det substantielle grundlag (og derved stået i den andenfødtes position). På tilsvarende måde havde Johannes Døberen den dobbelte mission at etablere trosgrundlaget og det substantielle grundlag, hvor han, som centralpersonen, stod i Abel positionen.

2. Oprettelsen af det substantielle grundlag

Det nationale, substantielle grundlag ville blive etableret, når israelitterne elskede og adlød Johannes Døberen, der stod i Abel-positionen på det nationale niveau. Gud havde allerede forberedt det udvalgte folk til at have absolut tillid til Johannes Døberen, der var en særlig profet. Alle vidste, at han var en mand af Gud. De havde hørt om, at en engel bebudede hans fødsel, at hans far var stum, da han kom ud af templet, og om de mirakler og tegn, der fandt sted ved hans fødsel. Alle Judæas folk fulgte ham med største interesse siden hans barndom. Situationen var, som vi læser i Lukas 1,65-66: *„Da kom der frygt over alle de omkringboende, og alt dette blev meget omtalt i hele Judæas bjergland. Og alle, som hørte det, lagde sig det på sinde og sagde: „Hvad mon der skal blive af dette barn?“ Thi Herrens hånd var med ham.“* Endvidere var Johannes' tro så enestående, at mange af ypperstepræsterne og Israels folk tænkte, at han endog kunne være Messias (Joh. 1,19; Luk. 3,15). Folket i Judæa, der stod i Kain-positionen, troede således på Johannes Døberen og fulgte ham, som om han kunne være selveste Messias, og de etablerede således det substantielle grundlag på nationalt plan.

C. Grundlaget for Messias

Trosgrundlaget og det substantielle grundlag, der var blevet oprettet af Johannes Døberen, udgjorde tilsammen grundlaget for Messias. Grundlaget for Messias består i, at folk er forberedte til at tjene og bistå Messias og opfylde hans vilje. Derfor skulle Johannes Døberen, som repræsentant for alle centralpersonerne, der gennem forsynshistorien havde arbejdet så ihærdigt for at oprette grundlaget for Messias, selv have tjent Messias mere end nogen anden. Johannes Døberen skulle endvidere, baseret på dette historiske grundlag for Messias, have ført det israelske folk til Jesus og oplært dem til at tro og følge Jesus, og dermed skabt et grundlag, der ville have hjulpet Jesus

til hurtigt at kunne opfylde genoprejsningsforsynet.

Men til trods for at Johannes Døberen oprindeligt havde lagt dette grundlag og selv havde vidnet om, at Jesus var Messias, fulgte han ikke Jesus (Joh. 1,29-34). Johannes Døberen kom endog til at tvivle på, om Jesus var Messias (Matt. 11,3); og selv om han var kommet som Elias, forstod han det ikke og benægtede det (Joh. 1,21). Fordi israelitterne troede på profetien hos Malakias, der forudsiger, at Elias skulle komme før Messias, resulterede Johannes Døberens benægtelse i, at det israelske folk blev forvirret, så de ikke vidste, om de skulle tro Jesus eller Johannes; herved blev deres vej til Jesus i realiteten blokeret. Derfor kunne det grundlag for Messias, som Johannes Døberen havde oprettet, ikke fungere som grundlag for Jesus, men blev i stedet en barriere mellem Jesus og det udvalgte folk.

Grundlaget for Messias er det grundlag, hvorpå Gud endeligt vil opfylde formålet med forsynet. Men dette grundlag kom ikke til at tjene som det grundlag, der kunne bistå Messias, der skulle have været centrum for forsynet. Som følge heraf blev dette „grundlag“ i realiteten tilintetgjort. Skønt Gud omhyggeligt havde forberedt Johannes Døberen til at tjene Jesus, fulgte Johannes ikke Jesus, og han mistede derfor sin position som den historiske Abel. Som følge heraf fejlede den første kurs til den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan.

Afsnit II

Den anden kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan

A. Trosgrundlaget

1. **Den centrale person med ansvaret for at genoprette trosgrundlaget: Jesus overtager Johannes Døberens mission**

På grund af Johannes Døberens manglende tro på Jesus blev

trogrundlaget for den første verdensomspændende kurs til genoprejsningen af Kanaan invaderet af Satan. Messias kom, men grundlaget for Messias smuldrede og efterlod ikke Jesus noget ståsted som Messias. Men Messias kan kun stå frem, hvor der eksisterer et grundlag, der er fri for Satans invasion. Derfor blev Jesus tvunget til selv at opfylde de godtgørelsesbetingelser, der var nødvendige for at genoprejsne grundlaget for Messias, og mens han gjorde dette, kunne han ikke fungere i kapaciteten som Messias, men kun stå i Johannes Døberens sted.

Eftersom Jesus var Guds Søn og skulle være „Herlighedens Herre“, skulle han ikke have været nødt til at gå lidelsens vej (1.Kor. 2,8). Men Johannes Døbereren, der var født til at bane Herrens vej (Joh. 1,23; Luk. 1,76), fejlede i sin mission. Derfor blev Jesus nødt til at overtage Johannes Døberens mission, og han måtte nu selv skabe grundlaget for at kunne træde frem som Messias. Derfor er Jesus i den anden verdensomspændende kurs for genoprejsningen af Kanaan selv centralpersonen, der betaler godtgørelse for at genoprejsne trogrundlaget.

2. Offeret, der var nødvendigt for at genoprette trogrundlaget

Centralpersonen, der var ansvarlig for at genoprejsne trogrundlaget, kunne etablere det ved at blive et med Guds ord efter at have etableret en periode (baseret på tallet 40) til adskillelse fra Satan. For at gøre dette fastede Jesus 40 dage og overvandt Satans tre fristelser. Jesus opfyldte disse betingelser, ikke i positionen som Messias, men som den person, der overtog Johannes Døberens mission. Han opfyldte med andre ord betingelserne for at genoprejsne trogrundlaget i positionen af „den centrale person med ansvaret for at oprette grundlaget for Messias“, snarere end som Messias selv.

Lad os se nærmere på grundene til, at Jesus skulle faste og bede 40 dage og til de tre fristelser. I løbet af den nationale genoprejsningskurs af Kanaan centreret på Moses blev klippen, der symboliserede Jesus (1.Kor. 10,4), invaderet af Satan på

grund af Moses' vrede, der blev fremkaldt af israelitternes vantro. Denne invasion blev liggende som et fjernt grundlag, hvorved Satan direkte kunne angribe Jesus, den sande klippe, hvis det udvalgte folk igen skulle falde i vantro på Jesu tid.

Johannes Døberen var den centrale person, der kunne forhindre dette i at ske ved at etablere trosgrundlaget og dermed overvinde Satan. Men Johannes Døberen fejlede i troen på Jesus, og derfor kunne Jesus ikke undgå at blive angrebet direkte af Satan og blive hans konstante mål. Derfor var Jesus selv nødt til at opfylde en godtgørelsesbetingelse (baseret på tallet 40) til adskillelse fra Satan ved at faste i 40 dage og overvinde Satans angreb, der kom i form af de tre fristelser.

3. Satans tre fristelser

I Mattæus 4,1-10 læser vi, at Satan prøvede Jesus gennem tre fristelser. Satans mål med at angribe Jesus med tre fristelser var ikke rettet mod ydre omstændigheder eller for at efterprøve Jesu magt til at udvirke mirakler, men havde det klare formål at forhindre Jesus i at opfylde sin mission som Messias. Fordi Messias kom for at genoprejse verden til dens oprindelige

tilstand (dvs. Guds ideal, som Satan ødelagde), betyder Messias' opfyldelse af sin mission, at Satan må se sin egen evige tilintetgørelse i øjnene. Eftersom Himmeriget er baseret på Princippet, og eftersom Adam havde fejlet ved ikke at følge Princippet, var Satans fristelser centreret på at få Jesus til at fejle i forhold til Princippet. Det betyder, at den verden Messias skal realisere, er den verden Gud oprindeligt ønskede, som er baseret på opfyldelsen af Guds tre velsignelser. Derfor var det Jesu opgave at opfylde de tre velsignelser. Satans forsøg på at forhindre Jesus i at opfylde sin mission bestod derfor i at forsøge at forhindre Jesus i at opfylde de tre velsignelser ved at bringe tre fristelser, der var baseret på de tre velsignelser.

a. Den første fristelse

Ved den første fristelse kom Satan til Jesus og sagde: „... *Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød.*“ (Matt. 4,3). Stenene, der tilhørte Satan, repræsenterede de ituslåede stentavler og klippen, som Moses havde slået to gange. På grund af det udvalgte folks vantro slog Moses stentavlerne i stykker og slog klippen to gange og skabte dermed grundlaget for, at Satan kunne gøre krav på klippen. Stenene, som Satan brugte til at friste Jesus med, symboliserede Jesus selv: den sande klippe og den sande stentavle (1.Kor. 10,4; Joh.Åb. 2,17).

Da det udvalgte folk faldt i vantro, som det skete i ørkenen, fik Satan et grundlag, hvorpå han kunne angribe Jesus, som var det inkarnerede ord, der var blevet symboliseret ved stentavlerne. Jesus skulle overvinde disse omstændigheder. Satan vidste, at Jesus var draget ud i ørkenen for at genoprejse klippen. Derfor forsøgte Satan at friste Jesus til at omdanne klippen til brød, fordi Jesus var sulten, ligesom de vantro israelittere havde været på Moses' tid. Hvis Jesus var blevet fristet og havde opgivet sit formål at genoprejse klippen og i stedet havde valgt at forvandle stene til brød for at tilfredstille sin sult, så ville Satan have haft held til at forhindre Messias i at opfylde sit formål. Ved at få Jesus under sit herredømme ville

Satan kunne beholde klippen i sin besiddelse for evigt.

Jesu svar på denne fristelse var: „*Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund*“ (Matt. 4,4). Det betyder, at selvom menneskets fysiske krop kan eksistere ved at spise brød, er livet uden Guds ord ufuldkomment. Mennesket kan kun blive et helt menneske, hvis det, udover det fysiske brød, indtager livets brød gennem Kristus, som er Guds ord, der er blevet kød (Joh. 6,35-51). Jesu svar til Satans første fristelse betyder, at selv om han var udmattet af sult, var spørgsmålet om fysisk brød ikke det afgørende spørgsmål. Jesus skulle sejre over Satans fristelse og blive den levende inkarnation af Guds ord - det brød, der er i stand til at give liv til hele menneskeheden.

Med sin sejr over den første fristelse, opfyldte Jesus betingelsen for at etablere sig som den sande inkarnation af klippen, der var gået tabt til Satan på grund af det udvalgte folks vantro i ørkenen. Ved at overvinde denne fristelse (stående i Johannes Døberens position), genoprejste Jesus således Messias' position, som er modellen på det fuldkomne menneske. Ved at gøre dette, etablerede Jesus grundlaget for at genoprejse Guds første velsignelse til mennesket, der er det første skridt til at opfylde Guds formål med skabelsen.

b. Den anden fristelse

Ved den anden fristelse anbragte Satan Jesus på toppen af templet og sagde: „... *Hvis du er Guds Søn, så styr dig ned...*“ (Matt. 4,6). Jesus omtalte sig selv som templet (Joh. 2,19-21), og troende betegnes ligeledes som Guds templer (1.Kor. 3,16). Første Korinterbrev 12,27 siger, at de troende er lemmer i Jesu krop. Vi kan således forstå, at Jesus er hovedtemplet, mens de troende er hovedtemplets forgreninger. At Satan førte Jesus op til templets top, betyder at Satan, som følge af Jesu sejr i den første fristelse, anerkender Jesu autoritet som templets Herre. Satans opfordring til Jesus om at kaste sig ned fra templets top er ikke et forsøg på at afprøve Jesu evner til at udføre mirakler,

men et forsøg på at få ham til at opgive sin position som Herre over templet ved at få ham til at kaste sig selv ned og blive som et faldent menneske og dermed forhindre ham i at genoprejse mennesker til at blive forgreninger af hovedtemplet. Da Satan havde bragt Adam til at falde (2.Kor. 4,4; Joh. 12,31), fik Satan herredømmet over verden som en falsk herre, og på samme måde ville Satan være blevet herre over templet i Jesu sted, hvis Jesus (den anden Adam) var faldet for denne fristelse.

Men Jesus svarede Satan: „... *Du må ikke friste Herren din Gud*“ (Matt. 4,7). Satan er en falden engel; det sande menneske er skabt til at have herredømme over englene. Derfor skulle en falden engel naturligvis stå under Jesu herredømme. Selvom Satan gennem sit falske herredømme for en tid kan kontrollere verden, var hans forsøg på at indtage positionen som herre over templet en handling, der var i modstrid med Princippet. Satan, der er en falden engel, skulle ikke have forsøgt at friste Gud. Alligevel gjorde han dette, da han forsøgte at friste Jesus, fordi Jesus, efter at han havde sejret i den første fristelse og dermed havde genoprejst sin position som et sandt individ og menneske, var det sande tempel og Guds legeme.

Jesus svarede ved at irettesætte Satan for hans handling, der var i modstrid med Princippet. Det betød, at Satan var nødt til at forlade ham og ophøre med at friste Guds repræsentant og Sande Søn. Jesus var hovedtemplet og menneskehedens Sande Far. Ved at overvinde den anden fristelse lagde Jesus grundlaget for, at de troende kunne genoprejses til forgreninger af hovedtemplet, dvs. til børn af Jesus. Derfor etablerede Jesus, ved at overvinde denne fristelse, grundlaget for at genoprejse Guds anden velsignelse til mennesket, som er det andet skridt til at opfylde Guds formål med skabelsen.

c. *Den tredje fristelse*

I den tredje fristelse førte Satan Jesus op på et meget højt bjerg og viste ham alle verdens riger og deres herlighed. Derpå sagde han: „... *Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og*

tilbede mig“ (Matt. 4,9). Der findes selvfølgelig ikke noget bjerg, hvorfra man kan se alle verdens riger. Hvad betyder det da, at Satan førte Jesus op på et sådant bjerg?

På grund af faldet mistede Adam sin autoritet som skabelsens herre og kom under Satans herredømme. Derfor var Satan blevet herre over skabelsen i stedet for Adam (Rom. 8,20). Gud sendte Jesus, for at han skulle blive den fuldkomne Adam, og dermed skabelsens herre (Gud lagde alle ting under Kristus, 1.Kor. 15,27). Satan vidste dette, og eftersom Jesus havde overvundet den første og den anden fristelse, var Satan nødt til at placere Jesus i positionen som skabelsens herre. Det er dette, der symboliseres ved, at Satan fører Jesus op på et bjerg, hvorfra alle verdens riger kan ses. Derpå fristede Satan Jesus ved at tilbyde ham at blive herre over skabelsen, hvis Jesus ville give efter for ham. Satan ønskede at den anden Adam ville bøje sig for ham, som den første Adam havde gjort det i Edens Have.

„Jesus svarede: „... *Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene*“ (Matt. 4,10). Englene er skabt til at være tjenende ånder (Heb. 4,10), til at tilbede og tjene Gud. Jesu svarede ved at påminde Satan om, at Satan, en falden engel, skulle tilbede og tjene Gud. I overensstemmelse hermed skulle Satan også tilbede og tjene Jesus, fordi Jesus var Guds tempel.

Ved at overvinde de første 2 fristelser, havde Jesus etableret det grundlag, der ville gøre ham i stand til at genoprejse Guds første og anden velsignelse. På dette grundlag skulle han også genoprejse Guds tredje velsignelse til mennesket, nemlig menneskets herredømme over skabelsen. Skønt Jesus kunne have fået alle verdens kongedømmer og deres herlighed, hvis han havde givet efter for Satan, så ville hans mission som Messias ikke kunne blive opfyldt. Jesus svarede, at skønt Satan tilbød ham herredømmet over skabelsen, så ville han ikke falde ned og tilbede ham, for han (Jesus) var Guds tempel. Jesu svar var baseret på *Princippet*, og han var derfor sejrrig. Ved at overvinde den tredje fristelse var Jesus i stand til at opfylde de betingelser, der er nødvendige for at genoprejse menneskets herredømme over skabelsen. Han etablerede med andre ord

grundlaget for at genoprejse Guds tredje velsignelse til mennesket. Jesus etablerede således trosgrundlaget i Johannes Døberens sted ved at gennemføre en 40 dages faste og overvinde Satans 3 fristelser.

Første fristelse	<i>Sten til brød</i>	Første velsignelse	<i>Fuldkomne individ</i>
Anden fristelse	<i>Templet</i>	Anden velsignelse	<i>Blive mangfoldig</i>
Tredje fristelse	<i>Alverdens riger</i>	Tredje velsignelse	<i>Herredømme over skabelsen</i>

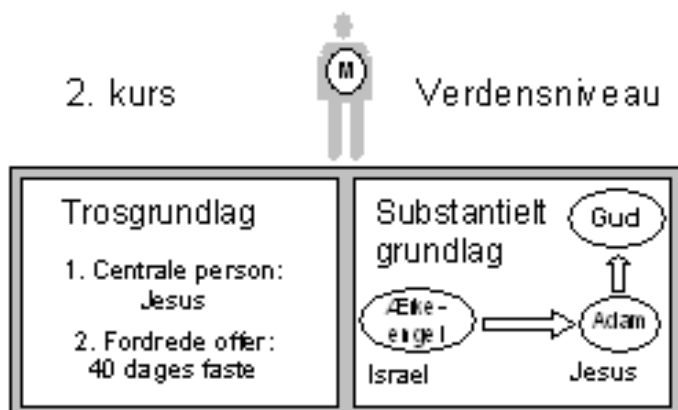
MATTHÆUS 4:1-11

B. Det substantielle grundlag

Jesus fastede og bad 40 dage for at oprette trosgrundlaget. Dette tilsammen med hans sejr over Satans fristelser etablerede Jesus som centralpersonen og Abel for oprettelsen af det substantielle grundlag på nationalplan. Derfor, hvis Israels folk, der stod i Kain positionen, havde troet, tjent og adlydt Jesus, der stod i Abel positionen i stedet for Johannes Døberen, så ville det substantielle grundlag være blevet lagt på national plan. Dette substantielle grundlag og trosgrundlaget ville tilsammen have udgjort grundlaget for Messias, og det ville have medført, at Jesus kunne skifte fra Johannes Døberens position til positionen som Messias.

Hvis Jesus havde været i stand til at sikre dette sejrrige grundlag på jorden, ville han også have været i stand til at bringe fuldstændig genfødsel til menneskeheden og ligeledes til fuldstændigt at opfylde Guds formål med skabelsen. Derfor

åbenbarede Jesus hemmeligheder om Himmeriget og vidnede om sig selv ved hjælp af mirakler, alt sammen med det formål at bringe folket til at tro på ham og adlyde ham (Joh. 10,38). Fordi opfyldelsen af det substantielle grundlag var forudsætningen for at lægge grundlaget for Messias på det nationale plan, var det yderst vigtigt, at jødedommens ledere og folket tjente Jesus og fulgte hans vilje, fordi han stod i Abel positionen.

GRUNDLAGET FOR MESSIAS

Men folkets ledere, som f.eks præsterne, leviterne og de skriftkloge var blandt dem, der først faldt i vantro og tvivlede på Jesus. Den jævne befolkning faldt derpå også i vantro og begyndte endog at håne Jesus. Selv meget tidligt i Jesu virke erklærede farisæerne ham for en synder (Joh. 9,16-24), skønt der ingen fejl fandtes hos ham. Og folket tog ved adskillige lejligheder sten op for at kaste dem efter Jesus, til trods for at han blot forkyndte sandheden for dem (Joh. 8,59; 10,31). Jesus var endog undertiden nødt til at søge i skjul, fordi der dannedes sammensværgelser for at dræbe ham (Joh. 7,1; 8,40).

Satan, der var blevet overvundet, forlod Jesus „for en tid“ (Matt. 4,13). At Satan forlod Jesus „for en tid“ viser, at Satan ikke forlod Jesus helt og var i stand til at stå op mod Jesus igen. Eftersom Jesus havde overvundet Satans fristelser, kunne

Satan ikke længere angribe ham direkte; derfor var Satan nødt til at angribe gennem folket. Han centrerede derfor på lederne, der var faldet i vantrø, og koncentrerede til sidst sine anstrengelser på Judas Iscariot. 1.Kor. 2,8 siger: „*Den har ingen af denne verdens herskere kendt; thi hvis de havde kendt den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre*“. Folkets holdning til Jesus begrænsede sig ikke blot til simpel uvidenhed. Deres mistro og modvilje mod ham blev så stærk, at de frygtede ham og ønskede at slippe af med ham; tilsidst korsfæstede de ham.

På grund af folkets vantrø blev det substantielle grundlag aldrig etableret. Derfor blev grundlaget for Messias ikke lagt i løbet af den anden verdensomspændende kurs til genoprejsningen af Kanaan. Som følge heraf fejlede den anden verdensomspændende kurs til Kanaans genoprejsning også.

Afsnit III

Den tredje kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan

A. Den åndelige kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan.

Den første verdensomspændende kurs til Kanaans genoprejsning fejlede på grund af Johannes Døberens vantrø. Derpå forsøgte Jesus selv at etablere grundlaget for Messias; men fordi folket ikke fulgte ham, og især på grund af hans disciples manglende tro, fejlede den anden kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan også. Derfor blev Jesus tvunget til at gå korsets vej. I Joh. 3,14 siger Jesus: „*Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan må Menneskesønnen ophøjes ...*“. Da folket, der var med Moses, blev bidt af ophidsede slanger og begyndte at dø, befalede Gud Moses at

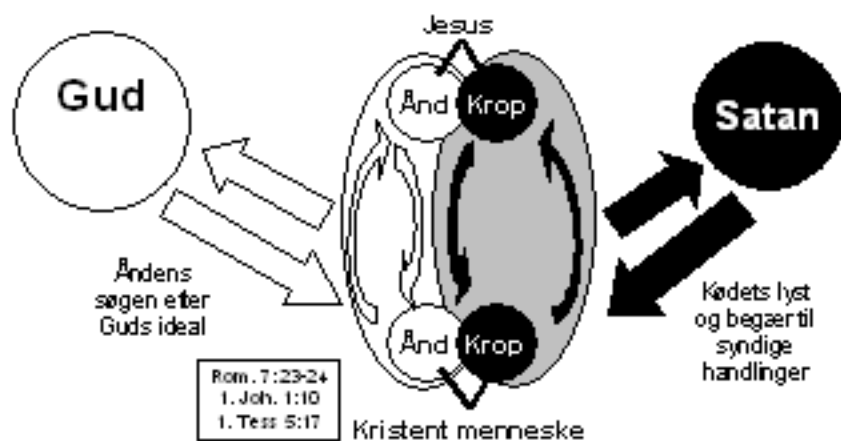
holde en bronceslange op for at åbne en vej, der kunne frelse folket. På samme måde, da folket på Jesu tid faldt i vantro, bad Gud Jesus gå korsets vej.

Hvad er betydningen af korset? Jesu messianske opgave var, som allerede forklaret i kapitlet „Formålet med Messias“, at fuldende frelserforsynet, dvs. at fuldende formålet med skabelsen.

Mennesket blev skabt med et fysisk selv og et åndeligt selv, men mennesket faldt både fysisk og åndeligt. Derfor må mennesket gennemgå både en fysisk og åndelig frelse. Når vi siger, at vi har absolut tro på Jesus og adlyder ham, betyder det, at vi opfylder idealet om at blive ét legeme med ham. Jesus talte herom, da han sammenlignede sig selv med vintræet og de troende med grenene (Joh. 15,5), og da han sagde: „*På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig og jeg i jer*“ (Joh. 14,20); men folket troede ikke på Jesus og blev ikke ét med ham. Som følge heraf blev Gud nødt til at tillade Satan at tage Jesu fysiske krop som godtgørelse for menneskehedens vantro. Derfor døde Jesus på korset!

Eftersom Jesus er kilden til liv for hele menneskeheden, betyder Satans invasion af Jesu fysiske krop, at selv helgener, der tror på Jesus og bliver ét med ham, ikke kan undgå Satans invasion gennem deres krop (Rom. 7,22-23). Ligeegyldig hvor hengivne troende end måtte være, er deres legemer stadigvæk en del af det område, Satan kan invadere. Derfor er de nødt til at bede konstant (1.Tess. 5,17), og deres børn fødes stadigvæk med arvesynden.

På grund af korsfæstelsen mistede menneskeheden Jesu fysiske legeme, og dermed det fysiske trosobjekt, så det blev umuligt at opnå fysisk frelse. Derfor kunne den tredje verdensomspændende kurs for genoprejsningen af Kanaan ikke påbegyndes som en substantiel kurs på både det fysiske og åndelige plan, men den startede i stedet som en åndelig kurs centreret på den opstandne Jesus.

1. Det åndelige trosgrundlag

Centralpersonen, der var ansvarlig for at etablere det åndelige trosgrundlag, var den opstandne Jesus. Ved at opfylde dette ansvar stod han i Johannes Døberens position.

Skønt Gud lod Satan tage Jesu krop for at menneskets vantro kunne blive godtgjort, blev grundlaget for den åndelige frelse etableret, da Gud, idet han brugte Jesu absolutte lydighed som grundlag, lod Jesu åndelige selv genopstå og placerede ham i en position, som Satan ikke kunne invadere.

Jesus sagde: „Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen“ (Joh. 2,19). Han forudsagde, at hans opstandelse ville finde sted inden for tre dage. Den opstandne Jesus blev den centrale person for at etablere det åndelige trosgrundlag. I løbet af de 40 dage, der fulgte efter hans opstandelse, etablerede Jesus det åndelige grundlag for adskillelse fra Satan. Dette etablerede også det åndelige trosgrundlag for den tredje verdensomspændende åndelige kurs for genoprejsning af Kanaan.

Den opstandne Jesus var selvfølgelig ikke den samme, som da han levede sammen med sine disciple før korsfæstelsen. Han var nu i sin åndelige krop og transcenderede tid og rum og kunne

ikke ses af det normale fysiske syn (Luk. 24,16). Som eksempel kan nævnes, at han pludselig kom til syne i et lukket værelse, hvor hans disciple var forsamlet (Joh. 20,19). Ved en anden lejlighed viste han sig på bredden af Tiberias sø og blev ikke straks genkendt af sine disciple (Joh. 21,1-4). Ved endnu en lejlighed viste han sig pludseligt for 2 disciple, da de var på vej til Emmaus og gjorde dem følge et langt stykke vej uden at de genkendte ham (Luk. 24,15-16). Faktisk var selv Maria, der var den første, der oplevede den opstandne Jesus, også ude af stand til at genkende ham (Joh. 20,14). Jesus viste sig for sine disciple på jorden i løbet af den 40 dages periode, der fulgte efter hans opstandelse, og idet han overskred tid og rum, lagde han det åndelige trosgrundlag.

2. Det åndelige substantielle grundlag

Ved at lægge trosgrundlaget, idet han stod som centralpersonen for det åndelige substantielle grundlag, sikrede han det åndelige herredømme og kunne dermed stå i Abel positionen.

Gud kunne ikke længere forholde sig direkte til det jødiske folk, fordi de havde forrådt Jesus. Derfor havde han brug for et nyt Israel, dvs. et *andet Israel*, som ville følge den opstandne Jesus med absolut tro. Det nye Israel, der stod i Kain-positionen, skulle tro på og adlyde Jesus (den åndelige Abel) fuldstændigt, og således etablere det åndelige substantielle grundlag. Jesus gjorde sig store anstrengelser for at oprette det åndelige substantielle grundlag, som ville bringe opstandelse til et nyt udvalgt folk, der kunne forene sig med ham i troen.

I Apostelenes Gerninger 1,3 fortælles der om Jesu disciple:

„For dem havde han også, efter sin lidelse, med mange beviser fremstillet sig som den levende, idet han viste sig for dem i fyrretyve dage, og talte om, hvad der hører Guds rige til“.

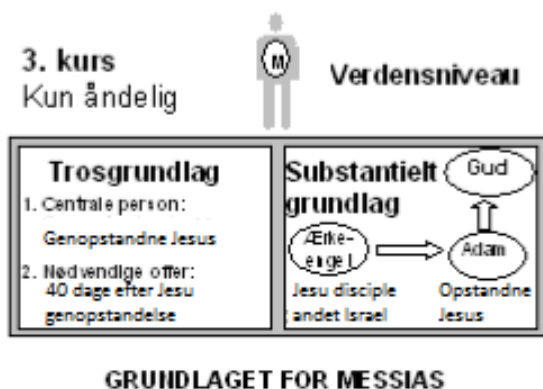
Jesus samlede sine disciple, der var blevet spredt, efter at de havde tabt troen, og idet han gang på gang viste sig for dem, lærte han dem at have absolut tro på ham som Messias.

„Og idet han gik ud fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham“.
(Luk. 24,27)

„Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: ‘Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.’“ (Matt. 28,18-20)

„Og da han spiste sammen med dem, pålagde han dem, at de ikke måtte forlade Jerusalem, men skulle vente på det, som Faderen havde lovet - ‘om det har I hørt mig sige: Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage.’“ (Ap.Ger. 1,4-5)

Jesus udførte mange mirakler (f.eks. Joh. 20,19; 21,6). Han indgød troen i den tvivlende Thomas (Joh. 20,26-29). Han bad Peter afgive løfte om loyalitet til ham (Joh. 21,15-18), og han pålagde sine disciple, at de skulle være roden til det nye Israel.

Disciplene gav deres liv for at tro, tjene og følge den opstandne Jesus på en helt anden måde end tidligere, hvor deres tro kun var svag. Således var de istand til at etablere det åndelige substantielle grundlag.

3. Det åndelige grundlag for messias

Grundlaget for Messias udgør i bogstavelig forstand det grundlag, hvorved Messias kan frelse mennesket både fysisk og åndeligt; men den opstandne Jesus, der udførte sin mission i positionen som den åndelige Johannes Døber, kunne kun genoprejse det åndelige grundlag for Messias (grundlaget for Messias i den åndelige verden) ved først at oprette det åndelige trosgrundlag (trosgrundlaget i den åndelige verden) og derpå det åndelige, substantielle grundlag (det substantielle grundlag i den åndelige verden). Jesu oprindelige mission bestod ikke i at udføre Johannes Døberens mission. Derfor, da han havde etableret det åndelige grundlag for Messias, stod han som den åndelige Messias.

Der eksisterer intet rum for Satans anklager i det rige, Jesu opstandelse etablerede, ved at Jesus lod Satan tage hans liv; (dette er i overensstemmelse med princippet om genoprejsning ved godtgørelse). Derfor er det trosgrundlag, som den opstandne Jesus etablerede på det åndelige plan, ikke sårbart overfor Satans invasion, og derfor er det åndelige substantielle grundlag, som etableres ved at tro på Jesus i ens eget liv, uigennemtrængeligt for Satans åndelige angreb. Det åndelige grundlag for Messias er derfor en sfære, som Satan ikke kan krænke.

Messias' mest grundliggende position er positionen som den Sande Fader. Den opstandne Jesus blev den åndelige Sande Fader ved at genoprejse Helligånden. Helligåndens komme, der er optegnet i det andet kapitel af Apostlenes Gerninger, udgør derfor den åndelige Sande Moders komme. Den opstandne Jesus, der er den åndelige Sande Fader og Helligånden, der er

den åndelige Sande Moder, arbejder sammen for at give genfødsel til de troende. Derfor kan enhver, der tror på Jesus og Helligånden (de åndelige Sande Forældre), og som åndeligt indpoder sig på dem, stå på det åndelige grundlag for Messias og opnå åndelig frelse (Joh. 3,16).

Åndelig frelse betyder, at de troende kun er genoprejst som Guds åndelige børn, gennem de åndelige forældre; det vil sige, at Kanaan kun er genoprejst åndeligt. Derfor kan de kristne kun modtage den værdi, der er indeholdt i oprettelsen af det åndelige Kanaan, mens deres fysiske kroppe stadigvæk kan invaderes af Satan, på samme måde som Jesu (menneskets mellemmand) krop blev invaderet af Satan. Som et resultat heraf eksisterer arvesynden stadigvæk i mennesket (Rom. 7,25).

Messias skal komme tilbage for at fuldbyrde frelsen og genoprejse det substantielle Kanaan, hvor mennesket vil være genoprejst både åndeligt og fysisk som sande børn af Gud. Israelitterne gik, centreret på Moses, åndeligt ind i Kanaan; den anden generation af israelitterne gik, centreret på Josua, substantielt ind i Kanaan; (dette er forklaret i „Moses i Genoprejsningsforsynet“). På samme måde har de kristne, centreret på Jesus, oprettet det åndelige Kanaan på verdensplan; ved Genkomsten vil Messias, som Josua, føre de kristne til at oprette det substantielle Kanaan på verdensplan, dvs. Himmeriget.

B. Den substantielle kurs for den verdensomspændende genoprejsning af Kanaan, centreret på genkomstens herre

Hvis de, der har missioner svarende til Johannes Døberen, fejler i at opfylde deres mission, når Messias vender tilbage, må Genkomstens Herre selv påtage sig Johannes Døberens funktion og etablere trosgrundlaget for den tredje verdensomspændende kurs til Kanaan. Uanset hvor vanskelig en vej Genkomstens Herre må gå, vil hengivne mennesker samles omkring ham og tro og tjene ham på en absolut måde og derved etablere det sub-

stantielle grundlag i den substantielle fase af det verdensomspændende forsyn til genoprejsningen af Kanaan.

Genkomstens Herre er nødt til at komme for at genoprejsne menneskeheden, så mennesket igen kommer ind i Guds direkte slægtslinie, som Guds børn. Derfor skal han fødes på jorden, i kødet, ligesom Jesus blev. Han skal genoprejsne ved godtgørelse den lidelses fulde kurs, Jesus var nødt til at gå, og ved at oprette det substantielle grundlag for Messias, skal han indpode hele menneskeheden både åndeligt og fysisk på sig. Menneskeheden vil da endeligt blive en del af Guds direkte slægtslinie, ved at Genkomstens Herre fjerner arvesynden.

Den åndelige fase af den tredje verdensomspændende kurs ind i Kanaan, som begyndte med det åndelige grundlag for Messias, har ekspanderet sit territorium til verdensniveauet gennem de sidste 2000 år. På samme måde som Josua overtog Moses' mission og fuldførte den nationale kurs ind i Kanaan, skal Genkomstens Herre fuldbyrde oprettelsen af Himmeriget

ved at fuldbyrde (på det fysiske plan) den tredje verdensomspændende kurs ind i Kanaan, som begyndte centreret på Jesus.

Jesus måtte, som følge af det udvalgte folks vantro, gå den åndelige genoprejsningskurs' bitre vej; ligeledes vil Genkomstens Herre også opleve tilsvarende prøvelser, såfremt det andet Israel, de kristne, falder i vantro. - Og ligesom Jesus var nødt til at opgive det første Israel og begynde en ny kurs centreret på de kristne, det andet Israel, således skal Genkomstens Herre også, hvis han bliver forkastet af de kristne, oprette et tredje Israel for sin kurs.

Kapitel 14

Forsynets tidsidentitet

Afsnit I Godtgørelsesbetingelser og forsynets tidsidentitet

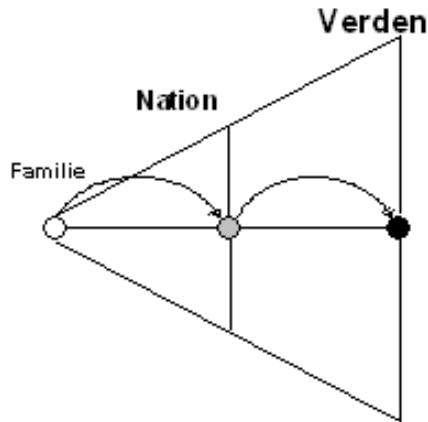
Formålet med genoprejsningsforsynet, som er at opfylde formålet med skabelsen, vil blive opfyldt af Messias. Det faldne menneskes ansvar er derfor at forberede det grundlag, der er nødvendigt for Messias' komme, dvs. grundlaget for Messias. Dette ansvar består i at opfylde de godtgørelsesbetingelser, der er nødvendige for at genoprejsse trosgrundlaget og det substantielle grundlag.

Hvad sker der, hvis forsynets centralperson fejler i at opfylde sit ansvar, der består i at opfylde de nødvendige godtgørelsesbetingelser? Formålet for genoprejsningsforsynet er planlagt af Gud, der er absolut, og derfor er målet for forsynet også absolut og skal derfor opfyldes (Es. 48,11). Hvis en

centralperson derfor fejler, vælger Gud en anden person i hans sted til at opfylde sin vilje, selv om dette betyder, at forsynshistorien forlænges. På det tidspunkt, hvor Gud vælger en ny centralperson, vil omstændighederne, begivenhederne og de folk, der omgiver den nye centralperson, være tilsvarende til de forhold, der herskede på forgængerens tid. Selv om der skulle være tale om et 2 tusinde eller 4 tusinde års spring i genoprejsningsforsynet, vil tilsvarende omstændigheder, begivenheder og personer fremstå. Denne tilbagevenden af tidligere omstændigheder, begivenheder og mennesker kaldes for forsynets tidsidentitet. Dette fænomen (forsynets tidsidentitet) opstår, som en følge af, at Guds genoprejsningsforsyn skal opfyldes gennem godtgørelse.

Hvilke faktorer fører til tidsidentitet i forsynets historie? Svaret på dette spørgsmål ligger i Guds og menneskets bestræbelser på at oprejse grundlaget for Messias gennem godtgørelsesprocessen. Indholdet af en tidsidentitetsperiode består med andre ord af en centralperson, en tidsperiode, det nødvendige offer og de bestræbelser, igennem hvilke centralpersonen etablerer *trogrundlaget*; og endvidere den kurs centralpersonen må gå for at opfylde godtgørelsesbetingelsen, der er nødvendig for at fjerne den faldne natur og dermed etablere *det substantielle grundlag*.

Niveauet og indholdet af grundlaget for Messias har samtidigt ekspanderet fra familie-niveau, til national-niveau og endeligt til det verdensomspændende niveau. Selv om genoprejsningsforsynet kan blive forlænget (som følge af menneskets fejl i opfyldelsen af sit ansvar), genoprejser Gud det, der går tabt, samtidigt med at han udvider niveauet og omfanget af sit forsynsarbejde. Da for eksempel det udvalgte folk, som var ansvarlige for at lægge grundlaget for Messias på nationalt plan, fejlede, udvalgte Gud ikke en anden nation for igen at forsøge at lægge et nationalt grundlag. I stedet videreførte Gud forsynet på verdensplan. Hvis det verdensomspændende forsyn er succesfuldt, vil det nationale forsyn automatisk være indbefattet.

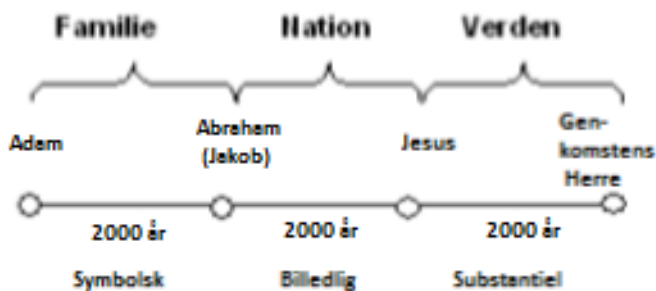
Afsnit II

Opdeling af forsynets tidsaldre, baseret på tidsidentitet

A. Opdeling af forsynets tidsaldre

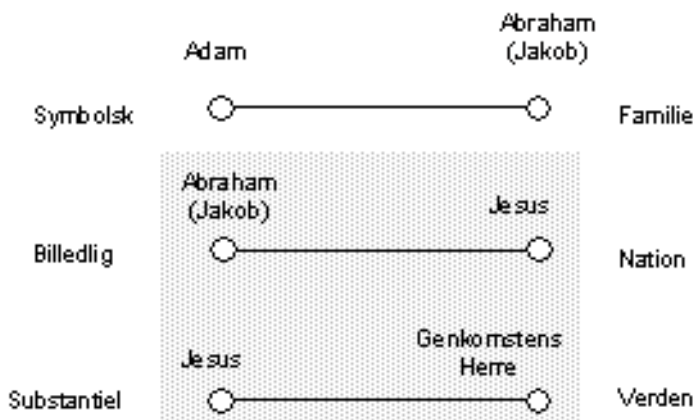
Abrahams familie etablerede grundlaget for Messias på familieniveauet. Det betød, at der for første gang i menneskehedens historie blev etableret et sejrrigt grundlag på jorden, som Gud kunne arbejde med. Derfor kunne Gud, fra og med Abrahams familie, begynde genoprejsningsforsynet. Hvilken betydning har da den del af menneskets historie, der går forud for Abrahams tid?

Fordi Abraham fejlede i sit første slagtoffer, blev hele menneskets historie frem til Abrahams efterfølgende sejrige grundlag taget af Satan. Derfor endte hele denne periode i menneskets historie med kun at lægge grundlaget for genoprejsningsforsynet; men som følge af Abrahams sejr i det efterfølgende offer, blev Abrahams efterkommere det udvalgte folk, der skulle opfylde Guds vilje. Når man ser tilbage på

B. Parallellerne mellem forsynets tidsaldre

Det blev forklaret i begyndelsen af dette kapitel, at de tre forsynstidsaldre alle havde til formål at etablere grundlaget for Messias. Som følge heraf optræder lignende omstændigheder, begivenheder og personer i løbet af menneskehedens historie, og de tre forsynstidsaldre fremviser direkte parallellitet eller tidsidentitet indbyrdes. Vi vil nu sammenligne 2 af de 3 parallelle forsynstidsaldre, nemlig tidsalderen for „billedlig tidsidentitet“ (fra Abraham til Jesus) og tidsalderen for „substantiel tidsidentitet“ (fra Jesus til Genkomsten).

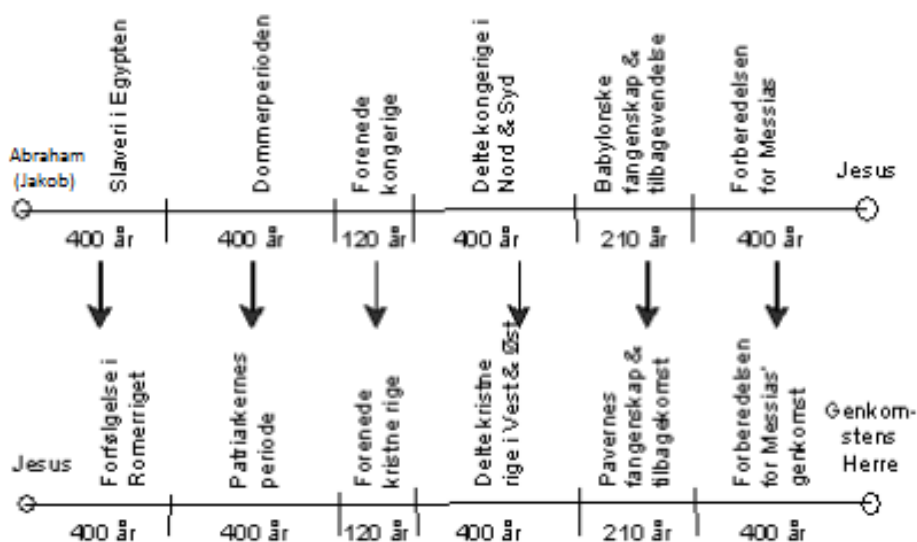

hensigt at etablere et verdensomspændende grundlag for Messias i denne tidsalder.

I forsynets „tidsalder for genoprejsning“ var den centrale nation, der var ansvarlig for Guds forsyn, den udvalgte nation Israel. Den centrale historie var derfor det israelske folks historie centreret på jødedommen. Det Gamle Testamente giver en detaljeret fremstilling af denne historie.

I forsynets „tidsalder til forlængelse af genoprejsningen“ er det ikke længere den israelske nation, der er ansvarlig i Guds forsyn, men de, der tror på og følger Jesus, nemlig de kristne. Eftersom de kristne overtog Israels mission, blev de det andet Israel. Som følge heraf indeholder kristendommens historie de centrale historiske data, der kan beskrive tidsalderen til forlængelse af genoprejsningen.

Forsynets „tidsalder til genoprejsning“ er opdelt i seks underordnede perioder: Slaveriet i Ægypten/ Dommerperioden/ Det Forenede Kongedømme/ De delte Kongedømmer i Nord og Syd/ Det babylonske fangenskab og tilbagevendelse/ Forberedelsen for Messias. Forsynets „tidsalder til forlængelse af genoprejsningen“ er ligeledes opdelt i seks tilsvarende underordnede perioder: Forfølgelserne i Romerriget/ De kristne kirker under patriarkerne/ Det kristne rige/ De delte

kongedømmer i Øst og Vest/ Pavens fangenskab og tilbagekomst/ Forberedelsen for Genkomsten.

Forskellen på to tusinde år er ikke den eneste forskel, der består mellem forsynets tidsalder til genoprejsning og forsynets tidsalder til forlængelse af genoprejsningen. Der er også forskelle i nationaliteter, omgivelser og den kulturelle baggrund. Ikke desto mindre består der en tidsidentitet mellem hver af de seks underordnede perioder, således at hver underordnede periode i forsynets tidsalder til genoprejsning er tidsidentisk med den tilsvarende underperiode i forsynets tidsalder til forlængelse af genoprejsningen. Hver af disse bemærkelsesværdige ligheder viser, at den menneskelige historie har bevæget sig i overensstemmelse med Guds vedholdende genoprejsningsarbejde.

1. Perioden med slaveriet i Ægypten og forfølgelserne i Romerriget

Perioden med slaveriet i Ægypten opstod som en følge af Abrahams fejl i sit offer. Det er en periode, i hvilken Jakobs tolv sønner og 70 slægtninge kom til Ægypten, som repræsenterede den sataniske verden, og i løbet af hvilken deres efterkommere blev mishandlet på den forfærdeligste måde af ægypterne. - Perioden med forfølgelserne i Romerriget begyndte som et resultat af, at israelitterne begik den fejl ikke at tro på Jesus. Det er en periode, i hvilken Jesu tolv apostle og 70 disciple og de efterfølgende kristne undergik forfærdelige forfølgelser i Romerriget, som repræsenterede den sataniske verden.

Gennem den 400 årige lange periode af undertrykkelse i Ægypten bevarede det udvalgte folk deres troskab til Gud ved, midt i deres lidelser, at udføre omskærelsesritualet, bringe slagtofre og overholde sabbaten. - På tilsvarende måde bevarede de kristne gennem deres 400 årige lange forfølgelse i Romerriget deres troskab til Gud ved at overholde sabbaten, leve på en selvopofrende måde og udføre nadveren og dåben som sakramenter.

Efter den 400 årige lange periode med slaveri i Ægypten valgte Gud Moses til at overvinde Farao og førte israelitterne frem til nye omgivelser i Kanaans land. - På tilsvarende måde opnåede kristendommen, der var blevet forfulgt, juridisk anerkendelse år 313 e.kr., og de blev en anerkendt statsreligion i romerriget år 392 e.kr. På denne måde blev de kristne genoprejst ud af den sataniske verden, ind i det åndelige Kanaan.

Efter perioden med slaveri i Ægypten modtog Moses de ti bud på Sinaibjerget, som udgør kernen i det Gamle Testamente. Ved fremdeles at vise hengivenhed for stentavlerne, tabernaklet og pagtens ark, forberedte det udvalgte folk (af det første Israel) sig på at modtage Messias. - Noget tilsvarende skete ved afslutningen af perioden med forfølgelserne i Romerriget, hvor det udvalgte folk (af det andet Israel) samlede Jesu ord og apostlenes skrifter, etablerede den kristne kanon (det Nye Testamente) og oprettede kirker centreret på ordet. De lagde

I. Perioden med slaveri i Egypten (400 år)

Jakob 12 sønner 70 familie- medlemmer	Sabbat Om skærelse Ofringer	Gik ind i Kanaan's land efter 400 år	Moseloven
--	-----------------------------------	--	-----------

I. Perioden med forfølgelser i Romerriget (400 år) (0-392 e.kr.)

Jesus 12 apostle 70 disciple	Sabbat Nadveren & dåben Martyrer	Kristendommen bliver anerkendt som statsreligion år 392 e.kr.	Det nye Testamente
------------------------------------	---	--	-----------------------

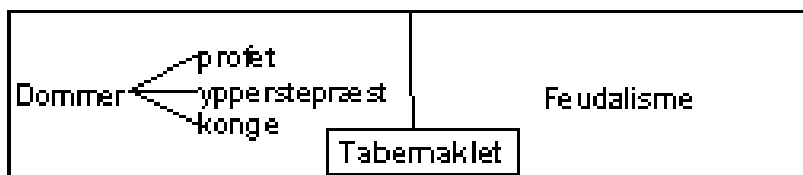
hermed det grundlag, der er nødvendig for, at Genkomsten kan finde sted.

2. Dommerperioden og de kristne kirkers periode under det patriarkalske system

I den 400 årige periode, der fulgte efter, at Josua og Kaleb havde ført israelitterne ind i Kanaan, blev den israelske nation anført af dommerne. Disse dommere udførte hver især den tredobbelte funktion af profet, ypperstepræst og konge. - I perioden, hvor den kristne kirke stod under patriarkerne, blev de kristne anført af patriarkerne, hvis opgaver set ud fra genoprejsningsforsynets standpunkt svarer til dommernes.

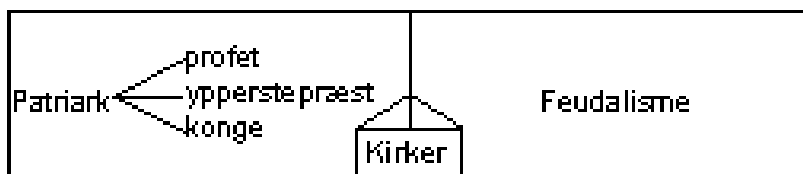
Under dommerperioden opstod feudalsystemet i Israel. Det var centreret på dommerne og baseret på det nye land, som hver stamme havde fået tildelt. På tilsvarende måde spredtes evangeliet efter kristendommens befrielse fra forfølgelserne under Romerriget til de germanske stammer, der var blevet fortrængt til Vesteuropa i det fjerde århundrede på grund af

II. Dommerperioden (400 år)

II. Perioden under Patriarkerne (400 år)

392-800 e.kr.

hunnernes invasion fra Mongoliet. Der, i det nye vesteuropæiske land, opstod feudalsystemet.

3. Perioden med det forenede kongedømme og perioden med det kristne rige

Begyndende med det forenede israelske kongedømme, endte den periode, hvor dommerne herskede i det første Israel, og dommernes opgaver blev opdelt mellem profeterne, ypperstepræsterne og kongen. På tilsvarende måde afsluttedes patriarkernes ledelsesperiode over det andet Israel, da perioden med 'det kristne rige' opstod, og patriarkernes opgaver blev opdelt mellem munkene, paven og kongen.

Det forenede kongedømme i Israel begyndte, da profeten Samuel på Guds befaling salvede Saul som den første konge. På tilsvarende måde opstod 'det forenede kristne rige', da Pave Leo

III. Det forenede kongedømme (120 år)

III. Det kristne kongedømme (120 år) (800-919 e.k.r.)

d. III på Guds befaling kronede Karl den Store til kejser over frankerne og romerne.

4. Perioden med de delte kongedømmer i nord og syd, og perioden med de delte kongedømmer i øst og vest

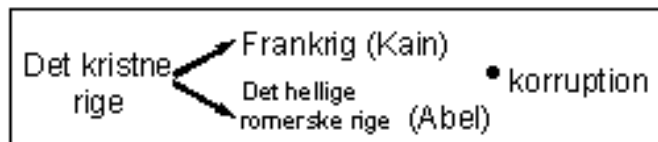
Det forenede kongedømme Israel, der opstod, da Saul blev konge, fortsatte under kong David og kong Salomon; derpå blev det delt i det nordlige kongedømme, Israel, der bestod af ti stammer, der stod i Kain-positionen, og det sydlige kongedømme, Judæa, der bestod af to stammer, der stod i Abel-positionen.

Det kristne kongedømme, der var blevet oprettet under Karl den Store, blev også delt, men nu i tre dele - det øst-frankiske rige under Ludvig, det vest-frankiske rige under Karl den Skaldede og det midt-frankiske rige under Lothar. Årsagen var indbyrdes skænderier mellem Karl den Stores tre sønnesønner. Men kort tid efter at perioden med det delte kongedømme blev indledt, kom Italien under Henrik den I, der var konge i det østfrankiske rige, hvorved delingen blev en deling mellem det østfrankiske kongedømme også kaldet det Hellige Romerske Imperium, og det vestfrankiske rige, der blev til Frankrig; det

IV. De delte kongeriger i Nord og Syd (400 år)

IV. De delte kongeriger i Øst og Vest (400 år) 919-1309 e. kr.

østlige kongedømme stod i Abel-positionen, mens det vestlige rige stod i Kain-positionen.

5. Perioden med jødernes babylonske fangenskab og tilbagevenden, og perioden med pavens fangenskab og tilbagevenden

Israel, kongedømmet i nord, faldt i vantro, kort efter at Det Forenede Kongedømme var blevet delt, og det gik til grunde som følge af manglende tro (ca. 722 f.Kr.). Kongedømmet i syd, Judæa, faldt også i vantro. Disse kongedømmer formåede således ikke at blive forenet centreret på templet, der repræsenterede Guds ideal, og derfor var de ikke i stand til at etablere grundlaget for Messias. Derfor tillod Gud, at de blev ført i fangenskab; nord- og sydriget måtte henholdsvis lide i assyrernes og babylonernes hænder, dvs. i hænderne på den sataniske verden. Babylon vandt kontrol over det sydlige kongedømme år 608 f.Kr. Med Daniel og nogle få medlemmer af de ledende familier indledtes (ca. år 605 f.Kr.) en række deportationer af hebræere til Babylon, hvor de skulle forblive i næsten 70 år (Dan. 1,1-6; Jer. 25,11-12; 29,10; 39,1-10; 2.Kong. 24;25). År 539 f.Kr. besejrede Persien Babylon, og kong Kyros udstedte et dekret om jødernes frigivelse. De vendte derpå tilbage til deres fødeland i tre grupper fordelt på en periode over 94 år (kulminerende i år 444 f.Kr.). Men først ved den reformation, der kom med Malakias, etablerede de sig som en nation, der byggede på Loven, og oprettede traditioner, som Gud kunne acceptere. Betragtet ud fra det forsynsmæssige standpunkt, kunne de først betragtes som vendt hjem (til deres position som Guds folk), da de rent faktisk havde reformeret deres religiøse praksis i overensstemmelse med Loven. Afslutningen på denne tilbagevenden blev starten på perioden til forberedelse for Messias.

I perioden fra afslutningen af det kristne kongedømme, som skulle have forberedt et verdensomspændende grundlag for Genkomsten, indtil pavedømmet helt faldt i vanære, sendte Gud mange tegn, som f.eks. korstogenes nederlag, der skulle have

bragt paven og præsterne til at angre; men de angrede ikke. I stedet opstod der, med kongemagtens gradvise ekspansion, en stigende konflikt mellem paverne og kongerne. Pave Bonifacius d.VIII kom i konflikt med den franske konge Filip d.IV og blev som følge heraf fængslet for en tid. I 1309 flyttede pave Clemens d.V, der var blevet valgt som den første franske pave under indflydelse af kong Filip d.IV, pavestolen fra Rom til Avignon i det sydlige Frankrig. Der opholdt de efterfølgende paver sig i næsten 70 år under de franske kongers indflydelse. I 1377 flyttede pave Gregorius d.XI pavestolen tilbage til Rom og indledte dermed perioden for tilbagekomsten fra eksil.

I løbet af de næste 140 år herskede der megen forvirring; undertiden var der ikke mindre end tre paver, der regerede samtidigt. Først ved afslutningen af denne periode havde paven i Rom igen opnået fuldstændig kontrol med kirken.

6. Perioden til forberedelsen for messias, og perioden til forberedelsen for messias' andet komme

Efter Israelitternes tilbagevenden fra fangenskab i Babylon genopbyggedes templet, der var blevet ødelagt, og på profeten Malakias' tilskyndelse, angrede de for tidligere at have tilbedt falske guder. De centrerede igen på Loven og indledte en

Forberedelsen for Messias (400 år)

◦ Religiøs reformation \ Malakias

Forberedelsen for genkomsten (400 år)
1517-1918 e.kr.

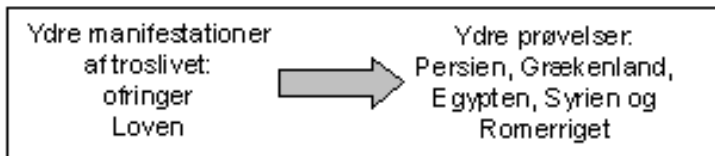
◦ Religiøs reformation \ Luther

reformations bevægelse, som var begyndelsen på en 400 års periode til forberedelse for Messias.

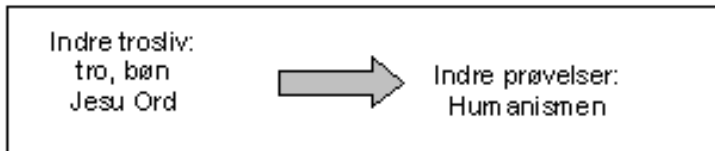
Efter at paven igen var vendt tilbage til Rom, opstod der reformationsbevægelser inspireret af Gud, og de kristne kirker etablerede et verdensomspændende trosgrundlag for Genkomsten. Reformationen fjernede middelalderens mørke skyer og inspirerede en ny og hengiven tro, der startede en evangelisationsbevægelse, der bredte sig ud over den ganske verden. Den 400 årige periode, der begyndte med reformationen, kaldes perioden til forberedelse for Genkomsten.

Den gammeltestamentlige tidsalder var en tidsalder, hvor troen på Gud blev demonstreret gennem ydre former, som slagtofre og lydighed over for Loven. Derfor måtte det første Israel i denne forberedelsestid for Messias godtgøre for den samlede historie fra Abraham og derfor udholde ydre prøvelser

Forberedelsen for Messias (400 år)

Forberedelsen for genkomsten (400 år) 1517-1918 e.kr.

under henholdsvis persisk, græsk, ægyptisk, syrisk og romersk besættelse.

Den nytestamentlige tidsalder er den tidsalder, hvor mennesket skulle demonstrere sin tro på Gud på en indre måde gennem bøn og tro, baseret på Jesu ord. Derfor skulle det andet

Israel i perioden til forberedelse for Genkomsten udholde indre prøvelser. Med fremkomsten af humanismen (den førende filosofi under renæssancen), oplysningstidens filosofier og overfladiske fortolkninger af trosfrihed, der fulgte efter reformationen, måtte kristendommen (det andet Israel) udholde megen kaos og forvirring. De kristne skulle i denne periode godtgøre den samlede historie fra Jesu tid frem til denne periode ved at overvinde svære indre prøvelser i deres trosliv.

I perioden til forberedelse for Messias forberedte Gud det første Israel til at modtage Messias ved at reformere og forny jødedommen og ved at lade profeten Malakias bringe profetier om Messias' komme. Men skønt Gud især koncentrerede sig på den israelske nation, forberedte han også den resterende verden på Messias' komme. Blandt de hedenske nationer lod Gud Gautama Buddha i Indien (565-485 f.Kr.) grundlægge buddhismen ved at forny og forbedre hinduismen, og han lod Sokrates (470-379 f.Kr.) åbne vejen for de store filosoffer i Grækenland. I Orienten lod Gud Kongfutze (552-479 f.Kr.) grundlægge læren om menneskelig etik og moral gennem kongfuzianismen. Gud etablerede således kulturer og religioner, der var afpasset efter de forskellige steder og folkeslag, så de kunne gennemgå den nødvendige forberedelse til at tage imod Messias. Jesus kom på grundlaget af disse forberedelser med det formål at forene de forskellige kulturer, regioner og religioner til en forenet verden, bygget på én Gudscentreret kultur, der skulle absorbere jødedommen, hellenismen, buddhismen, kongfuzianismen og alle de religioner og kulturer, Gud havde forberedt.

Gud forberedte også verden for Messias' komme ved at forene middelhavsområdet og udvikle Romerriget, der havde gode kommunikationsforbindelser i alle retninger, og som dannede et meget stort kulturområde baseret på ét sprog (græsk). Når Messias så kom, ville hans ideologi hurtigt kunne spredes fra Israel til Rom og fra Rom til resten af verden.

Gud arbejdede på tilsvarende måde i perioden til forberedelse for Genkomsten med at udbrede kristendommen. Før Messias'

fødsel for 2000 år siden forberedte Gud de forskellige folkeslag, så de kunne modtage den lære Messias skulle bringe. Denne forberedelse fandt sted gennem jødedommen, buddhismen, kongfuzianismen og de andre religioner og etiske anskuelser, som Gud stimulerede og udviklede. Det etiske, åndelige og hjertesmæssige grundlag for Genkomsten skal tilvejebringes gennem kristendommen. Derfor har Gud arbejdet med at

Forberedelsen for Messias (400 år)

De ydre omgivelser:

Romerriget

- Buddha
- Sokrates
- Kungfutse

Forberedelsen for genkomsten (400 år)

1517-1918 e.kr.

De ydre omgivelser:

Renæssancen

Den industrielle revolution

Verdensomspændende
missionsarbejde

forberede verden på Genkomsten ved at sprede kristendommen ud over hele verden.

I perioden til forberedelse for Genkomsten har de ydre forhold også gennemgået en markant udvikling for at forberede grundlaget for Messias' andet komme. Gud har arbejdet på at udvikle de ydre forhold i verden til det punkt, hvor Messias vil være i stand til at bruge dem til at etablere himmeriget på jorden. Adskillelsen mellem de forskellige kulturer bliver overvundet af den udvikling, der finder sted inden for kommunikation og transport, som gør det muligt hurtigt og ofte at kommunikere mellem forskellige folkeslag, sprog, traditioner og kulturer. Et af de fremskridt, der i særdeleshed vil hjælpe Messias til at udbrede de idealer og himmelske traditioner, som han vil lære

menneskene at leve efter, er udviklingen af et globalt kommunikationssystem. De store fremskridt, der begyndte med den industrielle revolution, og som har fundet sted inden for næsten alle områder, har forberedt alle de ydre rammer til at skabe de ideelle omgivelser (f.eks. fødevareproduktion, tøj, medicin, miljøkontrol, elektricitet osv.).

Vi har gennemgået det første og det andet Israels historie, som de har udspillet sig i forskellige områder og forskellige steder med forskellige folkeslag i nøglepositionerne. Hvad vi finder er en bemærkelsesværdig tidsidentitet, når vi betragter disse historieføløb fra forsynets standpunkt. Denne tidsidentitet optræder, fordi begge historieføløb udgør historieføløb i det centrale forsyn til forberedelse for Messias, og derfor er begge forsyn blevet inspireret og ledet af Gud.

Kapitel 15

Forberedelsen for det andet komme

Dette kapitel dækker perioden fra renæssancen frem til i dag. Det omhandler først forberedelsesperioden for det Andet Komme, som kan opdeles i tre underperioder: Reformationsperioden fra 1517 til 1648; perioden med konflikt mellem religion og filosofi fra 1648 til 1789; og perioden for modningen af den politiske struktur, økonomi og ideologi fra 1789 til 1918. Kapitlet beskæftiger sig også med verdenskrigene

i det tyvende århundrede.

Afsnit I Reformationsperioden

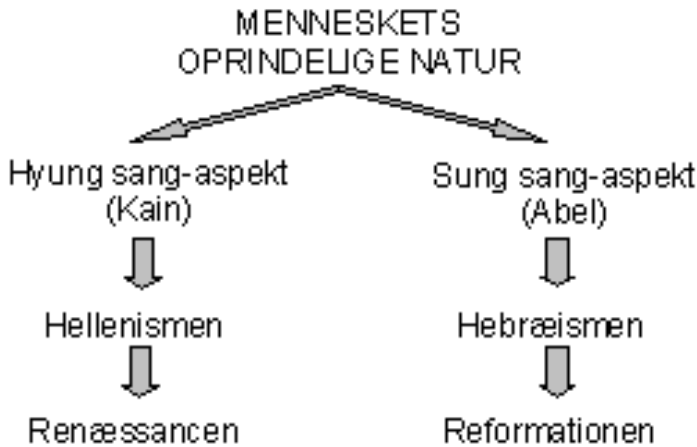
Reformationsperioden strakte sig over en ca. 130 årig periode. Den startede med Luthers opråb til religiøse reformer i 1517 og varede, indtil kampene mellem katolikerne og de nye protestantiske sekter og regeringer blev bragt til en ende ved den Westfalske Fred i år 1648.

Efter perioden med forfølgelser under Romerriget havde paven og lederne af den Romersk Katolske Kirke ansvaret for at etablere grundlaget for Messias. Af denne grund gav Gud dem positioner og autoritet med afgørende indflydelse over nation og samfund; men i løbet af middelalderen blev deres korrupsion og overdrevne indgriben i folks liv en hindring for etableringen af grundlaget for Messias. Misbruget af kirkens magt i det middelalderlige feudale samfund kombineret med korrupsion og umoral blandt præsteskabet kvalte menneskers forsøg på at opfylde de længsler, menneskets oprindelige natur rummer.

Den bevægelse, der opstod til at nedbryde den middelalderlige sociale samfundsorden og det korrupte religiøse system, udsprang af menneskets oprindelige natur. Derfor rummede denne bestræbelse et sông sang (indre) aspekt og et hyông sang (ydre) aspekt, som svarer til de to aspekter i menneskets oprindelige natur. Mennesket søgte således at opfylde sin indre længsel efter sådanne ting som et trosliv, ære, pligt, pietetsfølelse og et dybt forhold til Gud samt sin ydre længsel efter sådanne værdier som at udvikle sin viden (gennem videnskab), sin logiske tænkning og sine rettigheder.

Først opstod bevægelsen til at genoplive hellenismen, der var en *Kain-type* bevægelse, som var rettet mod at opfylde menneskets ydre længsler. Derpå opstod *Abel-type* bevægelsen, der var rettet mod opfyldelsen af menneskets indre længsler. Bevægelsen, der søgte at genoplive hellenismen, blev kendt som

renæssancen. Den fremhævede humanistiske idealer som naturens harmoni og skønhed, individets frihed og det jordiske livs værdi. Reformationen opstod ud af menneskets indre længsel efter at skabe en fornyet gudscentreret livsform. Derfor fremhævede reformationen menneskets forhold til Gud i modsætning til hellenismens humanistiske og verdslige

menneskeopfattelse. Vi kan derfor betegne reformationen som en genoplivning af hebræismen.

A. Renæssancen

Som resultat af Guds genoprejsningsforsyn har mennesket gradvist kunnet genoprejse sin oprindelige natur. Det ydre aspekt af menneskets bestræbelser på at genoprejse den oprindelige natur affødte renæssancen.

Ifølge „Skabelsesprincippet“ kan mennesket kun nå fuldkommenheden, når det opfylder sit ansvar ved sin frie vilje. Mennesket er skabt til at være frit. Samtidigt er et menneske med fuldkommen karakter bestemt til at være uafhængig som en individuel sandhedsinkarnation. Derfor længes menneskets oprindelige natur efter at udvikle sin individualitet.

Mennesket er skabt ved hjælp af Guds ord (Logos) til at

afspejle Guds natur. Derfor søger mennesket, drevet af sin oprindelige natur, at udvikle sit intellekt og logiske tænkning. Mennesket blev også skabt til at have herredømme over skabelsen. Derfor værdsætter mennesket (som følge af sin oprindelige natur) videnskab og søger en forståelse af naturen og ønsker at udvikle sine omgivelser. Men det feudale system i middelalderen undertrykte menneskets længsler (der stammer fra den oprindelige natur) efter at opfylde livets ydre aspekter. Det resulterede i, at folk efterstræbte frihed, individualisme og logisk tænkning med endnu større iver.

Mennesker blev ansporet til at virkeliggøre disse ydre mål, da de græske klassikere blev genopdaget og bragt med tilbage til Europa under korstogene. Det middelalderlige menneske lærte, at ånden i det klassiske Grækenland var meget tilsvarende dets egne ydre målsætninger. Derfor startedes en bevægelse til at genoplive hellenismen. Den udsprang fra Italien, men bredte sig senere ud over hele Europa. Den humanistiske filosofi opstod som følge af denne genoplivning af hellenismen.

Renæssancen begyndte som en bevægelse til at genoplive ånden i det gamle Grækenland, men udviklede sig snart til en bevægelse, der forandrede alle aspekterne af samfundet, inklusive kultur, den politiske struktur, økonomi, ja endog religionen. Den udgjorde, sammen med reformationen, hovedkræfterne bag den middelalderlige kulturs sammenbrud og fødte den moderne tidsalder. Eftersom renæssancen først og fremmest var optaget af menneskets ydre mål og længsler, kunne man tænke sig, at den var i konflikt med det grundliggende mål i Guds forsyn, der er rettet mod at genoprejse menneskets ånd; men for at kunne genoprejse menneskets oprindelig værdi er det nødvendigt at gå gennem en fase til at genoprejse de ydre aspekter af den menneskelige natur. Alle aspekter af menneskets oprindelige værdier skal genoprejses. Det betyder, at ethvert menneske skal nå fuldkommenheden som et unikt individ, der integrerer både det indre og ydre aspekt af sit væsen. Med dette i tankerne ser vi, at Gud bragte reformationen på fundamentet af renæssancen.

B. Reformationen

Korruptionen i den middelalderlige katolske kirke modarbejdede Guds forsyn, der skulle lægge grundlaget for det Andet Komme. Kirkens misbrug af sin autoritet og dens formelle ritualisme bevirkede, at mange mennesker opfordrede til reformer. Som følge af korstogene, pavens „babyloniske fangenskab“, det store skisma og renæssancen blev den pavelige magt og autoritet væsentligt formindsket, og kravene om reformer blev mere og mere militante; og med humanismens voksende indflydelse begyndte modstanden mod kirkens restriktive indgreb overfor menneskets frihed og selvbestemmelse at brede sig blandt almindelige mennesker.

John Wicklif, professor i teologi ved Oxford Universitet i England, oversatte i det fjortende århundrede Bibelen til engelsk, idet han insisterede på, at kriteriet for ens tro ikke hvilede på Pavens eller præsternes udsagn, men på Bibelen selv. Han påpegede også, at mange af kirkens ritualer, love og traditioner ikke havde noget grundlag i skriften. Andre kritiserede kirkens udnyttelse af folket og præsternes verdslige holdninger og krævede reformer; men ingen havde nok gennemslagskraft, og mange blev i stedet henrettet.

I 1517 begyndte pave Leo d.X at sælge afladsbreve med det formål at skaffe kapital til at bygge Peters Kirken. Reaktionen mod dette foretagende antændte reformationen, som begyndte med Martin Luther, der var professor i teologi ved universitetet i Wittenberg i Tyskland. Denne revolutionære bevægelse udviklede sig hurtigt i Tyskland, Frankrig og Schweiz, centreret på Luther, Calvin og Zwingli.

Den konflikt, der opstod som følge af den protestantiske bevægelse, var ikke kun en religiøs konflikt. Den udviklede sig til en international krig mellem lande, der havde forskellige interesser i reformationens fremgang eller nederlag. Konflikten varede i over hundrede år, indtil kampen mellem den gamle og

den nye religiøse anskuelse endeligt blev afgjort ved 30 års krigen. Denne krig, der hovedsageligt blev udkæmpet i Tyskland, endte i 1648 med den Westfalske Fred. Dermed sejrede protestantismen i Nordeuropa, og reformationen blev en succes.

Afsnit II

Perioden med konflikt mellem religion og filosofi

Perioden med konflikt mellem religion og filosofi varede lidt mere end 140 år, fra den Westfalske Fred i år 1648 frem til begyndelsen af den franske revolution i år 1789. På grund af renæssancen og reformationen gik man nu i gang med for alvor at søge at tilfredsstille de ydre og de indre behov, som menneskets natur stræber efter, og som følge af den frihed, der nu var tilstede for menneskets religiøse og filosofiske tænkning, var det uundgåeligt, at der opstod splittelse mellem forskellige doktriner og konflikter mellem forskellige filosofiske opfattelser.

Genoprejsningsforsynet kendetegnes ved en deling mellem et *Kain-type* og et *Abel-type* livssyn. Ved fuldendelsen af menneskehedens historie vil dette princip om adskillelse igen træde i kraft, således at verden vil blive delt op i en Kain-type anskuelse og en Abel-type anskuelse. Kain-type anskuelserne optræder i den ateistiske, kommunistiske verdensopfattelse, mens Abel-typen udgøres af den demokratiske verden, der understøtter religion. Disse to verdener kan sammenlignes med Jesu ord om „bukkene og fårene“ i Mat 25,32 (set på verdensplan). Disse to verdener bygger på hver sin opfattelse af livet.

A. Livsanskuelser af Kain-typen

Kain-type livsopfattelsen lægger hovedvægten på at opfylde de mål, det ydre aspekt af menneskets oprindelige natur

efterstræber, og den førte til en række livssyn, der ikke tager troen på Gud og religiøs hengivelse særlig alvorligt, og som har en tendens til at tolke alt i lyset af den naturlige verden og humanismen. Denne tendens blev forstærket af en reaktion mod den middelalderlige livsopfattelse, der generelt betragtede den menneskelige krop og den fysiske verden som noget lavt, samtidigt med at den havde en sådan ærefrygt for Gud og underdanighed for religiøse ledere, at det gik imod al fornuft.

Under indtryk af alt dette begyndte mange at betragte naturen og livet i lyset af fornuften og deres egne erfaringer, uafhængigt af teologiske dogmer. Rationalister, som f.eks. Descartes og empirikere som f.eks. Locke forkastede den opfattelse, at Gud er årsagen bag den skabte verden, og insisterede på, at sandheden kun kan erkendes gennem fornuften og erfaringen. Rationalismen var tilbøjelig til at se bort fra historien og traditioner; den værdsatte kun menneskets rationelle fornuft. Empirismen derimod var baseret på menneskets fem sanser og hævdede, at viden kun kan opnåes gennem erfaring og direkte observation, blottet for enhver a priori begrebsdannelse. Derfor forkastede både rationalismen og empirismen mystikerens verdensopfattelse, der bygger på visioner og åbenbaringer. Jo mere disse to filosofiske retninger fremhævede det rationelle og erfaringen baseret på de fem sanser og rettede deres opmærksomhed på mennesket og naturen, desto mere adskilte de mennesket fra Gud.

I det attende århundrede udviklede Kain-type livsanskuelsen sig til oplysningsfilosofien, der kan betragtes som det næste stadie i renæssancen. Oplysningsfilosofien vurderede menneskets stræben ud fra fornuftens perspektiv, og efter hvor meget den fulgte naturens orden. Den påvirkede alle livets aspekter og resulterede i, at et stort antal traditioner blev bragt til ophør. Oplysningstidens tænkere forkastede alt, som ikke byggede på rationel tankegang, og som ikke syntes at være i overensstemmelse med det jordiske liv. Det førte til, at mennesket ikke blot gjorde sig uafhængig af Gud, men nåede til den yderlighed at benægte Guds eksistens.

Livsanskuelser af Kain-typen

- * Rationalismen /Descartes
 - * Empirismen /Locke
 - * Deisme /Herbert
 - * Venstre-hegelianismen /Straus, Feuerbach
 - * Marxismen /Marx, Engels, Lenin
-

Deismen opstod under indflydelse af Kain-type-livsanskuelser. Deister foretrækker at tro på en teologi, der er baseret på logik, og udelukker dermed sådanne oplevelser som åbenbaring og mirakler. Deisterne opfattede Gud som en upersonlig skaber, der ikke var involveret i menneskets historie, og mente, at mennesket kun kan udlede sine moralske normer fra naturen - ikke ved åbenbaring fra Gud.

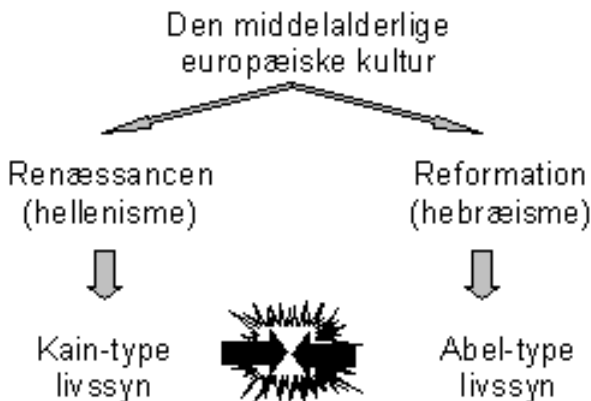
Venstre hegelianerne (som f.eks. Strauss og Feuerbach) skabte sammen med de franske socialister grundlaget for fremkomsten af den kommunistiske ideologi. Karl Marx og Friedrich Engels udviklede under indflydelse af disse to retninger den dialektiske materialisme. Man kan betragte kommunismen som en syntese af ateismen og materialismen. Den er den sidste store ideologi, der benægter Guds eksistens.

B. Livsanskuelser af Abel-typen

Når man overfladisk betragter overgangen fra middelalderen til den moderne tid, kan man få det indtryk, at denne overgang har ført til en adskillelse af mennesket fra Gud og religion. Det skyldes, at længslen efter at virkeliggøre ydre aspekter af menneskets oprindelige natur førte til en gennemgribende forandring og udvikling af samfundet. Men når vi ser nærmere på dette forløb, opdager vi et andet afgørende aspekt i denne udvikling fra middelalderen til den moderne verden. Det

middelalderlige menneskes søgen efter at virkeliggøre den oprindelige naturs indre længsler resulterede i en bevægelse, der genoplivede det *hebræiske* livssyn, og dette førte til reformationen. Gennem denne bevægelse udviklede filosofi og religion den vertikale livsanskuelse, der betegnes som en Abel-type-livsanskuelse. Den hjalp mennesket i middelalderen til at udvikle et nærmere forhold til Gud.

I det syttende og attende århundrede opstod der bevægelser, som lagde vægt på åndelige oplevelser, på en kristen levevis og moralsk adfærd. Den religiøse verden, der var blevet påvirket af den fremherskende rationalisme, havde et stort behov for en bevægelse, der fremhævede religiøs inderlighed og menneskets åndelige liv i stedet for religiøse dogmer og formaliteter. Pietismen i Tyskland (centreret på Spener), metodismen, som gav anledning til den store vækkelse i England (centreret på Wesley brødrene) og kvækerne (grundlagt af Georg Fox) er alle eksempler på denne udvikling. De fremhævede alle, at troen skal hvile på personlige religiøse erfaringer og det åndelige indre aspekt af menneskets væsen, som ikke kan forklares alene på rationelle præmisser. De fremhævede med overbevisning og kraft et livssyn, der var baseret på Gud. Inden for filosofien fremlagde idealister som f.eks. Kant, Fichte, Schelling og Hegel et livssyn, der - i opposition til oplysningstidens rationalistiske

og materialistiske synspunkter - lagde større vægt på menneskets spiritualitet og moral. Denne livsanskuelse betegnes som Abel-typen.

Livsanskuelser af Abel-typen

- * Pietismen /Spener
 - * Methodismen /Wesley
 - * Kvækerne /Fox
 - * De store vækkelser /f.eks. Edwards
 - * Den tyske idealisme /Kant, Fichte, Schelling, Hegel
-

Afsnit III

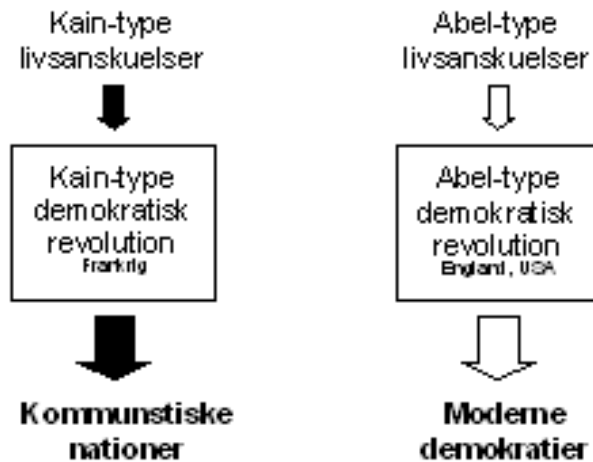
Perioden til modningen af den politiske struktur, økonomi og ideologi

Den tredje periode varede 130 år. Den begyndte med den franske revolution i 1789, fortsatte gennem den industrielle revolution og endte ved afslutningen af første verdenskrig. Baseret på de Kain- og Abel-type livsanskuelser, der var opstået forud for denne periode, begyndte verden at udkrystallisere sig i disse to typer. Den forsynsmæssige betydning af denne 130 års periode var, at den politiske struktur, økonomi og ideologi udviklede sig til et niveau, hvor Messias kunne komme, og hvor Messias kunne begynde at omforme verden til den ideelle verden, som Gud oprindeligt havde planlagt.

A. Udviklingen af det moderne politiske system

Den politiske magt, der havde været mere eller mindre

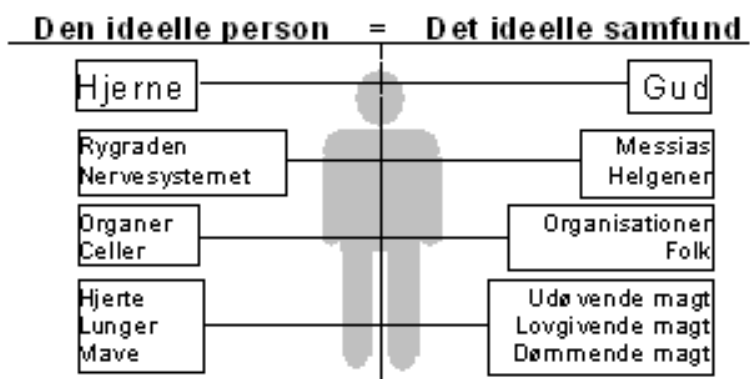
decentraliseret under feudalherrerne i løbet af middelalderen, blev samlet under kongerne for at opbygge enevældsmagten fra midten af syttenhundredtallet. Fra slutningen af det attende århundrede blev enevældsmagten opløst og omdannet til demokratier af Kain- og Abeltypen, der udsprang af de to typer livsanskuelser. Folk søgte, under indflydelse af oplysningstidens idealer, at virkeliggøre frihed, lighed og broderskab som realiteter i samfundsmæssige og menneskelige forhold. I Frankrig søgte man at opnå og gennemføre dette ved hjælp af en ydre, brutal kamp, og det førte til oprettelsen af et Kain-type demokrati. Abel-type demokratierne, der opstod i England og USA og andre lande, var hovedsagelig baseret på en Abeltype-livsopfattelse, hvilket forklarer den meget mere fredelige og humane udvikling, deres revolutioner udfoldede. Den kommunistiske og den demokratiske verden udviklede sig fra disse to forskellige traditioner.

I det første kapitel blev det forklaret, at Gud skabte kosmos med den menneskelige struktur som model. Den ideelle verden, der består af fuldkomne mennesker, ville have afspejlet strukturer og funktioner af det fuldkomne menneske. På samme måde som cellerne og organerne bevæger sig i overensstemmelse med

hjernens styring, vil menneskene og organisationerne i den ideelle verden samarbejde i overensstemmelse med Guds vilje. Ligesom ingen af kroppens dele afviser hjernens styring, vil det være helt naturligt for det fuldkomne menneske at leve i overensstemmelse med Guds vilje, og lige som hjernens signaler bliver overført til alle kroppens dele via det perifere nervesystem, centreret på rygmarven, således vil Guds retningslinier nå ud til hele det menneskelige samfund gennem helgenerne, der er centreret på Messias, der kommer som de Sande Forældre.

I det ideelle samfund svarer harmonien mellem de lovgivende, udøvende og dømmende grene af styret til den harmoni, der består mellem kroppens tre store organer - lungerne, hjertet og maven (respirations-, cirkulations- og fordøjelsessystemet). På samme måde som disse tre organer (og systemer) arbejder gnidningsløst sammen, når de følger hjernens styring, så vil de tre forgreninger af styreformen også arbejde harmonisk sammen, fordi de fungerer i overensstemmelse med Messias' og Guds vilje.

Gennem en vis periode i udviklingen af Vesteuropas politiske

opbygning, kontrollerede kongen alle regeringens funktioner: den lovgivende, udøvende og dømmende; men efter den franske revolution begyndte disse tre magter at blive adskilte.

Dermed begyndte den ideelle politiske struktur at blive virkeliggjort - i hvertfald på det ydre plan. Det betyder, at nogle politiske systemer i dag ligner strukturen i den menneskelige krop; men fordi de politiske ledere hverken forstår Gud, eller søger at udføre Guds vilje, kan disse samfundssystemer ikke fungere harmonisk, som det oprindeligt var hensigten. Messias kommer for at forklare Guds vilje og vise mennesket, hvorledes vi kan virkeliggøre den i os selv.

B. Den industrielle revolution og den deraf følgende økonomiske opblomstring

Ifølge „Skabelsesprincippet“ gav Gud mennesket den velsignelse, at det skulle være skabelsens herre (1.Mos 1,28), når det havde nået fuldkommenheden; det skulle derfor være i stand til at skabe og leve i ideelle omgivelser. Gud har styret forsynet frem mod en forbedring af de materielle vilkår ved at stimulere udviklingen inden for industri og handel, der er baseret på fremskridt inden for videnskaben. Skønt mennesket er faldet, skal vi anvende de kreative evner Gud har givet os til at udvikle de fremskridt, der kan frembringe de levevilkår, som Messias kan omdanne til den ideelle verden. Den industrielle revolution, der så sin begyndelse i England, opstod for at skabe grundlaget for de ideelle omgivelser i Guds ideelle verden og samfund.

Den økonomiske struktur i det ideelle samfund vil harmonisere produktionen, distributionen og forbruget i overensstemmelse med Guds vilje. Derfor vil produktionen ske i overensstemmelse med menneskets behov, og fordelingen og forbruget vil blive baseret på helhedens formål. I dag ser vi, at skønt videnskaben og økonomien er højt udviklet, er produktionen i store dele af verden stadig ude af stand til at opfylde de basale livsnødvendigheder, forbruget er kortsynet og

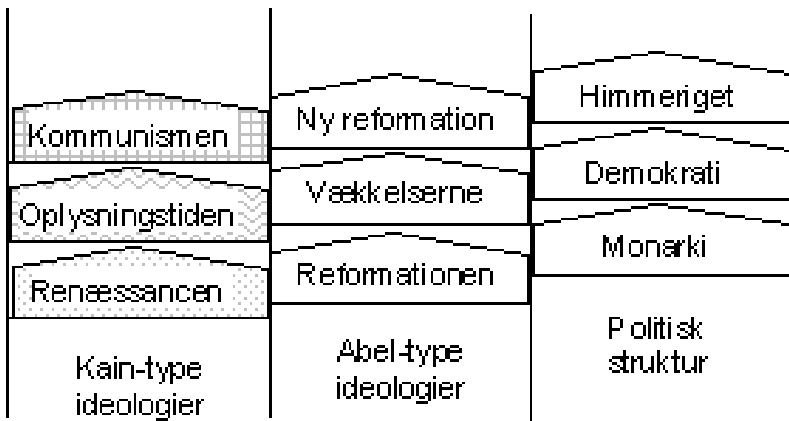
uden sans for langtrækkende og etiske overvejelser, og skaden, der forvoldes af den ulige fordeling, skaber alvorlige problemer. Først når helheden bliver harmoniseret af Messias i overensstemmelse med Guds vilje, kan den ideelle økonomiske struktur etableres. Efter den industrielle revolution fordrede masseproduktionen, at lande som England ekspanderede deres markeder og råstofforsyninger. Dette førte til koloniseringen. Da de fleste af de fremvoksende industrinationer var kristne lande, skabte koloniseringen det ydre grundlag for at sprede Evangeliet. Den industrielle revolution blev således af afgørende betydning for opfyldelsen af Jesu forudsigelse om, at evangeliet skulle prædikes over hele verden som forberedelse for Messias' genkomst (Matt. 24,14).

C. Stadierne i politikens, økonomiens, ideologiens og religionens udviklingsforløb

I det foregående så vi, at den bevægelse, der gennem hellenismen (Renæssancen) gjorde op med de forhold, der herskede i middelalderen, var en Kain-type-strømning, der affødte humanismen. Renæssancen udviklede sit Kain-væsen et skridt videre og blev til oplysningsfilosofien, der kan betragtes som endnu en renæssance. Oplysningsfilosofien udviklede så igen sin Kain-natur et skridt videre, og det resulterede i kommunismens opståen. Dette var den tredje og kulminerende „renæssance“.

Satan kender Guds plan og søger altid at komme Gud et skridt i forkøbet. Satan har således søgt at frembringe ting, der i det ydre (ikke i indhold) ligner det, som Guds forsyn senere vil frembringe. Således opstod der efter renæssancen tre Abel-type-revolutioner, der hver fulgte efter faserne i de tre Kain-type-revolutioner indenfor religion, politik og industri. Den første Abel-type-periode, der opstod i kølvandet på renæssancen, var reformationen, der begyndte med Martin Luther. Derpå fulgte under og efter oplysningstiden en anden åndelig vækkelse, der

pådrog sig stor forfølgelse, og som blev ledet af Fox, Spencer, John Wesley og Jonathen Eduards. Den udviklede sig og blev til den anden reformation. Baseret på disse begivenheder, og idet vi erindrer det førnævnte princip om - at det onde optræder før det gode - kan man forvente, at en tredje reformation vil følge den tredje renæssance. Forholdene indenfor vor tids kristendom viser også, at det er på høje tid, en sådan reform kommer.

Tre faser af fornyelse har også fundet sted på det politiske område. Det middelalderlige feudale samfund brød sammen som følge af renæssancen (den første) og reformationen (den første), mens de absolutte monarkier brød sammen under indflydelsen af den „anden renæssance“ (oplysningsfilosofien) og den „anden reformation“. Til sidst blev, på Satans side, det kommunistiske samfund oprettet som følge af den politiske revolution, der udsprang af den „tredje renæssance“. Nu er det afgørende, at den demokratiske verden, der står på Guds side, overvinder den kommunistiske verden ved hjælp af den ideologi, der udspringer af den tredje reformation. Når dette sker, vil disse to verdener blive forenet til at danne Himmeriget på Jorden.

Vi ser også, at den industrielle revolution har gennemgået tre

faser. Den første fase af denne revolution opstod som følge af udviklingen af dampenergi. Straks derefter fulgte den anden fase i den industrielle revolution med udvikling af elektriciteten og forbrændingsmotoren. Nu er en tredje industrielle revolution undervejs med atomenergiens muligheder.

Disse tre revolutioner når deres klimaks i perioden til forberedelsen for det Andet Komme. Tilsammen udgør de et forberedt fundament, hvorpå Messias skal komme for at opfylde Guds formål med skabelsen. Således tjener modningen af religion og ideologi Guds forsyn, hvis mål er at fuldkommengøre menneskets oprindelige natur, mens modningen og udviklingen inden for politik og økonomi tjener til at opfylde forsynets mål: at skabe strukturen og omgivelserne for den ideelle verden.

Afsnit IV Verdenskrigene

A. De forsynsmæssige årsager til verdenskrigene

Krige bryder ud som følge af politiske, økonomiske og ideologiske grunde; men ud over sådanne ydre årsager eksisterer der indre årsager, som er betinget af forsynet i overensstemmelse med princippet om genoprejsning ved godtgørelse. Den grundlæggende årsag til verdenskrigene er kampen mellem det godes herredømme centreret på Gud, som forsøger at genoprejsne mennesket til sin side, og det ondes herredømme centreret på Satan, der prøver på at fastholde sit herredømme over mennesket - en konflikt, hvor mennesket er fanget i midten. Lad os se nærmere på dette.

Verdenskrigene er Satans sidste kamp for at forsøge at bevare sit herredømme. På grund af faldet skabte mennesket en verden, der ligger uden for Princippet, og kom til at tjene Satan som sin herre i stedet for Gud. Derfor har Gud arbejdet gennem forsynet

på at genoprejse verden til at være i harmoni med Princippet ved at etablere et territorie af godhed i den verden, der endnu står uden for Princippet og er under Satans herredømme, og gradvist har han udvidet dette territorium. Kristus og i særdeleshed Genkomsten Herre, kommer for at afslutte det ondes herredømme i verden og skabe en verden af godhed, der er centreret på Gud. Tiden for det Andet Komme udgør Satans sidste chance for at bevare sit herredømme, og derfor er hans kamp mere desperat og total med de tre verdenskonflikter til følge.

For det andet virkeliggjorde Satan en verden baseret på opfyldelsen af de tre velsignelser uden for Princippet; derfor skal mennesket - for at genoprejse den faldne verden i overensstemmelse med princippet om genoprejsning ved godtgørelse - opfylde godtgørelsesbetingelser på verdensplan for at kunne modtage de tre velsignelser. Skønt mennesket faldt, har Gud ikke kunnet forhindre, at der blev skabt en imitation af den gode verden, der var Guds oprindelige hensigt. Det faldne menneske har opbygget en verden centreret på Satan uden for Princippet, som er baseret på en imitation af Guds tre velsignelser til mennesket. Derfor er der opstået en verden uden for Princippet, hvor menneskets individuelle natur er centreret på Satan, hvor familien og samfundet er centreret på Satan, og hvor herredømmet over skabelsen er centreret på Satan. Derfor er det uundgåeligt at mennesket på verdensplan skal opfylde godtgørelsesbetingelser for at kunne modtage Guds tre velsignelser. Disse vil udgøre tre verdensomspændende konflikter, hvor den side, der repræsenterer Princippet og Gud, skal vinde over den sataniske side, der står uden for Princippet.

For det tredje skal verdenskonflikterne finde sted for at verden kan opfylde den betingelse at have overvundet Satans tre fristelser til Jesus. Jesu kurs er den kurs, som kristne skal følge. Derfor skal hele menneskeheden overvinde de tre fristelser, som Jesus mødte, på individuelt plan, familieplan, nationalt og verdensomspændende plan. Derfor skal der opstå tre konflikter på verdensplan, så menneskeheden kan overvinde Jesu tre

fristelser på verdensplan.

For det fjerde skal disse verdenskonflikter finde sted for, på verdensplan, at opfylde de godtgørelsesbetingelser, der er nødvendige for at genoprejsne det himmelske herredømme. Gud har ført forsynet for genoprejsning gennem godtgørelse fremad ved at dele den faldne verden i 2 typer: en Kain-type og en Abel-type. Når Kain-siden (den sataniske side) angriber Abel-siden (den himmelske side) bevæger forsynet sig fremad. Abel-siden (den himmelske side) etablerer et fundament af godhed gennem sine ofre. En sidste konflikt skal finde sted for at genoprejsne gennem godtgørelse på verdensplan den handling, at Kain slog Abel ihjel. Kain-verdenen angriber Abel-verdenen først, men resultatet bliver, at Abel-verdenen vinder over Kain-verdenen.

B. Den første verdenskrig

I den sidste fase af forberedelsen for det Andet Komme har Gud udvirket sit forsyn ved at opdele menneskeheden politisk, økonomisk og ideologisk i to verdener: en Abel-type himmelsk side og en Kain-type satanisk side. Den himmelske side og den sataniske side bestemmes af den holdning, de indtager i forhold til Guds genoprejsningsforsyn. Når ting eller personer har holdninger og bestræbelser, som er i samklang med Guds forsyn, eller de handler i overensstemmelse med denne retning - selv hvis det blot sker på en indirekte måde - står de på himlens side; mens et standpunkt, der direkte eller indirekte står i modsætning til målet for Guds forsyn, vil stå på den sataniske side.

Alle religioner står på den himmelske side, når de har godhed som deres mål; men når en religion blokerer vejen for en anden religion, som står Gud nærmere, kommer den førstnævnte religion til at stå på den sataniske side. Eftersom kristendommen blev etableret som den centrale religion, der skal opfylde alle religioners formål, står den Gud nærmest i genoprejsningsforsynet. Derfor var alle de allierede nationer under første verdenskrig (England, Amerika, Frankrig og

Rusland) kristne nationer og stod således på den himmelske side. De to førende nationer blandt centralmagterne, Tyskland og Østrig-ungarn, var ekstremt autoritære lande, der støttede Tyrkiet, et muslimsk land, som forfulgte kristendommen. Derfor stod de på den sataniske side. Under den første verdenskrig blev den himmelske side angrebet af den sataniske side, men sejrede til sidst.

Med dette sejrige fundament opfyldte den himmelske side på verdensplanet godtgørelsesbetingelsen på formstadiet for at genoprejse Guds tre velsignelser. Set ud fra den synsvinkel, at verden skal overvinde Satans første fristelse til Jesus, blev godtgørelsesbetingelsen til at genoprejse Guds første velsignelse til mennesket opfyldt. Godtgørelsesbetingelsen, der er nødvendig for at genoprejse velsignelsen til menneskets individuelle fundkommenhed, blev opfyldt. Endvidere blev formstadie-fundamentet til at genoprejse det himmelske herredømme etableret. Og med den himmelske sides sejr i første verdenskrig blev grundlaget lagt, for at Messias (eksemplet på det sande menneske) kunne blive født.

Resultaterne af 1. Verdenskrig

- 1 Formstadie-godtgørelse for at genoprette de 3 velsignelser på verdensniveau
 - 2 Betingelse for at genoprette den 1. velsignelse
 - 3 Formstadie-grundlag for at genoprette det himmelske herredømme
 - 4 Grundlaget for Messias' fødsel
-

C. Den anden verdenskrig

Den anden verdenskrig var den krig, hvor demokratiet bragte en sejr på vækststadiet ved at overvinde den fascistiske, totalitære

ideologi. I anden verdenskrig repræsenterede de tre demokratiske nationer, USA, England og Frankrig, Guds side. Tyskland, Japan og Italien, der var totalitære stater i opposition til kristendommen, stod på Satans side.

Tre skabte væsener - Adam, Eva og ærkeenglen - faldt, og det var grunden til at Guds tre velsignelser ikke blev opfyldt. Derfor skal tre - en Adam-, Eva- og ærkeengeltype - deltage i godtgørelsesprocessen for at genoprejsede de tre velsignelser. Derfor skulle de krige, hvorved verden måtte opfylde godtgørelsesbetingelserne for at genoprejsede de tre velsignelser, opstå som konfrontationer mellem tre nationer, der repræsenterer Adam, Eva og ærkeenglen på Guds side, og tre nationer, der repræsenterer de samme positioner på Satans side. I den anden verdenskrig blev Adam, Eva og ærkeenglen på Guds side repræsenteret af USA, England og Frankrig, mens Tyskland, Japan og Italien repræsenterede disse positioner på Satans side.

Hvorfor samarbejdede Sovjetunionen, der var en nation på Satans side, med den himmelske side under anden verdenskrig? Når en hvilken som helst social struktur eller regeringsform bliver en forhindring for Guds genoprejsningsforsyn, arbejder Gud på at nedbryde og fjerne denne forhindring. På tilsvarende måde arbejder Satan på at nedbryde en hvilken som helst hindring på sin vej, idet han ønsker at bevare sit forspring over for Gud og opnå sit endelige mål, som er at grundlægge en verden, fjernet fra Princippet. Til tider kan en forhindring blokere både Guds og Satans anstrengelser. Da sætter både den himmelske side og den sataniske side alt ind på at nedbryde og fjerne den.

Både Kain- og Abelsiden arbejdede på at nedbryde det middelalderlige, feudale samfund. Den himmelske side og den sataniske side arbejdede også hver for sig på at nedbryde enevældssamfundet. På tilsvarende måde blev den fascistiske og nationalsocialistiske totalitære bevægelse under anden verdenskrig en forhindring både for den himmelske side og den sataniske side, og de arbejdede derfor hver for sig på at

ødelægge den. Gud lod Sovjetunionen arbejde sammen med nationerne på den himmelske side for at nedbryde de totalitære nationer, selv om det betød, at den kommunistiske verden ville blive etableret.

Den anden verdenskrig endte med sejr for nationerne på den himmelske side. Derved blev den verdensomspændende godtgørelse for genoprejsning af Guds tre velsignelser til mennesket opfyldt på vækststadiet; og dermed blev godtgørelsesbetingelsen, der var nødvendig for at overvinde Satans anden fristelse af Jesus, opfyldt på verdensplan, hvorved Guds anden velsignelse (at mangfoldiggøre børn af godhed) blev godtgjort på verdensplan. Derfor blev Guds forsynsarbejde for det Andet Komme efter krigen koncentreret på at fremme den religiøse udvikling. Og endeligt blev vækststadiegrundlaget for at genoprejsne det himmelske herredømme etableret.

Resultaterne af 2. Verdenskrig

- 1 Vækststadie-godtgørelse for at genoprette de 3 velsignelser på verdensniveau
- 2 Betingelse for at genoprette den 2. velsignelse
- 3 Vækststadie-grundlag for at genoprette det himmelske herredømme

D. Den tredje verdenskonflikt

Det var Guds oprindelige hensigt at fuldende genoprejsningsforsynet i Adams familie gennem Kain og Abel; men Guds bestræbelser på at adskille godt og ondt fejlede, fordi Kain dræbte Abel. Siden den tid har Gud konstant arbejdet på at adskille godt og ondt ved at udvide dette arbejde fra familieniveauet til stammeniveau, nationalniveau og det verdensomspændende niveau. Ved fuldbrydelsen af den menneskelige historie skal både den himmelske side og den

sataniske side blive bragt op på verdensniveauet. Derfor eksisterer den demokratiske verden og den kommunistiske verden samtidigt; men efter den tredje verdenskonflikt vil disse to verdener blive forenet. Set fra Guds standpunkt vil den tredje verdenskonflikt være uundgåelig; men den kan forløbe på to forskellige måder.

Den første mulighed er, at den sataniske verden kan overvindes gennem en indre ideologisk kamp. Gud ønsker ikke dom eller ødelæggelse (Es 33,14-16), men frelse. Derfor ønsker han at tilskynde Satan til at overgive sig ideologisk med det mindst mulige ydre offer; men fejler dette, vil den sataniske side uvægerligt angribe den himmelske side, og det vil blive nødvendigt at overvinde Satans side med magt. Den måde, hvorpå den tredje verdens konflikt vil finde sted, afhænger af, hvorledes disse to verdener, der står med ansvaret i de sidste tider, opfylder deres opgaver.

Uanset på hvilken måde denne konflikt vil udspille sig, skal der eksistere en Gudcentreret ideologi, der kan føre menneskeheden frem til den ideelle verden. Selv hvis den sataniske verden blev besejret med våben, kunne den ideelle verden stadigvæk kun virkeliggøres gennem en ideologi på et højere plan, som alle mennesker af egen fri vilje og begejstring kan følge.

Ideologi udgør den drivende kraft, der kan virkeliggøre den ideelle verden, en forenet verdensfamilie. Derfor er der behov for en ideologi, der er baseret på sand kærlighed, som kan nedbryde de mange barrierer, der eksisterer mellem forskellige stammer og nationer, og løse de alvorlige problemer, der adskiller racer og kulturer. Denne ideologi skal endvidere kunne bringe håb og overbevisning til menneskeheden om, at den ideelle verden kan realiseres. Det skal være en ideologi, der kan give åndelig inspiration, fremkalde en forandring i menneskets karakter og give ungdommen et positivt livssyn. Den skal kunne klargøre fejl og mangler ved andre ideologier, specielt den kommunistiske ideologi, marxisme-leninismen, der står som kulminationen af alle Kain-type-livsanskuelser.

Resultaterne af 3. Verdenskrig

- 1 Fuldendelsesstadie-godtgørelse for at genoprette de 3 velsignelser på verdensniveau
 - 2 Betingelse for at genoprette den 3. velsignelse
 - 3 Fuldendelsesstadie-grundlag for at genoprette det himmelske herredømme
-

Hvis den tredje verdenskrig ender med sejr på himlens side, vil godtgørelsesbetingelsen, der er nødvendig for at genoprette Guds tre velsignelser, være opfyldt. Den himmelske side vil da have overvundet Satans tredje fristelse til Jesus på verdensplan og dermed, gennem godtgørelse, have etableret det fuldstændige grundlag for at genoprette Guds herredømme.

Hvis dette finder sted, vil det arbejde, Genkomstens Herre udfører, frembringe den ideelle verden på jorden under Guds herredømme, og menneskets herredømme over skabelsen vil blive fuldstændig genoprejet. Den ideelle verden, som Gud oprindeligt havde planlagt ved skabelsens begyndelse, og som han under store anstrengelser har forsøgt at etablere på jorden gennem hele den lange historie siden menneskets fald, vil da blive virkeliggjort. Denne ideelle verden er den verden, hvor mennesket og hele kosmos er forenet med Gud, og hvor der hersker fuldstændig harmoni. Denne verden kan kaldes „den ideelle verden med kosmisk ideologi“.

Kapitel 16

Det Andet Komme

Jesus talte afgjort om et Andet Komme (Matt. 16,27). Alligevel mangler der en klar forståelse af det Andet Komme. Vi må finde ud af, hvordan, hvornår og hvor det Andet Komme skal finde sted. Nogle mennesker tror, at det Andet Komme finder sted, hver gang Jesus kommer ind i hjertet på den enkelte (Joh. 14,20) ved helligåndens hjælp (Ap.G. 8,16-19). Dette er ikke Princippets standpunkt. Lige siden Helligånden kom til jorden ved Pinsen (Ap.G 2,4), har mange troende oplevet Jesu tilstedeværelse i deres indre. Hvis dette var det Andet Komme, må vi konkludere, at det Andet Komme allerede fandt sted for 2000 år siden. Men vi ved, at det Andet Komme ikke skal ske på denne måde, fordi de kristne fortsat venter på det Andet Komme, selv efter at Helligånden kom ned Pinsedag.

Andre tror, at Jesus vil vende tilbage åndeligt; men der er gode grunde til, at det ikke kan være tilfældet. Lige siden Jesu opstandelse har hans åndelige tilsynekomst været mulig når som helst og er ofte sket. Alligevel venter kristne stadig i længsel på det Andet Komme. Derfor ved vi, at det ikke er et Andet Komme i ånden, de har ventet på. Jesus viste sig ofte for apostlen Johannes i ånden, og alligevel fortalte Jesus ham: „*Ja, jeg kommer snart*“ (Joh.Åb. 22,20).

Afsnit I

Hvordan skal Kristus vende tilbage?

A. Indsigt baseret på Elias' andet komme

Hvordan skal da Kristi Andet Komme finde sted? For at forstå dette, skal vi først se på Elias' andet komme. Det er det tydeligste eksempel, Gud har givet os til at forstå, hvorledes Kristus skal komme tilbage.

Gud lovede gennem profeten Malakias, at han ville sende Elias tilbage, før Messias skulle komme (Mal.9,5). Derfor ventede israelitterne dengang på Elias' andet komme, fordi han skulle komme før Messias. Fordi Elias' andet komme ville betyde tilbagekomsten af Elias, der var steget til himmels, troede folket, at Elias helt sikkert ville stige ned fra himlen; men Jesus gjorde det klart, at Johannes Døberen, der var født på jorden, var Elias (Matt. 11,14; 17,13). At Elias' andet komme fandt sted gennem Johannes Døberen, betyder imidlertid ikke, at Elias selv blev født som Johannes Døberen. Elias var i den åndelige verden og hjalp Johannes Døberen, som var på jorden, fordi Johannes blev født med den samme mission (Luk. 1,17). Så skønt missionen var den samme, var personen en anden.

Ved hjælp af den indsigt som vi opnår fra Elias' andet komme, kan vi forstå, at Genkomsten muligvis finder sted ved, at Herren fødes på jorden. Vi kan også forstå, at selv om Herren, som Messias, vil have den samme mission som Jesus, behøver han ikke at se ud som Jesus (Joh. 14,16-17; 16,12; Åb. 19,12; 2,17).

B. Indsigt baseret på det første komme

I det Gamle Testamente finder vi to modsatte profetier vedrørende Messias' komme. Hos Daniel kapitel 7 vers 13 finder vi den profeti, at Herren skulle komme på skyerne: *„Jeg så videre i nattesynerne: og se, på himlens skyer kom der en, der så ud som en menneskesøn ...“*. Men hos Mika profeteres det, at

Messias skulle fødes i Betlehem (Mik. 5,2). Hvilken af disse modstridende profetier troede israelitterne på?

Når man betragter de to profeter, Daniel og Mikas betydning for israelitterne, og når man forstår, at israelitterne havde en dyb tro på Gud, forstår man, at de forventede, at Messias skulle komme fra himlen.

Det var af denne grund, at der efter Jesu korsfæstelse opstod en anti-kristen bevægelse, der sagde, at Jesus ikke kunne være Messias, fordi han var blevet født på jorden i kødet. Det forklarer apostlen Johannes advarsel: *„Thi mange forfødere er draget ud i verden, og de bekender ikke, at Jesus er Kristus, kommen i kødet. Sådan er forføderen og Antikrist“* (2.Joh. 1,17). Der er nogle, der påstår, at Daniels profeti (Dan. 7,13) drejer sig om det Andet Komme. Men følgende skriftsteder viser, at den gammeltestamentelige tidsalder blev afsluttet med Jesu komme: *„Thi alle profeterne og loven har profeteret indtil Johannes“* (Matt. 11,13), og *„Thi Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror“* (Rom. 10,4). Forholdet er det, at ingen nogen sinde havde forestillet sig et Andet Komme, indtil Jesus selv mod afslutningen af sin mission sagde, at Herren skulle komme igen. Derfor havde ingen i Israel på Jesu tid den opfattelse, at Daniels profeti (Dan. 7,13) drejede sig om et andet komme. For dem stod det klart, at den handlede om dette ene ventede komme, og de opførte sig derefter. (De forventede med andre ord, at Messias skulle komme på skyerne).

Men hvorfor gav Gud da profetien om, at Messias skulle komme på skyerne? Jesus sagde: *„Ingen er steget op til himmelen, undtagen han, som steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen“* (Joh. 3,13) og antydede dermed, at han kom fra Himmelen. Men, som alle ved, blev Jesus født på jorden af Maria, hans moder. Hvorfor sagde han da, at han kom fra Himmelen?

Ordet „Himmel“ bruges ofte i Bibelen. Det anvendes gentagne gange som en metaforisk beskrivelse af det, der har den største værdi, og som er helligt og ophøjet. Derfor kan vi

udlægge det, Jesus sagde, som: ‘Jeg blev født som jer, men jeg er helt forskellig fra jer i motiv og oprindelse; jeg er født af Gud’. Med denne forståelse af ordet „Himmel“ ser vi, at profetien om Jesu komme på skyerne ikke var ukorrekt. Men det var en fejltagelse at opfatte den bogstaveligt.

På tilsvarende måde kan man sige om Johannes Døberen, der blev født i Zakarias’ familie i overensstemmelse med Guds specielle forsyn, at hans fødsel ikke var en almindelig jordisk fødsel, for han blev født for en stor mission (Luk. 1,15-17,26). Uanset hvorledes han blev født, ser vi, at Gud var den direkte årsag, og at Johannes derfor var „kommet ned fra Himlen“ som Elias’ repræsentant og havde den samme mission som Elias.

C. Kristi andet komme sker ved en jordisk fødsel

Når man betragter eksemplerne med Elias’ andet komme og Jesu komme, som begge var direkte foranlediget af Gud, kan man ikke undgå at gøre sig alvorlige tanker vedrørende profetierne om det Andet Komme.

Det nye Testamente rummer ikke kun profetier, der siger, at Kristus skal komme som en dommer på Himlens skyer i herlighed, men også andre profetier, som siger, at han skal komme på samme måde, som han kom første gang, i modstrid med de profetier, der siger, at han skal komme på himlens skyer.

Vi læser i Luk. 17,24-25, at Jesus forudsiger de ting, der vil ske ved Genkomsten: „... *sådan skal Menneskesønnen være på sin dag. Men først skal han lide meget og vrages af denne slægt.*“ Hvis Herren kom med magt og megen herlighed og til lyden af en ærkeengels basun, hvem ville da vove at benægte og forfølge ham? Ville vi forfølge ham?

I dag retter mange kristne og kirker deres blikke mod himlen i forventning om, at Herren skal komme på skyerne. Hvis han kom på skyerne, ville der ikke være nogen mulighed for at forfølge ham; men hvis han ikke kommer på en bogstavelig sky, men i stedet i kødet, som ved det første komme, så kan vi forstå,

hvorfor Jesus sagde, at han først vil komme til at lide, førend han bliver anerkendt (Luk. 17,24-25).

I Johannes Åbenbaring 12,5 hedder det: „... *Og hun fødte et drengebarn, som engang skal vogte alle folkeslag med jernspir; og hendes barn blev bortrykket til Gud og til hans trone*“. Den mand, der skal vogte verden med et jernspir, er Genkomstens Herre. I dette vers siges det, at han skal fødes af en kvinde. Da farisæerne ønskede at kende tiden for det Andet Komme, spurgte de Jesus, hvornår Guds rige skulle komme. Jesus svarede: „... *Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det*“ (Luk. 17,20). Man kan rette sit blik på himlen, men Jesus sagde, at Guds riges komme, hvilket vil sige det Andet Komme, ikke sker med ydre fænomener. Hvorfor forholder sit sig således? Det er fordi Messias ikke kommer på en bogstavelig sky. I Lukas evangeliet 18,8 siger Jesus: „*Jeg siger jer: han skal skaffe dem ret i hast. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?*“ Jesus profeterer, at han ikke vil finde troen på jorden ved det Andet Komme. Det betyder, at når han kommer, vil der kun være få, der bliver frelst som følge af deres fuldstændige tro. Hvorfor er det således?

Selvfølgelig har ikke alle troende på jorden en fuldkommen tro, men der findes folk over hele jorden, der følger den sande tros vej. Hvorfor siger Jesus så, at han ikke vil finde troen på jorden? Og hvem ville ikke kunne anerkende Herren, hvis han kom på en bogstavelig sky? Selv de, der ikke tror, ville anerkende ham og tro på ham. Kan man tænke sig at mennesker ikke ville have tro, fordi nogen ville forhindre dem i at have det? Det er ligeså utænkeligt. Forhindringer gør ikke nødvendigvis en persons tro svagere. Vi må derfor konkludere, at når Jesus udtaler, at han ikke vil finde troen på jorden, betyder det, han kommer på samme måde, som ved det første komme.

Da Jesus kom for to tusinde år siden, herskede der, på en måde, en stærk tro blandt det israelitiske folk. Nogle bad dag og nat i templet, og de kunne budene udenad. De gjorde deres bedste for at overholde de bud og love, Gud havde givet dem.

Trofast ofrede de tiende og fastede. På denne måde udviste de en stor tro på Gud, men da det kom til stykket, viste det sig, at denne tro ikke var sand. Hvorfor var deres tro ikke i stand til at føre dem til Jesus, og bibringe dem tro på, at Jesus var Messias, sendt at Gud?

Set ud fra denne synsvinkel fandt Jesus ingen tro på jorden! På samme måde findes der i dag millioner af gode kristne, der venter på Herrens tilsynekomst - på himlens skyer; men hvis han kommer på samme måde, som han kom for 2000 år siden, vil han da finde den tro blandt de kristne, der vil gøre dem i stand til at anerkende ham?

Lad os gentage endnu engang, baseret på de bibelpassager, som vi har citeret i det førnævnte og ud fra den indsigt, vi får ved at betragte Guds måde at arbejde på i historien: Det Andet Komme vil ske på samme måde som det første komme; ved at Messias fødes på jorden i kødet. Han kommer i sandhed som en Menneskesøn.

D. Princippet standpunkt

Ifølge „Skabelsesprincippet“ skulle Guds formål med skabelsen af Adam og Eva fuldbyrdes ved, at de opfyldte de tre velsignelser på jorden. De skulle med andre ord blive fuldkomne som individer, derpå blive sande forældre, der er oprindelsen til den ideelle familie, og endelig etablere Himmeriget på jorden. De skulle da som Guds repræsentanter herske over skabelsen med kærlighed. - Men fordi de faldt, kunne de ikke blive de Sande Forældre, og de skabte i stedet en ond verden.

Jesus, der kom som den anden Adam (1.Kor. 15,45) skulle forandre denne verden til den ideelle verden, der var planlagt fra skabelsens begyndelse (Matt. 4,17). Eftersom Guds tre velsignelser stadig er uopfyldte - på trods af Guds frelsesforsyn ved Jesu korsfæstelse og opstandelse - skal Messias, som den syndfrie tredje Adam, og Guds enbårne søn (1.Joh. 4,9) endelig opfylde Guds formål med skabelsen ved det Andet Komme.

Messias kan kun opfylde dette ved at fødes på jorden som et virkeligt fysisk menneske, fordi han skal være eksemplet på den ideelle person, der har fuldkommengjort sin karakter og derfor har opfyldt den første velsignelse. Hans opgave og ansvar kan kun opfyldes, når han kommer som en person af ånd og krop. Han skal derpå realisere den ideelle familie, der er Guds skaberideal, ved at indgå ægteskab med en af Gud udvalgt og forberedt brud, Guds enbårne datter, og afholde ”Lammets Bryllup” som det står skrevet hos Joh. 19, 7-9: *”Lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede, hun har fået givet at klæde sig i lysende rene linnedklæder – for linnedklæderne er de helliges retfærdige gerninger”*. Ved Lammets Bryllup kommer han til stå som den Sande Fader, der sammen med hans brud, den Sande Moder, vil opfylde Guds anden velsignelse - i positionen som de Sande Forældre. Deres forældrehjertes vil bringe Guds hjerte og kærlighed til enhver, der følger dem, og de skal føre alle til fuldkommenheden ved at genføde dem og vise hver enkelt, hvordan han og hun kan opfylde livets sande formål. De vil blive de to fuldkomne mennesker, der er herre over og centrum for både den åndelige og fysiske verden i kraft af fuldkommen kærlighed og dermed opfylde Guds tredje velsignelse. Tilsammen vil de være det ene ”ædle oliventræ” hvor på menneskeheden vil blive indpodet (Rom.11,17-24) og blive ét med ved at tro og følge dem. De skal således lede alle til at blive mennesker, der hersker over alle ting gennem kærlighed, og som dermed opfylder Guds tredje velsignelse. For at virkeliggøre alt dette skal Messias fødes i kødet på jorden, ligesom ved det første komme.

Jødedommens hovedopgave var ikke blot at modtage Jesus, men også at følge ham og hjælpe ham med at opfylde hans vilje, efter han var kommet. Når Herren kommer igen er det på tilsvarende måde kristendommens mission, i tilgift til at etablere det verdensomspændende fundament for det Andet Komme, at hjælpe med at opfylde hans mission.

Himmeriget på jorden, som Kristus kommer for at opbygge,

er ikke et fantasi-rige. Himmeriget kan ikke virkeliggøres ved mirakler, men kun ved at mennesket opfylder sit ansvar ved at løse alle problemer på en realistisk måde i overensstemmelse med Guds anvisning.

Frelsen kan ikke nå dem, der ikke responderer på Guds forsynsarbejde. Men det er Guds ønske, at alle bliver frelst, fordi han er en retfærdig og kærlig Gud. Eftersom Guds skaberideal ikke blot opfyldes ved individets fuldkommenhed, stopper Guds frelsesforsyn heller ikke ved frelsen af individet. Derfor vil Kristus, der ved Genkomsten kommer for fuldstændigt at opfylde Guds ideal, heller ikke lade sig begrænse af nogen speciel retning indenfor kristendommen, men forholde sig frit til alle de eksisterende trosretninger. Han vil arbejde på at etablere en verden under Gud, der overskrider alle stamme, nationale og racemæssige grænser.

E. Symbolikken bag skyerne

Hvis Herren skal komme på jorden i kødet, hvad betyder det da, at han kommer i skyerne? Hvad symboliserer skyerne. Skyer består af fordampet vand. Uanset hvor snavset vandet end måtte være, når det fordamper og bliver til en sky, renses det. I Johannes' Åbenbaring 17,15 symboliserer vand det faldne

menneske eller syndige menneske. Derfor er skyer et symbol på mennesker, der er opstandne eller genfødte som helgener blandt hele den faldne menneskehed. Metaforen - at Kristus kommer på skyerne - betyder derfor, at han vender tilbage blandt de helgener, Gud har forberedt.

Så hvorfor udtalte Jesus, at han skulle komme igen på skyerne? For det første for at forhindre bedraget med antikrist. Indtil det faktiske tidspunkt for hans komme var det bedre, at folk forventede hans komme på skyerne. Hvis det var blevet fortalt tydeligt, at Kristus skulle komme på jorden i kødet, ville det have været umuligt at forhindre den forvirring, der kunne opstå, når mange antikrister stod frem. Men når tiden er inde, vil Gud helt sikkert fortælle os, hvordan Messias kommer (Amos 3,7).

For det andet var det for at opmuntre disciplene i deres trosliv, som ville blive en vanskelig vej med mange prøvelser. Jesus sagde faktisk mange ting vedrørende det Andet Komme, som ikke er lette at forstå: I Johannes Åbenbaringen 22,20 hedder det: *„Ja, jeg kommer snart!“*; og hos Mattæus 10,23 siger Jesus: *„... I skal ikke komme til ende med Israels byer, førend Menneskesønnen kommer“*; og i Mattæus 16,28 siger Jesus: *„Sandelig siger jeg eder: der er nogle af dem, som står her, der ikke skal smage døden, førend de ser Menneskesønnen komme i sit rige“*; og hos Johannes 21,18-22 taler han også, som om han ville vende tilbage i Johannes' livstid. - I alle disse passager understregede Jesus, at Genkomsten snart skulle finde sted (set i forhold til hans tid). Men det skete ikke. Hvorfor sagde Jesus da, at det skulle ske? Hvad var Jesu grund til at tale på denne måde?

Jesus forudså forfølgelserne under Romerriget. Derfor var han nødt til at undervise og opmuntre sine disciple, og give dem håb, så kristendommen ville kunne overleve den forfærdelige forfølgelse og hurtigt kunne skabe et verdensomspændende fundament for det Andet Komme. De tidlige kristne var i stand til at forblive ved godt mod og være handlekraftige, fordi de troede, at Jesu Andet Komme var nært forestående, og at han

ville komme på himlens skyer i magt og herlighed, sendt af Gud. Fordi de havde denne tro, havde de styrke til at modstå Romerrigets undertrykkelse og forfølgelser og kunne derfor etablere den tidlige kristne kirke.

Afsnit II

Hvornår skal Kristus komme igen?

Hvornår vil Kristus da vende tilbage? I Matt. 24,36 siger Jesus: „Men den dag og time kender ingen ...“, og antyder dermed, at det vil være formålsløst, at spekulere over, hvornår han vender tilbage.

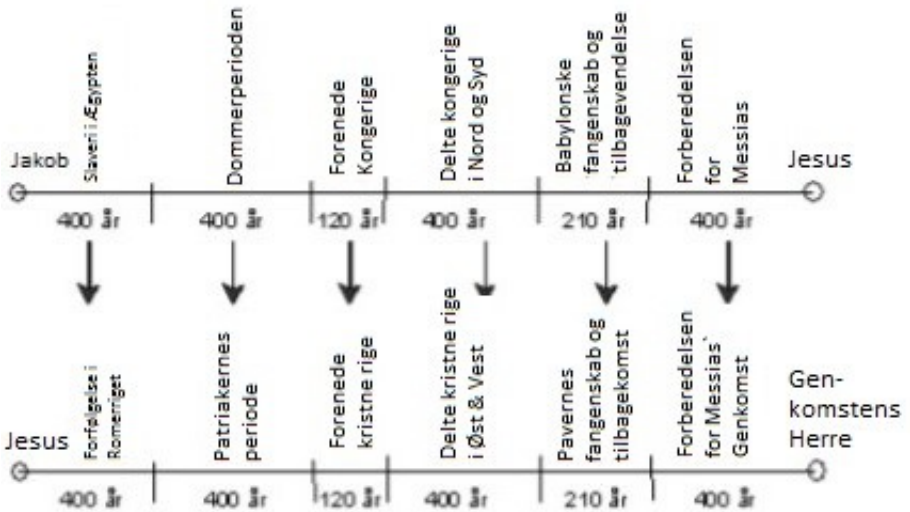
Men vi læser i det samme vers, at Gud ved det, og i Amos 3,7 hedder det: „*Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne*“. Derfor ved vi, at Gud har til hensigt, gennem profeterne, at lade folk få kendskab til Kristi Genkomst. Man kan opremse mange eksempler, på, at Gud meddelte sine planer i forvejen i løbet af genoprejsningsforsynet: Gud advarede Noa om syndfloden og Lot om ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, og Gud åbenbarede tiden for Messias' fødsel ved det første komme. Gud åbenbarede tiden for Jesu fødsel til Johannes Døberens familie (Luk. 1,41-45), til østens vise mænd (Matt. 2,1-12), til Simeon (Luk 2,26-32), til hyrderne på marken (Luk. 2,8-12; 15), til Anna (Luk. 2,38), til Josef (Matt. 1,20-22) og til andre. Findes der i hele Guds forsynshistorie et mere vigtigt tidspunkt for Gud, end når Messias kommer? Hvordan kan Gud undlade at meddele os, når Guds Søn kommer til jorden for at opfylde det oprindelige formål med skabelsen?

På den anden side sagde Jesus, at han vil komme som en tyv om natten (Joh.Åb. 3,3). Men han sagde også, at hans komme ikke ville være som en tyv for dem, der er i lyset (1.Tess. 5,4-6), og for dem, der våger (1.Tess. 5,4-6, Joh.Åb. 3,3). Derfor står det klart, at Gud vil meddele Herrens Andet Komme til de troende, der altid beder og våger og befinder sig i lyset, så de

kan forberede sig selv for ham (Luk. 21,34-35).

Eftersom Guds genoprejsningsforsyn skal fuldbyrdes og afsluttes af Messias, er Messias den mest kostbare frugt af alle Guds anstrengelser i genoprejsningsforsynet. Det fundament Gud havde forberedt for denne ufatteligt vigtige person, Messias, var jødedommen og israelitterne, hvis historie udsprang fra Jakobs familie; men som allerede nævnt, troede Israels folk ikke på Jesus. Derfor lod Gud et Andet Israel, kristendommen, opstå, idet han byggede på mennesker af alle racer, der troede på Jesus.

Formelen bag Guds forsyn fremgår af Israels historie, og den findes også i kristendommens historie, fordi Gud har forberedt kristendommen til at være det verdensomspændende andet Israel i stedet for det første Israel, der fejlede. Det første Israels historie, der begyndte med Jakob, og det andet Israels, kristendommens, historie, der begyndte på Jesu tid, skal begge følge det samme forløb for at forberede grundlaget for Messias, så han kan blive modtaget på jorden.

Israels og kristendommens historie er forskellige med hensyn til deres historiske epoke, adskillige begivenheder og deres geografiske og kulturelle baggrund; men den centrale historiske opgave i Guds genoprejsningsforsyn gik videre fra den ene til den anden. Eftersom begge disse forsyn havde til formål at forberede fundamentet for Messias, er det egentlige formål for begge det samme.

Vi har allerede sammenlignet disse to historiske forløb ud fra Guds genoprejsningsforsyn. Lad os nu undersøge spørgsmålet om tidspunktet for Kristi komme på basis af denne sammenligning.

Israels historie fra Jakob frem til Jesus er inddelt i seks større underafsnit: Perioden med slaveriet i Ægypten; Dommerperioden; Det Forenede Kongedømmes periode; Perioden med de delte kongedømmer i nord og syd; Perioden med det babyloniske fangenskab og tilbagevenden; og Perioden til forberedelse for Messias. Disse seks underafsnit udgør tilsammen en forsynstidsalder på 1930 år, i løbet af hvilken Gud ønskede at færdiggøre genoprejsningsforsynet. Men da det første Israel ikke kunne opfylde sit ansvar, som bestod i at tro på Messias, havde Gud ikke noget andet valg end at forlænge genoprejsningsforsynet. Perioden fra Jesus frem til det Andet Komme er ligeledes opdelt i seks større underafsnit: Perioden med forfølgelserne i Romerriget; Perioden med den kristne kirke under patriarkerne; Perioden med det kristne rige; Perioden med de delte kongeriger i øst og vest; Perioden med pavens fangenskab og tilbagekomst; og Perioden til forberedelsen for det Andet Komme. Disse seks underafsnit strækker sig også over en periode på 1930 år.

År 1930 e.kr. er ikke et årstal, vi skal se frem til med håb og forventning - vi har allerede passeret det. Hvorfor har vi da ikke på jorden oplevet den endelige dom og det andet komme i megen magt og Herlighed? Hvis det Andet Komme skulle finde sted i skyerne, da ville Herrens herlighed allerede været blevet kendt over hele kloden; men Herren kommer, som tidligere nævnt, ikke på bogstavelige skyer. Det Andet Komme finder

sted ved, at Messias fødes på jorden i kødet. Er år 1930 e.Kr. da det præcise år, hvor Messias er blevet født? Året kan ikke fastlægges med så stor nøjagtighed, fordi en forskel på op til 10 år ofte optræder ved de forskellige perioder i forsynet. Eksempelvis skulle perioden med forfølgelse i Romerriget have varet 400 år, men kom rent faktisk kun til at vare 392 år. Perioden til forberedelsen for det Andet Komme begyndte med reformationen i 1517 og endte 400 år senere. Således skulle Genkomsten have fundet sted år 1917 e.Kr. Derfor kan vi fastslå, at Kristi fødsel må have fundet sted på et tidspunkt mellem 1917 og 1930.

Da Jesus kom for 2000 år siden, proklamerede han sig ikke øjeblikkelig som Messias for straks derefter at gå igang med dommen. Der var først en ikke synlig og stille, men målrettet periode, hvor han forberedte sig privat, og derpå et offentligt virke med henblik på at lægge fundamentet for at opfylde den messianske opgave. Ved Genkomsten skal Herren ligeledes gennemgå et tilsvarende forløb af forberedelser efter sin fødsel. Når vi forstår forløbet af genoprejsningsforsynet, kan vi forstå, at nutiden er den tid, hvor Herren bygger sit fundament. Vi kalder tidspunktet for Kristi Andet Komme for de sidste tider. Det er allerede blevet forklaret i kapitlet „Fuldbyrdelsen af menneskehedens historie“, at vores tid er de sidste tider. Derfor kan man fastslå, at nutiden er den tid, hvor Kristus kommer til syne.

Afsnit III

HVOR KOMMER KRISTUS TILBAGE?

Hvis Kristus igen skal fødes som menneske i kødet, må han nødvendigvis blive født på et bestemt sted, i en bestemt nation. Hvilken nation er det?

For 2000 år siden i Judæa sagde Jesus, at han kommer tilbage, men vil han da komme igen i Israel? I lignelsen om vingården (Matt. 21,33-43), gør Jesus det helt klart, at han ikke

kommer tilbage til Israel igen. I denne lignelse er Gud vingårdens ejer; vingården symboliserer Guds arbejde med at opfylde skabelsesidealet, forpagterne er den udvalgte nation, Israel, tjenerne er profeterne, og ejerens søn er Jesus, og nationens arbejde med at producere frugter hentyder til, at nationen er rede til at modtage Genkomstens Herre. Jesus sagde, at han ikke vil vende tilbage til en nation, der ihjelslog ham. Ydermere sagde han, at han ville fratage dem retten til at være det udvalgte folk og give den til en nation og et folk, der vil bære frugter ved Genkomsten.

Hvordan skal vi da opfatte den bibelpassage, der taler om Israels sønners komme? Joh.Åb. 7,4 siger, at på Genkomstens tid skal 144.000 blive udvalgt fra Israels stammer og blive forseglet. Hvad betyder dette?

Navnet „Israel“ blev oprindeligt givet til Jakob, da han havde overvundet englen ved Jabboks vadested (1.Mos. 32,28); det betyder „han, som har kæmpet med Gud“. Betegnelsen „Israel“ betegner med andre ord Guds folk, der har vundet troens kamp, og angiver ikke nødvendigvis Jakobs efterkommere. Dette kommer også til udtryk i Johannes Døberens ord i Matt. 3,9: „... og bild jer ikke ind, at I kan sige ved jer selv: *‘Vi har Abraham til fader’*; thi jeg siger jer, at Gud kan opvække Abrahams børn af stenene der“; og det kommer til udtryk hos apostlen Paulus, når han i Romerbrevet 9,6 siger: „*Thi det er ikke alle dem, der stammer fra Israel, som virkelig er israelitter*“.

Hvem kan da være det udvalgte folk „Israel“ efter Jesu død på korset? Det er de hengivne kristne, som tror på Herren. I Romerbrevet 11,11 hedder det: „... ved deres (israelitternes) fald er frelsen kommet til hedningerne, for at de selv derved kunne ægges til skinsyge“. Dette viser, at centrum for Guds genoprejsningsforsyn er flyttet væk fra israelitterne. Gud udvirker derfor sit centrale forsyn, ikke blandt Abrahams fysiske efterkommere, men blandt de hengivne kristne, der har taget arven op efter Abraham. - Men hvilket land skal herren da komme til?

Da Jesus blev spurgt af diciplene, hvor han kommer tilbage, svarede Jesus metaforisk. Lukas 17,37: „*Hvor ådselet er, der vil*

gribbene flokkes“. Jesus angav ikke et specifikt land. Men i Joh.Åb. 7,2-4 hedder det, at en engel skal stige op fra solens opgang, (med andre ord: fra østen), og skal besegle 144.000 udvalgte Guds tjenere på deres pande. - Hvilket land referer dette da til?

Den nation i østen er Korea. Når en landmand omplanter et træ, graver han omhyggeligt jorden op og vander den for at forberede den for træet. Kan Gud, der i længsel har set frem til den dag, hvor den menneskelige historie kan bære frugt, sende Messias uden forberedelser? Lad os med Guds forberedelsesarbejde i tankerne undersøge, hvad der taler for, at Korea er det land, der er forberedt til at modtage Messias.

For det første skal den nation, som Messias kommer til, være objekt for Guds hjerte. Ud fra dette standpunkt er Korea den nation, Gud har forberedt. Lige siden den første mand og kvindes fald har Gud levet i dybeste smerte, og hans håb har været uopfyldt. Vi omtaler ofte Gud som et væsen, der lever i uendelig herlighed, højt hævet over os; men det er fordi, vi ikke kender Guds hjerte. Som følge af syndefaldet forårsaget af Adam og Eva, Guds børn, har Gud haft et hjerte tynget af sorg, som forældre der har mistet deres børn, og han har gennemvandret den syndige verden, helvedet, i søgen efter sine børn og i længsel efter at frelse sine oprørske børn. Derfor kan intet individ, ingen familie eller nation, som kæmper mod Satan i Guds sted, undgå at måtte gå en vej fuld af tårer og lidelser. Hvordan kan loyale og trofaste børn, der deler deres forældres sorg, leve et let liv? Eftersom Messias er den, der skal bære Guds sorgfulde hjerte og skal lindre det, kan han ikke komme til et folk, der nyder materiel overflod. Den nation, der skal tage imod Messias, må kunne stå som et objekt for Guds hjerte, hvilket vil sige, at de skal være som sønner og døtre med det samme hjerte som Gud; derfor må denne nation gennemgå mange lidelser.

Det første og andet Israel gennemgik begge mange lidelser og vanskeligheder. Korea, der er den nation, der skal modtage Messias, har også været nødt til at følge den samme vej. Korea har i dette århundrede været underkastet ekstreme lidelser og prøvel-

ser; men selv under modgang og elendighed har Korea fastholdt gode traditioner som ærbødighed, respekt og loyalitet overfor den ældre generation; og selv da Koreas magt var på sit højeste, provokerede og invaderede Korea aldrig nogen anden nation først. Guds strategi består i at vinde sejr efter at være blevet angrebet, det modsatte af Satans strategi. - Det koreanske folk har bevaret deres etniske identitet, deres enestående sprog, deres specielle nationale ånd og deres egen kulturs integritet til trods for utallige invasioner gennem en næsten 5000 års historie, hvilket er en bedrift, der næppe har noget sidestykke i verdenshistorien. Selv midt i dets endeløse vanskelige historie har den koreanske nation håndhævet retfærdighed og fred og er blevet trænet til at stå som objekt for Guds hjerte.

Dernæst er det af stor betydning, at Korea er en nation, der bærer frugterne af mange religioner. Koreanerne er et meget religiøst folkeslag, de ærer Gud og værdsætter en åndelig livsførelse. Landet har derfor været et frugtbart sted for verdens store åndelige og etiske livsanskuelser, som buddhismen og kongfuzianismen, og det er med rødder i disse åndelige traditioner, at den koreanske kultur har båret frugt. I løbet af de sidste få århundreder er kristendommen kommet til Korea, hvor den har nået sit højdepunkt. Religion udgør i Korea en del af dagliglivet på en naturlig og harmonisk måde. Det er svært at finde nogen anden nation i verden, der kan passe til denne beskrivelse.

Herren kommer ikke kun for at frelse kristne. De kristne udgør den centrale nation i Guds forsyn, men alle folk er Guds børn, og Gud har selv skabt og inspireret alle de store religioner med henblik på genoprejsningen af alle folkeslag i deres specielle regioner, tidsaldre og omstændigheder. Derfor skal Messias, hvis opgave det er at opfylde Guds endelige mål med forsynet, samtidigt opfylde formålet for alle religioner. Betraget i dette lys skal en nation, der er forberedt til at modtage Herren, være en nation, der bærer frugterne af alle de store religioner.

For det tredje skal den nation, hvor Messias kommer, være frontlinien mellem Gud og Satan. Gud sagde til Adam og Eva: „... spis ikke frugten ... for på den dag skal I dø“. Ud fra disse

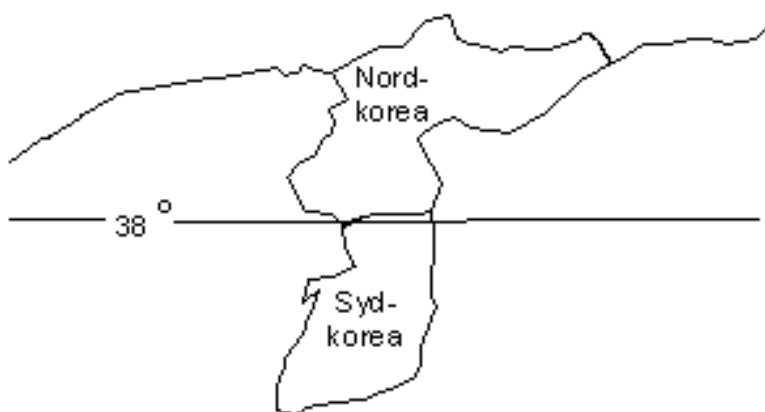
ord kan vi forstå, at det punkt, hvor de faldt, blev skillelinien mellem himmel og jord, liv og død og godt og ondt. Derfor skal herren komme til det samme punkt, hvor liv og død og godt og ondt igen konfronteres med hinanden. Under sådanne omstændigheder skal han løse verdensproblemerne og afslutte forsynshistorien.

Guds forsynsarbejde med at genoprejse verden og bringe den over på sin side, væk fra Satans herredømme, kan sammenfattes i princippet om at adskille godt og ondt i form af Kain og Abel. Adskillelsen af verden i Kain og Abel før Messias' komme er manifesteret i den kommunistiske og den demokratiske verden. Dette udgør en horisontal udvikling i det vertikale forsyn, Gud har ført gennem historien. Derfor skal Herren komme, hvor de to blokke, den demokratiske verden og den kommunistiske verden, konfronteres med hinanden, hvilket er fokus punktet for både Guds kærlighed og Satans had. Denne konfrontationslinie er den 38. breddegrad på den koreanske halvø. Den 38. breddegrad i Korea har denne forsynsmæssige betydning. Det er ikke kun frontlinien mellem demokrati og kommunisme, det er også frontlinien mellem Gud og Satan.

Når Gud arbejder med at opfylde sin vilje, arbejder Satan på at blokere og forhindre Guds arbejde. Derfor er Guds frontlinie også Satans frontlinie. Blandt Guds mange anstrengelser i sit forsyn, er det mest af alt Guds forberedelse af en nation til at modtage Messias, som Satan søger at ødelægge. Eftersom det er religion, der er mest central i det verdensomspændende genoprejsningsarbejde, har Gud søgt at forberede grundlaget for Messias ved at bygge på verdensreligioner, mens Satan har søgt at ødelægge al religion. I sit arbejde med at forberede Korea for Messias har Gud søgt at fremme religion overalt i Korea, mens Satan har søgt totalt at knuse al religion. Koreakrigen, der brød ud langs den 38. breddegrad, og som resulterede i Koreas deling, var ikke blot et resultat af en national konflikt baseret på en territorial opdeling. Det var en konfrontation mellem den demokratiske og den kommunistiske verden og i videre forstand: en konfrontation mellem Gud og Satan. Den kendsgerning, at mange

nationer (16), som ikke havde nogen direkte berøring med denne konflikt, deltog og hjalp genoprejsningsforsynet, har en guddommelig betydning.

For det fjerde skal den nation, hvortil Herren kommer, etab-

lere et nationalt fundament for genoprejsningsforsynet. For at Korea kunne blive den nation, der skulle modtage Messias, var Korea nødt til at etablere et nationalt fundament til adskillelse fra Satan, på samme måde som Israel og de tidligere kristne havde gjort det. Israelitterne var nødt til at opfylde godtgørelsesbetingelsen til adskillelse fra Satan ved at lide 400 år i Ægypten, der repræsenterede den sataniske verden. Det andet Israel etablerede godtgørelsesbetingelsen til adskillelse fra Satan ved at udholde næsten 400 års forfølgelse under Romerriget, der også repræsenterede den sataniske verden. På tilsvarende måde skulle Korea, på tidspunktet for det Andet Komme, for at blive adskilt fra Satan, også udholde lidelser i hænderne på en nation på Satans side. Denne nation på Satans side var Japan, og gennem 40 år måtte Korea udholde ufattelige lidelser under Japans besættelse. Med „Eulsa beskyttelsestraktaten“ i hånden fratog Japan med magt Korea diplomatiske rettigheder og nationens selvstændighed fra 1905 indtil 1945, hvor Japan blev besejret i forbindelse

med anden verdenskrig. I løbet af denne periode fik det koreanske folk fuldstændig berøvet deres frihed af japanerne. Et endeløst antal mennesker blev fængslet og dræbt, og de gennemgik alle tænkelige former for ekstrem forfølgelse. Kristendommen dannede grundlaget for Koreas uafhængighedsbevægelse, da Japan overtog Korea i 1910; de kristne blev derfor udsat for forfølgelser, der er uden sidestykke i sin grusomhed. Mens kristendommen nød frihed alle andre steder i verden, gennemgik den koreanske nation ufattelige lidelser med de kristne i første række og betalte således den nationale godtgørelse, der kvalificerede Korea som den nation, der skulle modtage Messias.

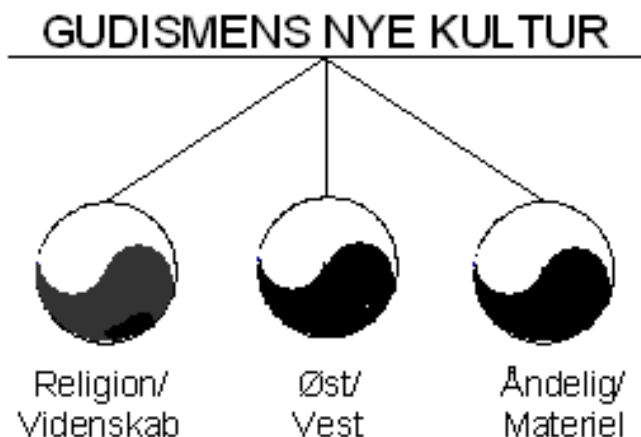
For det femte skal denne nation være i besiddelse af historiske profetier vedrørende nationens opgave. Når Gud sender sin elskede Søn, kan han da gøre det i stilhed? Han vil afgjort åbenbare det for de mennesker på jorden, der er åndeligt forberedte. Han vil med sikkerhed meddele dem denne begivenhed og forberede dem på at modtage Messias. På samme måde som israelitterne gennem profeterne vidste, at Messias skulle komme som en konge og frelse dem, har det koreanske folk ventet på retfærdighedens konge. Gennem 500 år har Korea været præget af en stærk forventning om Messias, som følge af Chong-Gam-Nok, en profetisk bog. Det er meget karakteristisk for det koreanske folk, at det har haft denne specielle messianske forventning, endnu længe før de rent faktisk blev i stand til at få del i Guds frelserforsyn gennem Jesus. Mange åndeligt udviklede præster og troende har modtaget helt klare åbenbaringer om, at stedet for det Andet Komme er Korea, og mange dybt religiøse mennesker har modtaget den samstemmende åbenbaring, at Korea vil blive centrum for verdens frelse.

Kvalifikationer, nødvendige for den udvalgte nation

Den udvalgte nation...

1. **må have haft oplevelser, der gør dem bedre i stand til at forstå Gud.**
 2. **må være et multireligiøst land.**
 3. **må være frontlinien mellem Gud og Satan.**
 4. **må have gennemlevet en national godtgørelsesperiode.**
 5. **skal have messianske profetier.**
-

Opfyldelsen af Guds genoprejsningsforsyn er først og fremmest koncentreret på genoprejsningen af mennesket og dernæst på at genoprejs de ydre rammer for Himmeriget. Gud har arbejdet gennem religion for at genoprejs mennesket, mens han har

arbejdet gennem civilisationerne for at genskabe det ydre miljø for Himmeriget. Han har arbejdet på at skabe den mest ideelle kultur og civilisation for det Andet Komme. Genkomstens Herre skal forene og harmonisere religion og videnskab, som er de åndelige og materielle aspekter af menneskets civilisation, og forene øst og vest. Alt skal forme et harmonisk hele og dermed frembringe en ny verdenskultur, kaldet Gudismen. Den korean-

ske halvø har været et afsondret område i Østen gennem mange århundreder; men den vestlige kultur kom til Østen og nåede omsider Korea.

Gud har trænet det koreanske folk gennem 5000 år til at have dyb tro og kærlighed, og det var på det grundlag, at koreanerne modtog kristendommen. Da Gud endelig bragte kristendommen til det koreanske folk, gjorde Gud den endelige forberedelse for at sende Messias, og Korea blev gjort til verdensrepræsentanten for kristendommen. Skønt Korea er en lille nation, har Korea løbende spillet en betydningsfuld rolle i moderne historie, som om Korea var et center for de ledende internationale politiske strømninger.

Jesu tidsalder og vor tidsalder betragtet ud fra perspektivet af tidsidentitet

Jesu tidsalder og tiden for det Andet Komme er perioder, der er underlagt forsynsmæssig tidsidentitet. Derfor er Guds forsyn for det Andet Komme, der er centreret på kristendommen, paral-

lelt med Jesu tid.

Lad os først betragte disse to tidsaldre ud fra synsvinklen af

forsynets centrale nation. Guds plan var, at hans forsyn skulle have bredt sig fra Jesus til den israelske nation, fra Israel til Rom og fra Rom til resten af verden. Når vi antager, at kristendommen udgør den centrale religion på tidspunktet for det Andet Komme, og at Korea står i Israels position, hvilken nation kan da stå i Romerrigetets position? Nutidens Rom er den nation, som Gud har ført frem til at være den førende nation i verden, baseret på kristendommen. I over 200 år er Amerika blevet forberedt af Gud til at opfylde denne opgave ved det Andet Komme. Derfor består der et tilsvarende forhold mellem Korea og USA i vores tid som det, der eksisterede mellem Rom og Israel på Jesu tid.

Lad os dernæst sammenligne vor tids kristendom med jødedommen på Jesu tid. På Jesu tid var jødedommens autoritet forbundet til præsternes position og templets ritualer; men præsternes åndelige liv var blevet korrumpet. De jødiske religiøse ledere havde glemt den traditionelle pietetsfølelse, der var blevet videregivet fra Abraham til Jakob, og fra Moses til profeterne. I stedet var deres forhold til Gud blevet en formalitet, og som følge heraf kritiserede Jesus ofte deres indholdsløse tro (Matt. 23,1-39).

I dag må kristendommen angre, at den også har tabt sit egentlige indhold og er blevet en ren formalitet. Når vi tænker på den hengivenhed og lidenskabelige tro, den tidlige kirke besad, kan vi sige, at vor tids kirke er blevet alt for formel og er kommet langt bort fra den oprindelige tros formål. Mange mennesker betragter sig selv som kristne, men lever slet ikke i overensstemmelse med Jesu oprindelige lære.

Ligesom Jesus gjorde sig store anstrengelser for at reformere den korrumperte tilstand, jødedommen befandt sig i på hans tid, således skal Messias ved sin genkomst reformere kristendommen fundamentalt for at gøre den til en sand kirke, der søger Gud, og oplære de kristne til at praktisere Guds vilje og Jesu lære.

På Jesu tid anerkendte jødedommen ikke Jesu sande værdi. De jødiske ledere vendte ryggen til Guds vilje og til den reformation, som Jesus lærte om; de forfulgte ham i stedet. På samme måde vil Kristi nye lære og de reformationsbestrebelse han op-

fordrer til ved Genkomsten, blive imødegået af troende, der vil undslå sig for at gøre de anstrengelser, der kræves for at reformere kristendommen, og af kirken, der er optaget af sin traditionelle autoritet og sine ritualer.

På Jesu tid blev Messias' ord ikke modtaget af jødedommens ledere. De blev i stedet modtaget af simple jøder fra de lavere lag og hedninger, der tørstede efter åndeligt liv eller var tynget af skyldfølelse. På samme måde kan lægfolk, der bestræber sig på at efterleve Guds ord ved det Andet Komme, eller endda ikke-kristne, blive de første til at acceptere Kristi nye lære, fremfor kristendommens ledere. Det er derfor, at Jesus med sorg sagde, at de, der ville komme til at deltage i den bryllupsfest, som han forberedte, måske ikke ville være dem, der var inviteret, men i stedet folk, der blev kaldet på må og få fra gaderne (Matt. 22,8-10).

Menneskene på Jesu tid var født til at leve et liv, der havde en forsynsmæssige betydning. Deres opgave var at følge Messias og hjælpe ham med at opfylde hans vilje. De var ikke almindelige mennesker, men havde det historiske ansvar, der fulgte med at leve på det mest betydningsfulde tidspunkt i forsynets historie. På tilsvarende måde har alle mennesker i dag, og især de kristne, det ansvar at følge og bistå Genkomstens Herre og oprette den verden, der realiserer skabelsesidealet. Vi lever i dag på et tidspunkt, der ikke har sit lige i hele historien.

Ved Genkomsten skal Kristus proklamere Guds vilje, som skal opfyldes på jorden, og han vil instruere folk i at praktisere den. Mennesker af sand tro skal søge efter Messias, bistå ham og følge Guds vilje, som åbenbares af ham. I Mattæus 2,3 læser vi, at hele folket i hele Jerusalem var i oprør, da de hørte om Messias' fødsel. - Men var der nogen, der sørgede for Jesus, da han var lille, eller støttede ham offentligt, da han begyndte sin mission? Lad os ydmygt lytte til vores oprindelige sinds stemme og søge Messias' forkyndelse. Lad os skabe ro i vort sind, så vi kan lytte opmærksomt på det håbefulde budskab, der indvarsler den Nye Tidsalder.

